

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

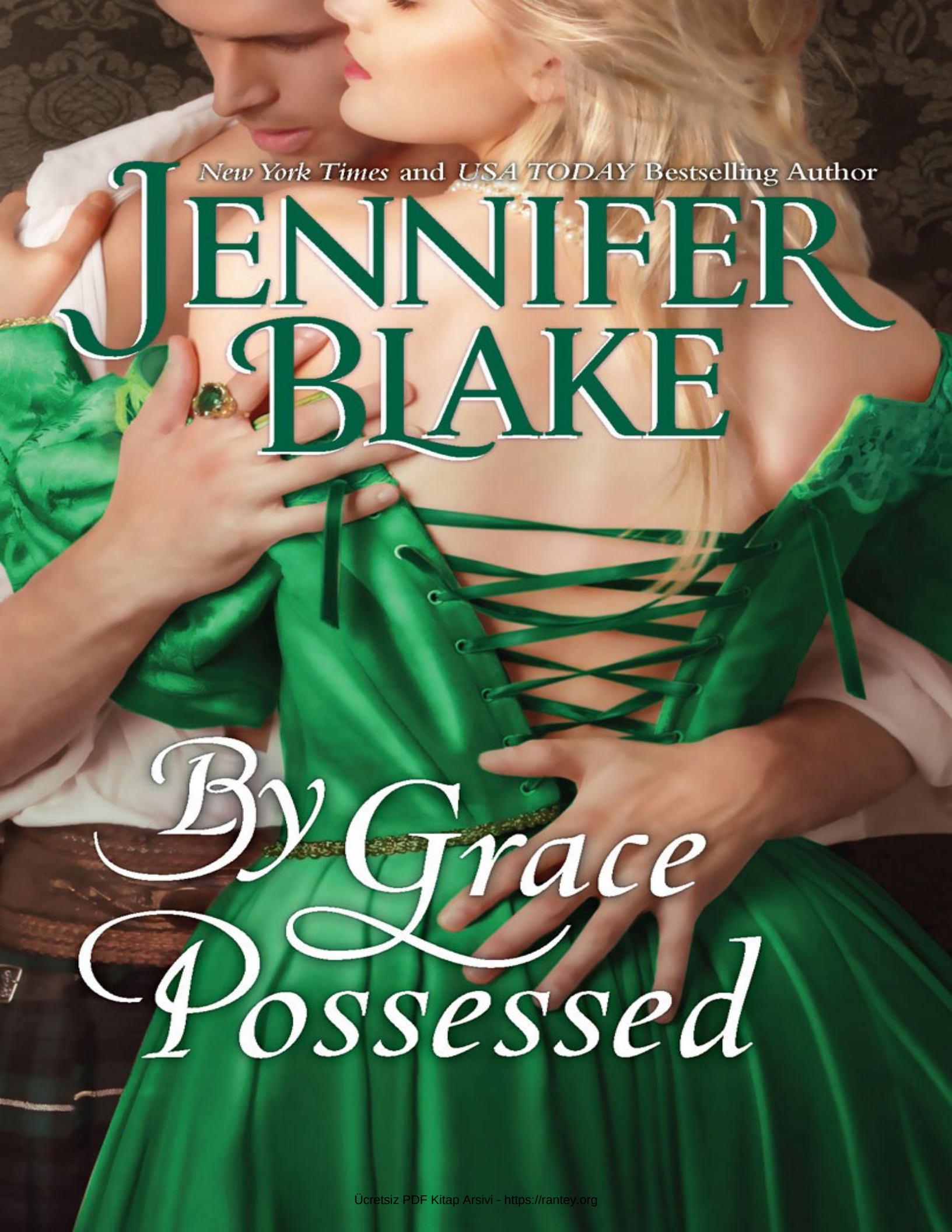
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times and *USA TODAY* Bestselling Author

JENNIFER
BLAKE

*By Grace
Possessed*

Seçilmiş övgüler
JENNIFER BLAKE

"Özenle araştırılmış romanlarının her biri
Uzun zaman önceki bir zamanı o kadar güzel
anlatıyor ki, unutulmaz hikâyesinin her ayrıntısına
kendinizi kaptırıyorsunuz."

-RT Kitap Yorumları

"Blake... okurlarının hayranlığını ve saygısını haklı
olarak kazanmıştır. Kitaplarının sayfaları arasında
bekleyen bir keyif dünyası olduğunu biliyorlar."

-A Romance Review

"Baştan çıkarıcı, seksi kahramanlar... Aferin Bayan
Blake!"

-The Romance Reader's Connection

"Jennifer Blake sevilen bir aşk romanı yazarıdır -
gurur ve özen
eserlerinde parıldıyor."

-Romance Reviews Today

"Korunan Kalp, sınırsız heyecan ve macera
dolu bir hikâye... Bu yıl okuyacağım en iyi
tarihi aşk romanlarından biri olacağı kesin."

-Romance Junkies

"Blake'in tarihi romantizme beklenen dönüşü
beklemeye değdiğini kanıtlıyor."

-A Romance Review on Onur Mücadelesi

Jennifer Blake tarafından da

Üç Lütuf

MAJESTELERİNİN LÜTFUYLA

Silah Ustaları

**SİLAHLARIN
ZAFERİ CESUR
MAÇ KORUNAN
KALP HAYDUTUN
SELAMI ŞAFAK
KARŞILAŞMASI
ONUR İÇİN MEYDAN OKUMA**

Louisiana Beyefendileri

**WADE
CLAY
ROAN
LUKE
KANE**

SKANDAL BAHÇESİ

*Daha fazla tutku ve entrika için
Henry VII'nin sarayında geçen filmde*

**LÜTUF TARAFINDAN BAŞTAN
ÇIKARILMIŞ**

MIRA Books'tan çok yakında

JENNIFER BLAKE

Grace Possessed tarafından

Gerard C. Faucheux 1967-
2010

Müzik ve anılar için.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Teşekkür](#)

İngiltere
Aralık, 1486

Öldürülürken orada bulunmaya dayanamadı.

Leydi Catherine Milton aşırı derecede midesi bulandığından değil, sadece böylesine asil bir geyiğin tazılar tarafından yere serildiğini görmeye dayanamadığından. Açık çayırlarda ve kralın New Forest olarak bilinen eski av koruma alanındaki sık ağaçların arasında cesurca koşmuş, kurnazlık ve üstün güç patlamalarıyla avı atlatmıştı. Şimdi baygınlık geçiriyordu. Yakında kral ve saray mensupları darbe için yaklaşacaklardı.

Cate atını dizginleyerek yürümeye başladı ve diğerlerinin dar hayvan yolu boyunca hızla ilerlemelerine izin verdi. Öğleden sonra boyunca saray mensupları, akranları ve onların leydilerinden oluşan kalabalığın en gerisinde kalmıştı. Geri çekilmek için bahane olarak bineğini dinlendirme ihtiyacını gösterebilirdi. Şansı yaver giderse, onlara katılana kadar bu kanlı işin en kötüsü sona ermiş olacaktı.

Bugün avlanmaktan tamamen kaçınmayı tercih ederdi, kralın bir emir kadar iyi olan daveti olmasaydı bunu yapardı. Yedinci Henry, sofralarına akın eden yüzlerce kişiye geyik eti tedarik etme çabaları sırasında kendisine eşlik edilmesinden hoşlanıyordu ve Noel sezonu için fazladan ete ihtiyacı vardı.

üzerlerindeydi. Dahası, sarayına çağrılan varislerin at sırtında kendilerini göstermelerinden özellikle endişe duyuyordu.

Muhtemel talipler. Geçtiğimiz yaz Cate'in ablası Isabel'le avantajlı bir evlilik yapmak için Üç Güzeller'in korkunç lanetinin üstesinden gelmişti ve bu zaferi iki kez daha tekrarlamaya kararlıydı. Isabel kocası ve Kral Henry'nin onlara emanet ettiği aşk çocuğu altı aylık Madeleine'le birlikte İngiltere'nin kuzeyindeydi ama küçük kardeşleri ileride bir yerde diğerleriyle birlikteydi. Marguerite, Cate'in kaybolduğunu fark ettiğinde fazla endişelenmeyecekti. Bir avın sonunda ilk kez geri çekilmiyordu.

Öğleden sonra yaklaşıyor, alçalan bulutlarla birlikte hava kararıyordu. Havada keskin bir kar kokusu vardı. Cate elinde bir nakış ve yanında bir tas sıcak elma şarabıyla şöminenin önünde oturmayı tercih ederdi. Vücudunun üst kısmı ermin astarlı pelerininin altında yeterince sıcak olmasına rağmen burnunun ucu yarı donmuştu ve ayakları ve eldivenleri Parmaklar pek bir şey hissetmiyordu. En azından kovalamacanın sona ermesi, Winchester Kalesi'ne dönmek anlamına geliyordu; orada Tanrı'ya şükür, kükreyen bir ateş ve sıcak bir yemek bekliyordu.

Gri kısırağı aniden başını kaldırdı ve yana doğru kıvrıldı. Cate dizini yan eyerinin boynuzuna sıkıştırmış, etrafına bakınırken bile atı kontrol ediyordu. Adını aldıktan bir saat sonra Rosie lakabını alan Güzel Rosamond'un genelde gergin bir huyu yoktu. Hoşuna gitmeyen bir şey sezmiş olmalıydı.

Çıplak ağaçların arasında hafif bir rüzgârın kıpırtısından başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. Büyük meşelerin, kayınların ve kızılâğaçların uzuvları orman yolunun üzerinde iç içe geçmişti. Uzaklarda kaybolan avın nal sesleri, çağrı sesleri ve boynuzları geride doğal olmayan bir sessizlik bıraktı. Onların geçişiyle bozulan yaprak küfünün kokusu, nemli yosun ve liken kokusuyla birlikte havaya karıştı.

Cate'e doğru başka bir şey de sürüklendi; sıradan, tanıdık ve kötü kokulu bir şey.

Yaban domuzu çalılarının arasından fırladı. Bölgesinin işgal edilmesinden duyduğu öfkeyle ciyaklayarak doğruca onlara doğru geldi. Keskin toynaklarıyla kuru yaprakları ve toprağı tekmeledi. Küçük siyah gözleri kısılmış ve burnu aşağıya inmişti, gri akşam ışığı kıvrık dişlerinin bıçak gibi keskin uçlarından hınzır parıltılar yakalıyordu.

Kısırak korkuyla kişnedi ve kalçalarının üzerinde şaha kalktı. Anında Rosie aşağı indi ve dörtnala koşarak ormanın derinliklerine daldı.

Yaban domuzu kovaladı.

Cate arkalarından gelen hırıltı ve homurtuları duyabiliyordu. Bir keresinde acı ya da öfke dolu bir çığlık attı. Arkasına bakacak vakti yoktu ama

Bir eliyle dizginleri tutarken diğer eliyle kısırağın yelesini kavramak için eğildi. Rosie'nin koşmasına izin verdi, peşlerindeki tehlikeden kaçacağına güveniyordu. Arkalarından gelen kovalamacanın gümbür gümbür sesleri yaban domuzunu gerçek bir canavar gibi gösteriyordu.

Uzuvlar Cate'e tokat atarak uçuşan eteğini yırttı, kapüşonunu başından çekip aldı, peçesini yakalayıp yırttı. Kadın neredeyse Rosie devrilmiş kütüklerden atlarken, çalılıkların etrafından dolanırken bir

düzine kez eyer vurdu,

Aynı dolambaçlı derede iki kez sıçradı. Kısrağa bir çapak gibi yapışan Cate, nefes nefese dua ederken kalbi çarparak eğilip büküldü.

Bir patikaya girdiklerinde Rosie'nin duası kabul olmuş gibi görünüyordu. Biraz genişti, sanki kral için odun toplayan ormancılar ya da kaleye giden av bekçileri tarafından kullanılıyor olabilirdi. Doru at yavaşladı, üfledi, sarsılarak tırısı kalktı.

Cate nefesini tutmaya çalışırken arkasına baktı. Yaban domuzu orada değildi, artık ne görülebiliyor ne de duyulabiliyordu. Ormanın kendi bölümünü temizlemişlerdi ya da ilgisini kaybetmiş ve onları terk etmişti. Tekrar ileriye bakmadan önce şükrederek gözlerini bir anlığına kapattı.

Rahatlaması kısa sürdü. Orman yolu kıvrılırken, önünde yolu kapatan büyük bir çalı yığını belirdi. Kalın dalları üzerine sarkan iki büyük meşe ağacının arasında uzanıyordu.

Cate çürümüş kütükler ve ölü dallardan oluşan düzensiz yığını görünce kaşlarını çatarak durdu. Avın izlediği yola katılması umuduyla patikayı takip etme niyetini yarı yarıya oluşturmuştu. Oradan geçmek için Çalı yığını imkânsız görünüyordu; çok yüksek, geniş ve derindi. Yeterince geniş bir daire çizerse etrafından dolaşabilirdi ama izlediği patikayı kaybetmemek için yolunu dikkatle seçmesi gerekecekti. Yeni Orman krala aitti; kimsenin yaşamasına izin verilmeyen ve kraliyet işleri dışında çok az kişinin girebildiği, keşfedilmemiş fersahlar boyunca uzanan bir alandı. İçinde kaybolanlar bazen çok geç bulunabiliyordu.

Tepesinden gelen bir hışırtı dikkatini çekti. Tam tepesinde, bir adam bir kolun kalın genişliği boyunca uzandığı yerden kalktı. Kaba saba saçlı, bir zamanların güzel giysilerinden arta kalanları giymiş olan adam ona boş bakışlarla baktı. Sonra bir dalı kavradı ve yere düşerek Rosie'nin önünde ayaklarının üzerinde durdu. Rosie geri çekilip kişneyerek şaha kalkmaya çalışırken, o da kısrağın dizgininden tutup başını aşağı çekmek için atıldı.

Rosie'yi kontrol ederken Cate'in içinde hastalıklı bir korku filizlendi. hassas ağzına daha fazla baskı uyguladı. Ormana asla yalnız gitmemesi gerektiği ona defalarca söylenmişti. Orada korkunç varlıklar yaşardı; troller ve insan suratlı, yumuşak etle beslenen canavarlar. Ya da bunlar değilse, o zaman

Zekâlarıyla ve başkalarından alabildikleriyle yaşayan kanunsuz alçaklar.

Kadınlardan tek bir şey istiyorlardı. Elbette bu, değerli olan diğer her şeyi aldıktan sonraydı.

Cate annesine ait altın bir haç, Isabel'in hediyesi olan yakut taşlı altın bir yüzük ve belinde ilk aşkı tarafından kendisine hediye edilen, abanoz kabzası gümüş telkari işlemeli ve ince uçlu çelik bıçaklı bir İtalyan silahı taşıyordu. Tek bir hazinesini bile savaşmadan teslim etmezdi. Sağ elini pelerininin içine sokarak, deri av kuşağından sarkan küçük bıçağın kabzasını kavradı.

"Pekala, şimdi. Burada neyimiz var?"

Adamın sesi eşit miktarda küstahlık ve beklentiyle doluydu. Bacaklarını iki yana açmış, yüzünü kaplayan kirin altında zafer sarhoşluğuyla duruyordu. Aksanından Cate onun önemsiz bir soylu olduğuna karar verdi, belki de bitmek tükenmek bilmeyen ya da Richard'ın bozguna uğramış ordusundan bir kaçak.

III. O sadece bir köylü ya da orman kanun kaçağı değildi; bunun için fazla ukalaydı.

Amacı iyi olamazdı. Yine de onu telaşlandırmak aptallık olurdu.

"Tanıştığımıza memnun oldum efendim," dedi, ona en iyi gülümsemesini verirken bile kalbi onu boğmakla tehdit ediyordu. "Kralın avıyla birlikteydim ama bir talihsizlik sonucu yolumu kaybettim. Yeniden katılmam için bana yol gösterebilir misiniz?"

"Kral, değil mi?" dedi, bir adım öne çıkarken gözlerinde hevesli bir parıltı vardı. "Henry'nin gözdelelerinden biri olduğunuza şüphe yok, özleneceğinizden emin bir hanımefendi."

Sesi, sanki kralla yakınlık kurması gerekiyormuş gibi alaycı bir ima taşıyordu. Cate bunu, adamın pis kokusundan uzaklaşmaya çalışırken burun deliklerinden üfleyen Rosie'den daha fazla önemsemedi. Ya da hayır, yaklaşmakta olan ağaçların arasından sıyrılan, sayıları bir düzine ya da daha fazla olan yandaşlarından geliyor olabilirdi. İleriye doğru hafifçe eğildiler.

Ellerinde silahlar, birkaç yay ve ok, herkesin yemek için taşıdığı bıçaklar ve etrafa saçılmış kararmış kılıçlar.

Bu kaba pusuda kimi yakalamak istemişlerdi? Belki de kral bu tarafa gelme şansına sahipti? Bu tehlikeli bir girişim olurdu, çünkü Henry yanında muhafızları olmadan harekete geçmezdi. Hayır, avları herhangi bir kaçak olabilirdi.

Dizginlerini tek eliyle daha sıkı kavrayan Cate çenesini kaldırdı. "Daha ziyade kraliçenin gözdesi," dedi sert bir sitemle. "Beni yönlendirebilir misin, yönlendiremez misin?"

"Sizin için pek çok şey yapabilirim leydim, hem de herhangi bir kraldan daha iyi, garanti ederim. Aşağı inin, size göstermekten memnuniyet duyacağım."

Etrafına doluşan adamların gevşek dudaklı sırtışıları ve kıkırdamaları karşısında bir tiksinti ürpertisi omurgasından aşağıya doğru hareket etti. "Oyalanmamalıyım yoksa karanlığa yakalanırım," diye cevap verdi ağaç tepelerinin üzerinde alçakta asılı duran bulutlar kadar buz gibi bir ses tonuyla.

"Şimdi öyle olacaksın. Çok yazık."

Renksiz gözlerindeki tehdit ve ham ima, aşırı bir güvenle karışmıştı. Rosie'nin korkutulduğunu düşünüyordu. Eli Rosie'nin dizgininde gevşekti. Bakışları Cate'in pelerininin altındaki göğüslerindeydi ve teninde gezinen solucanlar gibi kıpır kıpır bir his veriyordu.

Eğer kaçacaksa, bu şimdi olmalıydı.

Cate tiz bir çığlık atarak Rosie'nin başını çekiştirdi. Acil bir topukla kısrağı dürttü.

Haydut lider tutuşunu kaybetti ama bir elini Cate'in koluna sabitlemek için ayağa fırladı. Rosie geri çekilip kişnerken, Cate uyluk kaslarıyla eyerin boynuzuna yapıştı. İkinci bir haydut diğer taraftaki dizgini yakalamak için öne doğru koştu. Haydut lideri ayaklarıyla pistin çamurunda debeleniyor, ağırlığını kullanarak onu kendine doğru eğmek için sarsıyordu.

Bu çok fazlaydı. Cate eyerinin kaydığını ve dizinin bağlandığı yerden kurtulduğunu hissettiğinde öfkeli bir çaresizlik çığlığı attı.

Yere çarptığında acı içinde patladı. Nefesi onu öyle keskin bir solukla terk etti ki, ciğerlerini kesiyor gibiydi. Görüş alanının kenarında kırmızı bir sis belirdi.

Dişi at dehşet içinde şaha kalktı, sonra dizginini kırdı ve ulaşamayacağı bir yere doğru dans etti. Kişneyerek ve başını sallayarak topuklarını havaya kaldırdı ve koşarak uzaklaştı. Haydut lider aldırış etmedi ama Cate'in kolunu uyuşturan bir kavrayışla yakalamak için eğildi. Onu o kadar hızlı dikleştirdi ki Cate sendeledi ve neredeyse ona doğru düşüyordu.

Ciğerlerine ani hava dönüşüyle göğsü sızladı. Beyaz bir öfke kapladı içini. Düşünmek ya da plan yapmak için duraklamadı, ama onu kavradı Poniard'ın kabzasını tekrar kınından çekip aldı. Pelerininin kenarını geriye attı ve tüm gücüyle saldırdı.

Bıçak yırtık kadifeyi ve kirli keteni yırttı, et ve kemiği buldu. Bıçağın ucu bir kaburgaya saplanıp sonra da serbest kalırken, saldırgan uluyarak geri çekildi. Cate, hasta ama sevinçli bir halde, etekleri yarı donmuş zeminde sürüklenirken geriye doğru sıçradı.

Kanun kaçağı bir elini göğsüne götürdü ve kaldırıp kan lekesine baktı. Parmaklarını yumruk yapıp kadının peşinden giderken yüzü buruştu. Kirli çetesinden iki kişi arkasına düştü, onları daha fazlası ve daha fazlası izledi.

Tam o sırada ormanda büyük bir çığlık çınladı. Vahşi, boğuk ve derin bir savaş çığlığına dönüşen bu ses Cate'in ensesindeki tüyleri diken diken etti ve içinden bir ürperti geçti. Vahşi gözlerle baktı ve poniard'ı hâlâ avucundayken, sesin geldiği yöne doğru savruldu.

Onlara doğru sert bir dörtnala at sürüyordu, mavi ve yeşil ekosesi kırmızıya boyanmıştı ve geçişinin rüzgârında dalgalanıyordu. Uzun siyah saçları başlığının altında dalgalar halinde dalgalanıyordu ve yüzü ölümcül bir kararlılık içindeydi. Bir omzunda büyük bir kılıcın kabzası görünüyordu ve

Bineğinin yanlarını kavrayan uylukları, deri kayışlarla çaprazlanmış diz çizmelerinin üzerinde çıplaktı. Ağzı intikam, adalet ve savaşın şiddetli, çelik gibi sert neşesini haykıran bir çığlıkla açıktı.

The Scotsman, Ross Dunbar.

Cate, kalbinin ani ve şaşkın bir şekilde hızlanmasıyla atlıyı tanıdı.

Saraydaki herkes bu adamı tanıyordu ama hiçbiri onu iyi tanıdığını iddia etmiyordu. Ekosesi güçlü, biçimli bacaklarına doğru salınırken, bonesi başında gururlu bir açıyla dururken, geniş omuzları meydan okurcasına dikleşirken ve gözleri doğduğu topraklardaki göller kadar mavi, dosdoğru ileriye bakarken kadınlar iç geçirirdi. Soğuk ve etkili bir öfkesi, aptallara karşı çok az sabrı ve Henry'nin sarayına karşı kasvetli bir küçümsemesi olduğu için erkekler ona uzak dururdu. Ross Dunbar, İskoçya ile İngiltere arasındaki hatta akınlar düzenlemekten hoşlanan huysuz ve yaşlı bir sınır lordu olan babasının iyi niyetinin bir teminatı olarak orada bulunan 7. Henry'nin huzuruna çıkma zorunluluğundan nefret ediyordu. Sassenachs olarak adlandırdığı kişilerin çoğuyla içki içip zar atmayı küçümsüyor ve aralarından hiçbirine dost demiyordu. Onunla talim sahasında karşılaşmaya pek az kişi istekliydi, çünkü büyük kılıcını gümüş kovaniyle birlikte açtığı anda, biri her zaman acı çekti.

Cate onun avla birlikte olduğunu biliyordu, çünkü onu avın liderleri arasında işaretlemişti. Bu yola nasıl çıktığını düşünemiyordu. Tek bir adamın, tepeden tırnağa silahlı ve kralın adamları tarafından yakalandıklarında hiçbir değeri olmayan hayatları umursamayan haydutlara karşı ne yapmayı umduğunu da anlayamıyordu.

Ross haydut liderinin arkasında sıralanan figürlerin farkında bile değildi. Tek gördüğü adamın kirli ceketindeki kan ve Leydi Catherine'in küçük, beyaz yumruğundaki bıçaktı. Adamla boy ölçüşemezdi.

Ya yaralamıştı ya da aşırı gururu bunun acısını çekmesini istiyordu. Ne olursa olsun, Ross daha önce hiç bu kadar vahşi bir savaşçı kraliçe görmemişti. Meydan okuması muhteşemdi, silah olarak sadece cesareti ve küçük kılıcıyla onlarla yüzleşirken herhangi bir erkeğin eşit olmasını umamayacağı kadar cesurdu.

Hakarete uğramış, tartaklanmış, en çok avlanan cadalozlar gibi yeryüzüne indirilmişti; bunların olduğunu görmüştü. Ne olursa olsun, kaçırılmayacaktı. Onu sağ salim görecekti ya da bu uğurda ölecekti.

Bindiği avcının gücü onun lehineydi. Büyük at, parıldayan toynaklarıyla orman pisliğini her yöne savurdu. Onlar daha akıllarını başlarına toplayamadan, o at sırtından kayarak aralarına daldı ve yere düşmeden kılıcını çekti. Benzer şekilde silahlanmış bir saldırganla yüzleşmek için dönerken uzun kılıç gümüş renginde parlıyordu. Daha ağır olan silahına tek bir darbe indirdi ve diğer adamın paslı kılıcı ortadan ikiye ayrıldı. Sahibi kılıcı yere atıp kaçmak için döndüğünde Ross arkasına bir tekme atarak ona yardım etti. Sonra dönerek, iki, üç, dört saldırganla yüzleşmek için kesip biçti, tekmeledi, çalım attı ve daldı, onları paldır küldür kaçmaya gönderdi. İncelikten yoksun, acımasız ve kirli bir işti, ama o zaman çok az şey gerekiyordu. Düşmanlarının pek onuru yoktu ve kendilerini dizginleyemiyorlardı; yoksa kadına asla el kaldırmazlardı.

Liderleri onu tekrar ele geçirmek için arkasından dolanmıştı. Adamlarının yenildiğini gören kanun kaçağı onu canlı bir kalkan olarak kullandı ve Ross üzerine çullanınca geri çekildi. Gözleri vahşiydi ve boğazının ince beyaz derisine kirli bir bıçak dayamıştı.

Ross bir an için dikkatinin Leydi Catherine'e kaymasına izin verdi. Bir kolu arkadan bükülmüştü ve bıçağı, bir poniard, şimdi ayaklarının dibinde yerde yatıyordu. Yine de bakışlarını Ross'a çevirdi, gözleri parlak mavi ve sabitti, tehlikenin farkında olmasına rağmen yenilgiye uğramamıştı. Kadının yiğitliği adamın içinde bir yerlere öyle ani ve şiddetli bir ihtiyaçla dokundu ki, kılıcını daha sıkı kavradı ve sert bir kararlılıkla ileri atıldı.

Kanun kaçağının gözleri büyüdü. Dilini beyaz dudaklarında gezdirdi. Sonra hiddetli bir yeminle Leydi Catherine'i kendisinden uzaklaştırdı, böylece Leydi kollarını açarak öne doğru tökezledi.

Ross kılıcını kenara savurarak onu kılıcına saplamaktan son anda kurtuldu. Dövuşten iyice yağlanmış sert kaslarıyla uzanarak onu tek koluyla yakaladı ve kendine doğru çekti. Yüzü sabit, kalbi neredeyse yapmak üzere olduğu, neredeyse yapmak zorunda kaldığı şey için dehşetle çarparken, haydut liderine doğru geri savruldu.

Neredeyse üzerine geliyordu, uzun bıçağını vurmak için kaldırmıştı. Sert bir amaç güden hızlı, ters bir bıçak darbesi adamı tökezleterek geri gönderdi. Çömeldi, karnındaki uzun yarayı tutuyordu ki bu onun sonu olabilirdi.

Ross, Leydi Catherine'i kolunun kıvrımına sıkıştırmış ve kılıcını sıkıca kavramış bir halde ilerliyordu. Haydut soldu, etrafına bakındı ve tamamen yalnız olduğunu gördü. Aptal olmadığı için döndü ve sendeleyerek kaçtı.

Bir kalp atışından daha kısa bir süre içinde orman yolu boşaldı. Etraflarındaki ağaç, geri çekilen ayak sesleriyle çatırdadı ve sonra sessizleşti.

Bu acımasız haydut sürüsünün kaçmasına izin vermek aklına yatmamıştı. Ross yalnız olsaydı, onları takip eder, en azından bir ya da ikisini topuklarından yakalayıp asıldığını görürdü. İlk boynu vurulacak kişi liderleri olurdu. Bunu ve daha fazlasını hak etmişti.

Ross bunu göze alamazdı. Bir kere, geri çekilme muhtemelen onu etrafının sarılabileceğı ve alt edilebileceğı bir yere çekme girişimiydi. Buna ek olarak, hızlı hareket etmesi ya da sürpriz bir saldırıyı savuşturması gerektiğinde bir yük haline gelecek olan kadın tarafından engelleniyordu. İz sürerken sessizliğin değeri de onun için yabancı bir kavram olabilirdi.

Düşündüm de, şu anda pek gürültü yapmıyordu. Hiç ses çıkarmıyordu.

Ross kaşlarını çatarak yanına yaslanmış kadına baktı. Yüzü solgun, dudakları kansızdı ve gözleri, Madonna'nın cübbesinin saf mavisine rağmen, keskin ve genişti. Yüzünün etrafından sarkan ince sarı dallardan, adamın sert kolunu belinden kavrayan uzun, beyaz parmaklarına kadar her yeri titriyordu. Eteğinin etekleri bile dalgalandı, yere değdiği yaprakları salladı.

"Ne oldu?" diye sordu, kelimeler niyet ettiğinden daha sertti.
"Yaralandın mı?"

Çenesini bir parça kaldırdı. "Hayır. Ben sadece... Bilmiyorum."

Kavrama gücü ona çarptı. Benzerlerini daha önce sokak kavgalarında ve savaş meydanlarında görmüştü; şeytanların vücut bulmuş hali gibi dövüşen adamlar

gerekliydi, sonra dişleri takırdayana kadar sallandılar. Sadece bunu bir dişide hiç görmemişti.

Biraz isteksizce onu tutmayı bırakıp, bir eliyle kolunun üst kısmından destekleyerek, omuzlarından yırtılmış olan pelerini almak için eğildi. "Bunu etrafına sar," dedi pelerini yerine geçirirken. "Yeniden ısınmak yardımcı olacaktır."

"Evet." Pelerinini tutması için yırtık kordonları bağlamaya çalışırken onun bakışlarından kaçınmak istercesine başını eğdi. "Sana... teşekkür etmeliyim... için..."

"Hayır, hiç de değil. Doğrusu, bu bir zevkti." Eğilerek kadının düşürdüğü küçük bıçağı aldı ve kuşağındaki zincirde asılı olan kınına geri koydu.

Solgun dudakları, sanki onun niyetini anlamış gibi bir gülümsemeye dönüştü silahını geri vererek kendini daha güvende hissetmesini sağladı. Titremesine rağmen bu çabanın yiğitliği adamın içine tuhaf bir acı saldı. Kadının ellerini pelerininin iplerinden uzaklaştırarak, geriye kalan ipleri sert bir şekilde düğümledi.

"Yine de size minnettarım."

Kaşlarının altından ona bakarken sesinin daha güçlü olduğunu fark etti. Elmacık kemiklerinde bir parça pembelik belirmişti, belki de ona dokunma cüretine duyduğu kızgınlıktan. Öyle ya da böyle yardım edilmesi gereken bir ilerleme gibi görünüyordu. Onu kollarının arasına alıp ikisinin de nefes alamayacağı kadar sıkıca sarılmasından kesinlikle daha iyiydi.

"Anlayamadığım şey," diye ekledi sanki kız konuşmamış gibi, "kurtarmanın neden gerekli olduğu. Olması gerektiği gibi avda kalsaydınız-"

"Orayı kendi isteğimle terk ettiğimi nereden çıkardın?" diye araya girdi ve kirpiklerini tekrar indirmeden önce bakışlarını bir süre daha adamın üzerinde tuttu.

"Geri çekildin ve sensiz devam etmesine izin verdin, çünkü seni gördüm." Ağzının bir köşesinin kıvrılmasına izin verdi. "Asıl soru neden olduğu. Doğanın işiyle mi uğraşıyordun, yoksa çalılıkların arasında bir sevgiliyle karşılaşmayı mı bekliyordun?"

"Sanki ben böyle bir şey yapacaktım gibi!"

Bu daha iyiydi. Elmacık kemiklerine sıcak gül rengi geri dönmüştü ve dudakları o kadar solgun değildi. "Birçok İngiliz genç kız bunu ister, ya da ben öyle buldum. Ve çoğu erkek, eğer bir kadın yarı yarıya şıksa oyalanmaktan memnun olur."

"Eğer beni takip ettiyseniz..."

"Hayır," dedi Ross sert bir şekilde reddederek. Onun, kendisini yok ettiği pıslıkler kadar kötü biri olarak görmesini istemiyordu. Bunun farkında olmadığından değil.

Kadınsı cazibesi; kıvrımlarının izini hâlâ yanında hissedebiliyor, lavanta, sıcak kadife ve iyi yıkanmış kadın kokusu burun deliklerinde hafifçe yükseliyordu.

"Yine de buradasınız," dedi kaşlarını çatarak. "Bir nedeniniz olmalı."

Yaşadıklarının şokuna rağmen hızlıydı; hakkını vermek gerekirdi. Gerçekten de onu takip etmişti. Yaşadıklarının çok farkındaydı. Bütün bu uzun gün boyunca nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyordu ama bunu kendine saklamayı tercih ediyordu. Asıl pişmanlığı, olanları önlemek için zamanında geri çekilmemiş olmasıydı. Evet, kısırağını korkutan yaban domuzunu ortadan kaldırırken onu tartaklamış ve sonra da saldırganların tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu keşfedecek kadar uzun süre duraklamıştı.

"Bu diplomasiydi," diye cevap verdi kendini korumaya çalışan bir ironiyle. "Geyiğini öldürerek kralın karşısına çıkmak akılsızlıktan da öte bir şey olurdu. Ayrıca, o yaban domuzunun kısırağınızın ödünü kopardığını duydum ve onun sert jambonlarını Henry'nin kilerine eklemeyi düşündüm."

Ross'a biraz şüpheden fazlasını gösteren keskin bir bakış attı ama ifadesine itiraz etmedi. Tekrar konuşmadan önce bir an geçti. "Şimdi Rosie gitti. O ya da bineğin olmadan ava nasıl döneceğimizi düşünebilirsin."

Kadın haklıydı. Avcısı haydutlarla birlikte ortadan kaybolmuştu ve atından da hiçbir iz yoktu.

Ross, yaklaşmakta olan ormanı taramak için bir daire çizerken Gal dilinde sert ifadelerle küfretti. Onları fark etmekte gecikmeyecekti. Eğer bayanın dikkati dağılmadıysa. Yine de bu bir mazeret değildi. Fark etmeliydi, bunu engellemeliydi.

Kendi canavarının peşinden gitmeyi, onu kaçırانların peşine düşmeyi düşündü. Ancak bunu yapmama nedeni değişmemişti. Leydi Catherine'i eskisinden daha fazla yanında sürükleyemezdi, haydutların geri dönme ihtimaline karşı onu yalnız da bırakamazdı.

Avcı, Ross'un şimdiye kadar bindiği en iyi at etiydi ve onun gidişini görmekten nefret ediyordu. En azından Henry'nin ahırından ödünç alındığı için zavallı hayvanın yasını çok fazla tutmasına gerek yoktu.

Leydi Catherine içini çekti ve ondan uzaklaşarak geldikleri yola doğru döndü. "Sanırım yola çıksak iyi olacak. Yürümek."

"Hayır," dedi yavaşça kaşlarını çatarak.

"Sanmıyorum." "Hayır mı? Ama kesinlikle..."

Bir omzunu kaldırdı, üzerinden kaymış olan ekosesini yeniden düzeltti. "Yakında hava tamamen kararacak. Gün ışığında ve at sırtında ormanda yolumuzu bulmak yeterince zor olurdu, ama gecenin karanlığında yayan gitmek çok büyük bir risk."

Sanki delirmiş gibi ona baktı. "Burada kalamayız!" "Kaybolana kadar daireler çizmekten ya da donmaktan daha iyidir. hazır başlamışken ölelim." Her ne kadar bunu söylemese de, onun şu anda bu uzun yolculuğu yapabileceğini düşünmüyordu.

"Oh, ama-"

"Ayrıca, kralın sizin için arayıcılar göndermesi gerekirdi. Burada onları bize getirecek bir işaret ateşi için odunumuz var." Ayrıca bir barınak inşa etmek de onu ısıtmaya yardımcı olacaktı. Ama her iki ihtiyaçtan da bahsetmek şu anda akıllıca görünmeyen başka bir şeydi.

"Peki ya olmazsa, sabaha kadar bulunamazsak?" "O zaman daha sonra olacak," dedi kesin bir ifadeyle.

"Siz bundan memnun olabilirsiniz, ama ben, efendim, değilim!"

Gözlerindeki mavi ateş ve yaralı bir kraliçenin duruşuyla karşısında dikilen kadına kaşlarını çatarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlenmemiz beklenecek. Bu noktayı hiç düşünmediniz mi, yoksa bir varisi eş olarak almayı mı düşünüyorsunuz?"

Öfke Ross'un kanını yavaş yavaş kaydattı. "Seni burada bir amaç için mi tuttuğumu sanıyorsun, seni mihraba zorlamak için mi?"

"Bu daha önce de yapıldı." Kadın ona baktı ve sonra tekrar uzaklaştı. "Benim tarafımdan değil," diye karşı çıktı sert bir ifadeyle. "Benim işime yaramaz

Sassenach gelini."

Onun açık konuşması karşısında yüzünde daha sıcak bir renk belirdi ve çenesi geldi. "Mükemmel," dedi açıkça küçümseyerek, "çünkü İskoç bir kocaya ihtiyacım yok. Hayır, ne de başka bir tür."

"Hiç mi?" Sesinden şaşkınlığını gizleyemedi. Evlenmemiş olmak bir kadın için tuhaf bir hırsı, ya da onun deneyimi böyleydi.

"Bir erkeğin ölümü olmayacağım."

Söylediklerinden o kadar emin ve bir o kadar da acımasızdı ki. Ağzının bir köşesini kıvıran müstehcen sırıtışa engel olamadı. "Onun ölümü, öyle mi? Ve bunun sebebi ne olabilir?"

"Tahmin ettiğin gibi değil!" diye cevap verdi öfkeli bir sesle ve yüzünde yine bir gül kırmızısı seliyle. "O lanetli Üç'ü duymadın mı? Graydon'ın Zarafetleri?"

"Oh, evet, o."

Gözleri kısıldı. "Bunu bir şaka olarak görebilirsiniz, ama sizi temin ederim ki bu gerçek."

"Kız kardeşler aşk dışında hiçbir nedenle evlenemezler, öyle mi? Ve bu olmadan onlarla nişanlanan bir adamın ölümüne kim neden olabilir? Mahkemede anlatılan bir hikaye. Ben kulak asmıyorum."

"Yani başınıza gelebilecek her türlü sonucu kabul edeceksiniz."

Onu izledi, yüz hatlarındaki sert küçümsemenin tadını çıkardı ve bundan memnun oldu.

Daha önceki solgunluğuna kıyasla bir öfke gösterisi. "Canımı sıkmak için pek bir neden göremiyorum. Kimse bizi evlenmeye zorlayamaz. Skandal evlenme ihtimalinizi etkileyebilir ama evlenmeyi düşünmüyorsanız bunun pek bir önemi yok."

"Kral Henry'yi unutuyorsun."

"Peki o buna ne diyecek?"

"Çok fazla, çünkü ben onun lütfuyla kraliyet evladıyım. Birkaç haftadır benim için en iyi eşleşmeyi düşünüyor. Diyelim ki bir İskoç lordunun oğluyla ittifak kurmanın ona uygun olacağına karar verdi. iyi mi?"

Tedirginlik Ross'un içine yayıldı. Tanrı'nın kanı, ama yine haklı olabilir. İskoçya Kralı James III'ün İngiltere'ye yerleşmesinden sonra İngiltere'de bırakılmıştı.

Yazın Sassenach ile barış yapmış, babasını kontrol altında tutmak için rehine olarak söz vermişti. Bu azgın yaşlı keçi, İngiliz komşularıyla kan davası gütmekten vahşi bir zevk alıyor, canı sıkıldıkça sınırın ötesine akınlar düzenliyordu. Sonuçlar sınırdaki gerginliği azaltmaya yetmedi. Ross beş ay boyunca zorla İngiliz misafirperverliğine katlanmış, Henry Tudor'un sofrasında yemek yemiş ve son Plantagenet kralının vakur yüzlü fatihinin iyi bir arkadaşı olmuştu. Henry kolaylıkla onu kalıcı olarak evlilik bağı ile sarayında. Tabii eğer hanımefendi için daha iyi bir eş bulamazsa.

"Ben İskoçyalıyım ve sadece Kral James'e hesap veririm," dedi Ross sert bir cevapla. "Asla bir İngiliz kralının iradesine boyun eğmeyeceğim."

Ona baktı, gözleri koyu maviydi. Sanki onu tartıyordu, sadece dış görünüşünü değil, içini de tartıyordu. Omurgasından aşağı, uyarıya benzeyen buz gibi bir damla süzüldü.

"Yemin eder misin?" diye sordu.

Bu düşünceyi görmezden gelerek sıkılı yumruğunu kaldırdı ve kalbinin üzerinde göğsüne vurdu. "Sana söz veriyorum."

Gülümsemesi akşam gökyüzü kadar soğuktu. "Henry'nin niyetlerine karşı kendimi savunacak bir şeyim olmadığı için bunu unutmayacağım. Sen de aynısını yap."

İşte o zaman, evlilikten kaçınma kararlılığı aralarında çekilmiş bir kılıç gibi dururken, birbirlerine bakarlarken, ilk kar taneleri yağmaya başladı. Samhain ateşinin külleri gibi etraflarında, üstlerinde ve aralarında dönerek aşağıya doğru sürüklendiler.

Ateş çıtırdayarak tepedeki büyük meşenin alt dallarına doğru sıçradı. Kıvılcımlar, yağın kar tarafından söndürülmeden önce dallara karışmak üzere yukarı doğru uçtu. Dans eden alevler, onu inşa eden adamın ellerini sıcaklığa doğru uzatırken yaldızlıyor, turuncu ve mavi ışıqla sert güçlerini ortaya çıkarıyor, sayısız beyaz çentik ve yara izinin üzerinde parlıyordu. Onların üzerinde, yüzünün düzlemleri ateşin parıltısıyla yontulmuştu ve Gölge, yırtıcı bir kuşun burnu ve yakışıklı ama bir o kadar da ihtiyatlı gözleriyle

Diğer erkekleri rahatsız eden duygulardan etkilenmeyen, sert ve mesafeli görünen maske benzeri bir yüz.

Tehlikeli görünüyordu. Geceyi onun yanında yalnız geçirmek üzere olduğu düşünöldüğünde, bu Cate için hiç de rahatlatıcı bir gözlem değildi. Dakikalar geçtikçe bunun gerçekleşmesi gerektiği daha da kesinleşti. Karanlık bir saatten fazla bir süre önce çökmüşü ve arama ekibinden hiçbir iz yoktu. Bu durum midesinin derinliklerinde garip bir his uyandırdı ve bu his yoğunlaştıkça vücudunun derinliklerine yayıldı.

Meşenin geniş gövdesine kütükleri dayayıp aralarına dallar örerek oluşturduğu küçük sundurmanın hemen içinde, oturduğu kütüğün üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sence haydutlar geri dönecek mi?" diye sordu ateşin parıltısının ötesine kısa bir bakış atarak. "Demek istediğim, artık karanlık."

"Olabilir." Bir dala uzandı ve ondan parçalar koparıp alevlerin içine atmaya başladı.

"O zaman buna karşı korunmak için bütün gece oturacak mısınız?" "Evet, öyle."

"Sizinle yüzleşmektense bu kadar kolay kaçtıkları için korkak olduklarını düşünüyorum."

"Hayır leydim. Sadece sebepsiz yere ölmektense geri çekilmenin daha iyi olduğunu keşfetmiş adamlar."

"Sebepsiz yere mi?" Ne de olsa onu almayı bekliyorlardı. Bir ödöl olarak biraz çaba harcamaya değmez miydi?

"Hem de hiç." Titrek bir an için dikkatini ona verdi. "Zavallı aptallar sizi ellerinde tutma umudu olmadığını gördüler ve yarın daha kolay bir av için çabalamaktan vazgeçtiler."

"Bir haydut için geri çekilmek hiç utanç verici değil mi? Uzak durmaları için dua ediyorum." Pelerininin altında titriyordu.

"Belki de ödül olarak avcıyla mutlu olurlar."

"En azından doru atım kaçmayı başardı. Onu son gördüğümde dörtlüye gidiyordu. Winchester Kalesi'ndeki ahırına varana kadar durmayabilir."

"Evet," dedi Ross özlü bir ifadeyle, "ama buna güvenmiyorum."

Doru atın ahıra onsuz gelmesi, başına bir şey geldiğini gösteriyordu. Ahır sahibinin bunu fark edip etmeyeceği ya da diğerleriyle birlikte dönüp dönmediğini öğrenecek kadar endişelenip endişelenmeyeceği tamamen farklı sorulardı.

İç çekti. "Hayır."

Her şeye rağmen adamlar geri gelirse ne yapacağını sormak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Sadece tek bir cevap olabilirdi. Daha önce olduğu gibi savaşıacaktı.

"Bu yüzden bu kadar büyük bir ateş yaktın, değil mi?" dedi onun yerine, "Onlar bize ulaşmadan önce onları görebilmek için. Gerçekten de kralın adamlarına yol göstereceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bunu söylemenin bir yolu yok."

"Av partisi ya yokluğumu fark etmedi ya da onlardan önce döndüğümü düşündü. Eminim şimdiye kadar kayıp olduğumu anlamışlardır."

"Karanlıkta arama ekibi göndermek aptallık olur. Kar tüm izleri kapatmış durumda."

"Evet, ama yine de..."

"O zaman kör olmadıkları için benim de kayıplar arasında olduğumu fark edeceklerdir."

Kadın kaşlarını çatı. "Bunun zihinlerini rahatlatacağına inanıyor musun?"

Elindeki çubuğun bir parçasını ateşe fırlattı ve kızın gözlerine bakmadan konuştu. "Ya da biraz hayal güçleri varsa sırtmalarını sağlayın."

Cate onun ne demek istediğini anlayınca yüreği ağzına geldi. Henry kesinlikle onun yalnız kalabileceği ve tehlikeye maruz kalabileceği endişesi ile

İskoçyalı'yla birlikte olmasından rahatsızlık duyuyordu. Adamın onun geleceğiyle ilgili planlarının böyle bir yanlış ilişkiyi içerdiğini hiç düşünmemişti. "Bunu yaptığım için üzgünüm."

Endişelenecek bir şey yok," dedi kaşlarını çatarak. "Henry'nin şu anda onu rahatsız edecek yeterince sorunu var."

"Dördüncü Edward'ın bir oğlunun hala yaşadığına dair fısıltıları mı düşünüyorsunuz?"

Bu hikaye Bosworth'tan beri anlatılıyor.

Buna itibar edemez."

"Yapamaz mı?" Merhum Kral 4. Edward'ın iki küçük oğlu, gayrimeşru ilan edilip

Richard tarafından, üç yıl önce kardeşi Edward'ın ölümü üzerine tacı ele geçirebilmek için Kule'ye kapatılmıştı. Richard Bosworth Field'da öldürüldükten sonra Kule büyük bir titizlikle arandı. Hiçbir iz yoktu iki çocuk ortaya çıkarılmıştı. Kırsal kesim didik didik aranmış, ancak Henry'nin kraliçesi Yorklu Elizabeth'in kardeşleri olan prensler sanki hiç yaşamamış gibi ortadan kaybolmuşlardı.

Cate, saraya Henry'nin taç giyme töreninden sadece bir yıl önce geldiği için Edward'ın oğullarıyla hiç tanışmamıştı. Ancak onların minyatürlerini görmüştü. Çok güzel, çok genç ve sağlam güçleriyle gurur duyuyorlardı. Acımasız bir cinayetten başka hangi kader onların böylesine tamamen yok olmalarına neden olabilirdi? Esaretten kurtulmuş olsalardı York ve Lancaster hizipleri arasında daha fazla çekişme ve kan dökülmesine yol açacak olsa da, ölümleri yine de kelimelerin ötesinde bir dehşetti.

"Thames nehri Kule'nin yakınından geçer," dedi Ross Dunbar, düşüncesine cevap verircesine, "ve birçok kişiyi denize taşımıştır."

"Bazıları Henry'nin destekçilerinin, taca giden yolu açmak için çocukları gizlice ortadan kaldırdığını fısıldıyor."

"Richard onları böyle bir hileye karşı gece gündüz izlerken mi? Saçmalama. Kalenin muhafızları zaman zaman yolsuzluk yapabilir, ama bunun için asılabilecekleri zaman değil."

"Hatta Henry'nin annesinin bunu görmüş olabileceğini söylüyorlar."

Ross homurdanarak bir dal daha kırdı ve ateşe attı. "Richmond ve Derby Düşesi'nin işgüzar bir işgüzar olduğunu kabul ediyorum.

Henry'nin işleri hakkında çoğu erkeğin izin vermeyeceği kadar çok şey söyledi. Oğlunu tahta oturtmakla meşguldü, doğru. Yine de o kadar dindar bir kadın ki, Kutsal Anne'den şüphelenmek istiyorum."

"Sanırım," dedi Cate onaylayarak. Leydi Margaret kiliseye olan bağlılığı, yaptığı iyi işler ve sık sık giydiği siyah elbisesi ile tanınırdı Rahibe kıyafeti gibi.

"Dahası, Richard'ın kısa saltanatından birkaç ay sonra İskoçya'da oğlanların ortadan kaldırıldığına dair söylentiler çıktı."

"Gerçekten mi?" Bunu duyunca bu kadar rahatlamış olması tuhaftı. Mahkeme dedikodularına pek itibar etmese de, yine de endişe vericiydi.

"Diplomatlar bu konuda ileri geri konuşuyorlardı, duyduğuma göre İngiltere'den İspanya'ya, İspanya'dan Fransa'ya, Fransa'dan İskoçya'ya ve bir fırlıdak gibi İngiltere'ye geri dönüyorlarmış."

"Richard'ın onları Lancaster'ın pençelerinden uzak tutmak için kaçırmış olabileceğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Ya da Yorkist, belki, çünkü V. Edward olarak büyük oğlanı destekleyenler o zamanlar çok daha büyük bir tehditti? Hayır, onları nereye koymuş olabilir ki, bu konuda hiçbir fısıltı duyulmadı?"

"Tabii bu yeni tehdit o fısıltı değilse," dedi neredeyse nefesinin altında.

"Henry'den kurtulmak için genç bir prensin toplanma noktası olması ne kadar uygun olurdu, değil mi?" İskoçyalı geniş omzunu kamburlaştırdı. "Bu beni endişelendirmiyor. Ne kadar çok Sassenach birbirini öldürürse o kadar iyi."

"Yani İskoçya herhangi bir isyandan yararlanarak işgal edebilir," dedi, "Henry için bir başka endişe."

"İngiltere ve İskoçya arasındaki anlaşmanın tam da önlemesi gereken şey."

"Ama öyle mi olacak? İsyan patlak verirse Kral James'in ne yapacağını biliyor musun?"

"Henry'nin isteksiz misafiri olarak burada sıkışıp kalmışken nasıl yapayım?" diye karşılık verdi, kaşlarını çatarak ateşe bakarken.

Cate de ona katılıp alevleri izlerken bunun yeterince makul olduğunu düşündü. Rüzgârda dalgalanıyorlar, avuçlarına doluşan kar tanelerini kavıyorlardı. Oturduğu yerin ötesinde, beyaz dalgalar Kar, kuruması için asılmış çarşaflar gibi sallanıyordu. Göz ucuyla kurtarıcısının ekosesini boynuna yaklaştırdığını gördü.

"Barınaktan gözcülük yapabilirsin, değil mi?" diye önerdi. "Yeterince yer var."

Ona hızlı ve anlamsız bir bakış attı. "Burası iyi."

"Yakında karla kaplanacaksın. Sırılsıklam olmayacak mısın?"

"Belike, erimeyecek."

Sesindeki ironik mizah beklenmedikti. Aynı zamanda tuhaf bir şekilde çekiciydi. Ağzının köşesinin nasıl kıvrıldığını izlerken cevap vermeyi unuttu.

"Herhangi bir yolda, fazla rahat olmak hatadır," diye ekledi pek duraksamadan.

"Yani uyuyabilir misin? Bu büyük bir sıcaklık cenneti değil Burada." Bir omuz hareketiyle sığınağını işaret etti, ardından ensesinden aşağı soğuk bir hava akımı inerken kürk astarlı pelerinin üzerine çekti. "Bir beden arzu edebileceği kadar rahatsız olmalısın."

Gülümsemesi çarpıktı. "Soğuk ve sefil olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" "Bunu önlemek için çok az şey yapıyorsun."

"Yani beni odanızı paylaşmaya davet ediyorsunuz. Bu şekilde mi olacak?"

Gözlerini kaçırdı, adamın gözlerinin mavi derinliklerinde niyetli ama gizemli bir şeyin parlamasıyla aniden rahatsız oldu. Adamdan hafif bir bitki kokusu geliyordu, muhtemelen başlığına takılı kuru funda dalından geliyordu. Bu kokuya ateşte ısınmış yün, deri, at ve temiz erkek kokuları da karışıyordu. Bu kombinasyon mide kaslarının düğümlenmesine neden oldu.

"Pek benim diyemem," dedi kızgınlıkla. "Ne de olsa onu sen inşa ettin."

"Senin için, bu havada uyumaya alışık olmadığın için." "Ve sen öylesin."

Homurtu ile kahkaha arasında bir ses çıkardı. "İskoçya'ya sık sık kar yağar."

Hiç şüphesiz bu yüzden sporranında, yani karnının alt kısmından sarkan gümüş amblemlili küçük çantasında bir çıra kutusu bulunduruyordu. Bu mükemmel bir alışkanlık gibi görünüyordu ve şu anda varlığının her zerresiyle alkışladığı bir alışkanlıktı. "Ve sen, bir lordun oğlu, buna alışkın mısın? Nedense bu pek mümkün görünmüyor."

"Kelime *laird*," diye düzeltti, "ve lordluk ya da asaletle ilgili pek bir şey içermiyor. Bu sadece babamın çok çeşitli topraklara sahip olduğu anlamına geliyor.

sorumluluklarını yerine getiriyor ve Jamie'nin parlamentosuna katılmaya gidiyor." "Ama bir gün bu miras size kalacak?"

"Evet, hiç erkek ya da kız kardeşim olmadığı için, ya da en azından meşru bir kardeşim olmadığı için." Gülümsemesinin sert bir yanı vardı.

"Eh, yaşlı savaş atı çok yumuşak olduğuma karar vermezse."

Güldü; elinde değildi. "Sen, yumuşak?"

Bakışları uzun ve niyetli bir an boyunca onunkilerle buluştu ve tekrar gözlerini kaçırmadan önce kadının vücudunun derinliklerine bir ürperti gönderdi. "Babama uymayacak kadar çok düşünüyorum. O önce davranır ve sonra endişelenir, eğer endişelenirse. Kar fırtınasında sığır baskınına çıkmaktansa çıkmamayı yeğler; ineklerin yarısını eve varmadan kaybetme olasılığına aldırılmaz bile. Aslında, kötü havada at sürmeyi tercih eder, çünkü düşmanlarımızı yakalama olasılığı daha yüksektir. uyuyor."

"Düşmanlarınız, İngilizler." Bu düşünce rahatsız ediciydi ama nedenini söyleyemiyordu.

"Akıldan çok ineği olan Sassenach, gerçi genellikle Trilborn sığıridir."

"Trilborn?"

İskoçyalı başını eğdi. Konuştuğunda sesi sertti. "Bu gün birlikte at sürdüğümüzle aynı."

Winston Dangerfield, Lord Trilborn, ava katılmıştı. Hatırladığı kadarıyla mülkleri kuzeydeydi. "Ailesinin misilleme yapmadan hırsızlığa izin verdiğini düşünemiyorum."

"Hayır, ondan önce babası ve büyükbabası da öyle."

Cate onun bakışlarını sıçrayan alev dilleri arasında karşıladı. "Sanki aranızda kötü bir his varmış gibi konuşuyorsun."

"İneklerden daha fazlasını içeren uzun yıllara dayanan bir kan davası." Ross Dunbar omuz silkti. "Gerçi onun sürüsüne yapılacak bir baskın diğerlerinden daha tatmin edici olur."

Sonuncusunun, dikkatini Trilborn'la arasındaki düşmanlıktan uzaklaştırmak için olduğunu düşündü. Buna izin vermek iyi bir şey gibi görünüyordu. "Demek diğer sığırları da çalışıyorsun?"

"Sınırın her iki tarafında da," dedi kısık bir kahkaha atarak.

"Her iki taraf da... Babanın komşularının ineklerini çaldığını söylemiyorsun değil mi?"

"Oh, evet. Bu bir tür oyun, anlıyor musun, küçük bir rekabet."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Bunu değerli kılan da bu. Zavallı hayvanlar o kadar çok mehtaplı gecede kovalanıp durdular, o kadar çok karışıp ürediler ki, ineklerin kime ait olduğunu söylemek neredeyse imkansız."

Cate başını eğerek kar tanelerinin adamın bonesine ve saçlarının koyu dalgalarına yerleşerek gri-beyaza dönüşmesini izledi. "En azından senin varlığın

babanızın sınırı geçerek baskın yapmasını engelliyor. Sanırım amacı bu?"

"Kısmen," dedi, başını eğerek kar tanelerinin dizlerinin üzerine kaymasını sağladı. "Adil olan onun eğlencesini mahvetti. Artık ezeli düşmanlarına tecavüz ve yağma yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Yağma ve talan mı?"

"Ah, şey, hatırladığından daha azı olabilir, ama eski masalları sever."

Hikâyelerin o kadar da eski olmadığından neredeyse emindi. Bir zamanlar bu kuzey kıyılarını yağmalamış olan Vikinglerin soyundan gelen sınır İskoçları, kavgacı doğalarıyla bilinirlerdi. Bazıları İngiliz topraklarına yaptıkları yıldırım akınlarında taktıkları miğferlerden dolayı onlara Çelik Boneliler adını vermişti. Ross Dunbar'ın bu savaşçı kabileden olması mantıklı görünüyordu.

Gözlerinin İskandinav mavisini.

Sesinde, *inek* kelimesini "coos" a dönüştüren yumuşak sesli harfleriyle huzur verici bir nitelik vardı. Ayrıca sesinde zorlukla gizlenmiş bir gülümseme de vardı, sanki sığır hırsızlığına girişmekten zevk almış ya da en azından ay ışığında kovalamacanın beceri ve cüretinden zevk almış gibi. Evet, bir de kalıtsal düşmanlarının burnunu sürtmekten.

Onu izlerken Cate'in ağzı biraz kıvrıldı. Öne doğru eğilerek dirseğini dizine dayadı ve çenesini avucunun içinde tuttu. "Peki, böyle karlı bir gecede bir baskından getirdiğiniz bu 'civıltıları' ne yapıyorsunuz?" diye sordu, bilme ihtiyacından çok onun konuşmasını duymak için.

"Onları diğerlerinin yanına, ahıra koyun ve geri götürölmelerine karşı koruyun."

Buz gibi rüzgâr pelerininin kapüşonunu kaldırırken biraz titreyerek iç çekti.

Devam etmeden önce bir an geçti. "Keşke Rosie'nin bu gece ahırına dönmezse bir inek ahırında güvende olacağını bilseydim."

"Atını mı kastediyorsun?"

"Yaban domuzuyla tekrar karşılaşmış olabileceğini düşünmeden edemiyorum." Bu haklı bir korkuydu, çünkü bir yaban domuzunun dişleri bir atın yumuşak karnını bir anda yarabilirdi.

"Yapmadı. Yapamazdı, çünkü canavarın bağırsaklarını deştim ve yarın peşinden göndereceğim."

Cate doğruldu. "Sen... sen onu öldürdün."

"O an için gerekli görünüyordu, ancak üzerine geldiğimde bana döndüğünde atımı sürsem daha iyi olurdu."

"Ama... Onu tam arkamda duyduğuma emindim."

"Sadece küçük bir mesafe için. Bu yüzden mi geri dönmedin? Benden çok ileride olduğun için Rosie'nin seninle kaçtığını sandım."

"Tam olarak değil." Yaban domuzunun arkasında olduğundan o kadar emindi ki, ormandan geçerken çıkardığı sesler emin olmasını zorlaştırıyordu.

"Çok kötü oldu. Aksi takdirde tüm bunlar önlenebilirdi." Odunlukları haline gelen çalı yığınına, ateşi, haydutların kaybolduğu ilerideki ormanlık alanı işaret etti.

"Ne yani, beni açık havada uyuma fırsatından mahrum mu bırakıyorsun?" dedi hafiflik çabasıyla. "Tanrı korusun."

Homurdandı ama cevap vermedi. Gece gökyüzünden daha yoğun yağın kara bir bakış atarak ekosesinin örtüsünü yakaladı ve omuzlarından çözerek en koyu yeşil yünden kısa bir ceketin altına ve neredeyse safran renginde parlak krem keten bir gömleğin üzerine giydiği basit deri ceketini ortaya çıkardı. Kafasındaki beyaz pulları bir köpeğin suyu silkelemesi gibi silkeleyerek, yün uzunluğunu bir örtü gibi üzerine kaldırdı ve geri kalanını bir battaniye gibi etrafına sardı.

Hareketleri o kadar hızlı ve acemice, ama yine de erkeksi bir zarafetle doluydu ki Cate'in boğazındaki nefesi kesiyordu. Siyah ipek saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu, çene çizgisi kare şeklinde ve sertti. Omuzları, üzerlerindeki kar demetlerini yerinden oynatacak kadar genişti. Ekosesini yukarı çekerken yaptığı hareket, kahverengi, sert ve kaslarla dolu bir kalçayı ortaya çıkarmıştı.

Onu ele geçiren his sıcak ve öldürücüydü, kanında bir coşku vardı. Daha önce hiçbir erkekle baş başa kalmamış, hiçbir erkeğe aynı şekilde yakın olmamıştı. Hayranlarının yanında oturmuştu. zaman zaman masaya oturmuş, yanlarındaki dehlizlerde yürümüşü. Orada Yine de her zaman etrafta başka insanlar olurdu - kız kardeşleri, kralın muhafızları, kâhyalar ve nöbetçiler, herhangi bir uygunsuz yaklaşmayı önlemek için.

Burada ondan ve İskoçyalıdan başka kimse yoktu. Adam ona istediği her şeyi yapabilirdi ve kimse ona karşı çıkamazdı. Kadının güvenmesi gereken tek şey, onu karısına almak istemediğine dair yeminli sözüydü.

Bu, ondan başka ne isteyebileceği hakkında hiçbir şey söylemedi. Onunla ne kadar savaşırsa savaşınsın, gücü onunkiyle boy ölçüşemezdi. Onun merhametine kalacaktı. Ve bu düşüncenin onu dehşete düşürmek yerine neden içini boşlukla sızlattığını söyleyemezdi.

Sessizlik etraflarında uzanıyor, sadece tepelerindeki dallarda kar yüklü rüzgârın uğultusu ve ateşin çırpınışı ve şakırtısıyla bozuluyordu. Odun dumanı ve kar kokan soğuk hava Cate'in burnunun arkasını acıtıyor ve ciğerlerini dondurmakla tehdit ediyordu. Perişan haldeydi ve zihni tam olarak güvende değildi. Yine de daha kötü durumda olabilirdi, biliyordu, çok daha kötü.

"Yabandomuzunu öldürdükten sonra izimi takip etmeniz çok iyi oldu," dedi biraz zorlanarak. "Gerçekten minnettarım. Eğer... eğer sen gelmeseydin, ne olurdu bilmiyorum."

Ona bakarken gözleri mavi çelik gibi parlıyordu. "Öyle değil mi?"

"Sence onlar..." Başını iki yana salladı. "Fidye için tutulsaydım daha değerli olurum."

"Oh, bunu da düşünmüşlerdir, hiç şüphem yok. Ama tecavüz ve adam kaçırmamanın cezası aynıdır ve bir insan sadece bir kez asılabilir."

Yutkundtu ve ellerini birbirine kenetledi. "O zaman sana daha da çok borçluyum."

"Aklına bile getirme," dedi. "Böyle bir şey olmadı." "Hayır, ama keşke bir yolu olsaydı-"

"Ve bu dileğini dişlerinin arasında tutman akıllıca olur," diye araya girdi, "tabii beni pelerininin altına olduğu kadar sığınağına da davet etmezsen."

Sıcak bir öfke yüzünü kapladı, elmacık kemiklerine doğru ilerledi ve sonra o kadar çabuk geri çekildi ki başının döndüğünü hissetti. "Öyle demek istemedim ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Bir homurtu onu sarstı. "Minnettarlık buraya kadarmış."

"Ve sen de bunu kastetmedin." Ani bir keşifle gözlerini kıstı. "Beni susturmak istedin."

"Eğer öyleyse, hizmet etmedi."

"Yeterince sessiz olabilirim," dedi kesin bir ifadeyle ve omzunu ona çevirdi. Kaşlarını çatarak, ateş ışığının ötesinde griden siyaha karışan beyaz perdeye baktı.

Ross, Leydi Catherine'in konuşmayı bıraktığında sesinin çıkardığı müziği özlemişti. Ayrıca onun sivri sorularını ve hatta kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmasını da özlemişti. Onun sıcak ve insani arkadaşlığını, yaptığı sundurmanın derinliklerine çekilip sırtını döndükten ve kürklü pelerinine sarınarak uzandıktan sonra daha da çok özlemişti.

Kendi kendine, dikkati dağılmadan daha iyi olacağını söyledi. Etrafında olanlara, yağan karla birlikte fısıldayan ormandan onu izleyenlere daha fazla konsantre olabilirdi.

Elbette sessiz kalma kararlılığı, aklından geçen ilk boş düşüncenin ötesine geçemeyecekti. Tekrar doğruluyor, ona delici bakışlarından birini fırlatıyor ve boş boş konuşmaya başlıyordu. Onun deneyimlerine göre, dilini tutabilen ya da tutabilen nadir kadınlardan biriydi. Merak ve düşüncelerini paylaşacak kimsenin olmamasından duyduğu hoşnutsuzluk buna izin vermezdi.

Yanılıyordu.

Bir saat geçti, kar acımasızca yağdı, rüzgâr buz tutmuş ağaç dallarını birbirine çarptı ve o hâlâ bir şey söylemedi. İnatçı bir kadındı. Daha doğrusu inatçı bir hanımefendiydi; altın yüzük takan, ermin astarlı pelerininin altına kadife elbise giyen bir kadına daha az yüce bir unvan veremezdi.

Aynı zamanda herhangi bir kır evi sakini kadar dayanıklı ve şikâyetsizdi. Ona içine kapanmayı, başına gelenleri kabullenmeyi ve bunlara katlanmayı kim öğretmişti?

Bir akşamda çoğu nazik hanımefendiyi histeri krizine sokacak kadar şey yaşamıştı ama yine de bunun üstesinden gelmeyi, gülümsemeyi ve başka biriyle ilgilenmeyi başardı.

Elbette onun gülümsemesini o kadar da fark etmemişti.

Ateş ışığının kızın solgun teninde yarattığı parıltının ya da pelerininin üzerine yayılmış saçlarını altın rengine dönüştürdüğünün farkında bile değildi. Hayır, neredeyse hiç. Sadece yarım düzine kez, müstakbel kocası dışında, bir peçenin örtüsü olmadan, bu kadar rahat bir dağınıklık içinde parlayan uzunluğunu görebilecek tek erkeğin kendisi olduğu aklına gelmişti. Evet, ve

Derinlerde bir yerde kocasının bile bu hakka sahip olması gerektiğini düşünmekten nefret ediyordu. Ne kadar aptal olabilirdi ki?

O bir İngiliz kadınıydı. Ne o onu ne de o onu istiyordu ve bunu unutmaya iyi olurdu.

Ama bu düpedüz bir yalandı. Kendini ona bir koca olarak bağlamak gibi küçük bir mesele hariç, alabileceği her şeyi alırdı. Bakması güzel,

dokunması hoş bir kadındı ve hiçbir kadının yapamadığı kadar kanını kaynatıyordu.

Üç on yaşından beri ilk çıplak kadını, kız kardeşinin dadısını banyoda görmüştü. Leydi Catherine'i de aynı doğa durumunda, saçlarının parlak pelerini dışında hiçbir Gey giymemiG olarak görmek için yanıp tutuGuyordu.

İki kuruşluk bir anlamı olduğundan değil. Çiftleşme ihtiyacı onun için diğer tüm iştahlar gibiydi; araç elinin altında olduğunda tatmin ediliyor, olmadığında kontrol ediliyordu.

Yaşlı laird, saygıdeğer babası, Sassenach'tan nefret etmekte kuduzdu; sadece Trilborn adıyla anılanlara olan nefreti daha derindi. Eğer ilk oğlu İskoçya'ya bir İngiliz kadın getirmeye cüret ederse felç geçirirdi. Tabii böyle bir ihaneti aklından bile geçirdiği için onu evlatlıktan reddetmezse.

Ross, bakışlarıyla Leydi Catherine'in arka tarafının tatlı kıvrımlarını bininci kez izlerken, öyle olmadığından emin oldu. Onun Düşünceleri sadece onları meşgul edecek hiçbir şey olmadığı için dolaşıyordu, bu bitmek bilmeyen gecede kar bulutları, ağaçların gri hayaletleri ve önündeki ateşin turuncu kalbi dışında görülecek hiçbir şey yoktu. Onları izlemekten yarı kör olmuş, ensesinden kıkına kadar yarı donmuş, hareketsiz oturmaktan ön tarafı yarı kızarmıştı. Yine de yerinden kıpırdamaya cesaret edemedi.

Bir başka kütük parçasını alevlerin içine itmek, bir başka kırık dalı alevlerin ağzına atmak dışında bir şey yapamıyordu. Bir kez ayağa kalkıp hareket etmeye başladığında ne yapabileceğini kimse bilemezdi.

Sessiz bir tıklama sesi duydu. Sesi, açıklığını ateşin sıcaklığından yararlanabilecek şekilde konumlandığı sığınağın içinde saptamadan önce hızla etrafına bakındı. Leydi Catherine'in dişleri sert zeminde büzülmüş yattığı yerde takırdıyordu. O da adamdan daha fazla uyumuyordu ve bulunduğu konum onu ateşten uzaklaştırıyordu.

Onunla birlikte içeri girebilir, pelerininin altından kayabilir ve daha fazla sıcaklık için ekosesini ikisinin de üzerine atabilirdi. Onu kendine doğru çekip çevirebilirdi, böylece ince, sert poposu adamın sert gövdesine bastırarak ve kolu belini kavrayacaktı. Yüzünü onun saçlarına gömebilir, dudaklarını onun şoktan titrediğini gördüğünde ilk istediği gibi boynunun hassas ense kıvrımına bastırabilirdi. Belki o zaman ikisi de ısınırdı.

Belki de yarım akıllıydı.

Azizlik iddiası yoktu, bu yüzden ellerinin ait olmadıkları yere gitmeyeceğine güvenemezdi. O zaman çığlık atabilir, ondan uzaklaşmak için mücadele edebilirdi. Ya da daha kötüsü, çığlık atmayabilirdi. Yumuşak bir sesle ona dönebilirdi.

Mırıltılar, tatlı öpücükler ve iç çekişler onu cennetin tatlı sıcaklığını barındırdığı kesin olan tek yere çağırıyordu. Ve oraya gidecekti, körü körüne istekli, azgın bir arzu içinde kasıla kasıla. Onun ıslak yumuşaklığını, yapışkanlığını, nabız gibi atan rahatlığını, öyle akılsızca bir azgınlıkla alacak, kalp çarpıntısıyla içine girecekti ki Yarın ne olacağı umurunda bile değildi.

Bu bir tuzaktı, bu rahatlık, ikisini de kiskacına alabilecek ve asla bırakmayacak bir tuzak. Kadına doğru atacakları tek bir adımla kaderleri belirlenmiş olacaktı. Bir İngiliz kralı kadar vicdan da bunu isterdi.

Onunla asla evlenmeyeceğine dair söz vermişti.

Dizleri çatırdayacak ve sırtındaki ve omuzlarındaki karları sürünerek dökecek kadar ani bir şekilde ayağa kalkan Ross, ateşin üzerine bir kütük daha, sonra bir tane daha ve bir tane daha sürüklemek için harekete geçti. Ateş sönene kadar keresteleri üst üste yığdı.

Alevler şeytanlar gibi püskürüyor ve çatırdıyor, geceyi bir düzine metre boyunca aydınlatıyor, ısıyı bir lütuf gibi yayıyordu. Kadını ısıtacağından emin olana kadar daha fazla koydu, evet ve tüm ateşli tehlikesine rağmen bunu kendisinden daha güvenli bir şekilde yaptı.

Sonra bir kez daha ekosesine sarınarak büyük, parlak yangından iyice geriye çömeldi. Yüzü sabit, gözleri kukuletalı, katlandı.

Atlılar yoldaki dönemeci dönerken **Cate** durmuş bekliliyordu. Uzaklardan geldiklerini duymuştu, bir sürü beyefendi ve silahlı adam donmuş yolda büyük bir gürültü çıkarıyordu. Tepedeki sulu güneş miğferlere ve kılıç kabzalarına donuk bir parlaklıkla yanslıyordu ve onların Atlar buz gibi havaya beyaz tüyler savuruyordu. Kraldan gelmişlerdi, çünkü onun sancağı altında at sürüyorlardı.

Onların gelişine çok sevinmesi gerekirdi. Bunun yerine, göğsü endişeyle gerilmişti.

Bir saat önce uyandığında kar durmuştu ve dünya, boğucu beyaz tabakasının altında sessizleşmişti. Hareket eden tek şey, buzdan tıkırdayan dalların arasında uçuşan bir ya da iki kuştu. Eteği ve pelerini dizlerine kadar ıslanmıştı, kar barınağına sürüklenmiş ve Ross'un ateşinin sıcaklığıyla erimişti. Bu ateş hâlâ yanıyordu, gökyüzüne gri-mavi dumanlar gönderen büyük, sıçrayan bir ateş. Kurtarıcılarını onlara getiren de şüphesiz buydu.

Ross birkaç metre ötede, alevlerin i ine atmak için daha fazla uzuv kırdığı yerde duruyordu. Gözlerinde kasvetli bir ifade vardı ve ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu.  ne doğru bir adım atmadı ya da selamlamak için elini kaldırmadı, sadece atlıların yanına gelmesini bekledi.

Cate de eteklerinin kurumasını sağlamak için sırtını ateşe vererek durduğu yerden kıpırdamadı. Kafilenin liderinin Winston Dangerfield, Trilborn Lordu ve onu tanımak için hiç acelesi yoktu. Bir başkasının, herhangi birinin onun başına geçmesini çok isterdi.

Kendisi ve ezeli düşmanı aynı anda avdan kaybolmuşken, onun varlığının bir tesadüf olma ihtimali nedir, diye düşündü. Sonbaharın başından beri onu ihtiyatlı centilmenliğinin nesnesi haline getirmişken ne tesadüftü?

Trilborn orta boylu, iyi yapılı ve halinden fazlasıyla memnun biriydi. Bu kasvetli günde, gümüş örgülü siyah bir pard s  giymişti.

Her ikisi de kunduz astarlı ve omuzlarında çok sayıda gümüş zincirle tutturulmuş ağır siyah bir pelerinle örtülüydü. Şapkası da kunduzdandı ve omzuna uzanmak için siperliğin üzerinden kıvrılan büyük beyaz bir tüyle yapışmıştı. Yüz hatları yeterince hoştu, ancak turba kahvesi gözleri birbirine biraz yakındı ve çenesi sivri siyah sakalıyla iğne gibi keskin görünüyordu.

"Leydi Catherine, tüm azizler adına!" Atını yavaşlatıp yürümeye başladı ve ateşe yaklaşırken arkasındaki adamları durdurmak için bir elini gereğinden fazla kuvvetle havaya kaldırdı. "Neredeyse umudumuzu yitirmiştik."

"Lordum," dedi en hafif reveransla.

Eğildi, şapkasını çıkardı ve selam verirken ayaklarının dibindeki karı beyaz bir girdaba dönüştürdü. "Diğerleri bir saat önce geri dönmek istiyordu ama ben buna izin vermedim. Sen bulunacaktın, ben de onlara sağ salim bulunacağını söyledim." Gözlerinin kenarları gergindi, sanki son söylediğinden şüphesi varmış gibiydi.

Kadının ona verdiği gülümseme kısaydı. "Gördüğünüz gibi, sonuncusu için Henry'nin İskoç misafirine borçluyum. Ross'u tanıdığınıza inanıyorum. Dunbar?"

Ross'a doğru başını sallayan Trilborn'un yüzünde küçümseme ifadesi belirdi. "Buraya bizden önce nasıl geldiğini sorardım ama her zaman şeytani bir şansa sahip olmuştur."

İskoçyalı'nın ona sadece o sabah rastladığının düşünülmesine izin verebilirdi. Sağduyu kibarca yalan söylemeyi emrediyordu. Onun Vicdanım buna izin vermezdi.

"Bu olayda şans benden yanaydı," dedi net bir ses tonuyla. "O burada olmasaydı, orman haydutları tarafından kaçırılabilir ya da gece soğuktan ölebilirdim."

Trilborn'un arkasında duran adamlar kendi aralarında mırıldanarak bakiştılar. Kont kaskatı kesildi ve eli, bir kalçasına takılı kınından sallanan kılıcının kabzasına gitti. "Bunca zamandır burada seninle miydi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi küçümseyerek. Kendisine yöneltildiğini görebildiği kuşkulardan etkilenmeyecekti. Hayır, hiç etkilenmeyecekti.

"Bence şansınızı haydutlarla deneseydiniz daha iyi yapardınız."

"Efendim!"

Ross umursamaz, kaslı bir zarafetle hareket ederek onun yanında durdu. "Söylemek istediği şey, Leydi Catherine," diye takıldı, "şu tercih ederdim. Hiçbir beyefendi, düşmanın bir gecede hanımefendisiyle birlikte olduğunu bilmekten hoşlanmaz."

Cate'in İskoçyalı'ya attığı bakış sertti. "Ben onun leydisi değilim, olmam da mümkün değil."

Ross sadece onun adına, "Kendi hatası olmadığı için, eminim," diye cevap verdi. "Sakın bana burada lanetten kurtarmak istediğin başka bir adam olduğunu söyleme.

Graces?"

"Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Trilborn şapkasını iyice kalınlaşmış alt bacağına vurarak sordu. "Ailesi yüz yıldan uzun bir süredir Trilborn topraklarını sınırlayan İskoç yürüyüşünün baş belası, Trilborn kadınlarını kaçırmaya, Trilborn köylülerini, Trilborn sığırlarını çalmaya cüret eden İskoç haşaratları."

"Evet ve onları tekrar evlerine dönmeye ikna edebilirim," dedi Ross, abartılı İskoç burr'unu kaplayan acımasız bir mizahla.

Trilborn kılıcını çekecekmiş gibi elini kılıcının kabzasında sıktı. İskoçyalı sadece kolunu savurdu ve kılıcının zaten yumruğunda olduğunu, ucunun yere dayandığını ve uzunluğunun yarısının ekosesinin eteğinin arkasından görüldüğünü gösterdi.

"Senin torunun benim büyükannemi kaçırdı," dedi Trilborn hırlayarak.

"Gerçekten de öyle yaptı, kendi torununun köylerini yaktıktan sonra kaçırdığı on genç kızı fidye için."

"Piçini onun karnına soktu." Trilborn şapkasını Ross'a doğru salladı.

"Öyle yaptı, çünkü onu çekici ve sevmesi kolay buldu. "Onu sevmek için

Kız çocuklarını görmek isteyen halkının ricaları dışında ondan vazgeçmedi. Yine de torununuz bebeği öldürmesin diye çocuk doğana kadar onu alıkoydu. Ve bu iyi bir şeydi de, çünkü geri döndüğünde annesini kesinlikle öldürdü." Ross Cate'e baktı. "Benim büyükannem yıllar önce ölmüştü, biliyorsun. Büyükbabam Trilborn hanımefendisinden vazgeçtiği için o kadar pişman olmuş, onun ölümünün yasını o kadar derinden tutmuş ki, bir daha asla başka bir kadın almamış."

"Kesinlikle başka bir Trilborn değil," dedi İngiliz lordu.

Ross sert bir küçümsemeyle homurdandı. "Hayır, ama iki Dunbar karısı misilleme olarak kaçırıldı ve o kadar çaresiz bir halde geri döndü ki biri kendini boğdu, diğeri de bir manastıra girdi."

"Peki ya çocuk?" Cate sordu, çünkü kendini tutamıyordu. "Öz kardeşi gibi babamla birlikte büyüdü. Vuruldu

Ama kuzenim Liam adında bir oğul doğurmadan önce değil." "Bir sığır baskını sırasında vuruldu," dedi Trilborn burnunu çekerek.

İskoçyalı'nın sert bakışları hiç değişmedi. "Oh, evet, babam gibi yaşamak için aptal olmak. Ama bu kadar yeter. Leydi Catherine yorgun, aç ve yarı donmuş durumda ve biz burada gevezelik ederken durumu daha da kötüleşiyor. Onun için bir bineğiniz var mı, yoksa şatoya yürüyerek mi dönmeli?"

Öğrendikleri karşısında şaşkınlığa kapılmasaydı, Cate bu noktaya kendisi de değinmekten memnun olurdu. Sınır kan davaları şiddetiyle ünlüydü ama bu seferki diğerlerinden daha vahşi görünüyordu. Trilborn'u daha önce hiç öfke içinde görmemişti; genellikle gülümser ve hoş sohbetler ederdi. Onunla İskoçyalı arasında bölüştüğü bakışlar öldürücüydü. Ya ona olan ilgisi bildiğinden daha fazlaydı ya da onu Ross Dunbar'la birlikte keşfedince daha da keskinleşmişti. Peki, ve Belki de zorla evlendirilmenin olağan bir sonuç olduğunu bilerek.

İskoçyalı'yla aralarında böyle bir fedakârlığa gerek kalmayacağına dair yemin ettiklerini bilemezdi. Bırakın istediği zaman öğrensin. Bu yeterince yakındı.

Buna uygun olarak, olabildiğince yorgun görünerek en solgun gülümsemesini takındı. Trilborn kolunu uzattı ve o da Ross'un kuru kahkahasını duymazdan gelerek asilzadenin kendisini sağlam gri bir arabaya götürmesine izin verdi.

Durakladı, atın elini koklamasına izin vermek için uzandı ve sonra yumuşak ağzını ovdu. Küçük bir ürperti ile atın bir adam için ya da bir ceset taşımak için daha uygun olduğunu gördü. "Tek ekstra bu mu Binek mi?" diye omzunun üzerinden sordu.

"Ne bulacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden en kötüsüne hazırlandık," dedi Trilborn mağrur bir savunma havasıyla. "Dunbar arkamızdan koşabilir ya da yoksa onun için başka bir at getirilinceye kadar bekleyin."

İskoçyalı'nın bir köle gibi arkalarından koşmasını önermek tam bir hakaretti. "Ya da ben onun arkasına ata binebilirim," diye belirtti. "Ne de olsa eyer bir erkeğe ait."

Trilborn hemen, "Eğer tercihin buysa, o zaman benimle geleceksin," dedi.

Kibri inanılmazdı. Muhtemelen bildiğinden daha yorgundu, çünkü bu onu tersine çeviriyordu. "Seninle evlenmeyi hayal bile edemezdim. aygırı böyle bir rezalete maruz bıraktı," dedi İskoçyalıya dönmeden önce. "Efendim,

binme nezaketini gösterirseniz ve arkanıza yerleşmeme izin verirsiniz sevinirim?"

Ross öne çıktı, bakışları onun yüzünde dururken düşünüyordu. Ancak cevap vermedi, sadece eyere öyle hızlı bir şekilde atladı ki ekosesinin uçları genişledi. Oturduktan sonra elini ona doğru uzattı.

Cate onun zengin mavi gözleriyle sonsuz saniyeler boyunca buluşurken Hesaplanamaz bir güvenlik hissi içinde derinlere yerleşti. Adamın kolunu bileğinin üstünden kavramak için yukarı doğru uzandı, sonra adam da onun kolunu kavradı. Demir gibi sert kaslarıyla kısa bir hamle yaptı ve kolları adamın beline kilitlenmiş halde arkasına oturdu.

Trilborn'un canı sıkılmıştı ama Henry'nin bir misafirinin attan indirilmesini emredemezdi. Aygırına doğru yürüdü, dizginleri tutan adamın elinden dizginleri kaptı ve bir bacağına eyere doğru uzattı. Bir ayağıyla buyurgan bir hareketle, ateşi söndürmeleri için iki adam görevlendirdi ve sonra etrafı kolaçan ederek birliği küçük açıklıktan çıkarıp kaleye doğru yönlendirdi.

Cate geriye baktı, ateşi ve arkasındaki karla kaplı barınağı zihnine kazırken garip bir kayıp duygusu göğsünü sızlattı. Birkaç kısa saat için özgürdü. Nasıl görüldüğü, ne giydiği, nasıl durduğu, yürüdüğü, oturduğu, yemek yediği ya da dua ettiği kimsenin umurunda değildi. Ondandır otu için sallanan bir ördek gibi reverans yapması beklenmemişti, belirsiz unvanları ve kimin kimden öncelikli olduğunu hatırlaması gerekmemişti. Gücendirmekten ya da söylediği bir şeyin krala tekrarlanmasından korktuğu için her kelimeye dikkat etmesine gerek yoktu. Bir daha asla izin verilmeyecek bir şekilde, izin verilmeden ya da engellenmeden kendisi olmuştu. Yüzünü ekşitmeyen, duruşunu bozmayan ya da kralın gözüne girmeye çalışmayan bir adamın arkadaşlığından keyif almıştı. ondan yararlanmak.

Çamur çemberi olan o küçük açıklığa kadar arkasını dönmedi. Büyük bir şenlik ateşinin sıcaklığının karları erittiği yer, yolun geniş virajının arkasında kayboldu.

Ross iki porsiyon biftek, etin suyuyla ıslatılmış bir somun ekmek ve frenk üzümlü kek yedi, hepsini sıcak bir posset ve bir biranın büyük bir kısmıyla yıkadı. Bunların yanı sıra sıcak, bitki kokulu bir banyo ve kıyafet değişimi ile kendini daha az buz parçası gibi hissetmeye başladı. Tekrar

Leydi Catherine'i düşünmeden bir çift nefesten fazlasını alamadığı kuşkusuz gerçeği dışında normaldi.

Üşümüş bedenini ısıtmak için sıcak bir banyo mu istemişti? Onu içinde görmek için neler vermezdi. Hizmetçi bir kadın onu yıkamış mıydı? Bu hizmeti yerine getirmekten çok memnun olurdu, bunu onun için zevkli hale getirmenin birçok yolunu düşünebilirdi. Onu yavaş bir özenle kurulamak, bir saati geçirmek için muhteşem bir yol gibi görünüyordu ve ödül vaat etmiyor değildi. Saçlarının soluk altın sarısı ihtişamına bir fırça sürmek, onun sıcak, ipeksi ağırlığını ellerinde tutmak güzel bir fanteziydi. Bir odanın mahremiyetinde onunla bir yemeği paylaşmak cazipten de öte görünüyordu. Başka iştahları kabartırken birbirlerini şundan bundan parçalarla besleyebilirlerdi.

Tanrı'nın kanı, ama onu rahatsız eden neydi? Sevgilisinin penceresinde durup onu görebilme umuduyla bakan bir ay dana değildi.

Gölge. Görevleri ve yükümlülükleri olan yetişkin bir adamdı ve ne kadar güzel ve cüretkâr olursa olsun bir İngiliz hanımefendisini arzulamaya yer bırakmıyordu. Ormandaki olay hayatının birkaç saatinden ibaretti, o doğmadan önce örülmüş bir desenden alınmış sadece bir parçaydı. İngiliz kanı taşıyan bir kadına yer yoktu.

Bu olayı geride bırakması gerekiyordu. Henry'nin sahaya sürebileceği herhangi bir kuvvetin gücünü değerlendirmek, ayrıca kralın etrafındakilerin sadakati ve bu test edilecek olursa nasıl tepki verecekleri gibi diğer konular çok daha önemliydi. Daha fazla uzatmadan bununla ilgilenecekti. Evet, gerçekten de öyle yapacaktı.

Catherine onun yanında geçirdiği gecenin hiçbir kötü etkisine maruz kalmamıştı.

Odasında değildi, konfordan ziyade savunma için inşa edilmiş bu eski kalede soylulara bile tahsis edilen sıkışık odalardan biriydi, tek lüksü, açıldığı koridordan daha az soğuk olmasını sağlayan küçük, parlayan bir mangaldı. Hizmetçisi kapının önünde duruyordu, orta yaşlarının başında bir kadındı ve görünüşe bakılırsa hanımının banyosundan sonra ortalığı temizliyordu. Adam, kadının ona hoşnutsuzlukla baktığını, pazardaki bir domuza değer biçen bir ev kadınının kuşkulu ilgisiyle onu bir aşağı bir yukarı süzdüğünü düşündü. Kulaklarının tepesi yanarken bile bu bakıştan ürkmedi. Ne de Leydi'nin ona baktığını öğrendiğinde en ufak bir tepki gösterdi.

Catherine kral tarafından çağırılmıştı.

Anlaşıldığı kadarıyla bu resmi bir görüşme değildi. Ross, şatonun büyük salonuna girdiğinde onu gördü; dumanla kaplı kasvetin içinde

parlak bir fener gibi, Henry'nin büyük koltuğunun dibindeki alçak bir tabureye tünemişti. Kral'ın

Şatonun meşhur yuvarlak masasıyla birlikte bir kürsünün üzerinde, kimilerine göre bir zamanlar uzak efsanelerin Kral Arthur'u tarafından kullanıldığı söylenen, üstü örtülü bir taht oturuyordu. Kimse bu özel sohbeta müdahale etmedi; kimse bunun kendi aralarında gerçekleştiğini fark etmemiş gibi görünüyordu.

Erkekler gruplar halinde konuşur, muşta veya satranç oynar ya da eğlenmek için hokkabazlık yapan ve şakalar anlatan aptalların maskaralıklarını izlerdi. Erkekler

Burası odun külü, ata binmiş terli adamlar, köpekler, paramparça olmuş yeşil çalılar ve geçen sabahki yemekten kalan ekmek, sığır eti ve biranın hayaletleri gibi kokuyordu. Dışarıdaki karın üzerine düşen tek tük güneş ışığı, yüksek ve dar pencerelerden soluk gri bir ışık olarak içeri giriyor, ayakta duran kandillerin parlak adaları dışında mekânı kasvet içinde bırakıyordu.

Ross boş bir bank buldu ve arkasındaki duvarı arkalık olarak kullanarak kendini onun üzerine attı. Kralın Leydi Catherine'le olan konuşmasını düşünceli bir hoşnutsuzlukla izledi. Henry'nin ona doğru eğilerek ölçülü cümlelerle konuşması ve vurgulamak için sandalyesinin koluna vurması hiç hoşuna gitmemişti. Ya hoşnutsuz görünüyordu ya da onun iyiliğiyle, henüz otuz yaşında bile olmayan, bir yıllık karısı ve iki aylık oğlu olan bir krala yakışmayacak kadar çok ilgileniyordu.

Ross kaşlarını çatarak, Kral'ın leydiye karşı niyetlerinin kendisini ilgilendirmediğini söyledi. Sadece onun hakkında konuşmak Henry'nin katkısı olmadan da yeterince kötü olurdu.

Ross aralarında ne konuşulduğunu bilmek için çok şey verirdi. Kral James'in sarayında, bunu öğrenmek için onlara doğru yürüyebilirdi. Burada böyle bir törensizlik söz konusu değildi. Yeni kralların çoğunda olduğu gibi Henry de konumunu pekiştiren törenlere çok önem veriyordu.

"Milord Dunbar?"

Ross izlediği çifte o kadar odaklanmıştı ki, dirseğinin dibinde eğilerek durana kadar bir uşağın yaklaştığını fark etmedi. Normal uyanıklığına kıyasla bu şaşırtıcı bir dikkatsizlikti.

"Evet?"

"Kral huzurunuzda çıkmak istiyor. Benimle gelin efendim, lütfen."

Tüm kibarlığına rağmen bu bir emirdi. Gitmesi gerektiğini biliyordu Ross, bu onu memnun etse de etmese de. Gerçi belki de öyleydi. Kendini ayağa kaldırarak mırıldanan kalabalığın arasından ilerledi ve hizmetlinin topuklarına o kadar yakın takip etti ki neredeyse üzerlerine basacaktı.

Yedinci Henry onun diz çökmüş halini ciddi ve asil bir baş hareketiyle onayladı ama ayağa kalkmasını ya da daha alçak bir tabureye bile oturmasını önermedi. Ross kraliyetin hoşnutsuzluğunu gösteren bu çalışılmış işareti fark etmedi bile. Kolunu eğilmiş dizine dayayarak, başındaki yeşil yünden yapılmış yumuşak boneyi parmakladı ve çağrılma amacını duymayı bekledi. Ne olabileceğinden şüphelenmesine rağmen, emin olmakta fayda vardı.

"Henry, kraliyet çoğulunu rahatça kullanarak, "Leydi Catherine bize ihtiyacı olduğu anda ortaya çıkmanızdan bahsetti," dedi.

Bu orman haydutlarına karşı saldırı. Yakınımızda olduğunuz için minnettarız." "Hiçbir şey değildi, sadece herhangi bir insanın yapacağı bir şeydi." Ross gözlerini

Hanımefendi. Gözlerinde bir uyarı gölgesi vardı. Ne olduğunu bilmesine de ona bir şey anlatmaya niyetli görünüyordu.

Afişler ve pankartlarla dolu o kasvetli salonda zengin bir renk görüntüsüydü.

Sancaklar o kadar dumanlıydı ki, armalarını, örümcek ağlarıyla örülmüş geyik boynuzlarını ve güve delik deşik olmuş yaban domuzu kafalarını seçmek imkânsızdı. Kolları ve göğsü canlı bordo kadifeden yapılmıştı ve kenarları

Yakası ve bileği altın dantellerle süslüydü; saçları altın bir *tülle* çevrilmişti ve bu tül, *gül renginde* çok katmanlı bir duvağın sarktığı, ters çevrilmiş bir kadehi andıran bir başlığa bağlanmıştı. Zincirindeki altın haçı boğazını süslüyordu, altın ve yakut yüzüğü parmağındaydı ve odadaki hiçbir kadının ikinci kez bakmayı hak etmediği bir parlaklığa sahipti.

Yumuşak ve ışıltılı kumaşla çevrelenmiş kıvrımları o kadar baştan çıkarıcıydı ki

Ross diliyle ve dudaklarıyla izlerini sürme isteğiyle ağzının seğirdiğini hissetti. İlk kez onları yakından gözlemleme fırsatı bulmuştu; dün akşamdan önce onu sadece uzaktan görmüştü ve buluşmalarının başından sonuna kadar boynundan bileğine kadar pelerinine sarılmıştı.

Kral'ın ormanında geçirdiği zaman. Yine de, onları karnının alt kısmında bir düğüm gibi yanan bir samimiyetle tanıyordu, bu sabah eve dönüş yolculuğunun her sefil liginde onları sırtına bastırılmış hissetmişti. Ruhuna kazınmış olanı doğrulamak için görmeye neredeyse hiç ihtiyacı yoktu.

"Gerçek şu ki bunu başardın," dedi Henry, Ross'un dikkatini tekrar eldeki konuya çekerek. "Sonrasında olanlara değinecek olursak..."

"Hiçbir şey olmadığını açıkladım," dedi kadın hızla. "Ateş yaktığınızı ve kardan korunmak için küçük bir sığınak yaptığınızı söyledim. Siz gece boyunca dışarıda nöbet tutarken ben barınağın içinde kaldım ve aramızda

hiçbir temas olmadı."

Ross başını eğdi ama cevap vermedi. İnsanın dilini tutmasının en iyi olduğu zamanlar vardı.

Kral biraz alaycı bir tavırla, "Takdire şayan," dedi. "Yine de Leydi Catherine'in iyi ismi üzerindeki etkisiyle ilgileniyoruz. İkinci de bunun konuşulacağının farkındasınızdır. İnsanlar olaylara mümkün olan en kötü anlamları yüklemeye her zaman hazırdır."

Henry bunu yeterince iyi biliyor olmalıydı, diye düşündü Ross biraz dalgınca. Kralın oğlu ve varisi düğününden sadece sekiz ay sonra doğmuştu. Spekülasyonlar sadece Henry'nin evleneceğini önceden tahmin ettiği değil, aynı zamanda evlenmeden önce müstakbel kraliçesinin doğurganlığından da emin olduğu yönündeydi.

Kralların birliktelikleri soğukkanlı bir işti, zavallılar. Sempatı, Ross'un başını aynı evlilik ilmiğine sokmasını gerektirmiyordu.

Ne olursa olsun, elini uzatarak hanımefendinin itibarını koruması beklenen nokta bu gibi görünüyordu. Böyle bir niyeti yoktu, özellikle de bir gece önceki yalnız nöbetinden sonra. Her ne kadar kendi kendine dayatılmış olsa da, çektiği ıstıraba biraz saygı gösterilmesi gerekiyordu.

"Hiçbir şey olmadı, size söz veriyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Söz konusu olan bu kadar çok şey olmasaydı, bunu kabul etmekten memnuniyet duyardık."

Henry kısa bir jest yaptı. "Hanımefendi sizi kocası olarak kabul etmek istediğini belirtti."

Ross hızla Leydi Catherine'e baktı. Gözlerindeki boyun eğmiş ifade, duygularını ve kralına karşı gelemeyeceğini yeterince açıklıyordu. Henry'nin emriyle evlenmeyeceğini açıklayarak üzerine düşeni yapacağına güveniyordu.

Onun yerine, tek düşünebildiği ona sahip olabileceğiydi. Tek bir kelime, en fazla iki kelime ve yeni yıldan önce onun olacaktı. Nişan belgeleri imzalandığı anda onu yatağa götürebilir, altındaki sıcak ve çıplak kadına ulaşana kadar güzel giysilerini soyabilirdi.

Elleriyle onun kıvrımlarını şekillendirebilir, teninin her santimine dokunabilir ve

Onu gördüğü anda içine attığı bu işkenceden kurtulana kadar onun sıcak derinliklerini istila etti.

Ona sahip olabilirdi. Ona sahip olabilirdi ve... ve babası onu evlatlıktan reddederdi. Memleketinden ve klanından kovulacak, Henry'nin sarayında bir ya da iki yıl yerine sonsuza dek topuklarını tekmelemek zorunda kalacaktı.

Sonsuza dek piç bir Sassenach olarak kalacaktı.

"Küstahlık etmek istemem," dedi, sesindeki sakin kesinliğin altında bir gerginlik vardı, "ama burada kendi isteğimle bulunmadığımı hatırlarsınız. Ben İskoçyalıyım ve sadece İskoçların kralı James'e hesap veririm."

Henry kaşlarını çattı, sandalyesinin koluna vurdu. Durdu. "Peki ya kralınız bunu emrederse?"

"Klanımızın reisi olarak babamın rızasını ve onayını almalıyım."

"Yeterince doğal olduğumu varsaymalıyız. Peki İskoçya'nın refahı için hiç endişelenmiyor mu?"

Evet, yaşlı laird bunu yapmıştı, diye düşündü Ross, kendisinininkiyle yan yana geldiğinde acımasız bir mizahla. "Bu ne refahı olabilir?"

"Ayaklanma, sınırların ötesine kolayca yayılabilen bir bulaşıcı hastalıktır. Her kralın onu alaşağı etmeye hazır, sadece doğru zamanı bekleyen düşmanları vardır, doğru bahane."

"Belki de şu kaybolanlardan birinin işini düşünüyorsunuz. Prensler geri dönüyor," diye cüret etti Ross. Cate bunun bir etkisi olabileceğini söylemişti ama buna pek inanamamıştı. Yüzünde beliren onay ifadesini görmek için tam zamanında ona baktı.

"Ajanlarım, güzel ve mavi gözlü Plantagenet kalıbında bir çocuğun 4. Edward'ın oğlu ve varisi olarak anıldığını bildiriyor. Gerçeğin ne olduğunu zaman gösterecek. Çocuğu ya da kardeşini hiç görmedik ama Kule'ye gönderilmeden önceki günlerde insanlar bunu yaptı. İddianın yanlış olduğunu kanıtlayacak tanıklar kolayca ortaya çıkarılabilir."

"Dul kraliçe mi, yoksa Kraliçe Elizabeth mi?" İlki, IV Edward'ın dul eşi ve kısa bir süre önce V. Edward olarak anılan çocuğun annesiydi, ikincisi ise kızı, Henry'nin kraliçesi ve oğlanın en büyük kız kardeşiydi. Bu gencin bir taklitçi olduğunu söyleyebilecek biri varsa o da bu ikisidir.

Kral'ın yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. "Bunu son çare olarak saklamayı tercih ediyoruz. Her ikisi için de sadece üzücü olabilir."

Ross bu kadarının inkâr edilemeyeceğini düşündü. Ekmek parası için Henry'nin iyi niyetine muhtaç olan dul kraliçe ya da oğlunun annesi ve Lancaster veliahtı olan karısı, çocuk York'un gerçek kralı çıkarsa ne yapacaklardı?

"Ve çocuğun bir sahtekâr olduğunu kanıtlayarak hizmet etmeyi mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

Kral yorgun bir onaylama havasıyla başını eğdi. "En azından kısa bir süre için. Yine de bir Plantagenet prensi Yorkçuların vekili olarak gerekli."

hırsları var. Onu tamamen kumaştan yapmaları gerekse bile bir tane bulacaklar."

"İyi güzel de İskoçya'nın bununla ne ilgisi var?" Soru çok açıktı ama Ross buna izin vermedi.

"Komplo kuran ve plan yapanların saldırılarını başlatacakları güvenli bir üsleri olmalıdır. İskoçya değilse, Galler ya da İrlanda olacaktır. İrlandalıların silah gücü daha az olduğu için son adı geçenin olmasını tercih ederiz. Galler de anavatanınızdan daha zayıftır."

Henry bunu çok iyi biliyor olmalıydı, çünkü kendi istila planı Brittany'de hazırlanmış ve Galler kıyılarından harekete geçirilmişti. "Kral James'in onlara yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ya da dikkatli olunmazsa öyle ya da böyle isyanın içine çekilebilirler."

Ross, "Babamın bunu nasıl etkileyebileceğini pek anlayamıyorum," dedi.

"Sadece girişim için adam ve silah ödünç vermekten kaçınmasını gerektiriyor. Ve komşularını da aynı şeyi yapmaya ikna etmesini."

Ross açıkça, "Eğer mesele bir İngiliz kralını diğeriyle değiştirmekse, Dunbar Lordu'nun sınırda oturup bu gösteriye gülmesi daha muhtemel," dedi. "Eğer Kral James bu fırsatı değerlendirip kuvvetle istilaya kalkışırsa, kesinlikle onunla birlikte hareket edecektir."

"Bu sadakati anlıyor ve alkışlıyoruz. Yine de. Babanızın, oğlunun topraklarının bir savaş alanına dönüşmesinden korktuğu için istilaya karşı çıkacağını umuyoruz."

Ross'un ensesinden aşağı bir endişe damlası süzüldü. "Mülklerimi kastediyor olamazsınız, çünkü hiç mülküm yok ve babam ölünceye kadar da olmayacak.

bu dünyayı terk eder."

Kral'ın gülümsemesi acımasızca eğleniyordu. "Leydi Catherine'in ablası Braesford ile evli, Bosworth'ta savaşmış ve bize hizmetlerinden dolayı bir baronluk almış sadık bir tebaa. Kuzey kıyısında bir pele kulesi ve malikânesi var. Grimes Malikânesi olarak bilinen büyükçe bir arazisi var.

uzakta ve bizim elimizde. Değerli bir düğün hediyesi olacaktır." "Ama, Majesteleri-"

"Bir de Leydi Catherine'in babasının mirasından gelen çeyizi var. Yaşayan hiçbir erkek evlat bırakmadığı için, mal varlığı Leydi Catherine ve iki kız kardeşi arasında paylaştırıldı. Leydi Catherine'in payına bir kale, bir malikane ve geniş arazilere sahip yedi ya da sekiz köy düşüyor."

Ross tekrar kadına baktı, mirasının kendisine bu kadar pervasızca hediye edilmesi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Ağzının

yumuşak kıvrımları

düz bir çizgi çizdi ama kaşları ona doğru dönük değildi. Tekrar öne doğru döndü.

"Rüşvet mi?" diye sordu sessiz bir alaycılıkla.

"Biz buna sadakat için bir ödül demeyi tercih ediyoruz."

"Babam, bırakın sahip olduğum ismi, akrabalarım ve yakınlarıma ihanet ettiğimi söylerdi."

"Öyle olsun. En azından resmi teklifimizi kraliyet mührümüz altında sunabiliriz."

Bu resmi rozet, Henry'nin babasının soyundan değil de annesinin soyundan geldiği için, babasının, herhangi bir küçük asilzadeden daha fazla hak iddia edemeyen sonradan görme birine ait olduğu için alay ettiği bir rozetti. Laird'in etkilenmesi pek mümkün değildi.

Ross, "Madem öyle," diye cevap verdi.

"Bu arada, evlilik için izin gelene kadar ittifakın askıda olduğunu düşünüyoruz."

"Efendim!" Cate sesindeki endişeyle haykırdı. "Laneti hatırlamalısınız-"

Kral onun itirazını bir sineği savuşturur gibi savuşturdu. "Evet, evet, zamanı geldiğinde bununla ilgileneceğiz."

"Ya da değil," dedi Ross. "Sana söylemeliyim ki babamın bunu kabul edeceğine dair hiçbir umut yok." Aslında, yaşlı adam Dunbar Klanı'na bir İngiliz kadının katılmasına izin vermeden önce onun cehennemde çürümesine izin verirdi.

"Kendisine uygun koşullar sunulursa mantıklı düşünebilir. Kuzey sınırimızda barışın sağlanması için babanızla cömert bir anlaşma yapmaya hazırız."

Yaşlı laird için cömert bir anlaşma. Onu etkileyebilecek bir şey varsa o da Sassenach altınına sahip olma ihtimaliydi. Bunu yapabiliirdi. İskoçya'da bu kadar çok insan varken kim kullanmazdı ki? doyurulacak ağızlar? Yine de babasını en çok kızdıracak şey İngilizleri alt etmek, onların aleyhine bir pazarlık yapmaktı.

İngilizlere verdiği herhangi bir sözü yerine getireceğine güvenilebileceğinden değil. Onun düşünce tarzına göre böyle bir şey pek sayılmazdı. Henry en azından bu olasılık konusunda uyarılmalıydı.

Ross, kralın soluk mavi gözleriyle karşılaştığında ihtiyatla, "Dikkatli olmak isteyeceksin," dedi. "İnsan tarafından yapılan her anlaşma bozulabilir."

Henry soğuk bir gülümsemeyle, "Son yıllarda bunun bolca kanıtını gördük," dedi. "Yine de."

Ross, Cate'in bakışlarıyla sonsuz bir süre boyunca karşılaştı ve bakışlarının derinliklerinde yatan korku gölgesini gördü. Sonra ondan uzaklaşarak krala döndü.

"Efendim," dedi, sesi pek düzgün değildi, "bunu kastetmiş olamazsınız, bunu bekleyemezsiniz..." "Gerçekten de öyle, Leydi Catherine," dedi 7. Henry sert bir sesle

iyilikseverlik. "Bu vesileyle bir nişan kararlaştırılmıştır. Laird Dunbar'ın onayını alır almaz ilan edilecektir."

Cate reveransını yapıp kraliyet huzurundan geri çekilirken tek kelime etmedi, sonra dönüp Ross'un yanında vakur bir şekilde yürümeye başladı. Evlenmeyi reddettiği için çenesi ağrıyordu ama kimse bir krala karşı gelemeydi.

Bu Henry'nin emriyle evlenmeye niyetli olduğu anlamına gelmiyordu. Yine de bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu bulmayı umuyordu. Eğer bunu tek başına yapamazsa, o zaman yanındaki adam ona yardım etmeliydi ve edecekti. O da özgürlüğünden vazgeçmeye en az Henry kadar hazırdı.

Kürsüden inip kralın ve diğer meraklı kulakların duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde, alçak sesle, "Evet efendim," dedi. "Ne yapılması gerekiyor?"

"Bitti mi?"

"Tabii ki bize dayatılan bu nişan hakkında," dedi zorlukla kontrol edilen bir sabırla. "Ben senin karın olmak istemiyorum, sen de benim kocam olmak istemiyorsun. Düpedüz reddetmeniz gerekiyordu. Ne oldu? ne oldu?"

"Reddettim."

"Sadece bir an için! Henry bunu zar zor kabul etti. Sen de benim kadar öfkeli olmalısın."

İskoçyalı cevap vermeden ona baktı, gözleri daralmış göz kapakları arasında mavi parıltılar saçıyor, küçük bir hançer şeklindeki gümüş bir iğneyle bir omzundan tutturulmuş ekosesinin ana rengini aslına sadık kalarak yansıtıyordu. Yüzü sert çizgilerle belirlenmişti, ancak tavırları dalgın görünüyordu.

Ani bir netlikle gördü ki, adam hem yıkıcı bir çekiciliğe hem de mükemmel bir güce sahipti. Soğuk ve uykusuz gecesine rağmen bakışları net ve uyanıktı. Rüzgârdan yanmış yüz hatları sert bir şekilde düzenlenmişti.

Göze hoş gelen düzlemler ve açılar; kaşları kalın ve koyu renkliydi ve kirpikleri ifadesini koruyacak uzunluktaydı. Gezinirken Yanında, hatırladığından daha uzun ve geniş görünüyordu, omuzları gömleğinin kollarını kasları boyunca gergin bir şekilde çekiyordu.

hareket etti ve baldırları, ekosesinin alt dolgunluğunun salınımı altında kordonlu kaslarla şekillendi.

Cate, kalabalık salonda kendilerine yönelen kadın ilgisinin çoğunun, soğuk İskoçyalı'nın dikkatini nasıl çektiğine dair merakla birlikte kıskançlıktan kaynaklandığından emindi. Eğer onun sadece ormanda tehdit edilmeye ihtiyacı olduğunu bilselerdi, yarısının aklı başından giderdi. Kral'ın bir sonraki avı.

Ross Dunbar'la gerçekten nişanlanmış olması inanılır gibi değildi. "Eee?" diye sordu, bu sırada göğsünü bir boğulma hissi işgal etti. "Sen değil misin?"

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Öfkeli mi demek istiyorsun? Oh, evet. Yine de bu şeyin hakarete karşı koruma sağlayacağını kabul etmelisiniz."

"Benim için koruma demek istiyorsun, birlikte geçirdiğimiz gece yüzünden. İnsanların ne diyeceğini umursamıyorum, sana söz veriyorum."

Koridorun öbür ucunda Cate, küçük kız kardeşinin açık kahverengi saçlarının güneş ışığı gibi altın tonlarındaki parıltısını ve ale-kahverengi gözlerinin titreşimini fark etti. Marguerite onun keskin yüz hatlarını endişeyle izliyordu. Cate daha önce döndüğünde paylaştıkları odada değildi ve kralın çağrısından önce onunla konuşacak zamanı olmamıştı. Başına ne geldiğini ve Henry'nin özel ilgisinin ardında ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

İzleyen tek kişi o değildi, Cate bunu keskin bir korkuyla fark etti. Saray mensupları, diplomatlar, soylular ve onların hanımlarından oluşan küçük bir grup, ellerinin arkasından fısıldaşarak onlara doğru bakıyor ve başlarını sallıyordu.

Ross onun yanında sırttan bir jackanapes'e sert bir bakış fırlattı ve adam morarmış yüzünü kendi yüzüne çevirene kadar yorumuna cevap vermedi. kaşlarını çattı ve başka tarafa baktı. Sonunda konuştuğunda sesi kabaydı. "Dil şakırtılarının hedefi olmanız lanet olası bir şey."

"Kız kardeşlerim ve ben, nişanlılık konusundaki şanssızlığımız nedeniyle yıllardır dedikoduculara yem olduk. Bu bize hiçbir zarar getirmedi."

"Her zaman bir ilk vardır."

"Ne şekilde olmalı, dua et? Taliplerin cesaretini kırdığımız için saldırıya mı uğrayacağız? Önemli değil. Hala bilinmeyen biriyle evlenmeye Sen!"

Ona ciddi bir bakış attı. "Bir gün çocuk sahibi olmayı hiç düşünmediniz mi?"

"Daha doğrusu, yaşayan bir koca gerektirdiği için hiç umut yok." Dümdüz önüne baktı, ama yüzüne doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu.

Burnundan sabırsız bir ses çıkardı. "Hepsi saçmalık, bu korkunç lanet." "Bunu, biz daha beşikteyken bizim için kibritler yapılmaya başladığından beri ölen taliplere söyle," diye cevap verdi öfkeyle.

"Bu kadar çok mu oldu?"

"Oldukça az, evet. Ablam Isabel'e vaat edildikten sonra ölen dört kişiye, ateşten ölen bir kontun en küçük oğlunu, denizde kaybolan yaşlı bir Bruges bankerini ve sarhoş bir kavgada bıçaklandıktan sonra kan zehirlenmesinden ölen bir zamanlar kudretli Woodville'lerin akrabası olan bir genci de ekleyebilirsiniz. Ve küçük kız kardeşime atfedilen liste için hiçbir şey söylemiyor."

"Düğün, gelinin gerekli on üç ya da on dört yaşına gelmesini beklemek zorunda kaldığında böyle şeyler olur."

"Öyle ve Isabel'in lanetten ilk kez şaka olsun diye bahsettiğini kabul ediyorum. Ama düğünden önce ölüm yeterince sık gelirse, erkekler temkinli davranmaya başlar. Artık çok az kişi nişanlanmayı göze alabilir."

"Yine de, kraliyet fermanıyla bunu yapmam emredildi."

"Bunun için üzgünüm, ama seni uyarmaya çalıştım," dedi, içinde kederli bir hisle.

"Kendini üzme," diye cevap verdi, sesi eşitti. "Henry istediği gibi emredebilir ama ikimiz de rıza göstermediğimiz sürece hiçbir rahip yeminlerimizi dinlemeyecek."

Adamın duruşundaki ve yüzündeki üstün güven, heyecanının bir kısmını yatıştırmaya yaradı. Derin bir nefes aldı ve iç çekerek bıraktı. "Evet, sanırım."

"Doğrusu bu utanç verici. Senin herhangi bir çocuğun çok güzel bir bebek olurdu."

Bu dolaylı, neredeyse kişisel olmayan bir iltifattı, yine de bu nedenle buna değer verdi. Ve en başta onu Yeni Orman'ın derinliklerine sürükleyen şeyle hiçbir ilgisi olmadığı için endişelenmesi iyi bir şeydi.

Bu İskoç sadece bir saray mensubu değildi, cilalı nezaketleri ve süslü cümleleri vardı. Eğitilmiş bir askerdi, yüzlerce çatışmada ve sığır baskınında sertleşmiş bir asker. Yine de, o bile ateş ya da kaza, hastalık ya da

kasıtlı cinayet. Eğer Üç Lütuf'un laneti ona karşı kullanılacaksa.

Istırapla karışık bu düşünceler zihninde cıva gibi akarken bile, onun cevabını beklediğini fark etti. "Bir eş ve anne olabilmem için bir erkeğin bana sadece aşk için sahip olması gerekir," dedi kesin bir ifadeyle.

"Korkudan titremeyen herkes, bir kadının dişi ya da tırnağı olup olmadığını merak etmeden önce çeyizinin büyüklüğünü bilmek isterken, bunun ne şansı var sizce?"

"Aşk," dedi başını alaycı bir şekilde sallayarak. "Bu bir şey için sütanneler ve mutfak işçileri, mülkü olmayanlar ya da mülk sahibi olma umudu olmayanlar."

Büyük salonun bir ucundan diğer ucuna doğru ilerlemişler, bira ve şarap izmaritlerinin karıştırıldığı terzihaneye, ekmek somunlarının dilimlendiği kilere ve mutfağa giden perdeli koridoru geçmişlerdi. Otlar ve baharatlarla kızartılmış etlerin, kaynayan et sularının ve taze pişmiş hendeklerin lezzetli kokuları, biranın mayalı kokusuyla birlikte buradan yayılıyordu. Soğuk hava akımlarının Cate'in elbisesinin ön eteklerini karıştırdığı ve kuyruğunun altına girdiği dış girişin yanından geçtiler. Hortumla kaplı ayak bileklerine ulaştıklarında titredi.

"Üşüdünüz, değil mi?" dedi başını ona doğru eğerek. "Ateşin yanına oturmak ister misin?"

Birlikte iki yer bulmaları pek mümkün değildi. O zaman adam onu terk edecekti ve kadın, adamla kalabalığın arasında geniş omuzları olmadan büyük salona cesaret etmeye garip bir şekilde isteksizdi. Hâlâ çözülmesi gereken meseleler vardı.

aralarında da açıklığa kavuşturulması gerekiyordu. "Hareket etmeye devam ettiğimiz sürece yeterince sıcak olacağım," dedi ve başını sallayarak peçesinin omuzlarında kaymasına neden oldu. "Bu arada, sorumu yanıtladığınızı sanmıyorum."

"Hangisi olabilir?" diye sordu kuru bir sorgulamayla.

"Şimdi ne yapacağımıza gelince."

"Bekleyeceğiz, sanırım."

"Bir dakika?" Kendisiyle tekrar dalga geçmediğinden emin olmak için ona hızlıca bir bakış attı.

"Babamın cevabı üzerine. Hızlı bir ret için ona güvenebiliriz. Evet, muhtemelen küfür de edecektir."

"Kesin olduğu sürece istediği kadar saygısız olabilir," diye hararetle cevap verdi.

"Evet," diye onayladı Ross ses tonunu değiştirmeden.

Elinde şarap testisiyle yanından hızla geçen bir uşağın ayaklarının altından elbisesinin uzun kuyruğunu sıyırdı, sonra merak onu kovalarken birkaç adım yürüdü. "Yani," dedi bir süre sonra. "Yüksek rütbeliler için aşkın mümkün olduğuna inanmıyorsun."

"Oluyor ama sık değil."

"Evlendiğinizde böyle bir beklentiniz yok mu, hanımınızın nasıl görüneceğini ya da onun size veya sizin ona karşı ne hissedeceğinizi hiç umursamıyor musunuz?"

Sanki gerginliğini hafifletmek istercesine boynunu büktü. "Babam bana danışacak, hiç kuşkum yok, ya da ben ona, ve hanımefendi yeterince güzel olacak. Ama tapu bizim mülklerimizi bir komşunun ya da uzak bir akrabanınkiyle birleştirecek."

"Ve bu sizi memnun edecek."

"Dünyanın düzeni böyle."

"Anlıyorum," dedi, adını koyamadığı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. "Bu güzel dişiden bir sürü oğul alacaksın, bir yandan da sütçü kızlar için kurdeleler ve başka süsler alacaksın."

Güldü, derin, zengin bir sesle. "Titrek bir ses, öyle mi? Hünerlerime olan inancınız beni gururlandırıyor."

"Öyle bir şey yok!" Onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. "Ben sadece aşkı başka yerde arayacağınızı söylemek istemiştim."

"Böyle bir isim vereceğimi sanmıyorum, yine de haklı olabilirsiniz. Dediğim gibi..."

"Dünyamızın yolu. Evet, biliyorum."

"Aşk için evlenirsin ve şeytana mal, mülk, güvenlik ve çocukların için seninle aynı rütbede bir babayla mı gideceksin?"

"Evet."

Kaşlarından biri neredeyse kralın yanından ayrılırken yeniden taktığı bonesine değecek kadar yükseldi. "ok emin görünüyorsunuz."

"Başka türlü olamaz, lanet tarafından böyle emredildi. Beni ya da iki kız kardeşimi sevmeden evlendirmeye kalkışan her erkek kesinlikle ölecektir."

"Ama lanetin korkunç sonuçlarından kaçınmanın tek yolu olan bir uyarı var."

"Eğer öyle demek isterseniz."

"Henry'nin evlilik anlaşması konusunda bu kadar cömert davranmasının tek nedeninin nişanlınızı bekleyen bu korkunç kader olduğunu kabul etmeliyim."

Cate İskoç'a soğuk bir bakış attı, sesinde duyduğu küçük bir değişiklik onu rahatsız etmişti. "Başka ne amacı olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, konsantre bakışları dün gece etraflarındaki ormanı taradığı gibi kalabalık salonu tarıyordu. "Belki beni aydınlatırsınız."

Üzerindeki şok dalgası öfkeyle bastırıldı. "Benim... Hayır, yine hayır! Size şunu söylemeliyim ki, İskoçya'da ne kadar nazik yetiştirilmiş kadınlar olursa olsun, İngiltere'de cilveleşmezler efendim!"

Gri-mavi gözlerini hararetli bir değerlendirmeyeyle ona çevirdi. "Bir kralla bile mi?"

Dunbar'ın cüreti konuşmasını engelledi. Ona vurma isteğiyle titreyen bir eliyle trenini yoldan kaldırarak Onu terk et.

"Dur." Kolunu gevşek bir şekilde yakalamak için uzandığında sesi alçak ama sertti. "Böyle konuşmakla hata ettim. Sadece Henry senin iyiliğin için alışılmadık derecede endişeli görünüyor."

Kolunun dokunduğu yer yandı ve içinde bir erime hissi yarattı. Hızla çekip yan tarafına dayadı. "Eğer endişeleniyorsa, bu minnettarlık ve zorunluluktan kaynaklanıyor, çünkü ablam kısa bir süre önce varisinin ve kraliçesinin yanı sıra Henry'nin kendisine de zarar gelmesini önledi. Bunda kişisel hiçbir şey yok."

Ross, "Yaz aylarında hayatına kastedildiğine dair fısıltılar duydum," diye izin verdi.

"Yapmış olabilirsin ama detayları çok az kişi biliyor. Ben orada değildim ve Isabel de bu konuda konuşmayı reddediyor."

"Isabel, Henry'nin bahsettiği Braesford ile evli olan kız kardeşin mi?"

Cate başını hafifçe eğdi. "İyi bir şövalye ve çok sevilen biri. Onu tanıyor musunuz?"

"İsim tanıdık geliyor ama babamın düşman olarak saydığı sınır lordları arasında olduğunu sanmıyorum."

"Bunun için Tanrı'ya şükredebilirsiniz, çünkü o tehlikeli bir düşman.

Daha önce

Ancak topraklarını Bosworth'tan sonra Henry'den aldığı için pek çok düşman edinecek zamanı olmadı."

"Bu her şeyi açıklıyor." İskoç durakladı ve sonra bambaşka bir tonda devam etti. "Özrümü şimdi mi yoksa sonra mı dileyeyim?"

"Telafi mi?"

"Hakaretim

için."

"Daha sonra..."

Cate durdu, boğazında oluşan sert düğüm yüzünden devam edemedi. Başka bir açıklama yapmadan sözünü kabul etmesi o kadar beklenmedikti ki ne diyeceğini ya da nereye bakacağını bilemedi. Ölene kadar ona ve iki kız kardeşine vasilik yapmış olan üvey ağabeyi hiçbir zaman makul biri olmamıştı.

"Daha sonra," dedi sessizce. "Bu arada, şimdi ne yapmamız gerektiği konusuna gelince, benim başka bir önerim var."

"Evet?"

"Dans edebiliriz."

"Dans et," diye tekrarladı, onu doğru duyduğundan pek emin değildi. Ud çalan biri olsa da, bu tür bir egzersiz için uygun bir melodi değildi. Dahası, yüz hatlarının ağırlığına rağmen gözlerinde bir eğlence gölgesi vardı.

"Önümüzdeki akşam boyunca. Eğer ayaklarımızı müzikle kaldırırsak, kalbimizin hafif olduğu ve Henry'nin emirlerine itaat ettiğimiz anlaşılabilir. varlık."

"Eminim başka bir şey vardır." "Ya da şarkı söyleyebiliriz."

"Beklemeye daha meyilliyim." Konuşurken kendine rağmen biraz güldü. Adamın şüphesini unutmak ya da onun saçmalıklarıyla dikkatini dağıtmak gibi bir isteği yoktu.

"Nasıl isterseniz. Noel yaklaşırken neşeyle şarkı söyleyebiliriz. Rahiplerle birlikte koro halinde mırıldanabilir, hizmetçilerle birlikte ıslık çalabilir ve jonglörlerle birlikte tril yapabiliriz. Kimse ihanet planladığımızdan şüphelenmez."

"İhanet mi?" diye haykırdı. "Ben değil!"

"Evet, sen, bir kralın iradesine karşı gelmek idamlık bir suç olabilir."

"Ciddi olun lütfen! Bu nişanda mutluymuş gibi mi davranacağız, o zaman, sanki düğün tarihini özlüyormuşuz gibi? Gerçekmiş gibi davranmak zorunda mıyız?"

"Az önce öyle demedim mi?" Elini tutmak için uzandı, ağzına götürdü, pürüzsüz, sıcak dudaklarını parmaklarının arkasında gezdirdi ve bakışlarını kendi koyu mavisiyle onunkilere dikti.

Kolundaki kaslar kontrol edilemez bir spazmla sarsılırken Cate hızlı bir nefes aldı. "Yapma!"

"Korkarım şu anda olmasa da daha fazlasını yapmak zorunda kalabilirim." Adam ona gülümsedi, gözleri ağır ağır kapanıyordu, neredeyse uykuluydu. "Şaşkın ve

Leydi Catherine, eğer başarabilirseniz. Trilborn aramızda neler geçtiğini öğrenmek için can atıyor gibi görüldüğünden, şu anda yardımcı olabilir."

Yumuşakça mırıldandığı son cümleinin anlamını kavraması ve Trilborn'un bir destek direğine yaslandığı yerden onlara kaşlarını çatarak baktığını görmesi bir an sürdü. O zaman verdiği tepki bilinçli düşünceden çok içgüdüsel oldu. Çenesini kaldırarak yaklaştı ve elini cesur İskoç'un bileğine koydu.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı. "Tekrar yürümelim mi? Eğer yürümezsek, şarkı söylemek zorunda kalabilirim ve söz veriyorum bundan hoşlanmayacaksınız. o."

Ross, karla kaplı kasabaya ve ötesindeki tebeşir tepelerine bakarken, kralın doğancısının kale duvarlarının ötesindeki açık arazide yabani tavşanların peşinden koşturmasını izlerken, rol yapmanın ona ters geldiğini düşündü. Meselelerin basit olmasını severdi, görüşlerini ve niyetlerini belirtmeyi ve ne olursa olsun bunların arkasında durmayı tercih ederdi. Leydi Catherine söz konusu olduğunda bunu yapamaması rahatsız ediciydi.

Öğle yemeği boyunca onunla birlikte kalmıştı. Kralın masasına yakın bir yerde oturmuşlar ve aşağıya gönderilen seçkin yemeklerle onurlandırılmışlardı.

Onlar. Henry'nin iyiliğinin işareti gözden kaçmamıştı. Sadece kör bir adam, özellikle de New Forest'ta birlikte geçirdikleri gecenin hikâyesi odaya kötü bir koku gibi yayılmışken, bir nişanın yaklaşmakta olduğunu tahmin edemezdi.

Leydi Catherine gülümsemiş ve kızarmış gelin adayını mükemmel bir şekilde oynamıştı. Ancak elleri buz gibiydi ve neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Ross bir yandan ona bir şeyler yedirirken bir yandan da kadehinin dolu olup olmadığını kontrol ediyordu. Daha sonra baş ağrısı bahanesini kabul etmiş ve kız kardeşinin onu beklediği salonun kapısına kadar ona eşlik etmişti.

Tanrı biliyordu ki kaçmak için yeterince nedeni vardı; kendisi de yalnızlığa şiddetle ihtiyaç duyuyordu. En güçlü eğiliminin onu tekrar birlikte yalnız kalabilecekleri bir yere götürmek olması, mantıksızlığı içinde çıldırtıcıydı.

Daha da kötüsü, ona her baktığında içine dolan duygulardı. Kız, kanını hayal edemeyeceği kadar ateşliyordu; ona sahip olma ihtiyacı, gözleri yaşarana kadar vücudunu ağrıtıyordu. Zarafeti ve cesareti, gülümseme şekli, hareketleri, parlak başını eğişi, onunla ilgili her şey onu büyülüyordu.

onu. Yine de o, İngiliz olan her şeyi hor gören kavgacı bir lairdin oğluydu ve kız da bir İngiliz kralının vasisi. Kendini ona bağlamak, Henry'nin oynadığı oyunda piyon rolü oynamak, Ross'u ailesinden ve vatanından koparacaktı. Onunla evlenmeyeceğine yemin etmişti ve kız da sözünü tutması için ona güveniyordu.

Trilborn onu ve çeyizini istiyordu; bu çok açıktı. Ross, İngiliz'in arzusunun basitliğine içerlemişti ve bunu elde etmemeye kararlıydı. Ross bunun Leydi Catherine'in iyiliği için olduğunu düşünmek istiyordu, çünkü Sonsuza dek bir bakire olarak kalmaya niyetliydi, ama bunun en saf köpek inadı olmasından korkuyordu. Trilborn'un herhangi bir şekilde tatmin olduğunu görmek nefret uyandırıcıydı, ama özellikle de bu kadar güzel bir ödül söz konusuysa.

Ross, Leydi Catherine'le evlenmemeye yemin etmişti ama onunla yatmaktan vazgeçmemişti. Bir İngiliz kralının iradesine boyun eğmemeye yemin etmişti ama bu konuda kendi iradesiyle mücadele edeceğine dair hiçbir şey söylememişti. Bu gerçekler, kralla görüştüktan sonraki o ilk anlarda çirkin yüzlerini göstermişti.

Onu hâlâ rahatsız ediyorlardı.

Leydi Catherine, bir erkeğin arzularını tatmin etmek için yapabileceği çıkarıcı ayrımların farkında mıydı? O, bir erkeğin arzularını tatmin etmek için

Masumiyet ve incelik, hiç şüphesiz sarayda geçirdiği ayların sonucuydu; burada sıkı kraliyet koruması altındayken ahlaksız atmosferin tadını çıkarmakta özgürdü. Etrafindakilerin temel güdülerinin farkındaydı ama bir şekilde onların üstündeydi.

"Dunbar!"

Ross mazgallı duvarı iterek uzaklaştı. Hiç şaşırmadan arkasını döndüğünde eski düşmanının, pelerini topuklarında çırpınırken ve pürüzsüz, aristokrat yüzünde huysuz bir bakışla kendisine doğru geldiğini gördü.

"Trilborn," dedi nezaketi elden bırakmadan. Bu kibirli aptalla uğraşmak ihtiyacı olan son şeydi. Sabah giydiği siyah ve gümüş rengi kıyafetleri hâlâ üzerinde olan bu adamı görünce Ross'un dişleri kenetlendi.

"Burada olacağın kimin aklına gelirdi? Soğuk rüzgâra doymuşsundur diye düşünürdüm."

"Ne istiyorsun?"

Sorunun açık sözlülüğü Trilborn'un dikkatini çektiyse de, buna dair bir işaret yoktu. "Tam da beklediğiniz gibi, eminim. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum

Leydi Catherine ile aranızdaki meseleler. Bir düğün olacak mı?"

Ross hiçbir şeyi kabul etmemesi gerektiğini biliyordu. Düşmanının sivri

sakalını, en azından konuşma tarzında, çimdiklemenin cazibesi sadece

karşı koymak imkansızdı. "Kral, Dunbar Klanı'nın lairdinin ikna edilip edilemeyeceğini öğrenmek için gönderiyor."

Trilborn ona hoşnutsuzlukla baktı. "Ve sen çok sevinçlisin."

"Bu kadar güzel bir leydi varken neden olmasın?"

"Çok da zengin, gerçi her zaman göz önünde bulundurulması gereken bir lanet vardır. Gel, Dunbar. Bu anlaşmayı kabul etmek niyetinde olamazsın. Bu konuda ne yapacaksın?"

Ross küçük bir gülümsemenin ağzının bir köşesini kıvrmasına izin verdi. "Sen ne yapardın? Ben babamı beklerim."

"Bir at alıp Winchester'dan çıkabilirsiniz. Kimse sizi durdurmayacaktır. Gittiğinizi bile fark etmezler."

"Binek ve eskort temin edeceğinizden hiç şüphem yok."

Adamın gözleri zafer ışıltısını gizlemek için kısıldı. "Evet, eğer isterseniz."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak beni üzüyor ama reddetmek zorundayım. Şartlı tahliye edildim ve yeminimden geri dönemem."

"Bir İngiliz kralına verildikten sonra sana ne?"

Ross içten içe yüzünü buruşturarak, bunun babasının sözleriyle ilgili düşüncelerinin bir yankısı olduğunu gördü. "Önemli olan bunu kendi isteğimle vermiş olmam."

"Başkalarının emriyle, başka türlü size dokunmayacak devlet meseleleri için."

"Sebepler zerre kadar fark yaratmıyor." Bunun Leydi Catherine'le olan nişanı için de geçerli olduğunu kaçınılmaz bir açıklıkla gördü. Onunla evlenmeyeceğine yemin etmişti ve şimdi bu sözüne sadık kalmalıydı.

Eğer arzuladığı şey sadelikse, bundan çok memnun olmalıydı. Tuhaf olan, bunun ne kadar az olduğuydu.

"Yani baban ne cevap verirse versin, bir Sassenach karısı alacaksın."

Ross Trilborn'u incelemek için başını çevirdi. "Onu sana bırakmak yerine mi demek istiyorsun? Ben gidince Henry'nin onu sana verebileceğini mi düşünüyorsun?"

İngiliz ona nefret dolu bir bakış fırlattı. "Aramızda konuşmuştuk. Sizin müdahaleniz olmasaydı bunu çoktan kabul etmişti."

"Henry'nin kraliyetin yararına olabilecek şeylerden başka bir şey tarafından yönlendirildiğini düşünüyorsanız, onu tanımıyorsunuz demektir."

"Yani İskoçya'yla bir bağ kurmak uğruna Cate'i -yani Leydi Catherine'i- senin kollarına iteceğini mi düşünüyorsun? Bu küstahlık

hayal gücü."

Cate. Ross kısaltılmış ismi zihninde test etti. Ona uyuyordu. Ancak daha bu düşünce aklından geçerken, bir başkası da zihnine doluştu.

"Benim müdahalem mi?" diye sordu sözünü sakınmadan.

"Onu kurtarma onuru bana ait olmalıydı!" Trilborn vahşi bir öfkeyle konuştu.

Bu sabahki gelişinden bahsetmiyordu, çünkü bu pek de bir kurtarma sayılmazdı. Trilborn'un Leydi Catherine'in avın gerisinde kalacağını bilmesi mümkün müydü? Eski düşmanı, sadece bir ihtimal, bir kaçırma, ardından onun eşliğinde bir gece ve kısa bir süre sonra da bir düğün planlamış olabilir miydi?

Bu mümkündü. Herkes onun cinayete katılmakta isteksiz olduğunu biliyordu.

Peki niyetini gerçekleştirmesini engelleyen neydi?

Yaban domuzu. Evet, tabii ya. Trilborn, canavarın Leydi Catherine'in atını ormanın derinliklerine doğru sürükleyeceğini hesaba katmamıştı. Ormanın kurduğu pusuya düşeceğini de tahmin edemezdi. Kralın avının asi üyelerini yakalamak için haydutlar.

Ross sessizce, "Bu onuru benim kazanmış olmam dışında," dedi. "Korkarım senin kaybın."

"Ya da değil," diye cevap verdi Trilborn, siyah gözleri vaatlerle doluydu. "Leydi Catherine'i eş olarak alacak kadar uzun yaşamanız pek olası değil."

Pelerininin yırtıcı bir kuşun kanatları gibi çırpınmasına neden olan bir sarsıntıyla savruldu. Adımları uzundu ve kendini gözden uzaklaştırırken öfkeden güç alıyordu.

Ross onun gidişini izledi, taştan yankılanan ayak seslerini dinledi, Ross'un kafasında ileri geri gidip gelen tehdidinin boş yankısını dinledi. Ve Leydi Catherine'e asla sahip olamayacağı düşüncesinin, vaat ettiği ölümle karşılaşmaktan daha fazla endişelenmesine hayret etti.

"Duymadınız mı? Henry yarın sabah buradan ayrılıp Greenwich Sarayı'na gitmemizi istiyor. Vakit geldi, yoksa Noel üzücü bir olay olacak."

Marguerite konuşurken nefesi havada buğulanıyor, Cate'le birlikte büyük salondan küçük odalarına doğru ilerlerken soğuk koridorda arkasından sürükleniyordu. Cate, ısınmak için ellerini geniş kollarının içine sokarak ilerleyen kız kardeşinin sesinin hoşnutsuz bir tonu olduğunu düşündü. Düz kara kaşlarının altından attığı bakış da pek memnun edici değildi.

"Gitmek için sabırsızlanıyor musun?" Cate kaşlarını kaldırarak sordu.

"Sürünmem gerekse bile giderim," diye açıkladı Marguerite. "Bıktım bu işten

Henry'nin çok az ilerleme kaydeden ilerlemesi. Üşümekten nefret ediyorum ve avlanmaktan bıktım usandım. Henry'nin neden Elizabeth ve varisiyle Londra'da kalamadığını anlayamıyorum."

"Kraliçenin taç giyme töreninden sonra huzur içinde iyileşmesine izin vermek için gittiğine inanıyorum."

"Sanırım, ya da bundan dehşete düştüğü için." Cate'in henüz on altı yaşındaki küçük kız kardeşi başını kısa bir süre salladı. "Erkeklerin böyle egoları var, değil mi? York hanedanından bir prenses olan Elizabeth için yapılan tezahüratlar, geçen yıl taç giydiğinde onun için yapılan tezahüratlardan daha yüksekti, ne olmuş yani? Elizabeth hayatı boyunca bu insanların arasında yaşadı, o ise yaklaşık otuz yılının on beşini sürgünde geçirdi, ama doğa onu Elizabeth'ten üstün tuttuğu için Elizabeth daha çok övülmeli."

Cate, taşınma için yüklenecek çarşaf sepetleriyle kendilerine doğru gelen üç hizmetli kadın geçene kadar konuşmak için bekledi. "Dikkatli ol canım. Onun iyi niyetine ihtiyacımız var ve bunu korumalıyız."

Kız kardeşinin bakışları kötü bir mizahla keskindi. "Evet, şey, öyleydi Greenwich'te iki binden fazla kişi için Noel hazırlıkları yapılması gerekirken Elizabeth'i dinlenmeye bırakması çok gülünç. Bu onun için güzel bir dinlenme olacak!"

"En azından tatili düşünüyor canım," dedi Cate. "New Forest'tan bir Yule kütüğü ve bir düzine şatoyu süslemeye yetecek kadar çobanpüskülü, defne ve ökseotu getireceğiz."

"Bu da Elizabeth ve hanımları için daha fazla iş demek. Ona bir iki şey söylemek isterim."

"Görevlendirmek istediğin kişinin ben olmadığımı emin misin?" Cate sıcak bir ironiyle konuştu. "Dün gece Ross Dunbar'la ve bu sabah kralla neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız, sormanız yeterli."

"Ne oldu?"

Bu soruyla birlikte gelen bakış, sanki kız kardeşi cevabın tatsız olması gerektiğini düşünüyormuş gibi sertti. Cate gülümsemek için kendini zor tuttu. "Hiçbir şey olmadı."

Marguerite yorgun bir iç çekti. "Bana söylemeyeceğini biliyordum."

"Gerçek bu, ya da en azından İskoçyalı ile geçirdiğim zaman söz konusu olduğunda." Cate kurtarılmasını mümkün olduğunca hafife alarak açıklamaya devam etti.

"Tüm azizler adına, Cate, nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Saldırıya uğrayıp tecavüzle tehdit edildikten sonra kuzeyli bir barbar tarafından kurtarılıp geceyi onun yanında geçirmeye zorlanırken bir yandan da kar fırtınasında hayatta kalmak? Şu anda büyük salonda senin...senin-" ile dolaşmak yerine yatağında sıcak bir posset ile yatıyor olmalıydın.

"Nişanlım mı?" "Oh,

Cate! Hayır!"

"Evet, Henry'nin emriyle, henüz resmi olmasa da."

Marguerite ellerini kollarından kurtardı, sonra bir kolunu Cate'e dolayarak hızlıca sarıldı. "Ve ben huysuz davranıyorum çünkü sen Hemen gelip bana içini dökmelisin. O kadar sersemlemiş olmalısın ki ya düşünemiyorsun ya da üzüntüden ağlamaya hazırsın."

"Sanırım ikisinden de biraz."

"Ah, pekala. İskoç'unuz ateşten kurtulamayacak kadar dayanıklı görünüyor ve düşebileceği bir savaş ihtimali de pek yok ama bir felaket onun sonunu getirecektir. Yazık, ama bunu kendi başına getirdi."

Cate'in göğsünü garip bir uyuşukluk kapladı. "Hayır, hayır, kesinlikle o noktaya gelmeyecek!"

Marguerite başını Cate'in omzuna dayadığı yerden kaldırdı. Kaşlarını çatarken neredeyse burnunun üstünde birleşiyordu. "Sanki ona ne olacağını umursuyormuşsun gibi geliyor."

"Elbette umurumda. O iyi bir adam, beni kurtarmak için her şeyi göze aldı Marguerite ve sonrasında da kötü bir şey yapmadı. Kralın emrinden kaçınmak için aramızda anlaştık ve öyle de yapacağız."

"Ne yaptın?" diye sordu kız kardeşi, gözleri şokla açılmıştı.

Her ayrıntıyı sunmak gerekiyordu. Cate işini bitirdiğinde Marguerite'le birlikte odalarına ulaşmış, terliklerini çıkarmış ve kuştüyü yatağa rahatça yerleşmişlerdi. İhtiyaçlarını karşılayan hizmetkâr kadın Gwynne bir iş için orada olmadığından sözlerine dikkat etmeleri gerekmiyordu.

Kız kardeşi, sırtını yatak direklerinden birine dayadığı yerden kaşlarını çatarak ona baktı. "Lanet söz konusu olduğunda niyetlerin önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle evlenmeyi kabul etmediği sürece İskoçyalı'nın güvende olacağına mı inanıyorsun?"

"Öyle bir şey ama keşke ona İskoçum demekten vazgeçseniz."

Marguerite bu itirazı elinin tersiyle itti. "Ama Cate, bu harika. Dunbar'ın sana kur yaparken ölüme de kur yapıp yapmadığını düşünmeden onun arkadaşlığının tadını çıkarabilirsin."

"Gerçekten alabilir miyim?"

"Sadece düşünün! Ne zaman birimiz bir erkekle yürüme, onunla konuşma ya da sadece onunla birlikte olma özgürlüğüne sahip olduk ki, onun bizi karısına almaya karar vererek kendi sonunu hazırlayacağından korkmayalım?"

"Neden, asla," dedi Cate şaşkınlıkla.

"Dunbar size sadece söz vermekle kalmadı, babasının bu evliliğe asla razı olmayacağını da biliyor."

"Aynen öyle."

"Aranızda ne geçerse geçsin, en ufak bir suçluluk hissetmenize gerek yok."

Cate ani bir şüpheyile gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?" "Neden, sadece şunu... Merak etmiyor musun, Cate? Hiç merak etmez misin *Roman de la Rose*'daki gibi bir bahçede bir erkekle tanışmak, ona yumuşak yaprakların ve sıcak merkezlerin keşfine yol açabilecek okşamalara izin vermek nasıl bir şey olabilir? Isabel ve Braesford arasındaki gibi bir aşk çok nadirdir. Aşk reddedildiği için asla kocalarımız olmayacaksa, o zaman ne olacak?"

"Marguerite!"

Kız kardeşinin yüzü isyankâr bir hal aldı. Peçesinin bir köşesini tuttu, eteklerini kemirdi. "Sakın bana bunu düşünmediğini söyleme, çünkü düşünmeyeceğim."

sana inanıyorum."

"Eğer yapmadıysam, bu fikri aklıma soktuğunuza göre şimdi yapacağım!"

"Bunun nesi yanlış, dua et? Aptalca bir lanet yüzünden tensel hazdan mahrum mu kalacağız? Hayat belirsiz, Cate. Elimizde çok az şey var.

Rahibe manastırlarındaki unutulmuş kadınlar gibi yaşlanmadan önce anılarımızı biriktirmek için zamanımız var."

"Ah, Marguerite," diye fısıldadı Cate, elini kız kardeşinin bükülmüş dizine koymak için eğilerek. Küçük kız kardeşinin lanetin gelecekleri için öngördüğü şey hakkında bu kadar tutkulu hissettiğini bilmiyordu. "Eş ve anne olma nimetinden mahrum bırakılmış olabiliriz, ama aynı zamanda yaşımızın iki katı erkeklerle, yaşayıp yaşamadığımızı umursamadan her yıl bir bebek doğuracak erkeklerle evlenme kederinden de kurtulduk. Üvey kardeşimiz gibi acımasız erkeklerden kaçındık. öpücükler ya da okşamalar."

"Öyle sanıyorsunuz, ama nasıl emin olabiliriz? Kocalarımıza hizmet eden silah arkadaşlarımız arasında aşkı bulamayacağımızı kim söyleyebilir? Başka kadınların da başına geliyor, Cate. Olur böyle şeyler."

"Evet, genç kızlar daha çocukken bir ya da iki erkek çocuk doğurmaktan ölüyorlar. Bir bahçede bir erkekle karşılaşmak da aynı şeye yol açabilir."

"Sonunda gizemin anlaşılması, bir erkeğin kollarında yatmak, öpücükleri ve okşamaları hissetmek neredeyse buna değerdi."

"Ya da büyük bir hayal kırıklığı olabilir." Cate zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Ama ne demek istediğini anlıyorum Marguerite ve bunu düşündüm. Oh, evet, düşündüm."

"Peki, o zaman?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sesinde bir gerginlikle. "Ross Dunbar'a gidip, 'Lütfen, nazik beyefendi, benimle sevişin de hayatımda bir kez olsun nasıl bir şey olduğunu anlayayım,' diyemem. Ya gülerse? Ya evliliği gerekli kılmak için bir tuzak olduğunu düşündüğü için reddettiye? Ya beni bırakın yatağına almayı, kollarına bile almak istemediyse?"

"Ya yaptıysa?"

Ya yaptıysa.

Bu düşünce kanda bir ateş, gizemlerin gizemi, kalbin nadir ve vahşi bir tek boynuzlu atıydı. Cate onun içine yerleştiğini hissetti, küçük, sıkı

zihninin çiti. Ondan nasıl kurtulacağını ya da bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu. İskoçyalı'nın yardımıyla serbest kalana kadar onunla birlikte kalabileceğinden korkuyordu.

Ertesi sabah kralın maiyeti yola çıkmaya hazırlanırken kalede büyük bir telaş ve koşturucu yaşandı. Yatak takımları, yiyecek maddeleri ve diğer konfor unsurlarıyla yüklü birkaç araba diğerlerinden önce yola çıktı; akşam karanlığında inecekleri asilzadenin ev halkı tarafından yapılabilecek her türlü hazırlığa ek olarak. Soğuk sığır eti ve ekmek onların Gün boyunca yol boyunca yemek yediler ama günün sonunda daha görkemli yiyecekler bekleyebilirlerdi. Onlar Winchester'da oyalanırken Aziz Nikolaos Yortusu geçmiş, Epifani'ye hatta Kandil'e kadar bitmeyecek olan Noel sezonunu başlatmıştı. Kuşkusuz bu akşam zengin ve iç ısıtıcı yahniler ve çorbaların yanı sıra kızarmış kaz, bol hardallı domuz pastırması, geyik eti, frumenty ve daha yüzlerce şey olacaktı.

Ana birlik Winchester kasabasından ayrıldıktan sonra Cate, Marguerite ve Henry'ye eşlik etmesi emredilen bir ya da iki varisle birlikte yola koyuldu. Marguerite doru bir beygire, Cate de doru atına binmiş olarak, en yavaş arabadan daha hızlı olmayan bir tempoda ilerliyorlardı. Rosie'ye yeniden binmek büyük bir zevkti, tıpkı onu ahırında güven içinde bulmanın verdiği mutluluk gibi. Gri kısrak ormandaki koşusundan hiç de kötü görünmüyordu; bacaklarındaki birkaç yara ve bir baldırındaki sıyrık dışında.

Cate sık sık öne eğilerek parmaklarını Rosie'nin boynunda gezdiriyor ya da yelesinde dolaştırıyordu.

Kral çoğunlukla dolambaçlı kortejin başında yer alıyordu ama her saat başı kortejde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Dalkavuklarına çok az şey bırakan titiz bir adamdı ama yürüyüşte her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak zorunda görünüyordu.

Ross Dunbar hem önden giderken hem de denetlemelerde Henry'yle birlikte at sürüyordu. Cate onun eğik İskoç başlığının altındaki abanoz saçlarının parıltısını yakaladı ve omuzlarının genişliğini, uzun bir adam olmasına rağmen, akan pelerininin yardımıyla bile daha az kare ve geniş olan kralinkilerle karşılaştırabilirdi. Yine de, her ikisi de belli bir yaşa gelmiş olmalarına rağmen olgun güçleriyle göz kamaştırıyorlardı. Cate'in bakışları onlara doğru hoşuna gittiğinden daha sık kayıyordu.

Güzel bir gündü, güneş eriyen karın üzerinde göz kamaştırıcı bir parlaklıkla parlıyordu ve rüzgârda sıcaklığa yakın bir şey vardı. Toynak şakırtıları ve dingil gıcırtağı arasında kuş sesleri duyuluyordu. Ruhlar

sabah geçtikçe arttı. Bir süre sonra biri şarkı söylemeye başladı. Diğerleri çobanpüskülü ve sarmaşık hakkındaki eski rondel'i ele aldı. Masum mısralarının altında, çobanpüskülünün pagan bir erkek, sarmaşığın ise onun kadını olduğu daha eski bir aşk şiiri yatıyordu.

Cate, Marguerite ile birlikte bu müstehcen satırlara gülüyordu. Ross Dunbar'ın yaklaştığını fark etti, ta ki Dunbar gürleyerek yanına gelene kadar. Aniden döndü, Rosie'nin uzaklaşma çabalarını kontrol ederken kalbi göğüs kemiğine çarpıyordu.

"Size iyi günler leydim," dedi gülümseyerek. "Kısrağınız macerasından sonra çok iyi görünüyor, tıpkı sizin gibi."

"İkimiz de teşekkür ederiz," dedi alaycı bir gülümsemeyle, ama ekleyecek bir şey bulamadı.

"Bana şarkı söyleyemediğinizi söylemişsiniz ama görüyorum ki bu sadece alçakgönüllülükmüş."

"Asla!"

"Katılmıyorum. Sen ve ben şarkı söyleyecektik. Söyleyelim mi?"

"Bu mu?" Sonra gelen mısra, hatırlayınca kızardı, sarmaşığın kucaklamasıyla çobanpüskülünün büyüyen, şişen coşkusuyla ilgiliydi. "Ne daha iyi?"

Gözlerinin lacivert derinliklerinde neşeli bir meydan okuma yatıyordu. Bunu nasıl reddedebilirdi ki? Bir gülümseme ve yarı umutsuzca başını sallayarak nakarat.

Ross ona gerçek olduğu kadar derin ve dolgun bir baritonla katıldı. Sesleri yükseliyor, diğerlerinin üzerine çıkıyordu. Ta ki Marguerite onlara kontrpuan olarak iyi eşleşen bir alto ile katılana kadar, bu kadar göze çarpmadılar.

Böylece atlarını sürdüler, atlarının adımları birbiriyle uyumluydu, Ross'un dizi ara sıra Cate'in kalçasına değiyor, varlığının merkezine titrek bir farkındalık gönderiyordu. Sanki aralarında önemli bir şey yokmuş gibi, melodi ve Henry'nin Londra'ya doğru yavaş ama emin adımlarla ilerleyişi dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi şarkı söylediler.

Ross, ilerleyişin üçüncü gününde, tereyağı kıvamına gelmiş çamurda sürünerek geçirdiği bir sabahın ardından nihayet Leydi Catherine'le baş başa birkaç dakika geçirebilmişti. Leydi Catherine kafileden ayrılmış, kahverengi bir tepenin zirvesine doğru at sürüyordu. Atının terkisine oturmuş

Hafif bir rüzgâr cüppesinin çamur sıçramış eteklerini karıştırırken ve örtüsünün keten katmanlarını melek kanatları gibi arkasından kaldırırken, altından geçen uzun alay rüzgârı. Dalgın ve keyifsiz görünüyordu, diye düşündü. Bilinçli bir niyeti olmaksızın bineğini dörtmala koşturdu ve ona katılmak üzere yola çıktı.

"Yorgun musun?" diye sordu, onun yanında durmak için etrafında dönerek. Gülümsemesi çok yavaş oldu. "Herkesten daha fazla değil."

"İsterseniz arabalardan birinde bir koltuk ayarlayabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Kafamdaki dişleri söktürmektense ata binmeyi tercih ederim."

Kendisi de aynı şeyi hissettiği için pek itiraz edemedi. "Yolda o kadar uzun kalmayacağız. Şansımız yaver giderse ve hava da iyi giderse yarın gece Greenwich'teki bir odaya dönmüş olursunuz."

Sonra ona baktı, meraklı bir bakış. "Peki ya sen, nerede uyuyacaksın?"

"Oh, bir yerlerde bir fare deliği bulurum." Bu sözler onun saraydaki tuhaf konumunu ortaya koyuyordu; ne İngiliz soyluları kadar yüksek ne de onların uşakları kadar alçaktı, ne saray mensubu ne de saray budalasıydı. Henry'yle geçirdiği aylar boyunca hem yüksek hem de alçak yerlerde yatmıştı; bunun bir anlamı yoktu. İskoçya'da daha iyisinin tadını çıkardığı gibi daha kötüsüne de katlanmıştı.

"Bizimle seyahat eden hizmetli kadının bir şeyler ayarlayabileceğini umuyorum. Gwynne mevcut olanın en iyisini bulma konusunda bir dahidir."

"Sen ve kız kardeşin için, şüphesiz. Benim gibiler için kendini sıkıntıya sokmayacaktır."

Leydi Catherine'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, bilmiyorum. Gwynne'in yakışıklı erkeklerden anlayan bir gözü var."

"Şimdi öyle mi?" diye sordu, bu dolaylı iltifattan itiraf etmek istediğinden daha fazla meraklanmış ve evet, memnun olmuştu.

Kadın renk değiştirdi ve gözlerini ondan kaçırdı. Bunu yapmak istememişti.

onu utandırdı. Konuyu hızla değiştirerek, "Henry'yle dirsek teması halindeyken, babama nişan anlaşıldığını taşıyan bir ulak gönderdiğini öğrendim. Adama, Kral James'in onayını almak için Holyrood'a gitmesi talimatı verilmiş."

"Şimdiden mi?"

"Hiç vakit kaybetmiyor, değil mi Henry?"

Derin bir nefes aldı ve iç çekerek bıraktı. "Greenwich Sarayı'na yerleşene

kadar bekleyebileceğini düşünmüştüm."

"Ya da Noel sezonundan sonra bile." Ross ekosesinin uzun kuyruğunun örttüğü omzunu kaldırdı. "Görünüşe göre o kadar eğilimli değildi."

"Sanırım sen..." diye başladı, sonra durdu. "Ne?"

"Kral James'inizin kabul edeceğini mi? Yani..."

"Olabilir. Jamie, antlaşmada da görüldüğü gibi, iki ülke arasında bir ittifak kurma niyetinde. Birkaç yıl önce oğlunu neredeyse Elizabeth'in kız kardeşi Cecily ile evlendiriyordu, bu yüzden böyle bir bağa daha sıcak bakabilir."

"Ben de bundan korkuyordum, özellikle de bu kadar aceleyle ayarladıktan sonra."

"Buna gelince, Henry şu anki belirsizlik sırasında her yöne kuryeler gönderiyor, ama özellikle de bir istilanın çıkarma yapacağı kuzeye. güç beklenebilir. Richard gibi uyuklarken yakalanmak niyetinde değil."

"Bu mümkün mü?"

"Kim bilebilir ki? Duyduğuma göre Burgundy'li Margaret, York'lu taklitçinin karıştığı komploya eşit miktarda altın ve kinle katkıda bulunabilirmiş."

"Sanırım bu yeterince doğal. Margaret kardeşlerine yakındı, hem Richard'a hem de Edward'a."

"İkiyüzlü olmamak için intikam için istilaya karşı çıkmam zor." Sıkışmış bir kasını esnetmek için eyerinde kaydı. "Ama ben sadece Henry'nin kuzeye, sınıra özel bir ulak göndermesine gerek olmadığını, zaten o yöne giden bir ulağı olduğunu belirtmek istemiştım."

"Sence cevap vermesi ne kadar sürer?" diye sordu, bakışları tedirginlikle bulutlanmıştı.

"Babam için bunu söylemek zor. Hiç cevap vermeyebilir."

"Eğer bu teklifi küçümsüyorsa demek istiyorsun."

"Ya da hakaret niteliğinde," dedi Ross alaycı bir ifadeyle. "En azından haberciyi kellesinden ekşi olarak geri göndermeyecek. Henry'nin ellerinde olduğuma göre, göndermeyeceğini umuyorum."

Ross'a şüpheyle baktı. "Henry'nin misilleme olarak seni idam edeceğine inanmıyorsundur herhalde?"

"Belki, belki de değil, yine de haklı olacaktır."

"Kral James ne olacak? Ondan haber almamız ne kadar sürer?"

"Bir ya da iki ay, hatta üç ay, çünkü soruyu yukarı, aşağı ve yana çevirmek isteyecek, bir numara arayacaktır."

Onun alaycılığına gülümsemesi kısa sürdü. "Peki ya lehine karar verirse?"

"Kim? Jamie mi yoksa babam mı? Yoksa ikisinin de bize ihanet edeceğinden mi korkuyorsun?"

Yutkundu, beyaz boğazının çizgisindeki bir hareket adamın karnının sıkışmasına neden oldu. "Evet, ikisi de."

"Trilborn şartlı tahliyemi bozup İskoçya'ya dönmem gerektiğine inanıyor." "Bence akılsızca. Eğer İskoçya'ya dönmekten kaçınırsan kralın bunu kötü karşılayabilir. Politik olduğunu düşündüğü bir düğün." "Muhtemelen."

Onun yüzünü inceledi, orada hissedebileceği şüpheyi seçti. "Ya da değil, eğer bu bir oyunsa ve James herhangi bir saldırı sırasında Henry'nin dikkatinin dağılmasından yararlanmaya niyetliyse."

Ross sert bir şekilde reddederek, "O kadar el altından iş çevirmiyor," dedi. "Geçen bahar imzaladığı anlaşmaya sadık kalacaktır. Ayrıca, bekleyip kimin kazanacağını görmek onun için daha akıllıca olur. Savaşmaya gelince, elimden geldiğince kralımı takip edeceğim, ancak aylardır birlikte içtiğim adamları öldürmeye pek niyetim yok."

"Trilborn bile mi?" diye sordu kuru bir ses tonuyla.

"Onun durumunda bir istisna yapılabilir." Ross durakladı ve sonra farklı bir tonda devam etti. "Daha önce sizi eğlendiriyordu."

"Eğer öyle demek isterseniz. Atına atlayıp onu terk etmeden cesaretini kırmak zordur."

"Kız kardeşiniz yanınızda kaldı, fark ettim."

"En iyisi bu gibi görünüyordu."

İçindeki acımasız mizah su yüzüne çıktı. "Bir erkeğe bakarken yasaklayıcı bir tarzı var, Trilborn'u rahatsız etmiş gibi görünmüyor."

Bir rüzgâr Leydi Catherine'in örtüsünü ağzına doğru savurdu. Konuşmadan önce bir elini kaldırarak onu çekti. "Çok geçmeden gitti. Sizin de fark ettiğiniz gibi, onun arkadaşlığından özel bir zevk almıyorum ama düşmanınız olsa da bu onu benim düşmanım yapmaz."

Bakışları kadının nemli ve baştan çıkarıcı dudaklarına çevrilen Ross'un vücudunun alt kısmını ani bir gerginlik kapladı ve örtü onlardan uzaklaştıkça vurgulandı. Konuşurken sesinden anlaşılıyordu. "Seni istiyor ve

sana sahip olmak demek. Birkaç gün önce beni uyardığında bunu açıkça belirtti. Neredeyse düşünüyorum..."

"Ne?"

Ross uzaklara, yaklaşmakta olan kolun sonuna doğru baktı. "Bunun Dunbar'ın güvensizliği, hatta deliliği olduğunu düşüneceksiniz."

"Ya da olmayabilirim."

"Bunu düşün o zaman. Sen iyi bir at kadınısın. Ormanda yalnız kalmaktan korkmuyorsun. Avın sonunda sık sık geri çekiliyorsun."

Bakışları keskinleşti. "Bu bilgiye nasıl ulaştığından emin değilim ama ne olmuş yani?"

"Henry ile avlananlar, av sırasında yarım saat kadar aralarından uzaklaşıp sonra tekrar ortaya çıkmanıza alışkındır. New Forest'ta gördüğünüz gibi, bu olduğunda neredeyse hiç fark etmezler. Eğer götürülüp bir gece alıkonulmuş olsaydın da durum farklı olmazdı."

"Diyorsun ki..." Sanki bu hainliği kelimelere dökmek istemiyormuş gibi durdu.

"Diyorum ki," diye devam etti, sesi sertti, "kendi kişiliğinize dikkat etmelisiniz. Etrafınızda neler olup bittiğinin farkında olun. Kaçının ve her zaman en yakın saray muhafızının nerede olduğunu bilin."

Başını yavaşça sallayarak iç çekti. "Aptal adam."

Kadının sesindeki telaşsızlık ve acıma duygusu onu öfkелendirdi. Yüzünün sert çizgilerle belirlendiğini hissedebiliyordu. "Leydim?"

"Oh, sen değil," diye cevap verdi, ona doğru parlayan bir bakışla. "Ben Trilborn'u düşünüyordum. Eğer planı gerçekten de kaçırmaksa, başarısız olduğuna sevinse iyi olur. Aksi takdirde şimdiye kadar ölmüş olabilirdi."

"Onu öldürebilirdin." Ross şüphesizliği sesinden uzak tuttuğunu düşündü ama bundan emin olamadı.

"Yaban domuzu saldırıp onu öldürebilirdi, peşimden gelirken attan düşüp boynunu kırabilirdi ya da haydutlar cüzdanı için onu öldürebilirdi. Her şey olabilirdi ama yine de ölmüş olurdu."

"Lanetten bahsediyorsun." Ross'un sesi, kızgınlığını kontrol etme çabasıyla düzleşmişti.

Başını eğdi ve peçesini yüzünden uzak tutmaya devam etti. "O şeyin bu kadar yardımsever olacağından ya da bu kadar hızlı hareket edeceğinden emin değilim." "Belki de olmazdı, ama o zaman bir iltihap kapardı.

en azından akciğerler."

"Onun ellerinde acı çektikten sonra."

İnce, solgun yüz hatlarının üzerinden karanlık bir bakış geçti. "Bu mümkün."

"O halde, sadece onun bu kadarını başarmasını engellemek için bile olsa, dikkatli olmalısınız."

Atını oturtmuş, bakışlarını sabit bir şekilde onun yüzüne dikmişken, rüzgâr aygırının yelesini savuruyor ve başlığını başından almakla tehdit ediyordu.

Ross uzanarak başlığını çıkardı ve sonra tekrar takarak sıkıca öne ve bir tarafa çekti. Bineği huzursuzca kıpırdandı ve onun tarafından kesinlikle gerekenden daha sert bir şekilde kontrol edildi.

"Neden?" diye sordu sonunda. "Çok az tanıdığın bir İngiliz kadına ne olduğu seni neden ilgilendiriyor?"

"Neden evlenmeyeyim ki? Uygunsuz bir şey yapmadın ama o akşam avı bulmaya çalışmak yerine ormanda kalmayı tercih ettiğim için elden evlenmiş olabilirsin."

"O zaman için doğru karardı."

Onun bunu söylediğini duymak beklediğinden daha fazla hoşuna gitmişti. "Yine de sonrasında olanlardan ben sorumluyum. Eğer evlenme teklifinde bulunmayacaksam, o zaman seni başka şekillerde güvende tutmama izin vermelisin."

"Trilborn'dan güvende."

"Ve onun gibi, sizin gözden düşmenizden faydalanmak isteyenler. Bazı erkekler adil olduğunu düşündükleri bir kadını zorla yatağa atmaktan çekinmezler. Kendi isteğiniz dışında evlendirilmekten daha kötü şeyler de var leydim."

Ross o sustuktan sonra bekledi, daha açık konuşması gerekip gerekmediğini görmek için bekledi. Zorlanmadıkça kaba ve özlü tanımlamalara tenezzül etmeyecekti ama taştan yontulmuş bir aziz gibi durup kadının anlamayabileceği şeyleri riske atmasına da izin vermeyecekti.

"Evet," dedi sert bir ifadeyle, "farkındayım."

Rahat bir nefes aldı. Şüphesiz sandığından daha masum olsa da, bir kadının başına neler gelebileceğinden habersiz değildi. "Mükemmel. Trilborn'un derisinde bir iki delik açmaktan çekinmem ama Henry'nin sarayının zeminini onun kanıyla kirletmek istemem."

Adamın yüzünü incelerken gözleri bir parça kısıldı. "Onu bu kadar küçümsüyorsun."

Ross başını eğdi, gülümsemesinde sıcaklık yoktu.

"Bahsettiği kan davası ve büyükbaban tarafından sınırın ötesine kaçırılan Trilborn karısı yüzünden, ama..."

"Daha geçen yıl Dunbar'lı bir geç ızla birlikte kaçtığını ve ancak onun çocuğunu taşıdığını öğrenince geri döndüğünü de içeren yakın zamandaki kaçırma olaylarından bahsetmedi."

"Bir Dunbar kızı."

"O zamanlar on üç yaşında olan kuzenim, doğum sırasında öldüğünde on dört yaşındaydı. Yani evet, onu zevkle öldürürdüm, Henry'nin sarayındayken barış yemini etmemiş olsaydım oktan öldürmüş olabilirdim."

"Aileleriniz arasındaki kan davası nedeniyle beni takip etmesinin kişisel bir misilleme unsuru olduğunu düşünüyorsunuz."

Ross bir omzunu kaldırdı. "Bir de senin mirasın var. Saray hayatı pahalıdır ve mülkleri o kadar ihmal edilmiştir ki çok az getiri sağlarlar." Zorlu bir çaba gerektirmesine rağmen kızın güzel yüzünden ve formundan bahsetmeyi ihmal etmedi.

"Elinden geleni ardına koymayabilir," dedi kıştan kalma bir gülümsemeyle. "Senin lanetinden korktuğunu düşünüyorsun."

"Her ne kadar inkâr etseler de saraydaki pek çok kişinin batıl inançları var," dedi üstü kapalı bir şekilde.

Ross, Trilborn'un daha çok vasisi olduğu adamdan, 7. Henry'den korktuğunu ya da büyük bir İskoç serserisi Kule'ye gönderilmeden geceyi hanımefendiyle geçirene kadar korkmuş olabileceğini düşündü. "Eğer bunu bir daha denerse, onun yardımını olsun ya da olmasın, ölü bir adam olacak."

"İngiltere'deyken barış yemininizi bozacak mısınız?"

"Oh, evet, seni yatağına almasına izin vermektense yüz kere daha."

Tanrı'nın kanı, böyle bir şey söylediğı için aptal olduğunu, anında tiksintiyle anladı. Söylediklerinin her kelimesinde ciddi olmasına rağmen tek bir tane.

"Leydi Catherine, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Cate, Trilborn geçmekte olduğu boş ön odadaki bir oyuktan çıkınca irkildi ve onunla yüzleşmek için dönmeden önce yüzünü buruşturdu. Winchester'dan döndüklerinden beri Trilborn'un kendisiyle yalnız konuşma girişimlerinden hep kaçmıştı. Onu yakalamış olması şanssızlıktı. Şimdi kraliçeyle bir saat geçirdikten sonra geldi.

Onu nerede bulacağını nasıl bildiğı Cate'in görebileceğinden çok daha fazlaydı,

Tabii onu daha önce takip etmediyse. Elizabeth'in onu çağıracağını ve tuhaf nişanıyla ilgili son gelişmeleri öğrenmek isteyeceğini kendisi de bilmiyordu.

"Acelem var efendim," dedi kısa bir gülümsemeyle. "Kız kardeşim bekliyor ve öğlen yemeğı için ona zamanında katılmalıyım."

"Doğrusu, onun yanınızda olmadığını görmek beni şaşırttı." Yaklaştı ve özenli selamlaması için tüylü şapkasını çıkardı. Kıyafeti çok şıktı.

En son moda ve onun imza renkleri olan siyah kadifeden, kolları gümüş işlemeli keten bir gömleğı ortaya çıkaran son derece kısa bir dublördü.

Erkeklik organları dar siyah bir hortumla örtülmüştü, ancak birkaç santim uzanan etekle gizlenmek yerine vurgulanmıştı.

Pantolonun kuşaklı belinin altında. Giydiğı alçak çizmeler yumuşak siyah deridendi, ayak parmakları geriye doğru kıvrılacak kadar uzundu ve çizmelerin üst kısımlarına gümüş kordonlarla tutturulmuştu.

"Marguerite kraliçenin odasına çağırılmadı," diye cevap verdi Cate soğukkanlılıkla. Bakışlarını adamın yüzünde sabit tuttu ve hortumunun ön kısmının altında kıpırdanan şeylere ilgi göstermekten kaçındı. Adamdan kendisine gelen koku, giysileri kadar temiz değildi; bayat ter ve biranın güçlü bir karanfil kokusuyla karışımından oluşuyordu.

"İzin verirseniz size eşlik edeyim," dedi kolunu uzatarak. "Sizinle vakit geçirmeyi özlemişim."

Reddetmek, kaçınmayı umduğı yüzleşmeye yol açabilirdi. Ross Dunbar'ın kendisine yaptığı uyarıyı çok iyi hatırlamasına rağmen

muhafızlarıyla birlikte kraliçenin dairesinden çok uzakta değildi ve büyük salon da çok uzakta değildi.

Hızla kral ve kraliçenin gözde ikametgahı haline gelen Greenwich Sarayı, büyük bir kare kulesi ve daha küçük boyutlarda birkaç kulesi olan büyük bir köşktü. Bir zamanlar bir balıkçı köyü olan bu yer, Edward IV tarafından kraliçesi Elizabeth Woodville için bir sığınak olarak genişletilmiş ve yenilenmişti. Henry de Flaman duvar halıları, Fransız dolapları ve Sarazen halıları ile burayı geliştirmiştir. Parlak ışıqla dolduran ve hoş manzaralar sunan görkemli bir dizi camlı penceresi vardı.

Thames nehri. Aynı zamanda birbiri içine açılan sayısız, yankılı odadan oluşuyordu ve bir bölümden diğerine sadece bir avuç koridor geçiyordu.

Cate, Trilborn'un onu gitmek istediği yere götüreceğinden hiç emin değildi ama yolunu kaybederse arkasından gelmesini de istemiyordu.

"Nasıl isterseniz," dedi coşkusuzca ve parmaklarını olabildiğince hafif bir dokunuşla adamın koluna koydu.

Yürümeye başladıklarında, "Kraliçeyi iyi buldunuz mu?" diye sordu.

"Pekâlâ." York'lu Elizabeth'le neden özel olarak görüştüğünü öğrenmek istiyordu ama Cate onun merakını giderecek durumda değildi.

"Peki ya yeni prens, genç Arthur?"

"Bebek tombul ve güzel büyüyor."

"Sen ve Henry'nin Elizabeth'i aynı yaştasınız sanırım. Çok ortak yönünüz olmalı."

"Etrafındaki tüm hanımlarla ilgilenir, hem resmi olarak onu bekleyenlerle hem de beklemeyenlerle." Söylemesi sıradan bir şeydi ama tekrarlanabilecek ayrıntılara girmekten daha iyiydi.

Trilborn boştaki elini yumruk yapıp arkasına koydu, bu da ona duyduğu kızgınlığın tek işaretiydi. "Sağlığınız nasıl?" diye devam etti. "Kar fırtınasında geçirdiğin gecenin hiçbir kötü etkisi olmadı mı?"

Ağzının bir köşesinde bir gülümseme kıvrıldı. "Hem de hiç. Öyle görünmeyebilir ama ben bir öküzün yapısına sahibim."

"Bu damadınızı sevindirmiş olmalı, çünkü İskoçlar kaba sağlığa çok önem verirler."

"Hoşnutsuz değil." Cate'in bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kulağa yeterince iyi geldiğini düşünüyordu.

"Peki Dunbar bugün nerede?"

Kirpiklerinin altından adama kısa bir bakış attı, saçlarının özenli düzgünlüğüne, gömleğinin boyun ve kollarındaki kıvrımlara dikkat etti. Kral bile bu kadar titiz giyinmezdi. Ross'un onu son gördüğünde eğlendiği egzersiz alanının yakınında bile olmadığı belliydi.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi, "ama yemek için zamanında ortaya çıkacağından eminim."

"İştahı müthiş, kabul ediyorum. Ama İskoçya'dan haber yok mu? Nişan ilerlemiyor mu?"

Herkesin onun özel ilişkilerinin ayrıntılarını nasıl bildiğini hayal bile edemiyordu ama öyle görünüyordu. En derin şüphesi, kralın kendisinin bir tür zorlama olarak herkesi ve her şeyi bilgilendirmiş olmasıydı. "Henüz erken."

"Bunun içinde mutlu olamazsın."

Dudakları bir an için büküldü. "Mutlu ya da mutsuz, Henry'nin iradesine boyun eğmeliyim."

"Çok itaatkârsın, ama biraz kararlılıkla bu işten sıyrılabilirsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi gülerek.

"Sizi eşim olarak kabul etmek beni ifade edemeyeceğim kadar memnun eder, Leydi Catherine. Kral sizi ve kız kardeşlerinizi olağanüstü derecede kayırıyor. Beni İskoçyalıya tercih ettiğinizi beyan ederseniz, eminim beni dinleyecektir."

"Sizi gerçekten tercih edeceğimi varsayıyorsunuz."

Trilborn yüz hatları tekrar yumuşamadan önce başını çevirip ona dar bir bakış attı. "Şaka yapmaktan memnunsunuz. İnancım gereği, ben oldukça ciddiğim."

Parmaklarının altındaki kolu, her ne kadar geçiştirmeye çalışsa da, hoşnutsuzluğundan dolayı sertleşmişti. Hafifçe adım atması en iyisi olacaktı.

"Kralın çoğu şeyde olduğu gibi bunda da bir amacı var. Onu bundan vazgeçirebileceğimi sanmıyorum."

"Denemeye isteksiz görünüyorsunuz. New Forest'ta İskoçyalı ile aranızda bir şeyler oldu, değil mi? O kadar tatmin edici miydi ki, tekrar tadını çıkarmak için nefes nefese kaldınız?"

"Çok saldırgansınız, efendim." Kadın elini hemen adamın kolundan çekti. "Ama haklı mıyım?"

"Hiçbir şey olmadı, hiçbir şey!"

"Dunbar da aynı şeyi söylüyor ve yarım düzine adamı yumrukla, sopayla ve kılıcının yassısıyla duyarsız hale getirene kadar dövdü. Yine de

Kral, iyi isminizi onarmak için inanılmaz bir hızla harekete geçti."

"Bir gereklilikten ziyade bir devlet meselesi, sizi temin ederim." Ross'un onurunu fiziksel güçle savunmak zorunda kalmış olması rahatsız ediciydi. O ana kadar böyle bir şeyden haberi yoktu. Kesinlikle, ona hiçbir şey söylememişti. "Nasıl yani?"

Trilborn kısa ve geniş bir odaya açılan kapıyı tutarken sessiz kaldı. başka bir dizi odaya açılan penceresiz koridora girdi. Kadın ancak onun önünden geçtikten sonra omzunun üzerinden cevap verdi. "I Henry'nin bu ittifakı sınırdaki gerilimi azaltmanın bir yolu olarak gördüğüne inanıyorum." "Onları körüklemesi daha muhtemel görünüyor. Aradaki husumetin farkında olduğu kesin. Dunbar'ın ailesiyle benim ailem arasında ne fark var?"

"Henry'nin bu kan davasını aklının ucundan bile geçirmediğini bilmek beni şaşırtmalı." Bir an tereddüt etti, sonra devam etti. "Bunu önemseyecek kadar önemli bir şey mi bu? Onarılamaz mı?"

"Leydim, siz daha iyi bilirsiniz."

"Nasıl başladı? Hangi korkunç eylem bunca yıl devam etmesini gerektirdi?"

Bir omzunu kaldırmadan önce Trilborn'un yüzünde şaşkınlık dalgalandı. "Doğruyu söylemek gerekirse pek bilmiyorum. Korkunç Dunbar'ların masallarıyla büyüdüm, uykumdan sürüklenip küçük geceliğimle asıldığım ya da kafamın tencereye hazır genç bir horoz gibi kesildiği kâbuslarla sarsıldım."

"Çocuklara böyle bir şey yapmadılar, kesinlikle!" Neredeyse onun için ya da en azından böylesine korkutucu bir mirasın içine batmış olan çocuk için üzülebilirdi.

"Kim bilebilir ki?" diye cevap verdi, yüzü asıktı. "Yeterince şey yaptılar." "Duyduğuma göre aileniz de öyle."

"Yine de asla tam olarak eşit değiliz."

"Bu neye mal olacak, tüm Dunbarların ölümüne mi?"

"Ya da yenilgileri ve onursuzlukları, babam ve büyükbabam öyle derdi." Trilborn homurdanarak güldü. "Henry'nin Her şeyden haberdar olduğu, ajanları ve paralı muhbirleri aracılığıyla ülkenin nabzını tuttuğu bir dönemde işine güvenmek zordur." Saray mensubu başını salladı. "O daha derin bir oyun oynuyor. Keşke ne olduğunu bilseydim."

"Sana söyleyebileceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Bu sadece kısmen doğrudu, çünkü Cate'in dinleyiciler sırasında edindiği bazı küçük bilgiler vardı.

Winchester. Yine de nişanlanmasının bu meselede önemli bir rol oynadığını düşünmek kibrin zirvesi olurdu.

"Onun piyonu olmak için bunu anlamak zorunda değilsiniz."

Piyonlar genellikle daha değerli parçaları kurtarmak için feda edilirdi. Bu düşünce aklına geldiğinde Cate içinin boşaldığını hissetti.

"Demek Henry'yle konuşmayacaksın, öyle mi?" dedi Trilborn saygısını yeniden kazanarak.

"Asla dinlemezdi. Sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Hiçbir şeyi göze almayanlar da hiçbir şey kazanamazlar,"

dedi. "Hatırladığım kadarıyla savaş alanı için bir özdeyiş. Bu benim hayatım

tartışıyoruz."

"Eğer umurunda değilse, İskoçya'da harcayacaksın. İngiliz bir kocanın sana daha uygun olacağını düşünüyorum. Sizi herhangi bir İskoç ahmağı kadar tatmin edebilirim, garanti ederim."

"Bana söz verildi. Aksi kanıtlanana kadar bunu böyle bırakamaz mıyız?" Trilborn onun yalvarışını duymazdan gelerek, "Dunbar'a söz verdim," dedi. "Söz veriyorum.

tüm azizler, istediğinin bu olduğuna inanıyorum!" "Tek istediğim, efendim, yalnız bırakılmak!"

Eteklerini topladı, onu terk etmeye hazırlanıyordu. Ardında elbisesinin kuyruklu etekleri köpürürken, bu güzel ve öfkeli bir çıkış olacaktı.

Adam sert parmaklarıyla kolunun üst kısmını kavrayıp onu en yakındaki duvara doğru savururken kısa sürede yakalandı. Başı taşla öyle sert çarptı ki gözlerinin arkasında şimşekler çaktı. Trilborn o daha kıpırdayamadan ona doğru yaklaştı, vücudunu onunkine çarptı, güçlükle nefes alabilsin diye onu dümdüz etti, göğsünden kalçalarına kadar ona süründü. Kadının bileklerini yakaladı, başının üzerine doğru çekerken gıcırdayana kadar sıktı. Onları başlığının iki yanında tutarak ağzına sahip olmaya çalıştı.

İki büküm oldu, başını yana savurdu ve adamın ıslak dudaklarından kaçmaya çalıştı. "Bırak beni," diye bağırdı, tiksintiyle titreyerek.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu sesinde sert bir memnuniyetle. "Emin misin?"

Adamın kendisine doğru bastırıldığı sertlik çıkıntısını hissedebiliyordu, sadece

ince hortum kumaşı ile karnı arasında kaldı. Ağırlığını değiştirerek dizini yukarı kaldırmaya çalıştı. Adam dönerek kadının kalçasını sıyırdı, sonra bacağını kadınının arasına kaydırıp ve dizini bükerek ona süründü.

Her iki bileğini de

Bir eliyle göğsüne uzandı, sıktı, paroksizmler halinde yoğurdu, meme ucunu kumaşın arasından sıkıştırdı.

Cate öfke ve tiksintiyle sarsıldı. Bu deneyim o kadar sarsıcıydı ki başını öne eğdi ve dişlerini adamın boynuna geçirdi.

Küfretti, sarsılarak uzaklaştı. Bir anlığına nefes alabildi, özgürlüğe yaklaştı.

Trilborn elini boynuna götürdü ve parmaklarındaki kana bakmak için tekrar geri çekti. Yüzündeki inançsızlık öfkeye dönüşürken parmaklarını yumruk yaptı. Kolunu geri çekerek ona vurdu, arkasına o kadar büyük bir güç uyguladı ki kadın ondan uzaklaştı ve etekleri birbirine dolanarak düştü.

Dirseği ve kalçası öyle sarsıcı bir acıyla yere çarptı ki gözleri yaşardı.

Arkasında, Trilborn gırtlaktan bir çığlık attı. Cate onun bir anda üzerine gelmesini bekliyordu. Dizlerinin üzerinde debelenerek ayağa kalktı.

Yüzüne düşen peçesinin mavi tül parıltısı arasından, koridorun tam ortasına kadar uzanan halıların üzerinde yuvarlanan iki figür gördü. Bunlar Ross ve Trilborn'du; yeminler, homurtular ve etin ete çarpmasıyla gürültülü bir dövüşe kilitlenmişlerdi.

Aniden bir çelik parıltısı oldu. Trilborn o anda kurtuldu ve elinde kırmızı lekeli bir bıçakla sendeleyerek ayağa kalktı. Etrafında döndü, Cate'e bakarken yüzü vahşiydi. Şapkasını kaybetmişti, saman rengi saçları yüzüne dökülüyordu, burnundan kan damlıyordu ve boynunda mor-kırmızı bir leke vardı.

Ross dirkini sert bir yumrukla kavrayarak ayağa fırladı. Trilborn, solgun ve terlemiş bir halde geri çekildi. Arkasını döndü ve koşmaya başladı. Son kapıdan kaçarken gümbürdeyen ayak sesleri kayboldu.

Ross ona doğru gelirken Cate peçesini omuzlarının arkasına attı. Adamın ağzı bembeyazdı ve ayaklarının üzerinde pek de sağlam durmadığını gördü, ayrıca elleri yan tarafına kenetlenmişti. Yine de boştaki elini ona doğru uzattı ve Cate elini tuttuğunda onu yukarı çekti.

"İyi misin?" diye sordu, bakışları kalbinin her atışında zonklayan elmacık kemiğindeydi.

"Beni boş ver. Ya sen?"

Bakışlarını parmaklarının arasından sızan kanın olduğu yere indirmeye zahmet etmedi, sorduğu soruya hiçbir cevap vermedi. Elini bırakarak yanağının kıvrımında nazik bir parmak ucu gezdirdi. "Fırsatım varken onu öldürmeliydim."

"Onun yerine, neredeyse seni öldürüyordu."

"Benim hatam. En acemi kıkırdaklar gibi ben de yanlış düşünüyordum. Şeytanın dölünün karanlık bir sokakta peşime adam takmasını bekledim ama saray duvarlarının içinde kendi kendine bıçak çekecek kadar cesur olduğunu düşünmedim."

Dunbar'ın her zaman bir dereceye kadar mevcut olan İskoç çapağı, baskı altında kalınlaşmıştı. Onun bilmesini istediğinden daha fazla yaralanmış olmalıydı. "Yine de yakınımda olduğun için minnettarım. Ama senin tarafın için bir şeyler yapılmalı. Hizmetkârın onu bağlayabilir mi? Çağırayım mı?"

"Hizmetçim yok," dedi, gözlerinin bir köşesinde mizah dolu bir bakışla. Ağzını. "Ben senin Trilborn gibi kundaktaki bebek gibi giyinmek için yardıma ihtiyaç duyan, çalımlı bir horoz değilim, hayır, başka bir şey için de değil. Onu kendim bağlayabilirim."

"Eğer Henry'nin ipek halılarına o kadar çok kan damlatmazsan, odanla burası arasında bayılabilirsin."

"Henry'nin halıları beni ilgilendirmez," diye söylendi. "Onlarla bu kadar ilgilendiğine göre, en iyisi sen ilgilen."

Onun bir geyiğin yere serildiğini görmek istememesinin, kanlı bir yarayla uğraşacak midesi olmadığı anlamına geldiğini düşündü. Kadının bunu reddedeceğinden ve onu yoluna göndereceğinden emindi; bunu yüzünden anlayabilirdi. Onu ne kadar az tanıyordu.

"Öyle yapacağım ama burada değil." Adamın koluna dokunarak önlerinde uzanan koridoru gösterdi. "Odamda temizlemek ve bağlamak için bezler olacak. Çok uzak değil."

Geri çekildi. "Bunu yapamam ve bunu sen de biliyorsun."

"Bakire olduğum için mi? Trilborn'un da açıkça belirttiği gibi, buna senden başka kimse inanmıyor."

"Adam aptalın teki. Eğer diğerleri bunu kabul etmeye hazır değilse, bu onların kendi amaçları içindir."

"Ya da çoğu zaman doğru olduğu için en kötüsünü düşünüyorlar," dedi kuru bir düzeltmeyle. "Ama eğer bundan yararlanamayacaksam, kötü inançlara katlanmanın ne anlamı var? Gelin, bu taraftan."

Bir adım attı, sonra durdu. Sabırsız bir hareketle saçlarını geriye taradı ve siyah kaşlarını çattı. "Öfkeniz yüzünden onları haklı çıkarmayacak mısınız?"

"Ne yani, parlak halemi kaybettim diye günah içinde yuvarlanayım mı? Benim gururum bundan daha büyük. Ayrıca, hizmetçim Gwynne de orada olacak."

"İyi ama odana girerken görülürsem, bütün kutsal melekler o halenin cilasını geri getiremeyebilir."

"Hayır ama Trilborn'un bıçağının açtığı yara çürüyebilir ve Üç Güzeller'in lanetini bir kez daha kanıtlayabilir. Bunun olmamasını sağlarım."

Gözlerinde alaycı bir mizah parlıyordu. "Bu lanet yüzünden kan davasının beni mahvedeceğini mi sanıyorsun? Belli ki sen o keskin, beyaz dişlerinle ona saldırdıktan sonra kan zehirlenmesinden ölecek olan Trilborn olacak."

"Tek yapabildiğim buydu." Sesi kısıktı ve onu odasına doğru iterken yüzündeki sıcaklığı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Ve iyi bir şeydi, çünkü onu delirtti. Belike, seni sahiplenmeye çalıştığı gibi o da bu korkunç kehanetin kurbanı olacak."

"Tanrı'ya dua et. Yine de sen daha çok yaralısın."

"Ben de seninle evlenmemeye yemin ettim, nasıl kurban olabilirim ki?" "Dalga geçme!"

"Hayır, ama bunun pek mantıklı olmadığını görmelisiniz."

Başını salladı, endişe dolu bir hareketti bu. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık nişanlı sayılırız. Kan kaybından ölmeden önce benimle gel."

Reddetmeliydi; Ross bunu çok iyi biliyordu. Elinden geldiğince selam verip uzaklaşması çok daha iyi olurdu, bu sırada Leydi Catherine hala konuşuyordu. Karnının ortasındaki kesik rahatsız ediciydi ama derin değildi. Kesinlikle, daha önce uğraşmadığı bir şey değildi. Eski bir gömlekten yırtılmış birkaç şerit, iyi bir Highland yünüyle bir iki dikiş ve kimse daha akıllıca olmazdı.

O yapmadı. Yeni düşmüş bir ayakkabı gibi uysalca, Leydi Catherine'in gösterdiği yolu izledi. Kalçalarının merak uyandıran salınımının arkasından odasına girdi, ani bir duruşa geçtiğinde eteklerinin kıvrımından sıyrıldı ve sonra ne yapacağını görmek için bekledi.

Oda basitti; ayakucunda bir sandık bulunan perdeli bir yatak, kâse ve ibrikle donatılmış bir masa, alçak bir tabure ve yerde çalı çırpı yerine bir halı vardı. Dış koridordan daha sıcaktı.

Üç ayaklı bir sehpanın üzerindeki mangalda parlayan kömürler. Yine de kafasına bir yumruk gibi inen şey parfüm, baharat ve sıcak, tanımlanamaz kadınsı keten kokularıydı.

Tepkisi anında ve fazlasıyla tahmin edilebilirdi. İskoçya'nın Fransız müttefikleri tarafından bariz nedenlerden ötürü "cache-sexe" olarak adlandırılan sporranını öne ve ortaya yerleştirmenin en faydalı olduğu zamanlar vardı. Ross'un kişisel inancına göre Henry'nin sarayındaki diğer adamlar da ara sıra taktıkları işe yaramaz başlıklar yerine bir tane taksalar daha iyi olurdu.

"Ah, unutmşum," dedi Leydi Catherine şaşkın bir ifadeyle. "Gwynne bu sabah çarşafı yıkıyor. Eğer tabureye oturursanız, çamaşırhaneye göndereceğim-"

"Hayır, ne zahmete ne de zamana değmez, çünkü buradan tekrar ayrılmadan önce kendinize çeki düzen vermeniz gerekecek."

Hemen elini kaldırıp peçesinin yerini kontrol etti. Bu da biraz eğreti durmaktan öte bir şeydi. "O kadar kötü müyüm? Hiç düşünmemiştim-"

"Telaşlanmayın, hiç de öyle düşünmemiştim. Ben kendi odama gideyim."

"Kesinlikle hayır. Yarana Gwynne kadar ben de bakabilirim, eğer benim bakmamda bir sakınca görmezsen."

İlerleme sürecinde onunla ve kız kardeşiyle birlikte olan hizmetli kadın, saçma sapan bir tavrı ve becerisi olan yaşlı bir kadındı.

çeşit çeşit şey. Ross'un onun kendisine bakmasında gördüğü tek avantaj, ellerini ondan uzak tutmakta hiç zorlanmayacak olmasıydı.

"Böyle bir şey için çağrılmamalısınız," dedi son bir mantık denemesi olarak.

Leydi Catherine'in ona attığı bakışta iki parça pişmanlık ve bir parça da sabırsızlıkla odadaki alçak tabureyi işaret etti. "Buna ihtiyacın olmamalı, ama bu telafi edilemez. Oturursanız, bu ikimiz için de daha kolay olacaktır."

Mantığı göremedi. Önündeki zorluk aşikârdı ama o kadınsı ormanın derinliklerine doğru ilerledi ve taburenin üzerine çöktü.

Etrafta koşuşturdu, mangaldaki kömürleri karıştırdı ve altında duran bir kepçeden birkaç tane daha devirdi. Duman ince bir sütun halinde yüksek tavana yakın duran alçak sise doğru yükselirken, küçük bir leğen almak için hareket etti. "Su getirmeliyim. Belki gömleğini çıkarırsın Ben yokken."

"Leydim..."

"Şimdi ne olacak? Utangaç olduğuna inanmayı reddediyorum."

Kahkahası alçak sesle ve oldukça soluksuzdu. "Hayır, ama gömleği çıkarmak için kemerimi ve sporranımı çıkarmam gerekecek."

"Öyle yap o zaman."

"Eğer kemerimi çıkarırsam, ekosemi tutacak bir şey kalmayacak. Şunu da belirtmeliyim ki biz İskoçlar, İngilizlerin mahrem yerlerini örtmek için giydikleri sütyenlerden pek hoşlanmayız."

Konuşmak için ağzını açtı, elinde leğenle kapıya doğru yarı yolda duruyordu. Sonra zengin renk boynundan saç çizgisine doğru hareket ederken bir çırpıda kapattı. "Öyleyse, ekoseli büyük örtünüzü üzerinize sarın. Görünüşe göre o zaman da şimdikinden daha çıplak olmayacaksınız."

Gülmek canını yaktı ama elinde değildi. Onu sarsılmış görmek istiyordu. Evet, öyle de oldu, ama uzun sürmedi. Sütten çıkmış ak kaşık değildi. Tüm o soğuk sarışın rengine rağmen içinde bir ateş vardı. Kuşkusuz ona öğretildiği gibi onu bastırmış olabilirdi ama arada sırada alevleniyor, öyle parlak yanıyordu ki Ross onun ışıltısında ısınmayı arzuluyordu. Ve cennetin bahşettiği bu kısa süre içinde çıplak ve utanmaz bir şekilde bunu yapacaktı.

Serbest eliyle uzanarak gömleğinin boyun açıklığını kapatan bağcığı çözmeye başladı. Leydi Catherine'in bakışları uzun süre adamın parmaklarının hareketlerinde kaldı. Ancak göğsüne dökülen koyu renk ve kıvrık saçları ortaya çıkardığında, keskin bir nefes aldı ve fırl fırl dönerek odadan çıktı.

Kadın geri döndüğünde Ross beline kadar çıplaktı ama geri kalan kısmı metrelerce dokuma yünle düzgünce sarılmıştı. Hemen içeride durdu Kapıdan girerken leğeninden biraz su akıttı ve elbisesinin eteğinden aşağı süzüldü. Kadının bakışlarını kelebek kanatlarının fırçası gibi omuzlarında hissedenden adam, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Tam bir refleksle, elinde tuttuğu tişörtü yarasına öyle bir bastırdı ki, daha fazla zarar verdiğinden korktu.

Bakışlarını kaçırarak, neredeyse hemen geldi. En meşgul hizmetçiler gibi küçük masayı yaklaştırdı ve leğeni üzerine yerleştirdi, sonra yatağın ayak ucundaki kutudan yırtık pırtık keten bir örtü çıkardı. Birkaç hızlı hareketle onu şeritler halinde yırttı. Yüzünü düzelterip adamın yanına döndü.

Ross onun yanağındaki çürüğe baktı. Şimdi birkaç dakika öncesine göre daha maviydi. Katilce bir öfke göğsünde kabardı. Trilborn'un burnu yerine suratını parçalama, yumruklarıyla ona vurma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, Ross bundan acı duydu. Sol elinin parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.

Leydi Catherine çirkinliğinin farkında değil gibiydi. Bakışları onun göğsünde ve omuzlarında duruyordu. Gözlerinin mavi derinliklerinde yatan özümseme onu o kadar memnun etti ki, meme uçlarının düz, koyu renkli yuvarlaklarının boncuk boncuk olduğunu hissetti. Kadının ilgisinin erkeksi fiziğinden değil, eski yara izlerinin beyaz çizgilerinden, üst kolundaki dört günlük kılıç kesiğinden ve son dövüşlerde aldığı muhtelif morluklardan kaynaklandığını fark etmesi bir an sürdü.

Bakışları adamın yüzüne kaydı. "Üşümüştün. Pelerinimi üzerine örteyim mi?"

"Üşümüyorum." Kelimeler hırıltı olarak çıktı.

"Hayır mı?" Tartışmadan gözlerini kaçırdı. "Yarayı elimden geldiğince çabuk bağlayacağım zaten. Dur, hasara bir bakayım."

Adamın yaraya karşı sardığı gömleği tuttu ve yavaş bir dikkatle soyarak çıkardı. Kesiğin ağzı açıktı, sızıntı yapıyordu ama daha önce olduğu gibi taze değildi. Ross onun yüzünü izledi, birçok kişinin ifade edeceği tiksintiyi bekledi. Tek gördüğü sakın bir değerlendirmeydi.

"Kenarların bir araya getirilmesi gerekiyor," dedi sessizce, "yoksa iyileşmesi sonsuza dek sürecek."

"Yap o zaman."

"Gwynne bu işte daha iyi olurdu."

"Bana elinin iğne tutmadığını söyleme. Şuradaki çalışmanı görüyorum." Odanın tek penceresinin altındaki koltuğun üzerinde duran sepete ve içinden dökülen işlemeli ipek parçasına doğru başıyla işaret etti.

mücevher renklerinde çiçekler.

"Aynı şey değil." Sözleri kısa ve özdü.

"Hayır, daha kolay olmalı, çünkü göbeğimin etrafına dikilmiş papatyalara ihtiyacım yok."

Ağzının kenarı seğirdi. Sonra arkasını döndü ve yatağın ayak ucundaki kutu gibi sandığa doğru ilerlerken omzunun üzerinden konuştu. "Başının üstünde olsun."

Kesikteki sızıntıyı temizlemekle meşguldü ve kadının kutudan ne aldığını görmedi. Kadın bir avuç dolusu Getirdiği suyun içine beyaz bir toz attı ve bir parça keten bezi karıştırıp adamın yanına bastırdı.

"Tanrı'nın kanı!" diye küfretti, binlerce karıncanın sokmasıyla tabureden kalktı. Ekosesi kaymaya başladı ve aceleyle yakalayıp önünde tuttu. "Bu şey de ne?"

"Tuz. Bu sadece tuzlu suyla yıkama. Gwynne buna yemin ediyor."

"Eğer muhafaza edilmesi gereken bir yaban domuzu eti olsaydım ben de öyle yapardım," diyerek tabureye geri çöktü.

"Etin fiçıda çürümesini engelleyen şey, vücutta da aynısını yapar. Kıpırdamadan duramaz mısın?"

Bu yüzden taş gibi oturdu. Yine de yan tarafının çekilmesinden ve zonklamasından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bunu, bir şekilde, dış tuniğinin koyu gül ipeğinin altındaki kıvrımlarını yakından görerek buldu. Orta korsajda ve yine dizlerinin hizasında her iki yanda, bu tuniğin, örttüğü soluk pembe elbisenin üzerindeki asma benzeri işlemeleri ortaya çıkarmak için açılan, kenarları bağlı büyük yırtmaçları vardı. Duvağını tutan küçük başlık da aynı renkte ve işlemeliydi.

Ross, Trilborn'la mücadelesi sırasında saç tellerinin altın ipliklere dolandığını gördü. Parmaklarının uçları, onları serbest bırakma, kürek kemikleri arasında, peçesinin yarı gizleyiciliği altında kayan ağır örgüye geri düzleştirme ihtiyacıyla karıncalandı. Ross'un Korsesinin ince kumaşı, göğsünün nazik küresinin dış hatlarını belirleyerek, son derece sadakatle şekline uyum sağlıyordu. Areolanın minik tepe noktasının etrafında bir çiçek şekli oluşturduğunu görebiliyordu ki bu büyük olasılıkla onu örten ipek.

Trilborn onu orada ellemişti. Ross, kızın iki göğsünü de avuçlarının arasına alarak, tepelerini tatlı meyvelere dönüştürüp tadına bakmak, kızdırmak, nazikçe emmek suretiyle o dokunuşu silmek için aniden vahşi bir ihtiyaç duyduğunu hissetti. Onun unutmasına yardım etmeyi arzuluyordu.

Bu kan davasının bir parçasıydı, öyle olmalıydı, düşmanının anısını zihninden silmek için duyduğu bu derin ihtiyaç. Başka bir şey yoktu. Hayır, özlemi daha büyük özgürlüklere, kollarında çıırılçıplak yatarken onun yumuşak sıcaklığını ve kadınsı kokusunu test etmeye kadar uzansa bile.

Başka bir şey düşünmesi gerekiyordu, başka bir şey.

"Daha önce Trilborn ile zorluk yaşadınız mı? Sessiz köşelerde sizi rahatsız etmeyi alışkanlık haline mi getirdi?"

"Hiç de değil. Döndüğümüzden beri ondan uzak durmayı başardım," diye cevap verdi ve nasıl saldırıya uğradığını birkaç kelimeyle açıkladı. Konuşurken yarasının etrafını temizlemeyi bitirdi ve dikiş sepetinin bulunduğu yere giderek siyah ipekle iplik geçirilmiş bir iğne getirdi.

"Kasıtlı olarak, o halde, kesin olarak."

Yumuşak bir bezle yarasını kuruladığı sırada bunu düşünüyor gibiydi. Bezi masanın üzerine bırakarak onun yanında diz çöktü ve sonra uzanıp

İğneyi. "Sanırım öyle olmalı."

"Eğer mantıklı davranmazsan kendini sana zorla kabul ettirmek istedi. Bana öyle geliyor ki bunun için daha iyi bir yer seçebilirdi, yine de sadece... o anı yakalamış olabilir." Ross'un nefesi dişlerinin arasında tısladı. yarığın kenarı ve uyarı vermeden etini deldi.

"İyi ki farklı bir seçim yapmamış, yoksa karşımıza çıkmayabilirdiniz."

Sözleri yeterince yavan olsa da, içinden küçük bir ürperti geçti. "Şans eseri bir şey olmadı," dedi kasıtlı olarak. "Marguerite'i gördüm, kraliçeye çağrıldığınızı haber verdi. Seninle buluşmaya ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya gidiyordum ki Trilborn'un yolunu kestiğini gördüm. Size katılmadan önce niyetini öğrenmeyi düşündüm. Neredeyse onu da bırakacaktım.

Geç oldu." Kadın iğnesini tekrar derisine batırdığında nefesini içine çekti ama nasıl bir cevap vereceğini düşünmekten acıya tüm dikkatini veremedi.

"Pek sayılmaz," dedi.

"Seni incitti." Dürtüsüne karşı koyamayarak daha önce yaptığı gibi bir parmak ucuyla yanağına dokundu. Teni elma çiçeği yaprakları kadar yumuşaktı. Zarar gördüğünü görmek, açıklayamadığı bir şekilde ona acı veriyordu.

"Onun seni incittiği kadar değil," diye cevap verdi, dikkatini yaptığı işe vererek. "Yeni Orman'da geçirdiğimiz zamanla ilgili dikkatsizce bir söz söyleyen her adamla kavga etmeye devam edersen sen de zarar görmeyeceksin."

Yüz hatları ciddi, sesi sertti. Ona bir iğne batırırken acısını önlemekten bahsetmesi hayret vericiydi.

hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, "Onları görmezden gelmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu. "Söyledikleri şeylerin çoğunu yapmak, tuhaf nişanlılığımıza itibar kazandırır. Bu gelecekteki bir tarihte bundan vazgeçmek daha zor olacaktır."

"Bunun geçmesine izin verirsem, ne senin ne de benim iyi ismimi umursamadığım ortaya çıkar."

"Sırf kısrığım benimle kaçtı diye ölüme meydan okumak aptallığın ötesinde bir şey."

"Bu benim planım değildi." Kadın tekrar konuşmak için dudaklarını açtığında elini kaldırdı. "Bu bir muamma, kabul ediyorum, ama sen ne yapardın? Evlenmek üzere olan bir adam gibi davranmalıyım, yoksa korkak biri gibi görünürüm. Yedi ya da sekiz kişiye sözlerini yedirdikten sonra, belki daha azı benimle yüzleşmeye can atacaktır."

Gözleri genişledi ve onunkilerle buluştuğunda daha koyu bir maviye dönuştü. "Trilborn yarım düzine dedi."

Ross kısaca, "Zamanın gerisinde kaldı," dedi. Gittiği her yere zehir bırakmak eski düşmanı için hem alışkanlık hem de zevkti.

Konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu çok fazla."

"Senden faydalandığım söylene bile mi? Buna izin vermeyeceğim." "Bu nedenle savaştığınıza inanmam gerekiyor, öyle mi?"

Pek çok kadın, sırf kendilerini suçlamaktan kurtaracağı için bunu yapardı. Leydi Catherine'in farklı davranacağını bilmeliydi. "Şampiyonunuz olmaktan mutluluk duyuyorum," dedi sesi göğsünün derinliklerinde yankılanarak, "başka hiçbir şey olamayacağım gibi."

Konuşmadan önce gözleri, koyu mavinin ikiz kuyuları, sonsuz anlar boyunca onunkileri tuttu. "O zaman bir tanesine ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun."

"Evet," dedi başını eğerek, "öyle."

Başını hafifçe salladı ve iç çekerken dikkatini dikişine verdi. "Haklı olabilirsiniz."

İşi kısa sürede bitirdi ve son dikişi küçük, düz bir düğümle bağladı. İşini bitirdiğine o kadar şaşırmişti ki, iğneyi serbest bırakmak için ipliği hemen üstünden ısırmak üzere eğildiğinde çekişi hissetmedi bile. Ya da belki de kadının örtülü başını kucağına bu kadar yakın görmesi, dudaklarının karnının derisine değmesi, göğsünün çıplak kalçasına değmesiydi. Evet, neredeyse çıplak olduğunu bilmek de hiçbir şeyi değiştirmiyordu; onu elde etmek için tek yapması gereken ekosesini çıkarıp kendisiyle birlikte yere çekmekti.

Vücudu, gözlerinin yaşardığını hissedecek kadar güçlü bir acıyla sertleşti. Nefesini aldı, mantığını yok etti, böylece elinde dürtü ve çaresiz ihtiyaçtan başka bir şey kalmadı. Ona uzanmadan hareket edemeyen adam, kadın ayağa kalkıp onun durumundan habersiz yarasını sarmaya başlarken ölüm gibi hareketsiz oturdu.

Konsantre olurken dudaklarını o kadar sıkımişti ki neredeyse kaybolacaklardı. Bunu daha önce de fark etmişti ama şimdi o sıkışmış çizgiyi takip etmek, onları serbest bırakmaya ikna etmek, yumuşak, dolgun ve nemli olana kadar okşamak ve okşamak istiyordu. Yüzünü ellerinin arasına almak, bu sırada da morarmış teninde binlerce iyileştirici öpücük gezdirmek istiyordu. Başörtüsünü çıkarıp saçlarını serbest bırakmayı, parmaklarını saçlarında gezdirerek sırtına ve omuzlarına parlayan bir pelerin gibi yayılmasını arzuluyordu. Metrelerce uzunluğundaki

giydiği boğucu kumaşı, kancaları ve bağları çözüyor, kollarında çıplak ve uysal olana kadar ortaya çıkardığı bedeni selamlıyordu.

Farkında olmadan, ketenden bir yastık yaptı ve onun yanına bastırdı, kollarını arkaya doğru geçirirken başka bir şeritle tuttu, uçlarını çaprazladı ve tekrar öne doğru çekti. Kadın yakındı, o kadar yakındı ki adam kadının lavanta ve gül kokusunu, saçlarının ılık kokusunu almıştı. Kadın çok kısa bir süre için belini sararken adam nefesini tuttu.

kollarına sarıldı, tekrar sardı ve sonra küçük bir kare düğüm atmaya başladı.

Adamın hareketsizliğindeki bir şey ona kendini anlatmış olmalıydı. Başını kaldırdı, adamın gözlerindeki sıcaklıkla karşılaştı ve yüzündeki sabit ifadeyi inceledi.

Uzun saniyeler boyunca hareket etmedi. Ani sessizlikte, mangaldaki kömürlerden dökülen külün sesi sürünen bir fısıltı gibiydi. Yavaş yavaş gözleri bir yaz fırtınasından önceki gökyüzü kadar karardı. Adamın üzerinde duran ellerinden küçük bir titreme geçti.

Dudakları sonunda ayrıldı, sonunda ve adam kayboldu. Kaybolmuştu ve bunun sonsuza dek sürebileceğinden korkuyordu.

Çok yakındı, İskoçyalı'ya çok yakındı. Bireyi görebiliyordu.

Göz kapaklarından kalın ve siyah kirpikler fışkırıyor, koyu mavi irislerin arka planında göz bebeklerinin etrafında sarmallanan gümüş parçalarını görebiliyordu. Bir kaşını ikiye bölen ince yara izinin ve derinin altındaki kirli sakalının mavi gölgesinin farkındaydı. Ağzının sert kıvrımları tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcıydı; neredeyse sıcaklıklarını, pürüzsüzlüklerini hissedebiliyordu. Belki de bir İskoç sabunundan gelen, ona ait bitkisel bir koku etrafını sarmıştı. Anlayışının ötesinde bir içgüdüyle, adamın kısıtlama altında tuttuğu gücü ve bunun için ödediği bedeli hissetti.

Geri adım atmalı, sıradan bir şey söylerken uzaklaşmalıydı. Bu her ikisi için de en akıllıca yol, en iyi şey olurdu.

Bunu yapamazdı. Kasları iradesine yanıt vermiyordu. Marguerite'in tehlikeli bir mantıkla mırıldanan sesinin hain anısı dışında zihni bomboştı: *"Yumuşak yaprakların ve sıcak merkezlerin keşfine... yol açabilecek okşamalara izin vermenin... nasıl bir şey olabileceğini hiç merak etmiyor musun?"*

Bu bir bahçe değildi ama bir daha asla ele geçmeyecek bir fırsattı. Tıpkı Marguerite'e söylediği gibi, böyle bir zamanın hayalini kurmuştu. Oh, evet, hayal etmişti.

Buna ek olarak, Marguerite'le paylaştığı bakir odada Ross Dunbar'ın soyunmamış erkekliğinin istediğinden çok daha fazla farkındaydı. O kadar iri yarı, o kadar erkeksiydi ki Vücudunu oluşturan kaslar, mangaldan gelen sıcak bronz ışıltıyı sağlam güçleriyle yakalıyordu. Kulaklarının kıvrımları, boynunun eğimi, saçlarının uzama şekli hayranlık uyandırıyor. Saçlarının yumuşak tüyleri Göğsünün üzerinde parmak uçlarını gezdirmek, ipeksi bir sürtünme için avuçlarını üzerine yaymak, ekosesinin kıvrımlarının altından aşağı doğru ok gibi inen daralan kuyruğunu takip etmek istiyordu.

Kıpırdamadı, gözlerini adamın ağzının sert şeklinden ayırmadı. Kalbi kaburgalarına çarpıyor, korsajının altında titriyordu. Tuttuğu bandajın uçlarını düz, sıkı bir düğüm haline getirirken elleri titredi. Bir parça eğilmiş, iç çekmiş olabilir. Yine de gözlerini kapatmadı, ta ki adamın yüz hatları yaklaşıp ağzı onunkine değene kadar.

Çok sıcaktı. Isı ondan yayılıyor, onu çevreliyor, böylece tepkiyle titriyordu. Ağız dudaklarının serinliğine karşı sıcaktı, onu dağılıyordu, böylece iç sıcaklığı onunkiyile buluşmak için yükseldi. Dudakları karıncalandı, içinden geçerek vücudunun alt kısmına yerleşen küçük titreşimler başlattı. Kollarının ve omuzlarının derisi, avuçlarını üzerlerinde kaydırduğında sıcak mermer üzerindeki kadife gibiydi. Adam koluyla belini çevreleyip onu kendine doğru çekerken adamın sert, sahiplenici gücünü hissetti, serbest elinin elbisesinin ipeği üzerinde kaydığını, parmaklarıyla göğsünü yakalamadan önce belinin dönüşünde durakladığını hissetti.

Boğazından yarı protesto, yarı teslimiyet gibi alçak bir inilti duyuldu. Onun dokunuşu Trilborn'unkinden ne kadar da farklıydı. Ross'un eli onu kavradı ve bedeni eli doldurmak için şişerken kadının ürpermesine neden oldu. Avucunu Ross'un çıplak omzunda gezdirdi, sonra kendi parmaklarını Ross'un saçlarının arasından geçirdi. İpeksi saç telleri aralarındaki boşluklara yapışarak onu bir an için uyandırdı.

Onun farkındalığı o kadar keskindi ki neredeyse acı veriyordu.

Adamın ağzının tadı en iyi şarap kadar tatlı ve baş döndürücüydü. İçinin derinliklerinde bir ateşi tutuşturan dilinin nazıkçe aşındırması ve göğsünün göğüslerine değen sert duvarı, kalbinin güçlü çarpıntısı onu mest etti. Trilborn'un sertliğinin cezalandırıcı darbelerinden çok farklı olan, onun kalçasına karşı sertliğini de şaşkınlık ve heyecan içinde hissetti.

Ateşler içindeydi, öylesine temel bir arzuyla yanıyordu ki kendini zorlanmış gibi hissediyordu. Başparmağının göğsünün ucunda yavaşça gezinmesi, elinin amansızca sıkışması hayal bile edemeyeceği kadar kışkırtıcıydı. Ona daha yakın olma, onu çıplak teninde hissetme ihtiyacı öylesine aciliyet kazanmıştı ki tekrar inledi.

"Ah, genç kız," diye fısıldadı dudaklarına, sıcak nefesi hassaslaşmış yüzeylerini okşuyordu. Ve içindeki soruyu duyunca, kapı açılırken oluşan ani cereyanı ya da aniden durmadan önce keçe terliklerle eşigi aşındıran ayak seslerini neredeyse hiç fark etmedi.

"Azizler bizi korusun!"

Gwynne. Gwynne'di.

Cate'in nefesi kesildi, o kadar ani bir şekilde kendine geldi ki, sonsuz saniyeler boyunca kafasının karıştığını hissetti. Kendini Ross'un kollarından kurtararak geri çekildi ve bir şekilde tekrar gevşemiş olan peçesini düzeltti.

"İşte... işte buradasın, Gwynne," dedi aceleyle. "Beyefendi yaralandı ve yardıma ihtiyacı vardı."

Hizmetçi kadın ellerini geniş kalçalarının üzerine koyarak, "Evet, hanımefendi, anladığım kadarıyla," dedi, "ve siz de ona veriyordunuz."

Cate kaşlarını kaldırdı, otorite aradı. "Bunu yapmak için burada değildin. Şimdi... şimdi yeni bir çamaşıra ihtiyacı var, çünkü gördüğünüz gibi gömleği yırtılmış ve kan içinde, bu çıplak haliyle gidemez. Git ve ona giyecek bir şeyler bul."

"Bu keteni nerede bulabilirim?"

"Odamda," diye yanıtladı Ross, Cate ne yapacağını şaşırmış bir halde duraksarken. "Eşyalarımı araman ve gerekli olanları geri getirmen için sana izin veriyorum."

Eğer bir hanımefendinin odasında dörtte üçü çıplak bulunmaktan dolayı biraz olsun üzülseyse bile, yüzünde buna dair hiçbir belirti yoktu ve hanımefendinin kollarında bulunmaktan en ufak bir utanç duymuş gibi de görünmüyordu. Belki de bu tür olaylara alışık ya da hizmet eden bir kadının onun hakkında ne düşünebileceğini umursamıyordu.

Cate bu kadar iyimser olamazdı. Gwynne evlendiği günden beri annesinin hizmetçiliğini, Cate ve kız kardeşlerinin de bakıcılığını yapıyordu. Kendi anneleri onlar daha çocukken öldüğünde Gwynne onlara kalan tek anneydi. Onlara yüzlerce kez bakmıştı. Hastalıklarını ve üzüntülerini, üvey babaları ve üvey kardeşleri ölmeden önce onları onların gazabından korumuş, üzüntülerini ve sevinçlerini paylaşmıştı. O bir aileydi.

"Lütfen, Gwynne," dedi endişeli bir yalvarışla. "Açıklayacağım ama şimdi değil."

Kadın onun gözlerini aradı, soluk bakışları rahatsızdı ama anlayışsız değildi. Bir an sonra kısa bir baş sallama hareketi yaptı. "Evet," dedi, "ama bu konuda fazla gecikmeyeceğim."

Eğer gerekliyse, bu bir uyarıydı. Ama değildi. Adı konulamaz tehlikelerle dolu o an geçmişti. Kapı Gwynne'in arkasından kapandığında Cate, Ross'un gömleğini düşürdüğü yere doğru ilerledi. Gömleği aldı, incelemek için salladı, bunu yaparken omuzlarındaki genişliğin ve gömleği ıslatan kanın koyu tonunun farkındaydı.

"Suya koyarsak leke çıkabilir," dedi, sesi gergin ve tam olarak eşit değildi. "Eğer öyleyse, ben -ya da Gwynne- yırtığı senin için onarabilirim."

"Boş ver," diye yanıtladı Ross. "Bazı şeyler onarılamaz."

Ona baktı ve tekrar uzaklaştı, adamın sesindeki, sözlerinden daha fazlasını söyleyen bir alt akım tarafından uyarıldı. "Bundan emin olabilmek için yeterince sık denemeniz gerekir."

"Her zaman değil. Bazen, hasar çok açıktır."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gömleği katlamakla ve leğende kalan kırmızı renkli suya sıkıca yerleştirmekle meşgul oldu. "Peki ya sonra?"

"O zaman elinizden geldiğince uyum sağlarsınız. Onsuz yapmaya yemin edersiniz ya da yeniden başlarsınız."

Kalbinin ağır atışını, vücudunun alt kısmındaki dolgunluğu ve zihnindeki ağırlığı hissedebiliyordu. Burada çok önemli bir şeye karar veriliyordu ve bunun ne olduğundan ya da ne anlama geldiğinden emin olamıyordu.

sonuçları olabilirdi. Tekrar konuştuğunda, kelimeler sadece bir ses dizisinden ibaretti.

"Peki bizim için hangisi olacak?"

"Ah, biliyorsun, Cate. Başından beri biliyorsun." Öyle olmasından korkuyordu. Hem de çok korkuyordu.

Ross'un yarası iltihaplandı. Cate'in tuzlu suyuna rağmen bu büyük bir sürpriz değildi, çünkü onu kesen Trilborn'un kirli bıçağıydı. Odasına kapandı, ateşler içinde titriyor, çok uyuyor ve hiçbir şey yemiyordu. İkinci gün, Cate'in hizmetçisi kadın elinde ekmek, tavuk suyu ve su testisi olan bir tepsiyle odasına daldı. Büyük salona gelmediği için onu azarladı, zorladı, az yemeye ve çok içmeye zorladı, terli çarşaflarını değiştirdi ve onu çok daha rahat bıraktı. Üçüncü ve dördüncü gün tekrar geldi. Bazen Geceleri de gelirdi, ama o zaman bazen inanılmaz görünürdü.

Hanımfendisi gibi, uzun sarı saçları bazen ateşler içindeki tenine yüzlerce minik parmak gibi değiyor, onu karla beslenen bir gölden gelen su gibi süngerle temizliyordu. Elleri nazikti ama sargısını değiştirirken, saçlarını karışıklıktan kurtarıırken, yüzüne bir bez örterken cildinin tepki olarak çakıllaşmasına neden oluyordu.

Beşinci gün huzursuzdu, sinirliydi, ateşi her akşam yükselirken en ufak bir gürültüde öfkeden deliye dönüyordu. Yan odasındaki iki salak miğferdeki bir çentik yüzünden tartışmaya başlayınca yatağından kalktı, kafalarını birbirine vurdu ve efordan lapa gibi zayıflamış bir halde odasına geri döndü. Birkaç dakika içinde terden sıırıslık olmuştı, ama sabahtan akşam ezanına kadar uyuyacak kadar sakinleşmişti.

Altıncı gecenin ortasında uyandığında, ekosesini giymek, bir ata atlamak ve kendi kendine dayattığı bu hapishaneyi terk etmek için şiddetli bir özlem duydu. Dışarı çıkmak ve hem zekâsını hem de gücünü bir düşmana karşı kullanmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Bu Dunbar'ın sığırlarını hırsızlıktan korumak ya da komşularının hayvanlarını çalmak anlamına gelip gelmediği pek önemli değildi, yeter ki akın sezonunun bu son bir iki gününde açık gece havasında hareket ediyor olsun. Çok geçmeden geceler çok kısalacak, atlar için yem çok azalacak ve sığırlar kaba çobanlık için çok zayıflayacaktı. Yağmacılık bahara kadar bitmiş olacaktı.

Sadece donyağı mumunun cılız izmaritinin aydınlattığı karanlığa bakarken, bir daha arkadaşları ve ailesinin erkek üyeleriyle birlikte kendilerine karşı duranlara zarar vermek için yola çıkacağını şüpheli olduğunu düşündü. Michaelmas'tan bu yana geçen haftalar boyunca yapmış olmaları gerektiği gibi onsuz gideceklerdi. Burada, İngiltere'de sonsuza dek sıkışıp kalacak ve tanıdığı herkes tarafından unutulacaktı.

Melankolisinin bir kısmı gençliğinin o yakın arkadaşlığını ve kan bağının güvencesini kaybetmesinden, diğer bir kısmı da yalnızlıktan ve yatmaktan kaynaklanan zayıflık. Bununla birlikte, Leydi Catherine Milton ile aralarında var olan büyük uçurumun farkına varması da kasvetini artırıyordu.

İkisi için bir gelecek olmadığını ona bildirmişti. O halde onun gelmemesinden yakınmak aptallıktı. Doğru, hizmetçisini göndermişti, bu da bir endişe göstergesi olarak görülebilirdi, ama onu yatıştırmaya gelmemişti. ya da can sıkıntısını gidermek için.

Elbette kalamazdı. Onu hemen gönderirdi. Yine de denemeye kalkışabilirdi.

Mantıksız davranıyordu ve bunu biliyordu. İkisi de aralarında hiçbir şey olamayacağını farkındaydı, bu konuda iki kez anlaşılmışlardı. Kadının onun odasının yakınlarında görülmesi her ikisi için de feci sonuçlar doğurabilirdi. Bu haber sarayda, büyük salonun tavanını kaplayan bayraklar ve sancaklar arasında kaybolan bir serçeden daha çılgınca uçuşacaktı. Horoz ötmeden evlenmiş olacaktı.

Daha kötü olan tek şey, gecenin karanlığında odasına girerken yakalanması olurdu. Bu durumda, kendini demir kelepçeler içinde bulabilirdi.

Yine de, özellikle de ateşten yarı baygın haldeyken bunu düşünmüştü. Nazik gülümsemeleri ve yumuşak, saran kollarıyla onu karşılayacak mıydı, yoksa sarayı kulaklarına mı yıkacaktı? Sadece kız kardeşiyle birlikte uyuduğunu bilmesi, bunu öğrenmek için yatağından kaymasını engellemiştir. Yon Marguerite muhafızları çağırmadan önce bir saniye bile tereddüt etmeyecekti. Tabii onun yerine beynini bir ateş demiriyle yakmazsa. Ve Marguerite onun yanında uyurken Cate'i yatağından kaldırmayı düşünmesi umudun ötesinde değil miydi?

Bir kadına ihtiyacı vardı. Onu rahatsız eden de buydu; çok uzun zamandır bekârdı. Kendisine kaba şehvetini gösterebilecek bir barbar gözüyle bakan saray kadınlarının cazibesini küçümsemekle, taverna çatı katlarında ve ara sokaklarda mallarını satan serserilerden uzak durmak arasında gidip gelmişti. Son karşılaşmasını zar zor hatırlıyordu ama bunun sıcak metal cılası, funda ve Solway rüzgârı kokan demircinin kızı Sadie ile olduğunu düşündü. O gün çalıların arasında birbirlerine hızlı ve sert bir şekilde saldırmışlardı, iki beden anı yakalamaktan başka bir şey yapmadan birbirlerini kavramış, tutmuş, birbirine vurmuştu. Her şey bittiğinde Sadie eteklerini savurarak, memnun bir yüz ifadesiyle uzaklaşmıştı. omzunun üzerinden gülümsedi.

Gündüz fantezilerinde ve gece yarısı rüyalarında da gülümseyen ve eteklerini savuran Cate'ti. Onu çimlerin üzerinde doğduğu gibi çırlıçıplak bıraktı ve kollarında uyumaya devam etmesini diledi. Öpücüğü gece saatlerine musallat oldu, ona öyle bir şefkatle, öyle eğitilmemiş bir tatlılıkla ve nazik iç çekişlerle geri döndü ki, daha fazlasına ihtiyaç duyarak yüksek sesle inleyerek uyandı.

Sekizinci günün akşamı, belki de dokuzuncusuydu, odasına bir haberci geldi. Ross kapısına vurulunca yatağından fırladı, sonra da başı dönene kadar küfrederek direğe tutundu. Dışarıdaki adam kuzeni Liam'dı, uzun boylu ve iriyarı, paslı zırh renginde saçları ve yüzünün yarısını kaplayan bir sırtışı vardı. Ross'un omzuna öyle sert vurdu ki, zayıflamış haliyle neredeyse yere düşecekti, sonra onu yakalayıp yatağına yatırdı.

"Gübre yığını üzerindeki kedi kusmuğuna benziyorsun, dostum," dedi tipik bir diplomasiyle. "Sana ne yapıyorlar?"

Arayı kapatmak biraz zaman aldı. Sonunda Liam huysuz başını salladı. "Her yönüyle kötü bir iş. Yon Trilborn Tanrı'nın cenneti altındaki en kurnaz yaratık değil, ama bunu telafi edecek kadar kurnaz. Sanırım sen seni deşmek mi istedi?"

"Oh, evet, gerçi ona Leydi ile geldiğimi bilemezdi. Catherine," diye izin verdi Ross. "Fırsatını bulmuşken olabildiğince çok zarar vermek istedi, dirkimle engellemeseydim daha fazlasını da yapabilirdi."

"Sizden korktuğum için."

"Ya da bayana sahip olmaya kararlı."

"Dunbar'a inat olsun diye o zaman."

"Ya da sadece onun peşinde koşmakla kalmayıp, onun tapulu topraklarına ve gelirlerine ihtiyacı olduğu için."

Liam bilge görünüyordu. "Ve onu almasına izin vermek gibi bir düşüncen yok." "Bunu hiç söylemedim."

"Buna gerek yoktu, çünkü yüzündeydi. Ama işe yaramayacak. Asla olmayacak."

Ross da bunu biliyordu ama açıkça söylendiğini duyunca içinde yavaş yavaş bir öfke kaynadı. "Sanırım bana bunu söylemek için geldin."

"Laird, Kral Henry'nin mesajını aldığı anda bağlanmaya hazırды. Deli gibi bir aşağı bir yukarı koşturup durdu, bir İngiliz kadınına bulaştığın için seni kırbaçlamakla tehdit etti. Sonuç olarak, ona Dunbar adını vermeye cüret edersen onun oğlu olmayacağına dair güzel bir yemin etti. Henry'nin misafiriırken ona istediğin kadar piç bulabileceğini ama kilisenin kapısında onunla birlikte duramayacağını söyledi."

Ross tiksintiyle homurdandı. "Evlatlıktan reddedildin, öyle mi?"

"Onunla evlenirsen kendine Sassenach da diyebilirsin. Aslında laird, Dunbar topraklarında kendini gösterirsen seni ölü göreceğini söyledi."

İhtiyarın laf kalabalığı yaptığı kesindi, yoksa isteğine itaat edildiğinden emin olmak istiyordu. "Henry'ye bu reddi sen getirdin. izin verir misin?"

Liam kıkırdadı ve dizini tokatladı. "Hayır, ben değil. Eski laird'in ona söyleyecekleri kralın ulağıyla bir ara gitti. Ve söylediği şey, Jamie'mizin çok iyi bir eşleşme olduğunu düşündüğü için bu konuyu daha uzun süre düşünmesi gerektiği idi."

"Kral James bunu onayladı mı?"

"Evet, İngiltere'nin Henry'si ile arasında imzalanan anlaşmadan o kadar memnun ki, ona yardımcı olabilecek her şeyi destekliyor."

"Bu yüzden kapıyı açık tuttu, kurnaz yaşlı şeytan, kendi başıma adım atmayacağımdan emin olurken."

"Öyle bir şey," diye kabul etti Liam.

"Henry'den bu konuda hiçbir şey duymamış olmam garip."

"Sizi hâlâ ikna etmeyi düşünüyorsa, bunu yapmazsınız, değil mi? Ya da hanımefendinin denemesine izin verirsin? Gerçi onu alçak bir İskoç'a teslim etmeye bu kadar kararlı olduğuna göre nasıl bir kadın olduğunu düşünemiyorum."

"Bir büyücü ya da ona benzer bir şey."

Liam gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Asla öyle deme!"

Ross kuzeninin kafasına bir şaplak atarak, "Sadece bir şaka," dedi.

"Henry derin bir oyun oynuyor, bence, olası bir isyanı göz önünde bulundurarak."

"Herkesin düşündüğü gibi ölü olmayan bir prensten bahsedildiği için mi? Sınırın ötesinde, ölü Kral Richard'ın memleketi olan York'taki kıpırdanmalarla birlikte bunu duyduk. Tam da ihtiyaç duyulan şey, beyaz gül ve kırmızı gül arasında küçük bir çatışma daha, ardından kuzgunları beslemek için direklere asılmış bir sıra kesik baş daha."

"İskoç kafası olmadıkları sürece." "Oh, evet."

"Kral James'in bu işe karışmak istediğine dair bir işaret yok o zaman."

"Hiç duymadım, kendi küçük isyanı için endişelenmekle meşgul."

Liam sadece Dunbar klanından haberler verecek kadar oyalandı; kimler doğmuş, evlenmiş, hastalanmış, ölmüş ya da öldürülmüştü. Laird'in iyi davranma sözü altında boşa kalmanın sıkıcılığından şikayet ediyordu; ancak Johnstone'lara yaptığı güzel bir şakaya da gülüyordu; yarım düzine Dunbar sisli bir gecede koyun postuna bürünmüş ve güzel bir ziyafet için yeterli sığırı alıp kaçmıştı.

Kuzeni uzun yolculuğunun ardından yiyecek ve içecek bulmaya gittiğinde, Ross odasının dört duvarına bakarak oturdu ve tüm söylenenleri zihninde evirip çevirdi.

Babasının nasıl tepki vereceğini biliyordu, bu yüzden pek şaşırmamıştı. Henry'yi açıkça, gözünün içine baka baka reddetmemesi, oğlu için endişelenmekten çok, tüm açılırları incelemek için zaman ayırmasıyla ilgiliydi. Ross'un kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmüştü ve öyle de oldu. Neden?

O zaman Dunbar Lordu'na karşı gelmek için ilk dürtüsü neydi? Hangi sapıklık kurdu onu babasının emirlerinin ve tehditlerinin canı cehenneme demeye ve istediğini yapmaya itmişti?

İstediği şey.

Ross küfrederek kendini yataktan dışarı attı. Leğeninde duran soğuk suyu sıçratarak ve şapırdatarak cildindeki ve saçlarındaki ter kokusunu temizledi, bir yandan da hastalığın sersemliğini yönlendirdi. Böğründe hâlâ kızgın kırmızı bir çizgi halinde duran yaranın üzerine siyah nakışla düzgün dikişler atarak taze keten bağladı. Uyluk boyundaki keten gömleğini çekti, ekosesini kıvrımlar halinde dizlerine kadar sıyırdı, kemerini ve sporranını üzerine geçirdi ve tüm bunların üzerine deri ceketini giydi. Birkaç dakika sonra, büyük salona doğru giderken odadan hızla çıktı.

İçeri girdiğinde taze yeşillik kokusu, duman ve çıtırdayan büyük ateşin parlaklığıyla birlikte ona saldırdı. Ocağın üzerinde alev alev yanan devasa Yule kütüğüne bakan Ross, Noel arifesi olduğunu fark etti. İsa'nın Ayini, tatilin o yataarken hepsinin üzerine çökmüş olması. Alışılmadık özsu kokularına kızarmış et, sıcak ekmek ve bira kokuları karışıyordu.

Bir an için başının döndüğünü, neredeyse hasta olduğunu hissetti, sonra bunun

Çünkü masanın altındaki kemikler için köpeklerle dövülecek kadar acıkmıştı. En yakındaki bankın ucuna doğru ilerleyerek kendine bir yer açtı ve elinde büyük, sıcak ve huysuz ekmek parçalarıyla yanından geçen çocuğun gömleğini kaptı.

Daha sonra, masalar temizlendiğinde ve üstleri ve Ross'a Leydi Marguerite de duvara dayalı sehpalarda eşlik ediyordu. Arkasından Cate'e baktı ama nişanlısı şu anda kraliçeyi bekliyor gibi görünüyordu; kraliyet leydisi parmaklarını temizlemek için baharatlı su dolu bir kâse tutuyordu. Küçük kız kardeş, yanında kardeşi olmadan, onun arkadaşlığının da diğerleri kadar iyi olduğunu söyleyen bir havayla gevşek görünüyordu.

Ross kanmamıştı. Kadının aklında bir şeyler vardı ama bunu duymaya hazır olduğundan emin değildi.

"Demek yine bize katılmaya tenezzül ettiniz," dedi durduğunda. Koridorun ortasında çiftler halinde uzanan destek direklerinden birine yaslanmıştı. "Son ayın için bir rahip mi göndersek yoksa kaçışınızdan muhafızları mı haberdar etsek diye ikilemde kaldık."

"Ama sen ikisini de yapmadın."

"Gwynne'in kötü mizacınızla ilgili raporu göz önüne alındığında ikisi de erken görünüyordu. Dün akşam onun kafasına bir çizme fırlattın."

"Beni yıkamak istedi."

"Eğer öyleyse, buna ihtiyacınız olduğunu sanıyorum."

Cate'in küçük kız kardeşinin zeki bir yüzü ve her türlü sırrı saklayabilecek kadar koyu, iri kahverengi gözleri vardı. İnce, altın sarısı saçları Cate'in açık renk saçlarından birkaç ton daha koyuydu ve o kadar da uzun değildi. Altın ve gümüş renginde minik güneşler ve aylarla ve mücevher renginde cam damlalarıyla dikilmiş lavanta mavisi bir tuniğin altına giydiği deniz mavisi kadifeden Noel elbisesi bu akşamki izlenimi daha da artırmıştı. Ayrıca kadın o kadar soğukkanlıydı ve Ross ne söylerse söylesin etkilenmiyordu ki Ross onu sarsma isteğine karşı koyamadı.

"Ya da sadece başka bir kadının kumaşı kullanmasını tercih etti," dedi en iyi İskoç çapağıyla. "Ne yazık ki başka biri yakın değildi."

"Kız kardeşimi

kastediyorsun." "Eğer o da isterse."

Cate'in kız kardeşi sakın bir sesle, "Direnmek onun için çok zordu, bundan hiç şüphem yok," dedi, "ama Kutsal Anne'nin yardımıyla bunu başardı."

Ross, Cate'in bir şey yapabileceği düşüncesiyle ensesinin yandığını hissetti.

onunla birlikte olmak istemişti. Bu, kız kardeşinin gözlerindeki parıltıyı görmeden önceydi, bu da ona onun için şeffaf olduğunu söylüyordu. "Küçük cadı."

Marguerite'in rengi soldu. "Öyle söyleme!"

Kızın sıkıntısına şaşırان adam sakınleştirici bir el uzattı. "Öyle demek istemedim..." "Asla söyleme, şakayla bile olsa, yalvarırım," dedi ciddiyetle. "Orada

Böyle şeyler söz konusu olduğunda hiç mizah duygusu olmayanlar."

Elbette haklıydı. Her şeye rağmen onu böyle sarsılmış görmekten memnun değildi. "Özür dilerim."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Trilborn'un beni de Cate gibi o gözle görmesinden korkuyorum. Batıl inançları var, biliyorsun, yoksa kız kardeşimi çoktan elde etmiş olurdu. Eğer onunla evlenmek zorunda kalırsa, büyücülük suçlaması ondan kurtulmak için uygun bir yol olacaktır."

"Tabii ki mülklerini elinde tutarken."

Marguerite uzun bir süre ona baktı, kaşları çatılmıştı. Ross terazide tartılıyormuş gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı. Orada asılı duran başka bir

şey daha vardı, hiç de umurunda olmayan tuhaf bir spekülasyon.

"Peki ya sen?" diye sordu sonunda. "Cate'i el üstünde mi tutacaksın yoksa sana bir ya da iki varis verir vermez ondan kurtulacak mısın?"

İçindeki öfke bir hırıltıyla yüzeye çıktı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

İrkilmedi, bu da cesaretin ailelerinde kalıtsal olabileceğini gösteriyordu.

"Basit bir cevap gerektiren bir soru."

"Eğer onunla evlenebilseydim, onu asla bırakmazdım."

"Peki ya alacakaranlıkta bir gül bahçesinde onunla karşılaşırırsanız?"

Onun ne düşündüğünü soruyor olamazdı. Ama ya öyleyse? "Biz... dikenlere birlikte göğüs gererdik."

"Yani gerçekten deneseydin ona aşık olabilirdin."

Kısa bir kahkaha attı. "O, adının önünde leydi unvanı olan bir Sassenach ve ben de sıradan bir sınır reisi iken ne amaçla?"

"O kadar yaygın değil." Marguerite bir an onu izledi, başörtüsünün bir köşesini tutup ısırdı, sonra tekrar bıraktı ve ekledi,

"Baban laird ve o öldüğünde sen de laird olacaksın. Tabii eğer yaşarsan."

"Eğer?"

"Tehlike altındasınız, ancak ölme şansınız varken bunu yapmamış olmanız ilginç."

"Öyle mi yapmalıydım?" diye sordu açık bir şüpheyle.

"Senden önce bizi gelin yapmak isteyenlerin çoğu bunu yaptı."

"Şu saçma lanetten bahsediyorsun." Bir an için düşünmüştü bıçak darbesini ve Trilborn'un ondan kurtulma ihtiyacını kastettiğini anladı.

"Ama tabii ki. Düşünmüştüm... ama önemli değil." İçini çekti. "Bu gerçekten çok kötü." Dönerek, sanki artık ilgisini çekmiyormuş gibi ondan uzaklaştı.

Cate'in kız kardeşinin gidişini izleyen Ross, erken bir mezara gönderilmiş olmaktan korkuyordu. Bu aceleci bir karardı. Ölümü o kadar kolay olmamıştı.

Boynunun arkasındaki ürpertici bir his dönmesine neden oldu; tam zamanında yaralı tarafına gelen dirsek darbesinden kurtulmuştu. Ancak bu darbe nefesini kesmeye ve duyularını bir anlığına allak bullak etmeye yetmişti.

"Dunbar," dedi Trilborn, rahat edemeyeceği kadar yakın bir mesafede durduğunda, "seni yurtdışında görmek ne büyük sürpriz. Bir sonraki gelişinizin çarşafklar içinde olacağından emindik."

Cate, Ross'u büyük salonun girişinden geçtiği anda fark etmişti. Her ne kadar yıpranmış bronz teninin altında solgun ve bitkin görünse de, başka hiç kimsede onun hakimiyet havası ya da çevresine hükmetme yeteneği yoktu. Hiç kimse onun rahat zarafetine ya da koyu yakışıklı yüz hatlarına sahip değildi. Elbette, Henry ile yapılan antlaşma için sarayda rehin olarak bulunan bir avuç İskoç olmasına rağmen, başka pek az kişi de ekose giyiyordu.

Kalbi göğsünde tekledi, atışını iki katına çıkardı. Geniş salonun uzak ucunda bir yerde gözden kaybolana kadar bakışlarıyla onu takip etti. Tatil akşamı aniden iki kat daha parlak göründü.

Salonun pencereleri ve kapıları, sıcak havaya kokularını salan kalın ökseotu dalları ve diğer yaprak dökmeyen dalların arasına serpiştirilmiş kırmızı dutlu çobanpüskülü, defne ve sarmaşıklarla süslenmişti. Daha fazla çelenk yüksek masanın bulunduğu kürsünün ön kenarını kaplıyor ve arkasındaki duvarda kralın kollarını çerçeveliyordu. Elmalardan yapılmış pomanderler

karanfiller yüksek masanın uzunluğu boyunca kaselere yığılmıştı. kurdeleler aralarında renk cümbüşü oluşturuyordu. Bunların arkasında, Henry ve kraliçesi, sağında onun hizmetkârları ve solunda kraliçenin hanımları, şaraplarını yudumlayıp ağırılanmayı bekliyorlardı.

Cate, kraliçe tarafından davet edilen diğer birkaç hanımla birlikte yeşilliklerin asılmasını yönetmiş ve ponponları yapmıştı. Kraliçe Süslemelerin şu an ile Candlemas arasındaki altı hafta boyunca yerinde kalması gerekiyordu. Ancak yemek o kadar uzun sürdü ki, akşama kadar dayanıp dayanamayacaklarını merak etmeye başladı.

Sonunda peynir ve kuruyemişler kaldırıldı ve alt masalar kırılarak duvarlara dayandı. Gezici bir pandomim tarafından sunulacak başlamak üzereydi. Ardından arp, lavta ve viyolonsel eşliğinde dans edilir, ilahi dansı başlardı. Diğer eğlenceler, gece yarısı Melek ya da İsa'nın gelişini yücelten ayine kadar geçen zamanı doldururdu.

Kışın derinliklerindeki en karanlık tarihin en karanlık saatinde kurtuluşun ışığı.

Pantomim hiçbir zaman Cate'in favorisi olmamıştı; birkaç ay önce Henry'nin Westminster'daki eğlence ustası tarafından sahnelenen korkunç *Danse Macabre*'nin ardından yasaklandıktan sonra da kaçırmamıştı. Mumcuların bu akşam saraya girmelerine izin verilmiş olması şaşırtıcıydı. Sanırım

Ya da kral eski anıları yenileriyle değiştirmek istiyordu. Beyaz pudralı yüzleri ve zengin kostümleri olan adamlar öne çıkarken, Ross'un uzun boylu figürünü aramak için arkasını döndü.

İşte oradaydı, bir omzunu girişe en yakın destek direğine dayamıştı. Marguerite onunla konuşuyor olmalıydı, çünkü az önce uzaklaşıyordu. Omuzlarında, aralarında ne konuştuklarını merak eden Cate'in kaşlarını çatmasına neden olan mağlup bir çöküntü vardı. Yalnız kaldıklarında kız kardeşine sorması gerekiyordu.

Cate'in görüş alanının kenarındaki ani bir hareket başını tekrar döndürdü. Ross'a üç adam katılmıştı. İçlerinden birinin Ross'un böğrüne bir yumruk attığını ve İskoç'un da onu ittiğini görünce hızla ileri doğru bir adım attı. Öfke onu sardı ve bakışlarını Ross'un yarasını deşmeye çalışan adamın siyah cüppesine dikti. Sırtını ona dönmüş olmasına rağmen onu nerede olsa tanırdı.

Ne kazanmayı umabilirdi ki, Ross'u dışarıya çıkıp kılıçları çarpıştırması için kışkırtmak dışında? Trilborn'un onunla arkadaş olmasının nedeni de muhtemelen buydu.

Cate hareket etmeye karar vermedi. Bir an hanımefendi soğukkanlılığıyla durdu, sonra Ross'un etrafını saran üçlüye doğru adım atmaya başladı. Kıpırmızı kadifeden bir telaş ve altın sırmalı bir örtü içinde aralarına daldı, onları küçümseyerek süzerken gülümsemesi soğuktu.

Ross'un elini dirkinin üzerine koyduğunu gördü. Onu çekmesine izin verilmemeliydi, çünkü bu telafi edilmesi gereken bir hakaret olarak algılanabilirdi.

"Ross, sevgili bayım, ne kadar geciktiniz," dedi, koluna girmek için uzanırken sesinin ve bakışlarının yumuşamasına izin verdi. "Hatırlarsanız dans edeceğimize söz vermiştiniz. Winchester'da."

"Oh, evet. Ve?"

Dağ mavisi gözlerinde bir alay gizliydi. Onun ne yaptığını biliyordu ve bir şekilde komik olduğunu düşünüyordu. Öyle de olabilirdi, yine de bu yüzden pes etmeyecekti. "Eğer bana gelmeyeceksen, o zaman ben sana gelmeliyim, çünkü sözünü tutmak niyetindeyim. Bir ilahi dansı mummyayı takip et, böylece biz oynasırken sen de bana şarkı söyleyebilirsin."

"Ama Leydi Catherine," diye haykırdı
Trilborn. "Lordum?"

Koridordaki olaydan bu yana Kontu ilk kez görüyordu; anlaşılan geçen hafta yaralarını yalnız başına tedavi etmişti. Burnu Ross'un darbesiyle kırıldığı için hâlâ renksiz ve biraz yamuktu ve çenesine kadar uzanan yüksek bir yaka takmıştı.
onu ısırılmıştı.

Kadının bakışlarına sıçrayan öfke onu duraksatmış gibiydi, çünkü mütevazı bir selam verir gibi yaparak başını eğdi. "Affedersiniz ama sizden yere inmenizi isteyecektim."

"Reddetmek zorundayım," diye cevap verdi hemen.

"Aramızdaki küçük yanlış anlaşılma yüzünden mi? İtiraf etmeliyim ki aceleci davrandım, duygularım çok güçlüydü. Yalvarmak için bir fırsat bekledim.
affetmek."

Cate bu öneriye hak ettiği cevabı verdi, ki bu hiç de hak ettiği bir cevap değildi. Trilborn'a sırtını dönüp bakışlarını Ross'un yüzüne dikerek, "Gidelim mi efendim?" diye sordu.

"Kapari oynayacağız, öyle mi?" İskoçyalı ona gülümsedi, elini kolunun kıvrımına soktu, böylece elinin sert demetini fark etti.
ihtiyaç halinde harekete geçmeye hazır olduğunu gösteren kasları vardı.
"Neşeyle, tam mevsimi." Kalbi kaburgalarına karşı vahşi bir dövmeyle çarpıyordu.

ve yanaklarındaki sıcaklık etrafındaki havayı ısıtıyor gibiydi. En büyük korkusu Trilborn'un kendisine ya da Ross'a el kaldırmasıydı. İskoçyalı'nın bir şeytan gibi savaşaacağını bilse de, her iki durumda da hayatta kalabileceğinden emin değildi.

"Hanımefendiyle konuşuyordum, Dunbar!"

"Onun istekleri öncelikli olmalı Trilborn, özellikle de Graydon'un eşsiz Zarafetlerinden biri olduğu için."

"Tanrı şahidim olsun ki, bu şekilde geçilmeyeceğim!"

"Arkadaşların yanında," dedi Ross omzunun üzerinden, onu aralarından çıkarırken. "Belki onlardan biri dansta sana eşlik eder."

Trilborn'un yüzünde beliren öfke çok tatmin ediciydi. Başı dik, ne sağa ne de sola bakarak toplanan kalabalığa bakan Cate, Ross Dunbar'la birlikte yüksek masanın önündeki boş alanın kenarına doğru yürüdü. Ve eğer kalbi korsajının ipeğinin altından çıkmaya çalışıyorsa, bunu sadece kendisi biliyordu.

"Kısasa kısas, bir kurtarmaya karşılık bir kurtarma," dedi Ross, mumyanın bitmesini beklerken sesi derin ve alçak bir şekilde kulağına yakındı. "Artık eşit olmalıyız."

"Pek sayılmaz efendim. Benim birime karşılık siz iki verdiniz." Samimi bir şekilde
Yüzünde bir gülümseme ve bakışları, beyaz fare kılığındaki aktörün akıbeti konusunda ciddi bir sıkıntı içinde görünen pandomimcilerden birinin üzerindeydi.

"Ben farklı sayıyorum. Sadece karnımı dikmekle kalmadınız, aynı zamanda ateşimi düşürmek için bir gecede geldiniz."

"Yaranı iyileştirmek en azından yapabileceğim bir şeydi. Diğeri için yanılıyorsunuz. O Gwynne'di."

Ross'un gülümsemesi alaycıydı. "İtiraf etmeliyim ki, sizinle tekrar birlikte olduğum şu ana kadar bunun bir rüya olduğunu düşünüyordum."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sayıklamaktan yarı deli olabilirdim ama koku ve dokunuş yalan söylemez. Şimdi düşünüyorum da, en görkemli siyah gözün nadide renklerini kaçırarak kadar kendimden geçmiş de değildim."

"Ah!" Bir elini yüzüne götürdü, Trilborn'un darbesiyle yanağı öylesine morarmıştı ki, yanağından sızan renk gözlerine gökkuşağının tüm tonlarını veriyordu. Trilborn'la karşılaştıktan sonraki birkaç gün boyunca İspanyol hanımlarının kullandığı türden boyalara başvurmuş ve ancak o sabah vazgeçmişti.

"Hayır," diye ekledi Ross büyük bir alçakgönüllülükle, "şimdi öyle görünüyor. Hayır ve ben hiçbir zaman yaşlıyı genç, sade olanı da güzel sanacak kadar kafayı yemedim."

"Fie, efendim!" Cate derisinin altında yükselen sıcaklıkla hiddetlendi. "Seni yıkayan ve giydiren kadın hakkında böyle mi konuşuyorsun -nasıl demiştin?"

"Ben faul ağlıyorum, leydim. O anın sıcaklığıyla söylenen sözler bir erkeğe karşı kullanılmamalı. Ama aramızda kalmasına bile izin vermeyeceksiniz.

Bir kez daha kurtarılmaya itirazım yok."

Başını kaldırıp ona baktı, yüzünü inceledi. "Bazı erkekler yapar."

"Evet, bazıları tıraş olurken kendi boğazlarını kesmeye yaklaşıyor ama bu onları daha akıllı yapmıyor. Örneğin Trilborn'u ele alalım."

"Onu sen al, çünkü onun iyi halini kullanmıyorum." Kızın cevabı, konunun değişmesinden duyduğu rahatsızlıkla sertleşmişti. İkisi arasında olanları baş başa konuşmayı tercih ederdi.

İskoçyalı onun kötü mizahına aldırmadı. "Seni karısı yapmak niyetinde ve bu süreçte senin nefretini kazanmayı hiç umursamıyor."

"Daha önce de belirtmiştiniz ve ben de size-"

"Lanetinizin koruyuculuğuna güveniyorsunuz, ancak şimdiye kadar iki saldırıyı önlemek için pek bir şey yapmadı."

"Sizi onları durdurmanız için gönderdi, değil mi?"

"Seni memnun edecekse böyle düşünebilirsin. Ama Trilborn'un yatağını ısıtmak gibi bir niyetin olmadığına göre, başka bir koca bulmak için etrafına baksan daha akıllıca olur."

"Ne? Zaten iki kocam varken, üçüncü bir koca adayı mı arıyorum? Eşit bir düzine için birkaç tane daha seçebilirim."

"İşte bu bir düşünce," dedi başını sallayarak, "kalabalıkta güvenlik vardır."

"Bir rahibe manastırına gitmeyi tercih ederim!"

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Asla ciddi değilsin."

"En azından sessiz ve kavgasız olur," dedi başını sallayarak. "Henry'nin yarı rahibe olan annesinin bunu ayarlayabileceğine eminim."

"Belki, ama kralın isteğine karşı gelir mi?" "Eğer gerçek bir mesleğim olduğuna ikna olursa yapabilir."

"Ah, peki, bu durumda," dedi ve dans oluşmaya başlarken onun elini tutup ileriye doğru götürdü. "Ama yine de bir trajedi olurdu."

Cate dansçıların oluşturduğu çemberin ya da ilahi dansı için müziğin başladığının farkında bile değildi, ilahiye kendi satırlarını eklerken her dansçı çifti tarafından tekrarlanması gereken söylenen ilk satıra pek dikkat etmedi. "Neden bir trajedi?" diye sordu. "Birçok kadın hayatını Tanrı'nın hizmetine adıyor."

"Başka türlü dua edemeyecek olanlar." Selamını verdi, gülümsemesi saygısızdı ve kinayeli esprisi için özür dilemiyordu.

"Yanılıyorsunuz. Kız kardeşlerim ve ben eğitimimiz için rahibelerin yanına yerleştirildik ve otlarla, sebzelerle, arılarla ve koyunlarla ilgilenerek çok mutlu saatler geçirdik. Birçok kadın evliliğin kötü yanlarından kaçıp oraya sığınmıştı."

"Ve eğer memnunsalarsa, iyi bir şey. Ama ilk etapta onları kötü kullanmayacak bir adam seçmiş olsalardı daha iyi olabilirdi."

"Güzel konuşuyorsun, oysa çok az seçim yapabiliyorsun."

Sesi acı geliyorsa, buna engel olamıyordu. Kendisine ve kız kardeşlerine dayatılan çok fazla nişanlılık olmuştu, ilgili erkekler ölmemiş olsaydı farklı türden bir trajediyle sonuçlanabilecek düzenlemeler.

Kollarını iki yana açarak birbirlerinin etrafında dönerlerken Ross uzun bir süre onun gözlerini kaçırmış yüzüne baktı. Cevap verdiğinde sesi ani çıkmıştı. "Düşünmeden konuştum. Ama bu başıboş dolaşma beni yıldırmayacak.

başladığımız yere. Neden geldiğinizi kabul etmiyorsunuz-"

"Sus," dedi etrafına hızlı bir bakış atarak. "Ve hazır olun, çünkü şarkı söyleme sırası neredeyse bize geldi."

Bir seyyar satıcının paketinden yeni yıl hediyesi olarak getirilen ve her biri bir öncekinden daha hayal ürünü olan dokuz parçalık bir liste hemen önlerindeydi. Cate bu listenin yükünü taşıması gerektiğini düşünüyordu. hatırlıyordu ama öyle olmadı. Ross'un ince baritonu mükemmel bir ölçü ve ilerleme içinde çınladı, çemberin etrafında yumuşak bir zarafetle hareket ederken, dönerken, kıvrılırken, elini tutup etrafında dolanırken ve sonra çizgide ilerlerken bile on gümüş çanı da katkı olarak ekledi.

Ondan ayrılmak istemiyordu. Çiftlerin karmaşık dolambaçları arasından süzülürken bakışlarıyla onu takip etti. Erkekler Etrafında temkinli adımlar atıyordu, ya da öyle görünüyordu. Kadınlar gülümsüyor ve ona ellerini uzatırken, sırayla ona sürtünüyorlardı. Ross bunların hiçbirini fark etmedi diye düşündü. Yüzü asıktı ve sol tarafını tercih ederek, bir kez daha onun önüne gelene kadar bir partnerden diğerine kararlı bir şekilde ilerledi.

"Yaran seni acıtıyor mu?" diye sordu endişeyle ve sonra tekrar ayrılıp selamlaştılar. "Oturmayı mı tercih edersiniz?"

"Ve çemberi kırmak mı? Bunu hiç düşünmemiştim."

Nefes alış veriş onunkinden daha az zorluydu, gülümsemesi başladıkları andaki kadar rahattı. Yaşadığı çile göz önüne alındığında, kadının beklediğinden daha güçlüydü. Bir ya da iki gün daha geçse kimse onun ölüme yakın olduğunu tahmin edemezdi.

"Sen de oradaydın, itiraf et."

Adam onun etrafında bir kez daha döndükten sonra tekrar öne doğru dans ederken talep arkasından geldi. İradesinde acımasızdı. Cevabını alana kadar durmayacaktı.

"Oh, çok iyi!" diye haykırdı, komşu ortaklarına hızlı bir bakış atarak. "Ben de oradaydım. Ne olmuş?"

"Neden inkâr ediyorsun? Seni yatağımın yanında hayal ettiğimi düşündürmek hoşuna mı gitti?"

"Orada olmamam gerekiyordu," dedi gergin bir fısıltıyla, tekrar yakınlaşıp uzaklaşarak dans ederken. "Eğer biri bilseydi..."

"Bu büyük bir riskti."

"Farkındayım, inan bana." Gwynne'in bol günlük elbiselerinden biriyle ve saçlarını örten kalın bir köylü yemenisiyle sarayın soğuk koridorlarında nasıl dolaştığını düşünerek ona öfkeli bir bakış fırlattı. Birden fazla kez ileri geri yürürken, karşılaşmamak için bir depoya, kapı aralığına ya da daha karanlık gölgelere adım atmak zorunda kalmıştı.

Tanıdığı kişiler.

"Bunu neden göze alasın ki?"

"Benim için daha fazla risk aldın ve daha fazla acı çektin." "Geleceğimi etkileyebilecek hiçbir şey."

Bakışları sertti. "Öldürülmenin yüce bir etki yaratacağını düşünmeliyim!"

"Belki de seni Trilborn'dan korumak benim yaşama amacımdır," dedi tuhaf bir gülümsemeyle.

"Henry, her biri kendini kralla eşit gören soylularla boğuşmaktan bıktı. Özellikle karar vermediği hiçbir kılıçlı ya da mızraklı karşılaşmaya izin vermeyecektir."

"Niyetim bu değil. En azından, buna zorlanmadığım sürece."

Ne diyordu? Kulağa geldiği gibi olmadığı kesin miydi? "Başka ne var?" diye sordu biraz da ihtiyatla.

"Henry'nin kabul edebileceği, seni kötüye kullanmayacak bir koca ikilemini çözecektir. Buna bir de Trilborn'un elinden istediği gelini kapma sevincini eklersek, her şey yoluna girmeye başlar."

"Kabul etmeyeceğine yemin etmiştin!" diye hatırlattı ona cılız bir ses tonuyla. "Ateşini düşürme çabalarımın karşılığını bu şekilde ödüyorsan, rahatsız ettiğim için özür dilerim!"

"Öyle mi?"

Hayır, bu doğru değildi. Yatağında yayılmış yatarken mükemmele yakın bir erkeklik örneğiydi. Serin bir bezi Gwynne'in kaslı göğsünde, kollarında, uzun ve sert kalçalarında gezdirmekten suçlu bir zevk almıştı. Ve eğer Gwynne'in sırtı dönükken onu örten çarşafın bir köşesini kaldırmışsa, kim bilebilirdi ki?

Tabii o değilse? Eğer önerisi, ona sadece şu bilgiyi kazandıran o kalp durdurucu yakınlık anının farkındalığından kaynaklanmıyorsa ne kadar iyi, ne kadar cömertçe yaratıldığını?

"Bu senin tehlikede olduğunu bilmeden önceydi," diyordu.

"Evet, hem de eski düşmanına inat beni nasıl kullanabileceğini görmeden önce." "Onunla evlenmeyi mi tercih edersin? Reddedersen iş o noktaya gelebilir. I

Henry'nin babanın mallarından sana düşen payı bir rahibe manastırına devrettiğini görmüyorum, eğer duvarların arkasına kaçarsan bunu yapmak zorunda kalır."

Dehşet onu boğazından yakaladı ve yavaşça sıkarak tüm acısını hissetmesini sağladı. "Öyle değil, öyle olmadığını biliyorsun."

"O zaman ölebileceğimi düşündüğün için mi? Azrail hepimiz için gelir, erken ya da geç. Zamanında bize izin verileni yaparız."

"Ama Trilborn'la olan kan davasının senin ölümün olabileceğini görmüyor musun? İntikam ve ihanet orada bekliyor, hep oradaydı. Eğer lanete karşı gelirsen seni ele geçirebilirler."

"Bunu yapabilirler, herhangi bir yol. Daha önce yaptıklarımın bir anlamı olsun bari."

"Yapamazsın!"

"Hayır mı?"

Bunu sorarken onu izledi, gözleri isimsiz dürtülerle kararmıştı. Yine de bakışlarını onunkilerden ayırmadı, çünkü ayırmak zorundaydı. "Hayır, asla... asla."

"Ah, peki," dedi gözlerini aydınlatmayan bir gülümsemeyle, "nasıl isterseniz, leydim."

"Değişmeyeceğine dair bana söz vermelisin," diye ısrar etti.

Başını iki yana salladı. "Whist, şimdi, genç kız. Tekrar şarkı söyleme vakti geldi."

Bir insan boyunda ve Noel'in on iki günü boyunca yanabilmesi için dört kişinin uzanamayacağı kadar büyük olan Yule kütüğü büyük salonu dayanılmaz derecede sıcak yapıyordu. Cate ve kız kardeşi gece yarısı ayini için pelerinlerini ve eldivenlerini giymek üzere ayrıldıklarında Ross dışarı çıktı. Greenwich Sarayı Thames Nehri'ne ve nehrin uzun bir kavis çizdiği, biraz ötedeki tersanenin derin havzasına bakıyordu. Gündüz vakti güzel bir manzaraydı, ancak karanlıkta sadece kış fenerlerinden gelen iğne ucu kadar ışık görülebiliyordu. Daha yakınlarda nehir sessizdi ve neredeyse trafik yoktu.

Ross yokuş aşağı inen, yapraksız at kestanelerinin arasından ve taş bir duvarın yanından dolanarak nehir kıyısında son bulan, iyi aşınmış bir patıkaya girdi. Suyun sessiz çağıltısı ve gürültüsü onu nehrin kenarına

çekti. Bir çift siyah kuğu yaklaştı, sessiz ve gecenin içinde neredeyse görünmezdi, gözleri loş bir şekilde parlayan saraydan gelen küçük ılık noktalarını yansıtıyordu.

Çömeldi ve onlara elini uzattı, ancak onları besleyecek bir şeyi olmadığını görünce uzaklaştılar. Kıkırdarak, orada kalçalarının üzerinde kaldı.

Hava biraz ısınmıştı ama hâlâ serin ve nemliydi.

Suyun esintisi Ross'un kızarmış yüzüne o kadar iyi geliyordu ki çamur, çürüyen bitki örtüsü, insan ve hayvan atıkları kokusunun farkına bile varmıyordu. Nehrin kenarında yetişen kurumuş bir kamışı kopararak kaba bir flüt yaptı ve sık sık savaşa giden erkeklerin ekoselerini sallayarak ve kılıçlarını sırtlarında ağırlaştırarak çıkardıkları bir hava çaldı.

Yemek yemesinin üzerinden ancak iki saat geçmişti ama yine acıkmıştı. Bir kez daha zinde olana dek öyle olacağından hiç kuşkusu yoktu. Yarın Henry'nin hesabına büyük bir ziyafet verilecekti. Ross'un Yeni Orman'da öldürdüğü yaban domuzu da kendi rolünü oynayacaktı. Büyük olasılıkla sarayın derinliklerinde bir yerde tuz içinde yatıyordu, onun talimatıyla ormandan çıkarılmış ve Winchester'dan gelen arabalarla taşınmıştı. Dişlerini ona geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Canavarın dişlerini saklamıştı. Bir gün, babası bir denizcinin ödülüne gittiğinde, evinin salonunu süsleyeceklerdi. Sefil ama büyülü bir gecenin hatırası olacaklardı.

Dans edip şarkı söylediği ve Cate'in ateş ışığıyla kızarmış yüzüne baktığı bu akşam için hiçbir hatırlatıcıya ihtiyacı yoktu. İçinde yaşayacaktı Belki de sonsuza dek, uzun bir yıl boyunca zihninin en derin yerinde kalacaktı.

Tüm azizler adına, ama o güzel, cesur ve dürüstü, binde bir kadındı.

Ama onun için değil, asla onun için değil. Kendine bunu yeterince sık söylerse, bir gün bunu kabullenebilirdi.

Onun durumu için herhangi bir erkeğin duyabileceği endişenin ötesinde bir şey hissettiğinden değil. Kızın ormanda kaybolması ya da onun koruması altına girmesi onun suçu değildi. Trilborn'un onun etrafında dolanıyor olması Henry'nin sorunuydu, gerçi Ross eski düşmanının ilgisinin keskinleştikinden emindi

Bir Dunbar'a verilebileceğini görür görmez. Adam daha önce onun peşinden hiç koşmamış olsaydı, ani bir tutkuya kapılırdı. O böyle yaratılmıştı.

Donuk bir gümbürtü ve ardından gelen gıcırdama sesi, karanlığın üzerinde süzülüyordu.

Nehrin yüzeyi. Üzerine fısıltıyla bir azar geldi. Ross başını kaldırdı ve kısıp gözlerle parıldayan akıntıyı inceledi.

Sazlıkların arasında b         yerin hemen ötesinde bir tekne nehirden a  a   iniyor, saraya doğru dönene kadar akıntıyla birlikte sürükleniyordu. Bu kadar sessiz olmasaydı Ross, Henry'nin sade sarayından daha   zg  r bir ortamda e  lenen bir asilzadenin döndüğü düşünüp omuz silkebilirdi.

Kürekler

Ancak pelerinlere bürünmüş ve yüzlerini gölgede bırakan geniş kenarlı şapkalar takmışlardı.

Ross, sinirli bir sığır sürüsünü takip ederken gösterdiği yavaşlığın aynısını göstererek tekneyi d  zle  tirdi. O izlerken, tekne saraya hizmet eden ta   rıhtımın oldukça yukarısına indi. İki adam kıyıya atladı ve dış duvar boyunca hızla ilerledi. Mutfak     lerinin atıldığı ya da sulu yemeklerin nehre bo  saltıldı  ı kaba bir kapıda durakladılar. Kapı açıldı ve iki gece ziyaretçisi içeride gözden kayboldu.

Tekrar kapanmaya başladığında, yapışmış gibi görünüyordu. Kapıda duran adam bir adım   ne çıkararak kapıyı sertçe çekti. İçeriden bir yerlerden gelen ışık, siyah bir t  ni  i çevreleyen gümüş örgü üzerinde parıldı  yor, siyah bir pelerini tutan gümüş zincirlerin üzerinde göz kırpıyordu. Adamın hareket edişi, kapı gümbürdeyerek kapanmadan önce omzunun üzerinden geriye bakışı, Ross'un ensesindeki tüylerin bir köpeğin tüyleri gibi diken diken olmasına neden oldu.

Trilborn, Aziz Peter'in kemiklerinin yanında.

Trilborn yeni gelenleri kabul etmişti ama ne hakkında olabileceği Ross'un tahmin edebileceğinden çok daha fazlaydı. Her ne ise, iyi bir şey olması pek mümkün değildi.

Ross ayağa fırladı, hızlı bir hareketle ekosesindeki çamuru silerken bir yandan da başka ziyaretçiler, giden misafirler ya da nöbetçiler için gözcülük yapıyordu. Ba  sının üstündeki duvarda bir nöbetçi belirdi, endişelenmek için çok uzaktaydı.

Ross biraz ıslık   alarak ve sanki açık havada doğanın acil bir   a  rısına cevap veriyorm     gibi davranmaya çalışarak kapının olduğu yöne doğru yürüdü

Adamların kaybolduğu yere.

Bir   ift muhafız, o yaklaşırken hazır ola geçti. Birkaç dakika önce nerede olduklarını tahmin edemiyordu ama şu anda kesinlikle nöbet tutuyorlardı. Ancak kabul edilmek hiç de zor olmadı.

Henry'nin sarayında ekose giydiği bilinen birkaç kişi arasında olmanın birden fazla avantajı vardı. Ya bu, ya da görevli adamlar

Saraya ait değilse, böylesine gürültülü bir arka geçitten giriş isteyen biri.

Ross, kapı ile ta   duvardaki ağır bir kapı arasındaki çamurla aydınlatılmış boşlukta ilerledi. İçeri girerken, meydana durakladı.

Giriş. Sağ tarafta Henry'nin mutfak personelinin yarın servis edilecek birkaç bin kişilik ziyafet için çalışırken çıkardığı uzaktan gelen sesler dışında hiçbir şey duymadığını görünce hızla ters yöne döndü.

Kralın şapelinden çanlar çalmaya başladığında sadece birkaç adım atmıştı. Matins, gece yarısı saati. Noel Bayramı'nın ilk ayınınin vakti gelmişti. Tüm sarayda neredeyse hiç kimse şapele gitmez, tüm kutlamaların en kutsalı için gözleri sınıksız kapalı diz çökmezdi. Trilborn gizli buluşması için iyi bir seçim yapmıştı, eğer elindeki şey buyusa.

Ross, geçtiği zorlu koridor şapele doğru koşuşturan hizmetlilerle dolunca uzun süre adamları kaybettiğini düşündü. Onlarla birlikte, birbiri ardına açılan bir dizi halka açık odaya girdi. Bunlar da sırayla silahşorlar, ozanlar, Henry'nin yeoman muhafızlarının üyeleri, omuzlarının arkasına kaldırdıkları pelerinleriyle acele eden lordlar ve leydileri ve uçuşan pelerinleriyle rahibelerle doluydu. Aralarından sıyrıldı, başlarının üstünü görmek için boyunu kullanırken elinden geldiğince kendi tarafını korudu.

Avını yine bir ön odada gördü; her adımda gümbürdeyen ve gıcırdayan ahşap bir zemine sahip kare bir oda ve Kapılarının serbest geçişe izin vermek için açık durduğu yerden gelen cereyanda titreyen goblenler. Trilborn'la birlikte sayıları üç olan adamlar, bir dizi dolap odası gibi görünen bir bağlantı odasına girmek için ana sürüden ayrılmışlardı. Ross onların peşinden ilerledi, bir yandan gözünü gümüş örgünün parıltısından ayırmazken bir yandan da kalabalığın arasından çaprazlama ilerledi. Üçlü en uçtaki bir kapıdan geçip gözden kaybolana kadar aradaki mesafeyi kapatmaya çalışmadı.

Kapıya ulaşmadan önce, pelerinli bir figür ağır kapı panelini kapanmadan yakalamak için acele etti. Yüzü bir kukuleta tarafından gizlenmişti ama kukuletanın genişliği, sanki en son boynuzlu tarzda bir başlığı örtüyormuş gibi, bir kadına işaret ediyordu. Köşedeki üç ayaklı sehpanın üzerindeki sık çanağında üç fitille yanan lambanın ışığı, giydiği kadife pelerinin üzerine işlenmiş aleti seçiyordu. Bu, Kraliçe Elizabeth Woodville'in eşi olan dul kraliçeye aitti.

ve Henry'nin aynı adı taşıyan kraliçesinin annesi.

Elizabeth Woodville'in damadını hor gördüğü, damarlarında çok az kraliyet kanı taşıyan, üstelik battaniyenin yanlış tarafından ve annesinin soyundan gelen bir gaspçı olarak adlandırdığı söyleniyordu. Bu söylenenler bir yere kadar doğrudu. Dördüncü Edward ve Üçüncü Richard'ın her ikisi de kralın en büyük oğlunun soyundan geliyordu.

Edward'dan, Henry'nin soyu ise üçüncü oğul Gaunt'lu John ve metresi Katherine Swynford'dan geliyordu. Gaunt'lu John gücü yettiğinde bu kadınla evlenmiş ve çocukları kraliyet emriyle meşru hale getirilmişti ama Yorkçu görüşe göre bunun pek bir önemi yoktu. Sadece Lancaster tahtında hak iddia eden diğer tüm adayların

Henry'nin ön plana çıkmasını sağlayan Güller Savaşı adı verilen iç savaş.

Ross, kraliçenin unvanlı bir aileden gelmediği için Henry'ye sempati duyacağını düşündü. Dahası, kendi

Edward ile olan evliliği kardeşi Richard tarafından geçersiz ilan edilmişti ve bu nedenle çocukları gayrimeşru sayılmıştı. Görünüşe göre Edward, Elizabeth Woodville ile evlenmeden önce başka bir kadınla yasal olarak bağlayıcı bir evlilik belgesi olan nişan sözleşmesi imzalamıştı.

Kötümserler, dul kraliçenin York davasına olan tarafgirliğinin sadakatten çok açgözlülükle ilgili olduğunu iddia ediyordu. O, önceki evliliğinden olan oğulları, kardeşleri ve diğer kan bağı olan akrabalarıyla birlikte,

Edward kralken geniş mülklere ve zengin makamlara sahipti. Richard, kardeşinin ölümü üzerine bunların çoğuna el koymuştu.

Rejim her şeyi tekrar yerine oturtabilir.

Trilborn kraliyet leydisiyle her ne yapıyorsa, bunun 7. Henry'nin yararına olması pek mümkün görünmüyordu. Bu bir ihanet meselesi olabilirdi.

"Ross? Ayine gitmiyor musun?"

Kapalı kapıya o kadar konsantre olmuştu ki, Leydi Catherine'in kendisine doğru geldiğini görememişti. Sesini duyunca kaşları çatılmıştı; o, kız kardeşi ve hemen arkalarındaki hizmetçi kadın, sanki taş bir duvara çarpmış gibi durmuşlardı.

"Evet," dedi sesini alçak tutarak, "bir iki dakika içinde size katılacağım."

Marguerite ona, "Gecikirsen ayakta durmak zorunda kalacaksın," diye haber verdi. "Kendi başıma," dedi kısaca.

Cate onu inceledi, bakışları niyetliydi. "Yatağından yeni kalkmışsın ve kızarmış görünüyorsun. Nesin sen-"

"Şimdi olmaz." Bir eliyle hızlı bir hareket yaptı. "Daha sonra."

Hiç memnun değildi. Bakışları onun hedefi olan kapalı kapıya yöneldi. Marguerite bir şeyler daha söyleyecekti ki, Cate elini uzatarak onu durdurdu. "Evet," dedi uzaklaşırken. "Sonra görüşürüz."

Bu bir vaatten çok bir tehdit gibiydi. Ross elindeki işe geri dönmeden önce alaycı bir gülümsemenin ağzının bir köşesini buruşturmasına izin verdi.

Karanlık köşelerde gizlenmek ve özel konuşmalara kulak misafiri olmak Dunbar Klanı'nın bir sonraki lordu için uygun bir davranış değildi. Ancak bazı şeylerin yapılması gerekiyordu. Amaçlı bir şekilde ilerleyerek, kendisini ilgilendiren odaya erişim sağlayan daha büyük odayı geçmeye devam etti. İçeride ciddi bir işi varmış gibi görünmek için her türlü çabayı göstererek kapıyı açtı ve içeri adım attı.

Burada uygun bir lamba yanmıyordu, bir mum bile. Ross buranın, kralla görüşmeyi bekleyenlerin bir araya gelebildikleri, bir kâtibe bir şeyler yazdırabildikleri ya da Henry'nin konseyinin bir üyesiyle özel olarak konuşabildikleri bir ön oda olduğunu fark etti. Ross gözlerinin karanlığa alışması için bir an durakladı, tek pencerenin altında bir bank, bir yazı masası, bir sandalye, bir tabure dikkatini çekti. Daha da ilgi çekici olan, bir tarafta yer alan, eni dar, perdelerle yarı yarıya gizlenmiş ve altında bir parça ışık bulunan bir başka kapıydı.

Henry'nin Sarazen halılarının birinin üzerinde sessiz adımlarla ilerleyerek kapıya ulaştı. Dönerek omuzlarını kapının yanındaki duvara dayadı ve başını arkaya yasladı.

Duvar arkasında sağlam ve rahatlatıcı bir şekilde duruyordu, çünkü birdenbire her türlü nedenin ötesinde yorgun düşmüştü. Yine de amacı, yan odadan duyduğu, kapının etrafından süzülen alçak sesleri anlamlandırmaktı. Daha iyi duyabilmek için gözlerini kapattı.

"Margaret... Burgundy... haberler..."

"...Yorkist..."

"...baharın sonunda,
erkenden..." "...çocuk
prens...kukla..."

"...bin...Alman, iyi silahlanmış..." "...ödeme için..."

Net bir şekilde duyamamak çıldırtıcıydı. Ross sadece tahmin edebiliyordu.

tartışılan konu ve dolayısıyla eğilimi. Yine de asıl önemli olan Trilborn ve dul kraliçenin

Henry VII'yi tahtından indirmeye çalışanlar.

Görünüşe göre İngiliz kralıyla ortak bir düşmanları vardı, diye düşündü Ross acımasız bir neşeyle. Neredeyse hükümdara hayırseverlik göstermesi için bu yeterliydi.

Yine de Henry'nin en sevdiği sarayının tam kalbine girip planlarını uygulamak ne büyük bir küstahlıktı. Tüm sarayın toplu halde olacağı düşünüldüğünde bile, bu cüretkârlık yine de nefes kesiciydi. Bu Trilborn'un seçimi miydi, yoksa dul kraliçenin kurnazlığı mı? Entriya konusunda ustaydı ya da hikâyeler öyle söylüyordu.

Trilborn neredeyse kesin olarak Yorkçu grupla aynı safta yer almıştı. Henry'yi ortadan kaldırma planının bir parçasıydı; bu plan, Elizabeth Woodville'in kızı ve aynı zamanda Burgonya düşesi olan Margaret ile bahar sonu ya da yaz başında İngiltere'de bir yere inecek olan paralı askerlerden oluşan bir orduyu içeriyordu. Amaçları tahta bir çocuk kral oturtmaktı. Hiç şüphe yok ki Elizabeth Woodville, çocuk reşit olana kadar kraliçe naibi olarak adlandırılmayı bekliyordu ki bu, kendi başına kraliçe olmaktan sadece biraz daha az ihtişam ve otoriteye sahip bir konumdu. O zaman çocuğun destekçileri en hırslı hayallerinin ötesinde ödülleri kazanacaklardı.

Kadın, çocuğun şahsında kendi çocuğunu tahta oturtacağına gerçekten inanıyor muydu? Yoksa bu, fısıltılarla bahsi geçen genç çocuğun, kendi çocuğunu tahta çıkaracağı beklentisiyle yapılmış, en alaycı güç gaspı mıydı?

sonunda tahttan indirilecek bir sahtekâr mıydı? Ya da Henry'nin kendisinde olduğu gibi, doğuştan gelen haklar yerine silah gücünün sonucu belirledi mi? Bazılarının öne sürdüğü gibi, kimin kral olacağına ya da olmayacağına savaş alanında Tanrı mı karar verdi ki, galip gelen kişi ilahi hakla yönettiğini iddia edebilsin?

İngiltere tahtının istikrarı onu ilgilendirmez, diyordu Ross kendi kendine sert bir küçümsemeyle. Henry yabancı orduların çarpışmasında ölürse, bu Ross'un İngiliz topraklarındaki zorunlu ikametinin de sona ereceği anlamına geliyordu. Evine, İskoçya'ya dönebilir, babasının kalesindeki yerini alabilir ve amcaları ve kuzenleri gece yarısı sığır baskınlarında.

Bu, Graydon'lu Leydi Catherine Milton'la, o lanetli Grace'le nişanlanma iddiasının sonu anlamına geliyordu. Artık şarkı söylemek, dans etmek, tartışmak ya da hızlı, kahkahalı yorumlar yapmak yok; artık tatlı, eğitilmemiş öpücükler yok.

Öğrendiği bu parçalarla ne yapacaktı? Ross bunun dikkatle düşünülmesi, sonuçlarının tartılması gereken bir şey olduğunu düşündü. Belki de kendini ayine götürmeli ve orada kendisine yol gösterilip gösterilmeyeceğini görmeliydi.

"Kral seni çağırtdı, Cate! Bunun anlamı ne olabilir?"

Haberi getiren Marguerite, Cate'in Gwynne'le birlikte saray ile kralın şapeli arasındaki dehlizde yürüdüğü ve uzun sütun dizisinin ötesine düşen yağmurla birlikte gelen taze nemli havayı soluduğu yere geldi. Kız kardeşinin gözleri iri ve karanlıktı, peçesi de eğri büğrü. Arkasında, yaptıkları işten pek de memnun görünmeyen iki muhafız, Cate'e Henry'nin şu anda kapalı olduğu yere kadar eşlik etmek üzere gönderilmişti.

Üzerinde en eski elbisesi varken ve örgülü saçlarını donuk bir ağına içine toplamış, tepesinde de pek de şık olmayan bodur bir hennin varken, onun huzuruna çıkmak ne kadar da erkek majestelerinin hoşuna gidiyordu. Değişmesi imkânsızdı elbette; Henry bekletilmek istemiyordu. Nemli havanın dağınklaştırdığı birkaç tutam saçını toplamak için uzandığında, kralın huzuruna en son ne zaman çağrıldığını ya da sonucun ne olduğunu düşünmeyi reddetti.

Marguerite yaklaştı ve kolunu Cate'inkine doladı. "Bunun nişanlanmanla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Ya sözleşmeyi imzalamanız için ısrar ederse?"

"Benim bağımlılığım Ross'a. Bir de babasına." İmzasını attığı anda, İskoçyalı ile hem resmi olarak nişanlanmış hem de yasal olarak evlenmiş sayılacaktı. Bu hareket onu lanet karşısında daha büyük bir risk altına sokuyor olmalıydı. "Ama belki de Henry'nin istediğı bu değildir."

"Başka ne olabilir ki? Yapmamanız gereken hiçbir şey yapmadınız."

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi, toplayabildiğı sertlikle.

Gece yarısı koşuşturması Cate'in üzerinde küçük bir ürperti yarattı. Ross'un odasına gidip gelirken sarayın labirentleri aklından geçiyordu. Noel'den bu yana geçen birkaç gün içinde bundan başka bir şey olmamıştı; Gwynne, Ross'un odasından yarasına dikiş atılmıştı. Yine de kaçış haberinin krala ulaşması gecikmiş olabilir.

Marguerite onun kolunu sıktı. "Gergin değilsin, değil mi? Henry'nin sert göründüğünü biliyorum ama sorumluluklarının ağırlığı her erkeği böyle yapar."

Cate parlak bir gülümsemeyle, "Beni bulmaya geldiğin için olduğu kadar endişelendiğin için de çok tatlısın," dedi, "ama ben iyi olacağım."

Güzel sözlerdi ama Henry'nin dairesine giden yolu yarılamaadan önce onları geri alabilmeyi diledi. Odaların ve kapıların ilerleyişi hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu; kraliyet eskortuyla birlikte geçmesi gereken insan sayısı

O kadar büyüktü ki, saraydaki herkesin onun gideceği yeri bilmesinden korkuyordu.

Arkasındaki çizmeli topukların ölçülü gümbürtüsü kulaklarında öyle bir gök gürültüsü yarattı ki biraz baygınlık hissetti. Sonunda uzun bir galeriye girdiğinde, yağmurun dışarıdaki gri günü gösteren kemerli açıklıklardaki pencere camlarını gagaladığı uzun bir galeriye girdiğinde büyük bir rahatlama oldu.

Henry, üzerine parşömen kâğıtları serilmiş büyük bir masada oturuyordu, masanın her iki ucunda uzun şamdanlar vardı ve yanında bir kurye hazır olda bekliyordu. İçeri girdiğinde, bir adam durduğu yerden yağan yağmura bakarak döndü. Ross ona baktı, yüz hatları sert çizgilerle belirlenmişti ve gözleri koyu mavi ve okunaksızdı. Ayaklarını geniş ve hazır bir duruşa getirerek ellerini arkasında kavuşturdu.

Cate'in bakışları İskoçyalı'nın kilerle birleşince nefesi göğsünde sıkıştı. Uzun bir süre düşünemedi, kraliyet huzurunda gerekli reverans hareketini yapmayı zar zor hatırladı.

Henry umursamaz bir hareketle onu yerden kaldırdı ama başı hâlâ işinin üzerindeydi. Uzun dakikalar boyunca tek ses yağmurun şırıltısı ve Henry'nin tüy kaleminin çizikleriydi.

Sonunda kalemi bıraktı, bitirdiği sayfayı okudu, sonra zımparaladı ve fazla taneleri eleklerine geri döktü. Parşömeni özenle yuvarlayarak deri bir tüpün içine koydu. Bunu kuryeye teslim ederek onu gönderdi. Ancak kapı adamın arkasından kapandığında dikkatini Cate'e çevirdi.

"Size iyi günler dileriz Leydi Catherine ve sizi iyi göreceğimize inanıyoruz." "Ve siz, Majesteleri," diye mırıldandı.

"Evet, evet." Sanki zaman sıkıntısı çekiyormuş gibi hızlı bir hareket yaptı. "Dunbar'la nişanlanmanız konusunun bu kadar uzun süre belirsiz kalmasından üzüntü duyuyoruz, çünkü sonucun sizi ilgilendirdiğinden eminiz."

"Gerçekten de, efendim." Sesi toz kurusuydu.

Henry'nin göz kapakları bu ironi karşısında titredi ama o bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Bu sabah İrlanda Kanalı'nın ötesinden Londra'ya önemli bir haber ulaştı. Görünüşe göre Peder Symonds adında bir rahip Dublin'deki bir topluluğa Warwick Kontu olduğuna yemin ettiği genç bir çocuğu takdim etmiş."

"Warwick," diye tekrarladı kaşlarının arasında oluşan bir kıvrımla, "kaybolan prenslerden biri değil." Warwick, Clarence Dükü ve 4. Edward'ın kardeşi George'un oğlu olacaktı. Edward'ın saltanatının en kötü dönemeçlerinden birinde, George vatana ihanet suçundan Kule'ye hapsedilmiş ve daha sonra bir fıçı malmsey şarabında boğulmuştu. Bazıları o dönemin dehşetinin ve genç Warwick'in daha sonra diğer amcası Richard III tarafından hapsedilmesinin aklını karıştırdığını ve onu taç için olası bir aday haline getirdiğini söyledi.

Henry küçümseyici bir hareketle, "Yakında kanıtlayacağımız gibi, apaçık bir yalan," dedi. "Warwick bir süredir Kule'de tecrit altında tutuluyor. Onu Londra halkına göstermekte hiçbir güçlük çekmeyeceğiz, içlerinden birçoğu onu başka yıllardan, başka görüntülerden tanıyabilir. Hayır, bu sadece daha derin bir çürümenin belirtisi."

Cate Ross'a baktı ama o Henry'yi izliyordu. Eğer kralın bu son istihbaratı ona söylemekle ne amaçladığını biliyorsa bile, yüzünde buna dair hiçbir belirti yoktu.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi.

"Yorkluların bu kadar kolay pes etmesini beklemek gerçekçi değildi," diye devam etti Henry uzun yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Çok uzun zamandır herkesi kendi isteklerine boyun eğdirmeye alışmışlar, liderleri kapalı kapılar ardında buluşup meseleleri kendilerine göre ayarlamaya alışmış. Bizi bir yabancı olarak görüyorlar, neredeyse İngiliz bile sayılmazlar."

Durdu, uzaklara baktı, belki de bir işgal kuvvetiyle İngiliz topraklarına ayak basmadan önceki on beş yıllık sürgün hayatını düşünüyordu. Yakındaki bir odadan ağlayan bir bebeğin sesi geliyordu, bu Henry'nin sarayda bir yerlerde üç aylık bir oğlu olduğunu hatırlatıyordu, ancak çocuk nadiren insan içine çıkıyordu. Cate, Edward'ın kaybolan oğullarının akıbetini hiç düşünüp düşünmediğini merak etti ve tacı için savaşıırken yenilirse kendi oğluna ne olabileceğini düşündü.

Ayrıca bir an için bu York'lu taklitçiyi, daha da güçlü olmak isteyen güçlü adamların hırslarına kapılmış bu genç çocuğu düşünmeye zaman ayırdı. Eğer 4. Edward'ın ya da kardeşi George'un oğlu olarak kabul edilecekse, on bir ile on beş arasındaki o garip yaşta olmalıydı. Acaba

neler olduğunu anladı mı? Farkında olmadan da olsa vatana ihanet ettiğinin ve bu yüzden ölebileceğinin farkında mıydı?

Bebek ağlamayı kesti. Henry masanın arkasındaki sandalyeden kalktı ve Ross'un durduğu pencereye doğru ilerledi. Bir elini pencerenin çerçevesine dayayarak, koyunların kırpıldığı kahverengi çimenlerin, iskelet halindeki ağaçların ve sarkık, yağmurdan ıslanmış çitlerin oluşturduğu kasvetli manzaraya baktı. Neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Güvenebileceğimiz müttefiklere ihtiyacımız var," dedi.

"Sana destek verecek olanlar var," dedi Cate, onun üzerindeki yalnızlık havasından teselli bulmaya çalışarak.

"Lancasterliler, evet, bundan kazanabilecekleri için ya da eski düşmanlarının iktidardan uzak tutulmasını sağlamak için bir araya gelenler. Ayrıca, Edward ve Richard tarafından avlandığımız Bretanya yıllarımızı paylaşanlar ya da bizi çocukluğumuzdan Richmond dükü olarak hatırlayanlar ya da Richmond ve Derby düşesine sadık kalanlar."

Son isim, elbette, tahta çıkma şansını elde etmesinde çok etkili olan annesiydi. Sık sık onun konseylerinin bir parçası olurdu ama o gün öyle değildi. Cate'in bildiğine göre, kendisine Thames kıyısında, çok da uzak olmayan bir malikâne verilmişti ve buranın tadilatıyla ilgileniyordu.

Henry bir süre sonra, "Bu yeterli değil," diye devam etti. "Kız kardeşinizin kocası Braesford, sınır boylarında en güvendiğimiz baron, ama orada yapabilecekleri sınırlı, özellikle de İskoçya'dan gelen akıncılarla başı dertte. Eğer böyle bir endişesi olmasaydı daha etkili olabilirdi."

Adamın niyetinin ana hatları Cate'in zihninde hızla şekillendi. Adamın bunu kendisine açıklamaya çalışmasındaki yüce gönüllülüğünün farkındaydı ama bu durumu daha kabul edilebilir kılacak hiçbir şey yapmadı. "Eğer Majesteleri bir rol istiyorsa-"

"Biliyoruz. Siz ve Dunbar arasındaki ittifak bölgeye çok ihtiyaç duyulan istikrarı getirecektir. Evliliğin bir an önce kutlanmasını arzu ediyoruz. Karşılığında, teklif ettiğim gibi, Braesford Malikanesi'nin topraklarından farklı büyüklükte olmayan bir mülk, kalesi ve tüm köyleriyle birlikte damadınıza verilecektir."

Tekrar Ross'a doğru baktı. Kral'a kaşlarını çatmış, dudaklarını sert bir çizgiyle birbirine bastırmıştı. Safrasını yuttu, bir yandan da durduğu yerde sallanmamak için omurgasını sertleştirdi. "Ama... ama lordun iznini almamış."

"Dunbar reşit olma yaşını çoktan geçti, dolayısıyla kendi seçimini yapabilecek durumda. Klanının liderinden izin almak bir lütuf olsa da

gerekli." Kral İskoçyalı'ya döndü. "Ne diyorsun, Dunbar?"

Ross hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu ama cevap verirken aksanı nehir sisi kadar yoğundu. "Niyetim bir İngiliz kıızıyla evlenmek değil."

Henry sert bir sesle, "Üç yıl önce bir kraliyet prensesini evlendirmek gibi bir fikrimiz yoktu ama bazen ihtiyaçlar bunu gerektiriyor," dedi.

"Eğer reddedersem Leydi Catherine için aklınızda nasıl bir koca var?"

"Bunun sizi ilgilendirmesine

gerek yok." "Hayır, ama ya

ilgilendirirse?"

İki adam arasındaki oyunu izleyen Cate, göğsündeki sıkışma nedeniyle zorlukla nefes alabiliyordu. Ross ne yapıyordu? Neden Araby'nin tüm mücevherlerine rağmen onunla evlenmeyeceğini açıklamıyordu?

Kralın yüzüne mantıklı bir ifade yerleşti. "Belli bir soylu onun elini almak için başvurdu. Talebi olumlu karşılanırsa bize sadık kalmaya teşvik edilebilir."

"Kızı ona rüşvet olarak vererseniz, yani miras kalan toprakları ve bana teklif ettiğiniz kuzeydeki mülkle birlikte."

"Aynen öyle."

"Kurnaz şeytan," dedi Ross, bakışları kralın gözleriyle buluşurken sertti.

Henry çarpık bir gülümsemeye izin verdi. "Biz de öyle düşünmek istiyoruz."

Cate, kralın bu yakınlığa özel olarak konuştukları için izin verdiğini düşündü ve muhtemelen Ross'un etrafını saran dalkavukluktan çok farklı olan açık sözlülüğünü takdir ettiği için. Ayrıca meselelerin açıklığa kavuşmasından memnun olduğu için de olabilirdi. Henry, Ross ve Trilborn'un düşman olduğunu biliyordu ve bunu kasıtlı olarak körüklüyordu.

Aradığı sonu elde etmek için kan davalarını alevlendirdi.

Bu onun tehdidini yerine getirmeyeceği anlamına gelmiyordu, dehşet içinde ürpererek fark etti. Sözler söylenmişti ve geri çekilmeyecekti.

Yine de iki adam arasında başka bir şey dolaşıyor gibiydi. Henry daha derin bir oyun mu oynuyordu? Trilborn'un sadakatinden kuşku mu duyuyordu ki, kızı adama vermenin onu etkileyebileceğini düşünüyordu? Ya da Trilborn ile İskoçyalı arasındaki tartışmayı daha da alevlendirmek mi istiyordu?

Ross'un olası bir haini ortadan kaldıracağını mı umuyorsun?

Bu durumda Ross'un sakatlığını bilmiyor olamazdı, iki adam arasındaki bir dövüşün sonucunun şüpheli olacağının farkında olmamalıydı. Ya da belki de biliyordu ve umursamıyordu.

"Yon Trilborn nazik bir hanımefendi için uygun bir koca değil," dedi Ross sert bir hoşnutsuzluk ifadesiyle. "O zevkini kaba kur yaparak alır."

"Leydi Catherine'in onun karısı olmaması için iyi bir neden."

"Dediğiniz gibi, ama yine de..."

Henry büyük bir sabırsızlıkla, "Bu çılgınca lanet söylentilerine inanmıyorsunuz herhalde," dedi.

"Hayır, ama kabul edersem babam beni iki kere lanetler. Ne klanım ne de ülkem olacak ve asla bir İngiliz olmayı düşünmüyorum."

Henry başını çevirerek onun buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer alternatif Beyaz Kule'de ikamet etmekse, ne diyorsun?"

Ross gözleri kısılırken başını eğdi. "Burası kralların ve kraliçelerin taç giyme törenlerini beklediği güzel bir ev."

"Bazen bırakmayı başaramadıkları bir tane."

Uyarı dolu sözler serin havada asılı duruyordu. Ötesinde yağmur tıslayan bir sağanağa dönüştü. Bir mum, fitili patlayarak başıboş bir cereyanda sallanıyordu. Uzaktan gelen sesler sanki yaklaşıyormuş gibi yükseldi ve sonra tekrar uzaklaştı.

Bahsi geçen Beyaz Kule, Londra Kulesi olarak bilinen kompleksin bir parçasıydı. Kaybolan prensler bir zamanlar orada hapsedilmişti. Bazılarının söylediğine göre, 6. Henry olarak bilinen yaşlı ve aziz deli, yeğenleri 4. Edward ve 3. Richard tarafından orada öldürülmüştü. Yakındaki Çan Kulesi, Cate'in kız kardeşinin kocası Braesford'un çocuk cinayeti suçlamasıyla bir süre hapsedildiği yerdı. Olur muydu

Kral Ross'u sadece evlenmeyi reddettiği için iki yere de kapattı mı?

Evet, elbette yapardı. Eğer bir adam kraliyet gücünü başkalarını kendi iradesine boyun eğdirmek için kullanmakta isteksizse kral olmanın ne anlamı vardı?

Ross'un bundan pek şüphesi yok gibiydi. Henry'ye bakarken alnında bir damar zonkladı ve ağzının etrafında beyaz bir çizgi belirdi. Bir elini yan tarafına, dirseğinin olması gereken yere götürdü ama genelde onu tutan kın boştu.

"Eee?" Henry asık suratlı ve boyun eğmez bir tavırla onun cevabını bekledi.

"Öyleyse," diye söylendi Ross, Cate'in bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdiğinde gözleri lacivertti, "ilanları yayınla ve düğün etlerini hazırla. Burayla Solway arasında görülmüş en neşeli damat ben olacağım."

Ross'un kafasında gürleyen küfürler, botlarının koridorun taş zeminindeki ağır adımlarıyla eşleşiyordu. Kule mi evlilik mi? Neredeyse hangi tehdidin onu daha çok öfkeliendirdiğini biliyordu. Kendi iradesinden başka bir iradeye boyun eğmeyeli yıllar olmuştu. Yaşlı laird, yani babası bile itaat etmesini sağlamak için onu hapse atmakla tehdit etmemişti.

Tüm azizler adına, ama Henry'ye en kötüsünü yapmasını söylemeyi çok istemişti. Yanında yürüyen kadın olmasaydı, Ross hapishaneyi seçerdi ve İngiltere'nin kralı yatağa düşerdi. Bunu söylediğinde Henry'nin uzun yüzündeki ifadeyi görmek büyük bir zevk olurdu.

Evet, öyle. İmkansız.

Leydi Catherine'le evlenmeyi reddederse, kız Trilborn'a teslim edilecekti. O uyuz şeytan oğlu, daha nişan sözleşmesinin mürekkebi kurumadan onu yatağına alırdı. Onu çırılçıplak soyacak ve hiç acımadan içine girecek, gururunu inciten her şeyin, baştan çıkarılmayı reddetmesinin erkekliğine yaptığı her hakaretin, Ross onu üzerinden çektiğinde verdiği her acının bedelini ona ödetecekti. Bunu düşünmek o kadar mide bulandırıcıydı ki Ross buna asla izin veremez, kendisiyle yaşayamazdı.

"Neden?"

Cate'in sessiz sesindeki bu makul soru onu bir kez daha öfkeliendirdi. Cate'in bu işin peşini bırakmayacağını ve bir açıklama için ısrar edeceğini bilmeliydi. İkisi, saray mensuplarının köşelerde konuştukları ve hanımefendilerinin gösteriş yapmak için dolaştıkları ön odalardan geçtikten sonra kralın dairelerinin bulunduğu alandan ayrılırken eskortlarını kaybetmişlerdi.

süslü. Cate'le birlikte sarayın şu anda geçtikleri bölümünde pek kimse yoktu. Birazdan büyük salona ulaşacaklar ve özel bir görüşme yapma şansları kalmayacaktı.

"Neden ne?" diye sordu. "Hapishaneyi koca olmaya tercih etmemi mi bekliyordun? Kule'nin hayaletleriyle arkadaşlık etmekten hoşlanacağımı mı düşündün?"

"Söz verdiğinizi açıklayabilirdiniz."

"Ve sen de beni affedebilirdin, böylece geri dönmek zorunda kalmazdım."

Gözlerinde mavi şimşekler çaktı. "Evlenmeyi ne kadar az istediğimi bildiğin halde bunu nasıl söyleyebildiğini hayal bile edemiyorum!"

"Kaçış olarak bir pelerin ve haç istediğini duymadım." "Duymuş olsaydım bile Henry'nin dinleyecek hali yoktu. "Henry'nin dinleyecek hali yoktu.

elimizdeki konu dışında her şey."

Ross bu mazeret hakkındaki fikrini homurdanarak belirtti. "Hapishane emrini imzalamak için bolca zamanı vardı."

"Sanırım bu olasılıkla yüzleşmektense ölmeyi tercih edersin," diye tersledi, "çünkü nişan belgelerini imzaladığımıza göre artık bu anlama gelecek."

"Yine mi o?" Onun kıyamet alametlerine, Henry izlerken isimlerini çeşitli parşömenlere nasıl yazdıklarını hatırlamaktan daha fazla sabrı yoktu. Hiçbir şeyi şansa bırakmayan kral, bunların hazırlandığını ve hazır olduğunu görmüştü. Bu noktayı düşünmek de Ross'un dayanamayacağı kadar.

"Sırf siz kabul etmiyorsunuz diye ortadan kalkmayacak," dedi öfkeli bir bakışla.

"Engelleyemediğim şeylere katlanmalıyım."

"Yani?"

"Yani senin sözde lanetin en kötüsünü yapabilir, çünkü aklımda başka şeyler var. Babam beni klandan, ocağımdan ve vatanımdan atmaya yemin etti ve öyle de yapacak."

"Ama bu sizi evlenmeyi kabul etmekten alıkoymadı." "Hayır, durdurmadı."

"Bu da açıkça gösteriyor ki intikam sizin için bunların hepsinden daha önemli."

"Ah, evet, Trilborn'un seni ele geçirdiğini görmektense bunları kaybetmeyi tercih ederim."

"Yemlikteki köpek duruşu! Kan davasında bir darbe olarak karıma götürüleceğimi bilmek ne muazzam bir iltifat."

Ross kısaca, "Eğer istediğin buysa," dedi. "Başka nasıl olabilir ki?"

Aniden durdu. Kızın kolunu yakalamak için uzanarak onu sertçe kendine doğru savurdu. "Trilborn'un istediği gelini burnunun dibinden çekip almak büyük bir zevk olacak," dedi sesinde süslenmemiş bir ihtiyacın hoyratlığıyla. "Evet ve seni yatağıma almak."

Gözleri büyüdü, ona bakarken göz bebekleri daha da koyulaştı. Dudakları ayrılmıştı ve tatlı yaz kirazları kadar baştan çıkarıcıydı. Göğsünü kaldıran hızlı nefesler aynı zamanda sıcak kıvrımlarını ona doğru bastırdı ve uyluklarının kıvrımlarının bir araya geldiği kavşak, sert sıcaklığını kışkırtıcı bir yumuşaklıkla fırçaladı.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet," dedi, vücudu tavlanmış çelik gibi sertleşirken bakışları onun ağzındaydı.

Adamın gözlerini ararken yüz hatları vahşi bir gül rengine büründü. "Yapamazsın."

"Yapabilirim. Yapacağım."

Ağzını onunkine yaklaştırdığında, görüldüğü kadar tatlıydı. Tam olarak tadına baktı, sıcaklığını ve nemini kudurmuş bir güçle yağmaladı. Ayaklarını yere bastı ve elini onun kolunun altından geçirerek yumuşak dudaklarını kavradı.

göğsünün esnekliği. Meme ucu avucunu dürttü, sıkı bir tahrik tomurcuğu.

Üzerini okşadı, sanki mükemmel bir besin sunuyormuş gibi yumuşak iniltisini içine çekti. Belki de öyleydi, çünkü öpücüğü akılsız bir açlıkla derinleştirdi. Dilini onunkiyle sarmalayarak ipeksi

Yüzeye çıktı, altındaki hassas girintiyi aradı, daha derinlere girdi ve en acil ihtiyacının bir parodisi olarak geri çekildi. Nefesi göğsünde yanıyordu. Beyni kafatasının kazanında kaynıyordu. Öylesine zonklayan bir acıyla kıvranıyordu ki, ensesi gömleğini kavuruyor ve kızgın kömürler çizmelerinin tabanlarını yakıyor gibiydi.

Cate ürperdi, boğazında düğümlenen bir nefes çekti. Ses onun içinde titreşti, zorlanmış mantığın bir dokunuş yayını buldu.

Ani, kasları zorlayan bir isteksizlikle onu bıraktı. Geri adım atarak o kadar hızlı döndü ki, ekosesi dizlerinin etrafında kabardı, omzunun arkasında dalgalandı. Sonra onu arkasında bırakarak hızla uzaklaştı.

Ya bunu yapacaktı ya da onu o cereyanlı koridora götürecekti. Trilborn'un neredeyse aynı yerde ona saldırırken niyetlendiği yumuşak olmayan güç. Ross onu en çok hangisinin şaşırttığından emin değildi; bu çaresiz ihtiyaç mı yoksa onu bastırmayı başarmış olması mı?

Eski bir düşmana inat olsun diye mi, yoksa kaybedilen mirasın bedeli olarak mı yatağa atılacaktı?

Her iki alternatif de Cate'e cazip gelmiyordu, ancak İskoçyalı'nın kendisinden uzaklaşmasını izlerken bunları düşünmek bile ayak parmaklarının terliklerinin içinde kıvrılmasına neden oluyordu. Yakında onun kocası olacaktı, tüm hakları ve ayrıcalıklarıyla birlikte. Ona ne isterse yapabilirdi ve hiçbirini ona karşı çıkabilirdi. Kaybettiği her şey için ondan nefret etmeye başlarsa ne yapmazdı ki?

Bunu düşünmek istemiyordu, ne de çığ, fiziksel eylemi, nasıl hissedeceğini ya da buna nasıl katlanacağını hayal etmeyi umursuyordu. Üvey babası tarafından annesine yapılan düşmanlığı ilk elden görmüştü. Cate'in de aynı şiddetli muameleye, hakaretlere, aşağılamalara katlanmak zorunda kalabileceğini düşündü,

Kapalı kapılar ardında gerçekleşen darbeler ve daha kötüsü, zihinde bir dehşetti. Acı çekmektense lanetin araya girmesi daha iyiydi.

Yine de Ross Dunbar'ı bu kadar kötü huylu bir koca olarak hayal edemiyordu.

Onunla ilgili görüşü oldukça farklıydı.

Onu bu kılıkta hiç düşünmemeliydi; bunu çok iyi biliyordu. Yine de nasıl düşünmezdi? Bir kadının hayatında başka hiçbir şey bu kadar önemli değildi. Ve eğer onun öpücüğünün getirdiği gelecekteki hazzın imaları çocukluk korkularının anılarından daha canlıysa, eğer zayıf anlarında onun lanetten bağışık olmasını şiddetle diliyorsa, bu onun hakkında ne söylüyordu?

Kibirli, basiretsiz, kalın kafalı adam! O olmak için hiçbir arzusu yoktu babasıyla arasının açılmasına neden olmak istemiyordu. Ross'un özgürlüğünü kısıtlamak ya da onu İngiltere'ye bağlamak da istemiyordu. Sadece onun hayatını kurtarmak istiyordu, eğer aptal ona izin verirse.

Yerinde olduğundan emin olmak için duvağına dokunduğunda, kırıksıklıkları gidermek için ellerini elbisesinin önünde gezdirdiğinde elleri titredi. Kendini ne kadar dengesiz hissediyordu, sanki beklenmedik bir fırtınadan sağ salım çıkmıştı ama fırtınanın bittiğinden emin olamıyordu. Nefes alış verişinin normale dönmesini sağlamak için bilinçli adımlarla ilerleyerek Ross'un kaybolduğu yönü takip etti.

Arkasından birinin yaklaştığını duyduğunda büyük salonun girişini görüyordu. Omzunun üzerinden hızlı bir bakış, zaten korktuğu şeyi doğruladı. Savunması, pencere kepenklerinin yerine çarpması gibi kapandı.

"Size iyi günler dilerim, Leydi Catherine," dedi Trilborn, sesi sanki aralarında hiç tatsız bir şey geçmemiş gibi düzgündü.

Ona keskin bir bakış gönderdi ama cevap vermedi.

"Sanırım kraldan yeni geldiniz. Çağrıldığınızı duydum, az önce arkadaşlarla dururken Dunbar'la birlikte geçtiğinizi gördüm."

"Senin için ne kadar uygun." Adamın aylak aylak dolaştığından, onu tekrar takip etmek için beklediğinden emindi. Ne olursa olsun, kadın yalnız kalana kadar gecikmişti. Acaba

Ross'la arasında geçenleri gördü mü? Görmüş olması umurunda değildi. Aslında, eğer bu onun cesaretini kıracaksa, bunu umuyordu.

"İyi kalpli Kralımız Henry'den gelen haberlere pek sevinmiş görünmüyorsunuz," diye devam etti.

"Öyle mi?" Koridora açılan ağır kapı önünde uzanıyordu. Hızını biraz artırırken gözleriyle mesafeyi ölçtü.

"Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu tahmin edeyim mi? Gaddar Henry senin kız gibi küçülmene son vermeyi uygun gördü. Sana sunağa gitmeni emretti."

Kız gibi küçülmek, gerçekten! "Eğer almak zorundaysanız, evet. Ross ve ben evleneceğiz."

"Hayal kırıklığım sınır tanımıyor."

"Memnun olmalısın," diye tersledi. "Lanetten kurtuldun."

Önünde, büyük salona açılan ağır kapı açıldı ve iki beyefendi dışarı çıktı. Onu gören öndeki, eğilerek kapıyı tuttu kafasını. Trilborn'la olan özel görüşmesinden kaçarak geçmesine izin verecek birkaç adımı neredeyse koşarak atacaktı.

Mırıldandığı bir yeminle onun peşinden fırladı ve kapı tekrar kapanmadan hemen önce açıklıktan içeri süzüldü. Cate, uçsuz bucaksız, yankılı alana dağılmış olanların arasında Ross'u aramak için durakladığında arkasına bakmadı. Ross orada değildi. Cahil adam saraydan çıkarken doğruca koridordan geçmiş olmalıydı. Kız kardeşi de ortalıkta görünmüyordu.

"Ross, değil mi?" Trilborn onun yanına geldiğinde kaşlarını çatarak sordu. "Onun gerçek adını mı kullanıyorsun?"

"Ne de olsa evleneceğiz."

"Ya da değil," diye cevap verdi, sesi tehditle ipeksi bir hal almıştı.

O anda bakışlarını onunkilere dikti, bu sırada şakaklarında küçük bir baş ağrısı başladı, kalbinin her atışıyla birlikte zonkluyordu. Adamın anlamını araştırmaktan korkuyordu ama kaçınmaktan da aynı derecede korkuyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer onun ölümü şimdi Lütuflar'ın laneti tarafından kararlaştırıldıysa, her şey düzenlenebilir."

Soğuk bir titreme, denize doğru kayan nehir buzu gibi sırtından aşağı indi. "Yapma!"

"Ama özgür olmaktan memnun olacağın izlenimini edindim." "Şey, ama..."

"Korkmayın. Arzu ettiğiniz gibi olacak."

Selam verirken bir yumruğunu kalçasına koydu, sonra kısa elini savurdu. Pelerini bükülmüş kolunun üzerinden bir kanat gibi sarkıyor, uzaklaşırken

kanat ırpıyordu. O

Bacaklarını uzun adımlarla öne doğru itti, başı yukarıda, etrafına bakıyordu. Onu harekete geçiren kibir miydi, yoksa etrafındakileri görmek için mi izliyordu, söylemek zordu.

onlar onu görmeden kaçacaktı.

Nasıl istersen öyle olacak...?

Peki bu nasıldı, dua et? Ne istiyordu? İstedigine sahip olabilseydi ne isterdi?

Cate sevilmenin ne demek olduğunu bilmek istiyordu, bunu her şeyden çok istiyordu. Eğer bu ondan esirgenecekse, o zaman gecenin karanlığında bir erkekle bir kadın arasında neler yaşandığını, sarayın daha cüretkâr hanımlarının gülümsemesine ve başlarını savurmasına, hizmetkâr kadınların iç çekmesine neden olabilecek o duygu karmaşasını bilmeyi arzuluyordu. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Ross ona en azından bu kadarını söyleyebilirdi. Onunla yatmaya hazırды, çünkü bunu açıkça söylemişti. İmzaladıkları nişan sözleşmeleri evliliğin tüm yasallığını taşıyordu. Dokuz ay sonra onun çocuğunu doğurursa ve bebek onun varisi olursa çok az kişi tek kelime edecekti. Eğer lanet onu öldürürse

bir rahip yeminlerini dinlemeden ölmezdi.

Düğünün yapılabilmesi için üç hafta geçmesi gerekiyordu. İlanların okunması, haberlerin yakından uzağa yayılması, yaşlı laird'in ya da herhangi birinin düğüne itiraz edebilmesi için bu kadar süre gerekiyordu. Düğün ziyafeti hazırlanmalı, kızın çeyizi havalandırılıp hazır hale getirilmeli ve

Kralın verdiği toprakları almak üzere kuzeye doğru yola çıkmak için hazırlıklar yapıldı. Trilborn ve lanetin Ross'u hayattan kurtarmak için yarışabileceği üç hafta kalmıştı.

Gerçekten ne istiyordu?

Kararını vermek için sadece üç haftası vardı.

Kral Ocak ayının ilk gününden önce Greenwich'ten Shene Sarayına taşındı. İkamet yerinin değişmesi kısmen tebaasının farklı bir kesiminin kralın adaletine erişimini sağlamak, kısmen de boşalan sarayın birkaç yüz saray mensubunu, hizmetkârlarını ve hayvanlarını barındırmaktan kurtulmasını sağlamak içindi.

Henry yeni yılın, yeni bir başlangıcın simgesi olarak ev halkına güzel yeni giysiler sundu. Kraliçenin nedimesi olarak atanmamış olan Cate bu cömertliğin dışında bırakılmıştı. Onun yerine, yaklaşan evliliğinin şerefine farklı kumaş ve tasarımdan güzel bir kostüm aldı ve Ross'un da aynısını alacağı garanti edildi.

Bu hediye büyük bir sürpriz değildi. Henry onun ve kız kardeşlerinin vasisi olarak görev yapıyordu ve Isabel de Braesford'la evlendiğinde benzer bir hediye almıştı. Yine de hediyein zenginliği Cate'i ürkütmüştü. Elbise, kış mevsimine yakışır şekilde, parlak ipek kadifeden, yaprak dökmeyen bir renkteydi ve yırtmaçlı kolları iç elbisenin altın işlemeli krem rengi ipek kollarını ortaya çıkarıyordu. Daha fazla altın dantel yakayı ve işlemeli iç eteği ortaya çıkarmak için geriye doğru kıvrılan yırtmaçlı eteğin ters kama kısmını süslüyordu. Elbiseye eşlik eden kuşak, yüzlerce küçük zümrüt boncukla süslenmiş altın örgüden oluşurken, daha büyük taşlar kordonlarının uçlarından sarkıyordu.

neredeyse yere kadar. Kışın soğuğundan korunmak için beyaz kadifeden ince bir pelerin tedarik edilmişti. Pelerinin üzerine erminden bir başlık takılmıştı ve bu başlık özel gününde saçlarını örtmek için kullanılacaktı.

Cate kostümden çok memnun kalmıştı ama yine de seçme şansı olsaydı daha mavi-yeşil tonlarında bir kadife seçerdi. Elbette böyle bir şansı yoktu. Beyaz ve yeşil, Henry'nin Tudor hükümdarlığı için belirlediği renklerdi, bu yüzden onun iyiliğinin bir işaretiydi. Memnun olmalı.

Gwynne'in kadifeyi fırçalamasını, kürkü kabartmasını ve ipekteki kırıksıklıkları seğirterek düzeltmesini izleyen Cate göğsünde bir çöküntü hissetti. Gwynne'in

Düğün yapılmadan önceki akşam kıyafetlerin törenle sunulması

daha gerçek görünüyordu. Günler birer birer geçip gidiyordu. Yakında gitmiş olacaktı.

Son  c gecedir hiç uyumamıştı. Bir yanı karanlığa bakarak bekledi, ayak seslerini, dışarıdaki başka bir hizmetçi kadının fısıltısını ya da Ross'un öldüğünü söylemeye gelen bir nöbetçinin tıngırtısını dinledi. Her günün doğuşu bir ertelemeydi. Onu büyük salonda, et, ekmek ve biralarını yudumlayan diğer adamlarla birlikte iftar ederken görmek, güneşin doğuşu gibi moralini yükseltiyordu.

 kisi yeni yıl hediyelerini değiş tokuş etmişlerdi, bunun duygusallıktan çok beklendiği için olduğunu düşünüyordu. Kadın ona en yumuşak geyik derisinden,  skoya'nın devedikenini ile işlenmiş bir çift eldiven dikmişti. Adam da ona ii kurutulmuş ve baharatlanmış çiçeklerle dolu gümüş bir pomander hediye etmişti.

Saracen g llerinin yaprakları.

Son birkaç gün içinde birbirleriyle nezaketle konuştukları tek zamandı. Zorla evlendirilmelerinin yarattığı gerginlik ve belgeler imzalandıktan sonra aralarında geçenler, birbirlerinin yanında rahatsız olmalarına neden olmuştu.

Ross'un onunla yatma hakkını ilan ederkenki yüz ifadesi Cate'i nadiren terk ediyordu. Onun gözlerinin derinliklerindeki sahiplenici vaadi aklından silemiyordu. Bunu aklına her getirdiğinde, iinden karnının alt kısmına doğru bir titreme yayılıyordu.

Henry'nin fermanını kendisiyle istediği kadar yakınlaşmasına izin verdiği şeklinde algılayacağından korkuyordu. Ama almayacağından da korkuyordu.

Bu günlerde zihni öylesine alkantılıydı ki, korku ve özlemle, büzülme ve beklentiyle öylesine çalkalanıyordu ki, ne yaptığını bile zor anlıyordu. Yemek yemek imkânsız, uyumak belirsizdi. O kadar kötü bir arkadaştı ki, Marguerite büyük salonda bulabildiği her türlü arkadaşlık için onu terk etti. Yalnız kalan Cate, kuşağında el değmemiş nakışıyla hiçbir şeye bakmadan oturuyor ya da yüksek bir pencereden geçen atlılara bakarak ekose giysili tanıdık bir figür arıyordu.

Kendi kendine, daha gururlu olması gerektiğini söyledi. Bir ift geniş omuzun ardından i geçiren bir hizmetçi değildi. Hayır, o Leydi Catherine Milton'dı, bağımsız düşünen ve kararlarını düşünen bir leydi. Yapması gereken

Yapması gereken, inatçı  skoyalı'yı hâlâ gücü varken sınıra doğru kaçmaya ikna etmektir. Bunu başaramazsa, tıpkı tehdit ettiği gibi, bir rahibe manastırına girmesine yardım etmesi için kralın annesine ricada bulunmalıydı.

Cate hangi hareketin en iyisi olduğuna karar veremiyordu. İkiisi de çok kesindi.

Braesford Malikânesi'nden bir haberci geldiğinde Shene'de birkaç gündür yerleşik durumdaydılar. Yanında, bir dizi kar fırtınası nedeniyle uzun süredir gecikmiş olan yeni yıl hediyelerinden oluşan bir paket getirmişti. Ayrıca Cate'in kız kardeşi Isabel'den de bir mektup getirmişti.

Braesford ve Isabel saraya gelene kadar görmekten vazgeçtiği hediyeler onu ne kadar memnun etse de, Cate mektuba daha çok değer veriyordu. Okumak için yalnız kalana kadar bekledi, mektubu açtı, mührü kırdı ve özenle açtı.

Isabel'in memnuniyeti her kelimeye yansımıştı. İçindeki çocukla birlikte büyüdüğünü, bu yüzden erkek olduğundan şüphelendiğini yazıyordu. Öyle olması için dua ediyordu, çünkü bunun Braesford'u memnun edeceğinden emindi, ama Braesford onu hiç de umursamadığına dair tatmin edici bir şekilde temin etmişti. Küçük Madeleine, Henry'nin bebeği, dış çıkarıyordu ama başka türlü gelişıyordu. Toprak sahiplerinin ihtiyaçlarını karşılayan, malikânenin çengi kadınıydı, köylüler ve tam teçhizatlı silah arkadaşları, kuzularıyla ilgilenen bir koyun gibi onların ihtiyaçlarını karşılıyordu. Tamamen mutlu olması için eksik olan tek şey

sevgili kız kardeşlerinin yanında olmasıydı. Ve bu onu Marguerite'den aldığı bir mesaja getirdi. En küçük kız kardeşlerine göre

Cate için bir evlilik ayarlanmıştı. Isabel çok memnun olacaktı.

Keşke ortanca kız kardeşinin de memnun olduğunu bilseydi.

Cate haberin nasıl olup da bu kadar çabuk kuzeye ulaştığını merak ederken kaşlarını çatı. Bir an sonra Isabel'in Henry'nin ilk kez bir nişan önerdiğinden söz ediyor olması gerektiğini, onun son kraliyet emrinden haberdar olamayacağını anladı. Cate tekrar okumaya başladı:

Marguerite, muhtemelen düşes aracılığıyla başpiskoposa başvurup peçe takma izni alarak bu evlilikten kaçmayı düşünebileceğinize inanıyor. Bu konuda ne düşündüğünüzü bilmiyorum ama sizi dikkatle düşünmeniz konusunda uyarmak isterim. Dua ve iyi işlerle dolu bir hayat senin için yeterli olmayabilir, tatlı Cate. Korkarım ki Böyle bir görev için fazla uçucusunuz, bu sizi dayanamayacağınız kadar yıpratabilir. Ayrıca yapacağınız fedakârlığı da anlamanızı isterim. Bunun ne kadar değerli olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Karı koca arasındaki yakınlık, yatağın arkasında yalnız

kaldıkları anlar ne kadar güçlü olabilir

Perdeler. Bu zamanlar büyüldür, hayatın özüdür, şimdi kucakladığım bu en görkemli duruma, bir çocuğun yaratılmasına yol açar. Dahası, bir erkeğin yanında, canı pahasına koruyacağı bir yardımcı, arkadaş ve sevgili olarak durmak, kıyaslanamayacak kadar büyük bir nimettir. Kendini bunlardan mahrum bırakma, sana yalvarıyorum, sevgili Cate. Ya da mahrum etmek zorundaysan, çok iyi bir sebebin olduğundan emin ol.

Ben, daima ve her zaman, seni seven kız kardeşin, Isabel

Cate elinde tuttuğu parşömen parçasıyla sonsuz bir süre boyunca ateşe bakarak oturdu. Düşünceleri ve dürtüleri alevler gibi sıçrayıp dans ediyor, parlayıp sönüyor, sonra tekrar alevleniyordu. Çatırdıyor, tükürüyor ve dumana dönüşüyorlardı, ama merkezlerinde ölmeyen, parlayan kırmızı bir sıcaklık vardı.

Başkalarının onun adına hayatına karar vermesinden ne kadar da bıkmıştı. Bir şeyler yapmalıydı.

Evet, bir şeyler yapmalı ama ne?

Bir rahibe manastırında yaşamak pek cazip gelmiyordu. Gerçekte, gerçek bir mesleği yoktu.

Ne olursa olsun, kralın isteklerini yerine getirmeyi reddederse sarayda kalamazdı.

Isabel'le Braesford'a gidebilirdi, ama onları kendisini savunmaya zorlamak haksızlık, kendi yüzünden Henry'yle aralarını açmak da kabalık olurdu.

Babasının mirasından payına düşen mülklerden herhangi birinde ikamet etmesi imkansızdı. Tek başına, babası, erkek kardeşi ya da kocası tarafından korunmayan bir kadın olarak kuşatılacak, kaçırılacak ve tam da kaçınmak istediği türden bir zorla evliliğe maruz kalacaktı. Ya da Henry'nin gözetimi altında, kendini itaatkâr hissettiği zamana kadar esir olarak tutulacaktı.

Ross'un lanetin etkisiyle ölmesine izin veremezdi. Ne de onun bu riske girmesine dayanabilirdi.

Sonuç olarak, rahibe manastırı tek mantıklı seçenek gibi görünüyordu.

Eğer özgürlüğünden, servetinden ve bedeninin tüm neşesinden vazgeçmesi gerekiyorsa

Mesih'in gelini olacaktı, öyle olsun, ama önce en azından Isabel'in tarif ettiği erkeğe yakınlığın tadına bakacaktı. Şüphesiz Tanrı ona bu kadar kızmam.

Öğleden sonra çoktan bitip akşam yaklaştığında Cate ayağa kalktı ve odayı geçerek salona girdi. Koşuşturan bir hizmetçiye durdurarak Gwynne'i çağırdı. Hizmetçi kadın geldiğinde, Cate ona banyo için su hazırlamasını ve ayrıca odasında servis edilmek üzere şarap, etli börek ve meyveden oluşan hafif bir yemek hazırlamasını söyledi. Kendini içeri kapattıktan sonra saçındaki örtüyü çıkarmaya başladı.

Gece yarısı olup da saray geceyi geçirmeye karar verdiğinde Cate odasından çıktı. Bir kez daha Gwynne'in gri kürkten sade pelerinini ve döşemenin üzerinde fısıldayan yün hizmetçi terliklerini giyerek geniş, yüksek tavanlı odalardan bir hayalet gibi süzüldü. İçinin derinliklerinden hafif bir titreme geliyor gibiydi ve dişlerinin takırdamasını önlemek için sıkıttı. En çok istediği şeyi yapıyordu ama sanki başka bir kadının eve girip çıkmasını çok uzaktan izliyormuş gibi hissediyordu. nişlerdeki fenerlerin oluşturduğu gölgeler, devriye gezen saray muhafızlarının geçmesine izin vermek için durakladı, arkalarından sessizce uzaklaştı.

Ross'un odasına ulaştığında nabızı kulaklarında çınlıyor, kalbi göğüs kafesini dövüyordu. Kapıyı kaşımak için elini kaldırdı ama kapıya zar zor dokundu. Oyalanmak, bir cevap beklemek, görülmek anlamına gelebilirdi. Her halükârda, reddedilecek bir ruh hali içinde değildi. Bir eliyle Mandalı açıp içeri girdi.

Yerdeki çalılarının üzerindeki bir ayak sesinin belli belirsiz, fısıltılı hışırtısı onu uyaran tek şeydi. Hemen ardından uzun, siyah bir şekil üzerine çullandı. Geriye, kapıya doğru öyle hızlı itildi ki nefesi onu aceleyle terk etti. Nefesini geri alamadan, sert ve düz bir şey boğazını sıkıttı. Güneşten ısınmış bir zırh kadar sert ve sıcak bir beden ona doğru bastırdı. omuzlardan ayak bileklerine kadar.

Bir an için sadece şaşkın bir sessizlik oldu.

Müstehcen, yaratıcı ve Galce bir küfür Cate'in şakağındaki saç dallarını dalgalandırdı. Boynundaki ön kol o kadar hızlı bırakıldı ki, hava boğucu, ıslık gibi bir solukla ciğerlerine geri döndü.

"Gecenin bir yarısı bir adamın odasına gelecek kadar aklın yok mu senin?" Ross onun kulağına karşı talepte bulundu.

"Düşündüm ki," diye başladı, kuru daralmaya karşı yutkunup tekrar denemeden önce. "Uyuyor olacağımı düşünmüştüm."

"Ben de öyleydim, ta ki yavru kedinin tırmalamasını duyana kadar. Seni uyarmak isterim, tatlı Cate, eğer bu sefer ateşler içindeki alnımı yatıştırmaya geldiysen, buna ihtiyacın yok."

"Peki ne?"

Neredeyse kendisini sarsan ürpertinin aynısını onun üzerinde de hissettiğini düşünecekti. Ya da soğuktan titremiş de olabilirdi. Oda soğuk ve nemliydi, ateşten eser yoktu ve onu kendine doğru tutarken oldukça, oldukça çıplaktı.

Bir süre sonra, "Sizin vermeye hazır olacağınız bir şey değil," dedi.

"Neden geldiğimi bilmediğin halde nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

"Eğer bu bir oyunsa-"

"Hayır! Hayır, ben sadece diğer kadınların izin verdiği şeyleri istiyorum." "Peki bu ne olabilir?"

"Sevilmek için."

"Sevdim." Bu tek kelime boğazında düğümlenmiş gibiydi.

"Düğüne çok az zaman kaldı. Sen dedin ki..." Kuru dudaklarını nemlendirmek için durakladı. "Yapabileceğini ve yapacağını söylemiştin."

"Ve şimdi olmalı, burada olduğunuza göre? Şimdi, düğünden önce mi?"

Gözyaşları boğazından aşağı süzüldü ve konuşabilmek için tekrar yutkunmak zorunda kaldı. "Öyle görünüyor, yoksa hiç yapılmayabilir. Eğer yapmayacaksan..."

"Oh, yapacağım," dedi, sesi kalındı, ona daha yakın bastırdı, böylece eteklerinin arasından onun sert, sıcak uzunluğunu hissetti. "Ama bunun, fikrini değiştirirsen bir kenara bırakabileceğin bir şey olmadığını anlıyorsun değil mi? Bir kez yaptın mı, artık bitmiştir."

"Bunu çok iyi biliyorum," dedi basitçe. "Yapabiliyorken şimdi yap."

Sözcükler dudaklarından henüz çıkmıştı ki, adam onları aldı. Ağzı sıcak ve arayış içindeydi, hafifçe açtı, böylece yeni bir şarap yudumlar gibi onun tadına baktı, onun lezzetini aldı, ona kendi lezzetini verdi. Pelerininin kapüşonunu geriye itti, parmaklarını saçlarına geçirdi ve daha derine erişmek için başını eğdi.

Dudaklarının yüzeyi karıncalandı; yoğun bir haz içinde içine çekerken onun tatlılığını yakaladı. Ağzının içini tekrar tekrar taradı, yanaklarının ince ve hassas iç astarını okşadı, dişlerinin kenarlarını sıyırdı, diline dokundu ve geri çekildi. Kadın onunla buluşmak için ilerlerken, adam kalçasını onunkinin arasına sokacak şekilde kayd ve onu daha da yaklaştırmak için bir elini pelerininin içine soktu.

Adamın sıcak, tahrik olmuş erkek kokusu etrafını sarmıştı. Göğsünü çevreleyen kıvrık saçlar yumuşaktı ve ellerinin altında dalgalanıyordu. Avuçlarını düzleştirdi ve parmaklarının arasındaki hissin tadını çıkardı. Onun

Boğazında bir inilti titreşirken, göğüsleri şişerek elbisesini zorluyordu.

Ağzını kaydırdı, alnını onunkine dayamak için boynunu eğdi. "Durdur beni, Cate," dedi hem yalvararak hem de uyararak. "Beni şimdi durdur, yoksa çok geç olacak."

"Kapınızı açtığımda çok geçti." "Evet," dedi sert bir kabullenişle. "Evet."

Bir sert kolunu dizlerinin altından, diğerini de arkasından geçirmek için eğildi. Kız adamın göğsüne doğru kaldırılırken karanlık, kapalı göz kapaklarının ardında dönüp duruyordu. Bu etki onu öylesine sersemletmişti ki, adamın onu yatağın kenarına yatırdığını ve pelerinini çıkardığını fark etmesi bir an sürdü.

Karanlıkta bile hareketlerinden emindi. Bir erkeğin pelerini bir kadınınkine çok benziyordu kuşkusuz, ama yine de onun kaç kadını soyduğunu ve bunu bu kadar kolay yaptığını merak etmiyor değildi. Elbisesi, ödünç aldığı

Gwynne pelerinle birlikte bol ve kuşaksızdı. Etek ucunu yakaladı ve ellerini altına soktu. Kumaşı yukarı doğru iterek kollarının üzerinde toplanmasını sağladı, avuç içlerini ve açık parmaklarını dizlerinin üzerinden geçirdi ve sonra uyluklarına doğru kaydırıldı. Başparmakları birleşme noktasında buluştu.

ince bukleler. Narin kıvrımları açtı ve aralarında oynadı.

Bu his öylesine şaşırtıcı, öylesine enfesti ki, kadın kollarına yapışarak ona doğru sallandı. Adam elleri hâlâ elbisesinin altındayken onu yukarı çekti, kalçalarını okşadı, yuvarlak etlerini bir cimrinin sıktığı gibi sıktı avuç avuç altın. Sonra ani bir hareketle önlüğünü ve onunla birlikte vardiyasını yukarı itti ve her ikisini de başının üzerinden sıyırdı. Kadın nefesini tutamadan ya da soğuktan solumaktan başka bir şey yapamadan, adam onu yatağa geri bastırdı ve peşinden gitti, sıcak teni serinliğine, taş gibi kasları ve siniri yumuşaklığına, sıcak sertliği yumuşak kıvrımlarına ve nemli oyuklarına karşı. Kuş tüyleriyle kaplı bir örtüye uzandı ve üzerlerine yerleşmesi için kaldırdı. Sonra kuş tüyü şiltenin üzerinde kayarak onu altına çekti.

"Üşüdün mü?" diye sordu boynuna sokulurken, saçlarını omuzlarının altından avuçlayarak kafa derisine yaptığı baskıyı azalttı.

"Hayır... pek sayılmaz." Kuştüyü şiltenin yumuşaklığına yarı yarıya gömülmüşken ve göğsündeki, kalçalarındaki ve bacaklarındaki kıllarla belli belirsiz pürüzlü sert vücudu nefis bir sürtünmeyle üzerine bastırırken, adamın sıcaklığı onu sarmışken nasıl olabilirdi ki?

"Titriyorsun, ama asla korkma. Seni ısıtacağım."

Oh, evet, bunu yapacağını biliyordu, yatakta aşağı doğru kayarken, başı örtünün altında kaybolurken, nemli, sıcak bir çizgi izledi

Boynundan aşağı, köprücük kemiklerinin arasındaki çukura ve göğüslerinin ikiz tepelerinin arasına öpücükler kondurdu. Aralarında ıslak bir yol açtı, spiral şeklinde birinin zirvesine tırmandı ve sonra tekrar aşağı indi, diğerine başladı. Meme uçlarını diliyle ileri geri oynattı, onlar neredeyse acı verecek kadar kasılırken, ancak o zaman birini ağzının sıcak emişine aldı.

Kadın tiz bir çılgılık atarak adamın altına girdi ve topuklarını adamın yatağına bastırdı.

Daha yakın olma ihtiyacı içinde yatıyordu. Onu içinde istiyordu, oradaki boş acıyı doldurması için ona ihtiyacı vardı.

Hazır değildi, işi bitmemişti. Daha yeni başlamış gibi görünüyordu.

Daha aşağılara indi, sakalının kirli sakalıyla karnının düz yüzeyini törpüledi, sızı başlamadan önce ağzı ve diliyle sıyrıkları yatıştırdı. Onu içine çekti, sıcak nefesiyle üzerine üfledi. Dili hafifçe alıştırarak uyluklarının birleştiği yerdeki ince buklelere daldı, sonra bacaklarını açarak aralarına uzandı ve okşamalarını yoğunlaştırdı, ziyafet çekti, emdi, durmadan tattı.

Adam onun içini ve dışını öğrenirken, ya da öyle görünürken, göğsünde hıçkırarak nefes alarak kıvrandı. Kendini kaybetmiş bir halde parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi, ateşli elleriyle adamın omuzlarını araladı ve onun sırtına. Vücudunun kendininkinden çok farklı olan sert düzlemleri, onu canlı bir kalkan gibi sarmış gibi görünen kıvrımlı kasları ve ölümcül gücü onu büyüledi. Çelik üzerinde ipek gibiydi, emirlerini fısıldarken, hareketlerini yönlendirirken, onu istediği gibi yerleştirirken baskın ama yalvaran biriydi. İhtiyacının öfkesi içinde filizlenip, nabız gibi atarak onu nefes nefese bıraktığında ustalığı tamamlanmıştı.

Tekrar üzerine çıkarak ağzını uzattı. Akılsız, akılsız, onu aldı, dilini kendi derinliklerine çekti, ondan daha fazlasını, onun tamamını istedi, farkına varmadan, kavrayışının hemen ötesinde duran bir şeye ihtiyaç duydu. Ateşler içindeydi, içi eriyordu, o kadar sıcaktı ki, hiçbir şey bu yakıcı acıyı dindiremez gibiydi.

Yapabilirdi. Yaptı da.

En şiddetli ihtiyacının doruğunda, onun nemli sıcaklığına bastırdı, yavaşça girerek aldı ama verdi, serbest kalabilmesi için geri çekildi

Tuttuğu nefesi, kalçalarını kavrayıp onu tekrar kendine çekene kadar tekrar tekrar yaptı, yakıcı acısına karşı onu daha derine itti. Adam kızlık kafasının derin iç bariyerini aşp onu doldurduğunda, onu bir bütün haline getirdiğinde yüksek sesle hıçkırdı.

Sonra hafif bir tempo tutturdu, yavaş bir sürtünme kadının başını bir yandan diğer yana çevirmesine, haykırmasına, daha fazlasını istemesine, mucizeyi bir kez daha istemesine neden oldu. Onlar temel bir ihtiyaç içinde birbirlerini zorlarken örtü fark edilmeden kayıp gitti. Ve kadın tekrar ona uzandığında, adam dizlerini iyice bastırdı ve ona her şeyini verdi, o kadar derine battı ki kemiğin sertliği kadının yumuşak tümseğine sürtündü. Geri çekildi ve sonra kendini tekrar ona verdi, ve yine.

Mükemmeldi, hızı ve gücü gittikçe artan çalkantılı bir vuruştı. Yatağın deri kayışları üzerinde sallanmasına neden olan yumuşak gümbürtülerle birlikte hareket ettiler ve yatak perdelerini ısınmış vücutlarını havalandırana kadar salladılar. Her dalış, tüm gerginliği ve korkuyu ortadan kaldıran zevk dalgalarını içinden geçirdi. Kendisine gösterilen vaadi ararken, onu basit bir şehvetle arzularken, onu almak için sınırsızca verirken, onu sıkı bir çabayla karşıladı. Ve adam onu yorulmak bilmeyen bir güçle ona getirdi, sınırsız bir cömertlikle ve terletici bir çabayla ona hediye ve zafer olarak verdi.

Daha sonra, göz kapaklarının altından süzülen gözyaşlarıyla ona sarıldı. Boynuna kondurduğu özel bir öpücükle onun teninin tuzunu tattı, yüzünü onun sıcak tenine bastırdı ve onun çiğ kokusunu, özündeki erkekliği içine çekti. Onu teninde, kemiklerinde, varlığının merkezinde hissetmeyi özümsemi. Onu, kendisine bir daha asla bilemeyeceğini düşündüğü kadar zevk veren bu adamı ezberledi.

Veda etti.

Ross doyunluktan yarı sersemlemiş bir halde yatıyor, onu neredeyse uykuya sürükleyecek kadar güçlü bir uyku isteğinin kıyısında geziniyordu. Bunu engelleyen tek şey şaşkınlığıydı. Cate'in sıcak ve çıplak bedenini yanı başında tutmasaydı, geçen zamanın alışılmadık derecede ateşli bir rüya olduğunu düşünebilirdi.

Ona gelmişti.

Tüm umutlara ve nedenlere rağmen, aklında günlerdir onunkinden neredeyse hiç ayrılmayan aynı şeyle onun odasında belirmişti. Kadın

Sevilmeyi istemişti ve o da neredeyse hiç düşünmeden bunu yerine getirmişti, çünkü dünyada bu kadar çok istediği başka bir şey yoktu.

Çok önemli bir şey ifade ettiğinden değil. Hayır, elbette değildi. Birbirlerinin arkadaşlığına, kollarına atılmışlardı. Yatağa girme ihtimali, yani bunun gerçekleşeceği varsayımı İlk andan itibaren oradaydı. Saraydaki bazıları bunun ormanda geçirilen karanlık ve soğuk bir gecede gerçekleştiğinden emindi. Nihayet şimdi gerçekleşmiş olması, karı koca olarak hakları ve görevleri olduğu üzere, iki insanın zevk almasından ibaretti. Şairlerin tasvir ettiği gibi asi bir tutku, yürek yakan bir hayranlık söz konusu değildi.

Yine de, hızlı bir düğün çok arzu edilen bir şey gibi görünüyordu.

Ona bu kadar yakın yatan kadın nefes alırken biraz sarsıldı. Yanağının köprücük kemiğine dayandığı yerde ıslak bir sıcaklık hissettiğinde Ross'un içinde bir endişe uyandı. Ağlıyor olabilir miydi? Yatağına aldığı kadınlarda genellikle uyandırdığı tepki bu değildi.

"İyi misin?" Bunu sorarken elini uzatıp örtüyü çekti, üzerlerini örttü ve fazlalıkları kadının arkasına sıkıştırdı.

Hızlıca başını salladı ama konuşmadı. Sıkıntısını ele vermeden konuşamayacağına dair bir kanaat oluştu. Elinden geldikince dikkatli bir şekilde, karışmış saç tellerini kadının yüzünden uzaklaştırdı. "Seni asla incitmek istemedim. İlk seferinde sana karşı daha yumuşak davranmalıydım."

"Nasıl... bunun ilk olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sözcükler boğuklaşırken adamın tutuşuyla sertleşti.

"Bunun yolları var." Parmaklarıyla kızın saçlarını taramaya devam etti. "Çok... sıkıydın."

"Elimden bir şey gelmez!"

"Hayır," dedi, sesi ciddiye, ama kahkahalar onu istila etmekle tehdit ediyordu, "ve şikayet etmiyorum, sana söz veriyorum."

"Oh."

"Bir dahaki sefere daha kolay olacak." "Eğer bir dahaki sefer olursa."

Kalbi ağır bir gümbürtü çıkarırken hareketlerinde durakladı. "Eğer?"

"Boş ver. Eminim her şey yoluna girecek."

Yine o lanet olası Graces lanetiydi, bundan emindi. Onun başka bir zamanı görece kadar yaşayamayacağına inanıyordu. Onun için kehanetler ve alametler, ama onun kesinliği onu biraz tedirgin etti.

Odasına bu yüzden mi gelmişti -ölmeden önce onunla bu zamanı geçirmek istediği için, bunu hak ettiğini düşündüğü için mi? Bu fikir hiç de hoş karşılanmamıştı.

Şikâyet etmeye hakkı olduğundan değil. Sadece şehvetin ötesine geçen nedenlerden ötürü onun isteğini kabul etmişti. Onu özlemiş, Trilborn'un acımasız bir kabul törenini önlemeyi arzulamıştı. Ross onunla ilk birlikte olanın kendisi olmasından mantık ötesi bir mutluluk duyuyordu. Ve bunun kan davasıyla pek bir ilgisi yoktu, yine de bunun farkındalığı her zaman aklının bir köşesindeydi. Trilborn'un onu zorlaması, daha fazla acı çekmesine ve yaralanmasına neden olması düşüncesinden nefret ediyordu. Piçin bunu yapacağı kesindi; düşmanının müstakbel gelinini almak Trilborn'a çarpık bir tatmin yaşatacaktı.

Ross bunu Cate'e nasıl açıklayacaktı? Deneyemezdi bile. Zayıflığını mazur gösterir gibi konuşacak ya da daha kötüsü, Trilborn'u az önce kendisinin yaptığından daha fazlasını yapmaya niyetli olmamakla suçlayacaktı.

En azından onun aklını ölüm düşüncelerinden uzaklaştırmanın bir yolunu biliyordu. Tamamen özverili değildi ama yapacak bir şey yoktu; azizlik iddiasında bulunmuyordu. Kız öylesine tatlı bir duyarlılık göstermişti ki, amacını düşünmek bile vücudunu acıya boğuyordu. Uzun zamandır hayatında olmayan her yumuşak ve şefkatli şey, tattığı her ballı neşe oydu. Dahası, burada onun yanındaydı, yorganın altında sıcacık, kollarında yüce bir şekilde çıplaktı.

"Ah, pekala," diye mırıldandı ona doğru daha fazla dönerken, dizini bacaklarının arasına soktu, böylece ıslak yumuşaklığının tadını çıkarırken ısınmış sertliğini ona daha iyi bastıracaktı, "eğer daha önce öleceksem-"

"Öyle söyleme!" dedi, sesi kalındı ve parmakları göğsünde yayılan tüyleri sıkıyordu.

Yüzünü buruşturdu ve elini tutup böğrüne yerleştirdi. Elini çektikten sonra göğsünü avuçladı, meme ucunu ıslatmak için başını eğdi ve sonra üzerine üfledi, onun için tomurcuklanırken gülümsedi. "Eğer öleceksem," diye tekrarladı, dudakları şeftaliye benzeyen hazineyi okşarken, "en çok özleyeceğim zevki tekrar tadabilirim."

Cake kendi yatağında, Marguerite ile paylaştığı odada uyandı. Yanlış gibiydi. Orada uzanmış, tavana bakarken, uyku sarayına geri dönüş yolunu hatırlayamıyordu.

Ah, evet. Çünkü yapmamıştı.

Ani bir sıcaklıkla Ross'un bir gece önce yatağından kalkıp bir leğene doğru ilerlediğini ve bir bezle geri döndüğünü hatırladı. Onu öylesine büyük bir özenle temizlemişti ki, kız tahrik olmanın etkisiyle neredeyse inleyecekti.

sadece onun acı çektiğini düşünmesinden korkuyordu. Daha sonra vardiyasını bulmuş ve başına geçirmeden önce düzeltmişti. Bu Vücudunun önemli bir bölümünü gerçekten örtmeye isteksiz görüldüğü için süreç biraz zaman almıştı. Bir keresinde onu tamamen giydirmiş, sonra da her şeyini çıkarıp onu kollarının arasına almıştı.

Sonrasında yorgunluk uykusuna yatmışlar, horoz ötünceye kadar uyumuşlardı. Gri şafakta kendi giysilerini giymiş, sonra da Marguerite'in elbisesini başından aşağı atmış, pelerinin aceleyle üzerine geçirmiş ve onu odasına götürmüştü. Onu öptü ve orada bıraktı, ait olduğu yerde, Marguerite'in yanında yatağa girmesi için onu terk etti.

Ait olduğu yere mi? Artık öyle görünmüyordu.

Cate yatakta gerindi, gevşeyebileceğini bilmediği kasları gevşedi. gerginleşti. Kendisini sayısız yerde son derece hassas, içten içe acıyan ama bir o kadar da doygun hissediyordu. Yaptığı şey için biraz utanç duymalıydı, ya da rahibeler mutlaka ona söyleyecekti, ama o söyleyemedi. Ross'a gittiği için son derece memnundu. Artık bir erkekle bir kadın arasında neler geçtiğini biliyordu.

Evet, biliyordu ve bir daha asla sahip olamayacağı düşüncesi o kadar acı vericiydi ki yan döndü, dizlerini yukarı çekti ve yorganı başının üzerine çekti. Gözyaşları burnunun arkasını yaktı ama sıkıca kapattığı göz kapaklarının altından sızmadı. Onları engelleyen şey, aniden farkına vardığı şeydi.

çocuğu olabilirdi. Isabel'de olduğu gibi, içinde yeni bir hayat canlanıyor olabilirdi.

Hayır, Isabel gibi değil. Rand Braesford'daki kız kardeşinin aksine, Cate Ross'u sevmiyordu, Ross da onu sevmiyordu. Aralarında yatan şey, rahiplerin karşı çıktığı türden bir şehvetti. Bu şehvet tensel bir şeydi. Ruhun, alev alev yanan bedenlerin ve dokunup kavrayan ellerin; yaşamın soluğunu değiştirecek kadar derin öpüşmelerin ve en saf hayvani birleşmenin. Saray aşkının yıllıklarında anlatıldığı gibi, şövalyenin leydisine olan uzak tapınmasına dair hiçbir şey yoktu.

Hayır, kesinlikle değil. İkisi de birbirine aşık değildi. "Hâlâ yatıyor musun, Cate?"

Marguerite bu soruyu sorarken odaya çarptı ve beraberinde taze açık hava kokan soğuk bir hava getirdi. Cate bu kaba enerji karşısında biraz inledi.

Hızlı ayak sesleri yatağa yaklaştı ve perdeler açıldı. "Sabahın yarısı oldu ve güzel bir sabah, güneş vaat ediyor. Kendini iyi hissetmezsen kaçıracaksın. En sevdiklerinizden birine veda etmeyi ihmal ettiniz bile."

Cate doğruldu, zarafetten çok hızla hareket ediyordu. Yorganın altında çırılçıplaktı ama Marguerite'in umurunda değildi, çünkü o da aynı doğa koşullarında uyuyordu. "Hangi favorin?"

"Trilborn, canım," diye cevap verdi kız kardeşi gülerek. "Memnun değil misin?"

Cate yastığı arkasına itmek için uzandığında rahat bir nefes aldı. Bir an için Ross'tan korkmuştu... ama öyle değildi. "Bir süre uzak kalacağını umabilir miyiz?"

"Olabilir, gerçekten." Marguerite saraydaki son dedikoduları aktarmaya devam etti; Henry'nin önceki akşam soylu adamla bir süre baş başa kaldığı ve bunun sonucunda da ayrıldığı söyleniyordu.

"Aralarında ne geçti, merak ediyorum."

"Lord Trilborn'un burası ile kuzey yürüyüş yolları arasındaki her malikâne ve kaleyi ziyaret ederek, Henry'nin isyan durumunda kendisine sağlanmasını beklediği adam ve silah sayısını bildireceği söyleniyor. İşte bu.

işinden bahsediyor. Birçoğu bunun bir maskaralıktan başka bir şey olmadığını iddia ederken, diğerleri yaz geldiğinde yollarda orduların olacağını tahmin ediyor."

Cate'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Kesinlikle hayır."

Kız kardeşi ciddi görünüyordu, insanların sığır gibi katledildiği savaş haberlerinin korkunç hale getirdiği bir çocukluktan sonra öyle de olabilirdi,

ardından hainlerin tüyler ürpertici infazları geldi. "Size sadece duyduklarımı anlatıyorum. Dahası da var."

"Daha mı?" Cate bir elini saçlarının arasında gezdirerek, sıçan yuvasına dönmüş gibi görünen saçlarını kurtarmaya çalıştı. Nasıl bu hale geldiğini düşünmek istemiyordu.

"Söylentiye göre Lord Trilborn gittiği her yerden raporlar, Henry'nin ordusuna taahhüt edilen adamların ve malzemelerin listelerini gönderecekti."

"Endüstrisinin kanıtını mı gösteriyor?"

"Ya da Henry'nin davasına yardım etme isteği. Söylediklerine göre bu göreve kral ile müstakbel kocanız arasında yapılan özel bir toplantı sırasında karar verilmiş."

Cate itiraz ederek, "Ama bu evliliğimizle ilgiliydi," dedi.

"Öyle miydi?" Marguerite en gizemli gülümsemesiyle sordu. "Yoksa evlilik Trilborn'u aramızdan alan görevle mi ilgiliydi?"

Cevabı olmayan bir soruydu bu. Gerçekte, bunun bir önemi yoktu. Winston Dangerfield'ın, Lord Trilborn'un gerçekten ölmüş olması yeterliydi.

O gitmişti, bu da kan davasından kaynaklanan tehlikenin ortadan kalktığı anlamına geliyordu. Ross hızla yaklaşan düğünden önce ölecekse, bunun başka bir nedenden olması gerekirdi.

Peki ya ölmediyse, yaşadıysa, bu ne anlama gelirdi? Cate bunu düşünmeyi reddetti. Bunun ne kadar olasılık dışı olduğunu bilmek göğsünü ağrıtıyordu.

"Bu gece ne yapacaksın?"

Cate başını kaldırıp kız kardeşine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ross'a gidecek misin, gitmeyecek misin?"

"Nas1l-"

"Uykum hafıftır, bu yüzden bu sabah döndüğünüzü gördüm. Üstelik artık çocuk değilim, üreme eylemini bir süredir biliyorum."

Cate yüzünü buruşturarak, "Lütfen, bu kadar yüksek sesle değil," dedi.

"Seni suçladığımı sanma, çünkü suçlamıyorum. İstediğin şey için dışarı çıkman cesurcaydı." Kız kardeşi kaşlarını çattı, peçesinin bir köşesini ağzına götürdü ve kenarını ısırды. "Ben o cesareti gösterebilir miydim bilmiyorum."

"Cesaret mi?"

Marguerite ona karanlık bir bakış attı. "Yatak için de, ondan sonra gelecekler için de. Diyelim ki müstakbel kocanıza umutsuzca aşık oldunuz, ama duygularınız karşılık bulmadı. Ya ölürse? Sahip olacaksın

Onun kollarında geçirdiğin geceler için kalp acısından başka bir şey gösteremezsin. Onun çocuğuna sahip olsan bile, onu senden alacaklar."

"Asla!"

"Yemin ettiğin gibi bir manastıra girersen tabii ki girecekler. Gitmezsen de aynı şey olacak. Bebeği alırlar ve seni uzak bir yere sürerler, eriyip gidene kadar gözetim altında tutarlar. Ya sana katılırdım izin verilirse, ama izin verilecek mi?"

"Beni çok neşelendiriyorsun, sevgili kardeşim. Sensiz nerede olurum bilmiyorum." Cate'in tuzakları kendisinin de görmesi gerekirdi, aklında başka şeyler olmasaydı görebilirdi.

Küçük kız kardeşi ona kaşlarını çatı. "Seni ve Isabel'i izlerken kararımı verdim. Ne pahasına olursa olsun tekrar nişanlanmaktan kaçınacağım."

"Seçim sizin olmayabilir."

"Anlaşmadan önce kaçacağım, kaçacağım. Eğer bana uygun bir adam bulursam, aramızda yeminlere gerek kalmadan onunla günah içinde yaşayacağım."

"Ama seni seviyorsa..."

"Bundan nasıl emin olabiliriz, sen ve ben? Herhangi bir adam bizi sevdiğini söyleyebilir, ama bunu bilmemizin tek yolu beklemek ve düğünden önce ölüp ölmediğini görmektir. Bir erkeğin hayatını bu şekilde riske atmasına izin vermek bizi nasıl bir insan yapar?"

"Korkunç bir şey, katılıyorum," dedi Cate, sesi pek düzgün değildi, "yine de başka ne yapabiliriz ki?"

"Bu gece Ross'a gidip seni götürmesini isteyebilirsin."

Cate kısa bir kahkaha attı. "Ondan kendisi için gitmesini istedim. Onur meselesi olarak reddetti ve beni de yanında götürseydi bunu farklı değerlendireceğine inanmıyorum. Muhtemelen bunun Henry'nin güvenini kötüye kullanmak olduğunu düşünürdü."

Marguerite, "Elbette yapardı," diye mırıldandı, "büyük İskoçlar mankafa." Başını kaldırdı. "O halde beklemekten başka ne yapılabilir bilmiyorum. Ve ondan alabildiğin kadar keyif al."

Cate bu mantığa karşı çıkmanın bir yolunu bulamadı. Doğrusu, bu mantığın tavsiye edilecek çok yanı olduğunu düşünüyordu.

Kralın kaprislerine izin vermeyi başaramadı.

Henry kuşluk vakti bir grup arkadaşını toplayarak saraydan yola çıktı. Tamamı erkeklerden oluşan av partisi birkaç gün yok olacaktı. Doğal olarak Ross da onlarla gitmek zorunda kaldı.

Cate bu haberi duyduğunda dehşete kapıldı. Ross saray duvarları içinde kaldığı sürece lanetin tehlikelerinden makul ölçüde korunmuş görünüyordu. Artık bu sona ermişti. Kazalar kraliyet avlarında endişe verici bir sıklıkta yaşandı. Erkekler ok ve mızrakla hünerlerini kanıtlamak ya da kraliyet sofrasına en çok eti sunarak lütuf kazanmak için yarışıyorlardı. Rekabet pervasızlığa yol açtı.

Engabeli arazide dört nala koşmanın, kar erimesiyle coşan dereleri geçmenin ya da takipçilerine saldırabilecek geyik ve yaban domuzlarını köşeye sıkıştırmanın tehlikelerinin ötesinde, yoldan çıkan oklar da vardı. Tüm bu av ölümleri tesadüfi değildi. Fatih William'ın oğlu ve varisi William Rufus da bu şekilde öldürülmüştü. Küçük kardeşi I. Henry Beauclerc'in tacı almak için bunu ayarladığı iddia ediliyordu. Eğer bir kral düşebiliyorsa, daha az korunan biri için bu ne kadar kolay olabilirdi ki?

Trilborn'un avda olmadığını bilmek de korkularına yardımcı olmuyordu. Düğünün gerçekleşmediğinden emin olmak için yakınlarda oyalanıyor olabilirdi.

Evet, peki Henry'nin amacı ne? Düğün ziyafetinden önce saray kilerinin yenilenmesi gerekebilirdi. İskoçyalı'nın bunun için geyik eti ve domuz eti sağlamaya yardım etmesi gerektiğini düşünmüş olabilirdi. Yine de Henry'nin ikisi arasında geçenleri bilip bilmediğini merak etmeden edemiyordu. Ross'un doğduğu topraklara sadakatten uzaklaştığına dair her türlü imayı ortadan kaldırmayı tercih edebilirdi.

Zaman akıp geçti. Saray, kralın varlığı ya da muhafızları olmadan doğal olmayan bir sessizlik içindeydi. Haberciler av ve saray arasında dört nala gidip geliyorlardı. Her türlü av hayvanıyla dolu arabalar her akşam mutfak avlusuna girerek avın başarılı geçtiğini kanıtlıyordu. Av partisinden hiçbir felaket haberi gelmedi. Ne zaman döneceklerini bildiren bir mesaj da gelmedi. Düğün yaklaştıkça, Henry'nin Ross'u düğün geçene kadar uzak tutmaya niyetli olduğu anlaşılıyordu.

Sonra düğün arifesinde, akşam ezanından kısa bir süre önce, güçlü bir borazan sesi duyuldu. Çığlıklar sarayda yankılandı. Seslere Bağırışlar ve yüksek sesli tezahüratlarla geri dönen avcıların kfilesi saray kapılarından içeri girdi.

Cate, eski taş ve ahşap yığınının saran hoş geldin fırtınasını duyunca aceleyle ahır avlusuna bakan bir pencereye koştu. Dışarı eğildi ve seyisler koşarak gelirken adamların inişini izledi. Uzun dakikalar boyunca, alaca karanlıkta yaşanan karmaşaya bir anlam veremedi.

Sonra onu gördü.

İşte Ross, ekose bir girdap içinde bineğinden sallanıyor, dizginleri bir gülümseme ve bir bozuk parayla bir seyise atıyordu. Güvendeydi, zarar görmemişti, binicilerden ve köpeklerden oluşan gruptan uzaklaşırken eyerinin sertliği diğerlerine göre daha azdı.

Aniden durdu ve gözlerini saraya dikti. Sanki onun varlığını hissediyormuş, onu izlediğini biliyormuş gibi pencereleri aradı.

Cate kalbi boğazında düğümlenerek içeri, pencereden uzağa çekildi. Ne yapıyordu ki? Nişanlısını umursamaması gerekiyordu. Bu tuzağa düşmek ölümcül olurdu, çünkü bundan sadece acı doğabilirdi.

Ama elbette Ross Dunbar'ı çekici bir adam ve nefes kesici bir sevgili olarak takdir etmenin ötesinde önemsemiyordu. Onun yaşamı ya da ölümü onun için, birlikte birkaç saat geçirdiği herhangi bir adamdan daha fazla bir anlam ifade etmiyordu. Onu, kendisine verdiği şefkatli inisiyasyon armağanı nedeniyle her zaman hatırlayacaktı ama ölümüyle yıkılmayacaktı. En şiddetli acısı, onu ve kız kardeşlerini takip eden lanete karıştığı için duyduğu suçluluktan kaynaklanacaktı.

Evet, işte buydu. Göğsündeki tuhaf boğulma hissinin nedeni yalnızca suçluluk duygusuydu. Belki bir de şu an ile düğün saati arasında yaşanabilecekler için duyduğu korku.

Pencereden görünen bir kadın figürü Ross'u ateşledi. Orada duran Cate'ti; bunu adını ve soyunu bildiği kadar kesin olarak biliyordu. Son birkaç gündür deli gibi avlanıyor, içini kemiren özlemleri bastırmaya çalışırcasına kızıl geyiklerin peşinden koşuyordu. Sanki onu esir almak için tasarlanmış bir cadı ilacı içmiş gibiydi. Cate'i aklından çıkaramıyordu. Onunla birlikte ata biniyor, atının toynaklarının gürültüsü arasında onunla konuşuyor, o otururken ateşin ortasında belirliyordu ve onu rüyalarında ziyaret etti.

Şehvet, dedi kendi kendine. Aylardır inkar edilen bedeni, cinsel rahatlamamanın çarpan hazzını yeniden keşfetmiş ve daha fazlasını istemişti. Düşünceleri müstakbel gelini üzerinde yoğunlaşmıştı çünkü onun ballı tatlılığının tadına bakmış ama doymamıştı. Onu tırmıklayan ihtiyaç pençeleri, yatak perdelerinin arkasında geçireceği birkaç saatle yönlendirilecekti.

Sarayın en yakın girişine doğru ilerleyerek, avın ter, çamur, at ve hayvan kokusundan arınmak için çamaşırvhanedeki ortak banyo güvecini ziyaret etmeyi ve ardından karnındaki yaygarayı dindirmek için bir yemek yemeyi planladı. Sonra da Leydi Catherine'in bu gece kendisiyle yatmasından mutluluk duyacağı mesajını iletmenin bir yolunu bulacaktı.

Yıkanmak için ayrılan oda sürekli yanan ateşten dolayı sıcak, alevlerin üzerinde asılı duran su kazanlarından dolayı da buharlıydı. Banyo sıcak, bitki kokulu ve derindi. Ahşap bir iskelet üzerindeki küflenmiş keten örtüsü üç taraftan hava akımını kesiyor, dördüncü tarafı ise ateşe açık bırakıyordu. Onunla ilgilenmesi için gönderilen hizmetçi şımarık, tombul ve temizdi.

Kirpiklerinin altından ona attığı bakışta bariz bir davet vardı.

Ross baştan çıkmamıştı. Aklında daha iyi bir av vardı.

Kadını birkaç sert sözle başından savdıktan sonra bir avuç yumuşak sabunu saçlarına sürdü, köpürttü ve duruladı. Vücudunun geri kalanını ovaladıktan sonra kollarını keten astarla kaplı ahşap küvetin kenarlarına dolayarak arkasına yaslandı. Suyun sıcaklığı

Kaslarının acısını dindirdi ve uzun günün son soğuğunu üzerinden attı. Gece derinleşiyordu, mumlar sehparında titriyor ve Odanın köşeleri gölgelendi. Göğsü lüks bir iç çekişle inip kalkarken gözlerini kapattı.

Akşam yemeklerinde Leydi Catherine'le bir randevu ayarlayabilirdi ama bu, Leydi'nin kendisine tekrar gelme riskini göze alacağını varsaymayı gerektiriyordu. Yemekten sonra onunla birlikte yürüyebilir ve onu odasına çekebilirdi, ama böyle bir hile onu

Görülürlerse kınanacaklardı. Marguerite'in kendisiyle baş başa kalmasını beklemektense, sarayda baş başa kalabilecekleri bir köşe arayabilirdi ama aklına gelen her yer keşfedilebilirdi. Ya da Marguerite'in küçük bir rahibe hücresi olan odasında görünebilir ve Marguerite'in hem şikayetçi hem de mahremiyetlerine izin verecek kadar sağduyulu olacağını umabilirdi.

Her nasılsa, kralın adamları etrafında horlarken uyumaya çalışırken bu olasılıkların sakıncaları olduğundan daha büyük görünüyordu. Taktiklerin hiçbirisi ona uymuyordu, ama alternatifi onu daha da az memnun ediyordu. Evlilik arifesindeki bir damat için perhiz şüphesiz uygundu ama Ross bunun hiçbir faydasını göremiyordu.

Menteşe gıcirtısı gibi yumuşak bir ses düşüncelerini dağıttı. Onunla birlikte, üstündeki örtüyü hafifçe dalgalandıran bir hava akımı geldi ve

Omuzlarının tepesinde tüyleri diken diken oldu. Ancak kimse konuşmadı ve ayak sesleri duyulmadı.

Bu, temizliğe önem veren başka bir avcının girişi değildi; havlu getiren bir hizmetkâr kadın, kazanları doldurmak için daha fazla su ya da daha kişisel bir teklif de değildi. Ross kıpırdamadan yatıyor, zar zor nefes alarak dinliyordu

kumaşın kumaşa çarpmasıyla oluşan fısıltıyı duydu. Kadın mı erkek mi, anlayamadı. Ta ki erkek terinin ve geçirilmiş biranın keskin kokusunu alıncaya kadar.

 st nde, küveti çevreleyen branda çadırın üzerinde, köşedeki sehpanın üzerindeki  anağa benzeyen lambanın  ışığıyla oluşan bir gölge ilerledi. Gölge Siluet yükseldi, genişledi, havaya kaldırdığı yumruğunda kısa ve sivri bir şey tutan bir adam şekline dönüştü. Davetsiz misafir öne doğru eğildi, kolunu daha yukarı kaldırdı.

Keten donuk bir çığlıkla yırtıldı. Ross üzerinde beliren kalın kıllı bileği yakalamak için elini kaldırdı. Öyle bir güçle b kt  ki Davetsiz misafirin elindeki bıçak düştü ve Ross'un dizlerinin arasındaki küvete sıçradı. Sert bir g  le ve köpüklü su şelalesiyle yukarı doğru fırlayarak, kolu sert bir  at rtıy la bükülmüş dizinin üzerine indirdi.

Adam  ığlık attı, sarsıldı, geriye doğru çırpındı, böylece yarılmış banyo kanopisini desteklerinden yarıya kadar sürükledi. Ross onu daha uzağa göndermek için sert bir itiş yaptı. Saldırgan o kadar sert indi ki yuvarlandı ve şöminenin hemen yanında durdu. Gözleri çılgına dönmüş bir halde ayağa fırladı.

Ross arkasından dalmak için küvetten sıçradı ama ayağı sürüklenen tenteye takıldı, yere yayılan sabun köpüklerinin içinde kaydı. Sendeledi, eli kirli bir atlete takılacak kadar hamle yaptı ama adam homurdandı ve yırtarak kurtuldu.

Dengesini kaybeden Ross taş zemine boylu boyunca çarptı, kirli köpükler içinde yuvarlandı ve yarı iyileşmiş bıçak yarası şiddetli bir ağrıya dönüştü. Saldırgan a ık kapıya doğru hamle yapıp içeri kaçarken, Ross tekrar ayağa fırladı ve peşinden koşarken küfürler savurdu.

Çıplak, ıslak ve öfkeli bir halde, yan tarafını tutarak dışarıdaki  n odada durdu. Yol boyunca bir kapı açık duruyordu. Ona doğru koştu ve sarayın  amaş rhanesine  ıktı. Tahta tekneler ve sarkık kurutma iplerinden oluşan labirent gibi bir yerd  burası, akşamın bu saatinde terk edilmişti ve karanlık   kt ğ  için tehlikeli bir hal almıştı.

Piçin peşine düşebilirdi ama onu yakalama şansı pek yoktu. Adam sarayı tanıyor gibiydi ve giyinik olmanın ek avantajına sahipti. Her adımında bir lanet okuyan Ross döndü ve ıslak ayak izlerinin açtığı yolu tekrar takip ederek kendini banyo odasına geri kapattı.

Yine kirlenmişti, teni kumla kaplanmıştı. Ilık küvete geri adım atarak, kiri temizlemek için güçlü bir şekilde su sıçrattı. Derinlere inerken, saldırganın düşürdüğü bıçağa çarptı. Ross el yordamıyla bıçağı aradı, kabzasının etrafında parmaklarını kıvrarak ışığa doğru kaldırdı.

Nefesi onu sessiz bir homurtuyla terk etti.

Elindeki bıçak zarif bir şeydi, genellikle bir chatelaine'den sallanan bir kın içinde yuvalanan türden bir kadın bıçağıydı. Öldürücü keskinlikte, gümüş işlemeli bir bıçağı ve gümüş telkari ile işlenmiş abanoz kabzası olan bir poniard'dı. Graydon'lı Leydi Catherine Milton'ın yemeklerde kullandığı bıçaktı.

Ross göğsünde keskin bir acı hissetti, sanki o şey hayati organlarına isabet etmişti. Düğün yaklaşmıştı ve o henüz leydiyi özgür bırakacak uygun ölümü gerçekleştirmemişti. Genellikle Üç Güzeller'in taliplerini götüren kazalardan ve hastalıklardan kurtulmuştu.

Hanımefendi onun karısı olmak istemiyordu. Yarın evlenmeyecekse ne yapacaktı?

Neden, elbette meseleyi kendi ellerine almak için.

Cate onun kurtulduğunu görmek istemişti. Görünüşe göre, laneti ücretli bir suikastçının yardımıyla kendisi yapmaya karar vermişti.

Yakında keşfedeceği gibi, işe yaramamıştı. Düğün neredeyse yaklaşmışken şimdi ne yapacaktı? İşi kendisi yapmaya kalkışabilir miydi?

Eli kabzanın ve bıçağın etrafında yavaşça kapandı, bir kesiğin acısını ve bileğinden aşağı süzülen ılık kanın sızıntısını hissedene kadar sıktı. Tanıdığı Cate inatçı, kararlı ve korkusuzdu, evet.

Onun konumundaki bir hanımefendiden beklendiği gibi kaderine uysalca boyun eğdi. Yine de onun bir katil olduğuna karar vermemişti.

Ya öyle değilse? Ya mesele sadece evlenmeyeceğine dair ettiği yeminin hatırlatılmasıysa? Bir damat olarak geri çekilirse, lanet geçersiz olmaz mıydı?

Ama hayır, bu işe yaramazdı. Onun bu kadar korkak olmadığını bilmeliydi. Ross sözleşmeleri imzalamıştı, bu da onun kocası olduğu anlamına geliyordu.

Birliktelikleri kilise tarafından asla kutsanmadı. Ondan kurtulmanın tek yolu öldüğünü görmektir.

O zaman bırak denesin. Yine de müstakbel gelinine bu gece yatağı kadar uygun bir fırsat sunmayacaktı.

Gözlerini kapatarak diğerlerinden daha şiddetli bir lanet fısıldadı.

Büyük salona girdiğinde Cate'in kalp atışları hızlandı. Salon insanlarla dolu olmasına rağmen, duvarın dibindeki koltuğunda oturan Ross'tan başka kimseyi göremedi. Elinde şarap kadehi, gözlerinde düşünceli bir yoğunlukla sandalyesinde uzanıyordu. Safran rengi keten gömleği geniş omuzlarına kadar uzanıyor, ekosesinin ucu sol tarafına atılıyordu ama giydiği yeni deri ceket gözlerinin kuzey fırtınası kadar karanlık görünmesine neden oluyordu. Saçları kurumadan önce parmaklarıyla taramış gibi kırıktı ama yine de meşale ışığında sağlık ve temizlikle parlıyordu. Tam bir İskoç asilzadesi gibiydi, oradaki en yakışıklı adamdı ve ona aitti.

Durakladı, o anki sahiplenici gurur karşısında dehşete kapıldı. Elbette, çok uzaktaki bir masada oturan ve Ross'a doğru kirpiklerini kırıştırarak fısıldaşan iki kadın da buna neden olmuş olabilirdi. Yarın Cate'le evlenecekken ona bakmaya nasıl cüret edebilirlerdi?

Elbisesinin uzun arka eteği çalıları süpürerek ilerledi ve damadına doğru yöneldi. Yolun yarısında, onun başını kendisine doğru çevirdiğini gördü.

Hiçbir hoş geldin işareti vermedi. Yüz hatları sakindi, bakışları sanki bir yabancıymış gibi değerlendirciydi.

Boğazını bir gerginlik kapladı. Bir gülümseme ya da en azından paylaştıkları samimiyete dair küçük bir onay bekliyordu. Bu eksiklik, kavrayamadığı bir şekilde lanetleyici görünüyordu. Yine de tereddüt etmedi, çenesini kaldırdı ve emrindeki tüm cesaretle onun gözlerine baktı.

Ayağa kalktı ve vücudunun üst kısmını eğerek selam verdi. Yüzeyseldi ve saygılı olmaktan uzaktı. Yine de, ona yanında oturması için el salladı ve onun rahatlığı için bankta.

"İyi günler leydim," dedi, sesi eşitti. "Umarım sizi iyi görürüm." "Çok iyiyim." Eteğini bir kenara savurdu ve dehşetle de olsa yerine oturdu. göğsünü sıkıştırıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Sanki onu çok az tanıyormuş gibi, sanki daha önce ten tene temas etmemişler gibi, böylesine resmi bir selamlaşma

diller ve nefesler birbirine karıştı. Bu hakaret de en az yaralanma kadar acı vericiydi.

Yerine oturdu, ona doğru eğildi, böylece odanın görüntüsü karartılmış oldu. "Seni gördüğüme sevindim. "Seni gördüğüme sevindim. gece yarısı."

"Beni arayıp bulabilecekken neden?"

"Bunu bekliyor muydun, adil Cate? Bunu bekliyor muydun?"

Adamın söylediklerinden çok gözlerindeki ifadeden dolayı içinde bir endişe belirdi. "Bu çok doğal olurdu, elbette."

"Birlikte yaptıklarımız yüzünden mi demek istiyorsun?"

Sesi derindi ve telkinlerle doluydu. Her ifadesini, her kelimesini tartıyormuş gibi gözlerinin içine bakarak yüzünü inceledi. Göğüslerinden boynuna doğru yükselen ve yüzüne doğru yayılan bir kızarıklığın sıcaklığını hissedebiliyordu, hepsi utançtan kaynaklanmıyordu. Konuşmak için dudaklarını araladı ama cevap olarak sadece tek bir kelime bulabildi. "Evet."

"Malınızı geri vermemi beklemiyor muydunuz?"

"Ben... ne demek istediğini anlamıyorum." Odasında bir şey mi bırakmıştı? Ne olabileceğini düşünemiyordu.

"Bu, belki." Spor çantasına uzanıp bir şey çıkardı ve dikkatlice kadının önündeki masanın üzerine koydu. Tek bir parmağıyla onu döndürdü. Döndü, ışığı tekrar tekrar yakaladı, ta ki keskin ucu doğrudan kadının kalbini gösterecek şekilde aniden durana kadar.

Bir poniard. Onun silahı.

"Oh," diye haykırdı, kabzaya uzanarak, "nereden buldun bunu? Her yerde arıyordum."

Adam onun bileğini yakaladı ve sertçe kavradı. "Onu en son ne zaman gördün?"

Bu sert talep karşısında gözlerini kırıştırdı, ama yeterince kolay cevap verdi. "İki akşam önce. Yemek yerken sehpanın altında kaybetmiş olmalıyım diye düşündüm, gerçi onları kıran hizmetçiler görmemişti. Nasıl buldun onu?" Parmakları uyuşmaya başlamıştı ama yine de Tıpkı onun pençesinde çırpınmanın tatminini ona vermeyi reddettiği gibi.

"Neden, banyomda buldum."

"Banyonuz," diye tekrarladı boş bir anlamsızlıkla.

"Onu sırtıma gömmeye çalışan suikastçı tarafından oraya bırakıldıktan sonra."

Keskin bir nefesle soludu. "Ve sen benim..."

"Evlenmenize gerek olmadığından emin olmanın bir yolu da bu. Seni ve kız kardeşlerini bu kadar uzun süre özgür bırakan bu ölümler çok uygun oldu. İstenmeyen talipleri ortadan kaldırmak bir aile alışkanlığı olabilir mi?"

Öfke ve endişe beyninde şimşek gibi çaktı. Son yemini dışında her şeyiyle kocasıydı. Eğer onu öldürmeye çalışmakla suçlarsa, bıçak suçunu kanıtlamak için yeterli olabilirdi. Kocalarını öldüren bazı kadınlar kazığa bağlanıp yakılsa da cezası idam olurdu.

Aniden kuruyan dudaklarını nemlendirdi. "Bir suikastçıya kişisel bıçağımı verecek kadar aptal olduğuma inanamıyor musun?"

"Kendi silahı olmasaydı yapabilirdin. İtiraf etmeliyim ki, bunun belli bir adaleti olurdu."

"Asla ondan ayrılmazdım!"

Başını öne eğdi. "O zaman buna herkesten daha çok değer veriyorsun." "O bir hediye idi," diye cevap verdi sert dudaklarının arasından.

"Nereden?"

Parmakları mavimsi mor renge dönüyordu. Adam onlara baktı ama onu bırakmadı.

"Sarayda tanıştığım bir arkadaşım."

"Artık görüşmediğiniz bir arkadaşınız, yoksa tanışmış olurduk. İzin verin tahmin edeyim. Henry'nin eğlence ustası Fransız mı?"

Kadın ona baktı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Bir kere tasarım. İtalyan tarzında olsa da işçilik Fransız. Geri kalanı için, size ve kız kardeşlerinize, hatta Yorklu Elizabeth'e ne kadar aşına olduğunu duydum."

"Leon hiçbir zaman tanıdık biri olmadı, önerdiğin şekilde değil," diye düzeltti Cate, sesi tam olarak sabit değildi. "Tavırları her zaman son derece saygılıydı."

"Ne, tutkunun sancıları içindeyken bile mi?"

İçinde acı yükselirken Ross'un karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle bir şey yoktu. Bunu biliyorsun, asla yapmadığımı biliyorsun-"

Aniden onu bıraktı, onun yerine yumruğunu bıçağın kabzasına kapattı. Cevap verirken bakışlarını bıçaktan ayırmadı. "Bakireydin. O kadarını söyleyebilirim."

"Ne kadar naziksiniz," dedi titreyen bir küçümsemeyle, hisleri geri döndüğünde binlerce iğne batmasıyla karıncalanan bileğini ve elini ovuştururken. "Bana bıçağımı da verebilirsiniz."

"Peki bıçağı kaburgalarımın arasına mı saplandı? Sanmıyorum." Silahını tekrar çevirdi, bakışları silahın parıltılı gösterisindeydi. "O zaman bu Leon senin için neydi?"

"Eğer düğün olmayacaksa bunun pek bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Ross başını kaldırdı, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki gözleri siyah görünüyordu. "Kim demedi ki?"

"Seni öldürmeye çalıştığını düşündüğün bir kadınla evlenmeyi pek isteyemezsin. Ama Trilborn'un niyetinin bu olduğuna şüphe yok. Eğer adamı işini yaptıysa, o zaman iyi ve güzel. Eğer yapmazsa, yine aynı şey olur."

"Trilborn artık bizimle değil," dedi Ross sakın bir sesle.

Gülümsemesi kasvetliydi. "Ama gideli çok olmadı ve gitmeden önce senin öldüğünü göreceğini söylemişti."

"Gerçi beni bu konuda uyarmayı başaramadınız."

"Onun ailesi ve senin ailen yıllardır birbirlerini tehdit ederken buna ne gerek var? Yine de tekrar ava çıkacağınızı bilseydim bundan bahsedebilirdim. Orada başına bir şey gelmesinden korktum."

"Bu tehdit yüzünden mi?"

"Ve lanet, gerçi ister o yapsın ister Trilborn, sonuç aynı olacaktı," dedi sabırsızlıkla. "Sen de gitti."

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı, dudakları düz bir çizgi oluşturacak kadar sıkıydı. Bıçağı boş bir hareketle çevirerek sonunda sordu: "Şu Fransız, bana ondan bahset."

"Saraya geldiğimizde bizimle, kız kardeşlerimle ve benimle arkadaş oldu," dedi omuz silkerek. "Tahmin edebileceğiniz gibi, nişan bozma konusundaki şöhretimiz bizden önceydi ve Leon yeterince sıra dışı, yeterince zarif, kendi tarzında yeterince güçlüydü, diğerleri de onun yolundan gitti." Kısa bir süre başını kaldırdı. "Elbette bu, kralın öncülüğüne ve modasına göre ikinci plandaydı."

Ross kuru bir sesle, "Elbette," dedi.

"Leon'un bizi kabul etmesi, diğerlerinin de aynı şeyi yaptığı anlamına geliyordu. Daha sonra, Henry ve kraliçesine karşı bir tehdit, bir ihanet meselesi vardı. İngiltere'yi terk etmek zorunda kaldı."

"Onu seviyordun." Kelimeler sessizdi ama içlerinde zerre kadar yumuşaklık yoktu. Bir cevap bekliyorlardı, ama kadın bunun için tek bir neden düşünebiliyordu. Kıskanç olması pek mümkün olmasa da, Ross mülküne yönelik herhangi bir tehdide karşı koruma eğiliminde olabilirdi. Ne de olsa karısı da bir metaydı.

"Üvey babamdan ve üvey ağabeyimden farklıydı, o kadar kaba, gürültücü ya da yumrukları hızlı değildi. Aşk, neşe ve bahar şarkıları söyleyen bir müzisyen ve şairdi. Günün her anında kaşlarını çatmak, bağırmak ya da hak ettiği saygıyı talep etmek yerine şakalaşır ve gülümserdi."

"Ve sen onu seviyordun," dedi Ross tekrar, ses tonu amansızdı.

"Ben... bir bakıma öyle olabilirim. Çoğu genç kız kalbini en az bir ya da iki kez uygun olmayan erkeklere kaptırır. Bunun hiçbir anlamı yoktu."

"Uygun değil."

"Louis için çalışan bir ajandı ve Henry tahta çıktıktan sonra özel raporlar gönderebilmesi için sürgündeki son haftalarında Henry'ye katılması emredilmişti. Leon'un toprakları ya da unvanı, hatta soyadı varsa bile, mektup ve yazı yazma konusunda bir beyefendinin bilgisine sahip olmasına rağmen bunu asla söylemedi."

"Sana verdiği bıçağı hâlâ bir hazine olarak görüyorsun."

İlham geldiği için bu yorumu dikkate almadı. "Bunun böyle olduğunu görüyorsan, gözümün önünden asla ayırmayacağımı da görmelisin."

"Ama sen yaptın."

"Ben yapmadım! En azından kasıtlı olarak değil. Öğlen yemeğinde yedim ama bir süre sonra kaçırdım."

"Yani sizin odanızdan alınmış olabilir mi?"

"Her zaman kilitli değildir, çalınmaya değer pek az şey vardır." Başını hızlıca salladı. "Şapelde diz çökerken ya da manastırda yürürken kınından düşürmüş olabilirim. Tek bildiğim şimdiye kadar kayıp olduğu."

"Zayıf bir açıklama."

"Başka ne diyebilirim ki? Sana saldıran adamın buna nasıl sahip olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim düşmanınız olmadığım."

Ross homurdandı. "Yani Trilborn'a geri döndük."

Cate onun bakışlarına karşılık verdi, kendini savunmak zorunda olduğu için kızgındı ama yine de ona inanmasını istiyordu. "Hangisi daha olası? Daha önce sana bıçakla saldırmıştı."

Ross onu izlerken gözlerinin mavi derinliklerinde karanlık varsayım akımları dolaşıyordu. Sonra silahı ona doğru itti.

Yavaşça elini uzattı ve parmaklarını kabzanın etrafına doladı. Rahatlamış, kabullenmiş görünüyordu. Bu onun savunmasız olduğu anlamına gelmiyordu. Cate

Onun ne yapacağını görmek için beklerken gücünü sadece dizginlediğinden kuşku duymuyordu. Ona doğru en ufak bir hareketinde bıçak hızlı ve acı verici bir ceza kazandırır.

Böyle bir niyeti olduğundan değil. Yine de onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmesi hem çıldırtıcı hem de tuhaf bir şekilde acı vericiydi.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu, boğazı düğümlenmişti. "Belki."

"Peki ya düşün?"

"Ah, pekâlâ," dedi adam onun silahını kuşağından sarkan kınına sokmasını izlerken, "bir erkeğin karısıyla yatakta spor yapma iştahını kabartmak için biraz tehlike gibisi yoktur."

Düğün Ross'un beklediği gibi çetin geçmemişti. Şapelin kapısında, Cate'in kız kardeşi ve bir avuç arkadaşının yanı sıra avda birlikte avlandığı ya da atıştığı birkaç adamın hazır bulunduğu sade bir törenle gerçekleşti. Kral, bir ya da iki saray mensubu ve birkaç muhafızıyla birlikte, her şeyin emrettiği gibi gerçekleştiğinden emin olmak için kısa bir süre göründü. Henry'nin sabırsızlıkla kaşlarını çatması, rahibin uzun bir vaaz vermesini, etraflarındaki pelerinleri ve pelerinleri savuran karla yüklü sert rüzgârdan daha fazla teşvik etmedi.

Cate, Ross'un yanına sokuldu ve ellerini elbisesinin geniş, dalgalanan kollarına soktu. Ross bir kolunu onun sırtına koyarak belini kavradı ve onu sabitledi. Önlerinde duran rahip, bademciklerinin etrafındaki ağarmış saçlarını kaldıran ve cüppesinin altına giren rüzgârda dalgalandı. Tanrısal ve verimli bir evlilik yaşamına yönelik öğütler de en az diğerleri kadar aceleye getirilmişti.

yeminler mırıldandı. Yeminler tekrarlanır tekrarlanmaz, iyi kalpli baba onları ve onlarla birlikte duran herkesi kutsadı ve mabedine çekildi.

Düğün ziyafeti onları büyük salonda bekliyordu. Badem sütünde buğulanmış istiridye, kızarmış geyik eti ve sanglier ya da yaban domuzu ile kralın koğuşuna yakışır görkemli bir ziyafetti. Ayrıca bal ve otlarla kızartılmış keklikler ve kumrular, yaldızlı dana kafaları, çeşitli yemeklerde koyun eti, haşlanmış lahana, otlarla tatlandırılmış ekmek, tartlar ve muhallebiler, hepsi baharatlı sıcak şarap ve yeni demlenmiş bira ile yıkandı.

Kimse bunu sona erdirmek için acele etmiyordu, çünkü akşam yasaklayıcı bir griye dönüşmüştü ve rüzgâr saray kulelerinin etrafında çığlık atıp uğulduyordu. O sırada ozanlar gezindi ve şarkı söyledi, akrobatlar sıçradı ve takla attı ve dansçılar döndü. Güzel bir mumyalama gösterisi sunuldu ve ardından yaşlı bir ozan onlara şehvet dolu ve dramatik bir dönüşü olan efsanevi bir hikâye anlattı. Kral, Ross ve Cate'in şerefine kadeh kaldırdıktan sonra onlara bir lütuf nişanesi olarak kendi tabağından seçme et parçaları gönderdi. Kabadayı Genellikle yeni evli çiftlere yapılan şakalar üzerlerine yağdı, ama beklenenden daha kötü değildi. Ateşler sıçradı ve duman

Rüzgârın gri bulutları büyük salona sürüklemesiyle hava puslandı. Hizmetkârlar ellerinde fiçılarla masalarda bir aşağı bir yukarı dolaşıp fiçıları, kadehleri ve kadehleri yeniden doldurdukça sesler daha da yükseldi ve daha da gürültülü bir hal aldı.
yüksek masa.

Ross iştahla yedi ama aynı şeyi Cate için söylemek mümkün değildi. Evlilik şarabını yudumladı ama Ross'un verdiği ekmeği ufalamakla yetindi, Ross'un ikram ettiği kızarmış domuz etini kemirdi, Ross'un tabağına koyduğu elma diliminden sadece bir lokma yedi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Solgun yüzü. Ağzında çok az renk vardı. Kendisine yapılan kaba şakaları duyduysa bile bunu belli etmedi.

Yine de koyu yeşil kadifesinin içinde, altın iplikle işlenmiş nakışlarıyla haksız bir rekabet içinde uzanan bağlanmamış saçlarıyla anlatılamayacak kadar güzeldi. Bakışları boynunun yumuşak kıvrımına, boğazının soluk tenine ve korsajının çizgisindeki göğüslerinin narin ipucuna çekildi. Korkularını yatıştırma, onu ısıtma, kaderin getirebileceği her şeyden koruma ihtiyacı, içinde onu çıplak ve altında titrerken görmenin sıcak dürtüsüyle savaşıyordu. Onun kendisinden hiçbir şey istemediğini, öfkesi yüzünden yakında olacıklardan korktuğunu biliyordu. Vale olduğu için, onu bağışlayacak gücü kendinde bulamıyordu.

Bu evliliğe sürüklendiği için ona borçlu olduğu ödül oydu ve bundan mahrum bırakılmayacaktı. Onu bir kez tatmış olması iyi bir nimetti ama yeterli değildi, neredeyse yeterli değildi. Onu mum ışığında, savunmasız, silahsız ya da kurnazca elde etmek istiyordu. Onun nefis vücudunun her santimini keşfetmeye, zihnine kazımaya ve unutmaya niyetliydi. Onun kendisine doğru bastırmasını, hareket etmesini, alınmak için yalvarmasını istiyordu.

Onun kendisini istemesini istiyordu. Ondan bu kadarını alıp alamayacağını ise tahmin bile edemiyordu. Kadının ölü bir kocayı canlı bir kocaya tercih ettiğinden şüphelenirken bunu nasıl yapabilirdi ki?

Henry sıkılmış ve huzursuz görünüyordu, sanki başka bir yerde olmayı tercih eder gibiydi.

Ross ara sıra kraliyetin soğuk bakışlarının üzerine dikildiğini hissediyordu. Yemekten iki saat sonra Henry'nin yanına çağırılması büyük bir sürpriz değildi.

"Ne oldu?" Cate onu oyalamak için elini koluna koyarken sordu. "Bir fikrin var mı?"

"Bir tane bile yok, ama sanırım göreceğiz."

"Evet," diye fısıldadı, ondan çok kendi kendine.

Tedirginlik gözlerini gölgeledi. Hâlâ evliliklerinin son dakikada bitmesini beklediğini ensesinde hissettiği bir gerginlikle fark etti. Haklı da olabilirdi.

Ne olursa olsun, seyircileri için müşfik damadı oynamak ona yakışırdı. Kızın soğuktan neredeyse kansız kalmış parmaklarını kolundan kaldırarak dudaklarına götürdü. "Asla korkma," dedi. "Önümüzdeki düğün gecesini hiçbir şey engelleyemeyecek."

Öfke yüzünün zarif hatlarına renk getirdi. "Bu beni ilgilendirmez."

"Hayır," dedi dudaklarını kıvrarak, "ama o benim." "Daha önemli başka şeyler var."

"Belki, ama şu anda aklımda değiller. Eğer sizin aklınızdaysa, bu uzun sürmeyecektir."

Cevap beklemedi, cevap vermeyeceğini düşündüğü için değil, vereceğinden emin olduğu için. Daha fazlasını bekleyecek hali yoktu. kıyamet kehanetleri.

Ross yaklaşırken Henry'nin masadan kalkıp kanopili taht sandalyesine doğru eğildiğini gördü. Bir hareketle yaklaştı ve sessiz bir sohbet için bir dizinin üzerine çöktü.

Krala günlerdir olmadığı kadar yakındı. Onunla avlanmasına, yemek yemesine, kaba av köşklerinde birlikte uzanmalarına rağmen o kadar az konuşmuşlardı ki Ross bunun kasıtlı, sessiz bir tehdit olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Henry alaycı bir tavırla, "Demek evlendiniz ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşadınız," dedi.

"Dediğiniz gibi efendim. En azından bu noktaya kadar."

Kralın göz kapakları derin bakışlı gözlerinin üzerine inerek yüz ifadesini gizledi. "Hediyemiz olan düğün kıyafetlerinin tamamını giymiyorsunuz. Geri kalanlar sizi memnun etmedi mi?"

"Gerçekten de Majesteleri, nasıl olmaz? Cömertliğiniz için minnettarım. Yine de ben bir İskoçyalıyım ve hiçbir işlemeli ipek ve kürk süsleme bunu gizleyemez ya da değiştiremez." Cate'in elbisesinin eşi olan kadife ceket, gömleği ve ekosesiyle birlikte giymişti ama hepsi bu kadardı.

"Türünüzün çoğu gibi siz de inatçısınız."

Ross sadece başını eğdi. Bariz olanı inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Yine de şans sizden yana, ya da bize öyle söylendi. Dün akşam banyonuzda bıçaklanmaktan kurtulmuşsunuz."

"Dediğiniz gibi."

"Adil talih genellikle savaşta uzmanlıktan daha iyi bir niteliktir, yine de bu saldırıyı savuşturduğunuza göre buna da sahip olmalısınız. Demek hanımefendiyi almak için Lütuflar'ın lanetini yendiniz. Memnun olduk."

"Benden daha fazla değil, Majesteleri."

Henry'nin yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi, sonra da kayboldu. Sandalyede öne doğru oturdu, sesini alçaltırken dirseklerini kollarına dayadı. "Size ve Leydi Catherine'e gelecekte mutluluklar diliyoruz. Bu amaçla bazı düzenlemeler yaptık." "Efendim?"

"Evlilik teklifi yapıldığında da belirtildiği üzere, Grimes Hall olarak bilinen büyükçe bir mülk, onayımızın bir göstergesi olarak size devredildi. Bu mülke gecikmeden yerleşmenizi arzu ediyoruz. Bu sabah Sabah."

Ross bu keyfi emir karşısında kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Yine de itiraz etmeden önce bu konuda açık olmak en iyisi gibi görünüyordu. "Yalnız mı, efendim?"

"Asla. Leydi Catherine, kız kardeşi ve onların hizmetçisi kadınla birlikte sizinle seyahat edecek ve güvenli geçişinizi sağlamak için bol miktarda şövalye ve silahlı adamla birlikte olacak. Braesford'a gitmek için acele edeceksiniz.

Orada yeni edindiğiniz kayınbiraderinize selamlarımızı iletecek ve doğudan gelecek bir istilanın bizi şaşırtmaması için ikinci bir emre kadar malikânesinin pele kulesinde adam bulundurması emrini vereceksiniz. Daha sonra, boş zamanlarınızda Grimes Malikânesi'ne gidip oradaki adamları inceleyebilir ve ihtiyacımıza uygunluklarını keşfedebilirsiniz."

Başka bir deyişle, diye düşündü Ross, kuzeye doğru kar fırtınasının içine doğru at sürecekti ve bu sırada üç kadın ve bagajları, ayrıca bir büyük bir muhafız birliği ve ihtiyaçlarını karşılamak için gereken ikmal atları. İyi bir İngiliz olacak, mülklerini teftiş edecek ve Henry'nin bağışladığı bu araziden talep edebileceği her türlü adam ve malzemeye erişebilmesini sağlayacaktı.

Ross düşününden sonraki günleri bu şekilde geçirmeyi planlamamıştı. Ne olursa olsun, soğuktan ya da kardan korkmuyordu ve en azından yolculuk doğru yönde, kuzeye, sınıra doğru olacaktı.

"Emrettiğiniz gibi."

"Mükemmel." Henry'nin gülümsemesine izin verdi. "Ve şimdi kraliçemizi alıp çekilirsek minnettar olacağınızı tahmin ediyorum."

Kral varken kimsenin masadan ya da salondan ayrılmasına izin verilmiyordu, hevesli bir damadın bile. Ross alaycı bir tavırla, "Bu bir lütuf olurdu, efendim," diye cevap verdi.

"Yakında, aradan biraz zaman geçtikten sonra, tartışmamızın bir sonucu olarak ortaya çıkmasına gerek kalmayacak."

Ross başını eğdi, birdenbire her sözünü ve eylemini başka her şeye nasıl yansıyabileceğini düşünmek zorunda olan meshedilmiş bir kral olmadığına sevindi. Devlet nedenleriyle evlenmek zorunda kalmadığı için minnettardı, görev ve siyasetin soğuklaştırdığı bir evlilik yatağı aramayacaktı.

Yoksa yapar mıydı?

Cate onun odasına geldiğinde inanılmaz derecede duyarlı davranmıştı. Görünüşte o kadar soğukkanlı, sıradan bir tutkudan çok az etkilenmiş gibi görünürken bunu kim tahmin edebilirdi ki?

Bazı erkekler eşlerinin evlilik yatağında itaatkâr ve hareketsiz olmalarını tercih ediyordu, sanki bu arzu eksikliği saflığı ve sadakati garanti ediyormuş gibi. Bir adamın şansına hayret ettiğini duymuştu çünkü gelini her zaman dua ediyordu.

O da kadının bacakları arasında eğleniyordu. Ross, bu aptalın ya zavallı, korkmuş bir kadınla ya da palavracıya daha hassas yerleriyle hükmetmek isteyen zeki bir hanımla evlenmiş olması gerektiğini düşündü.

Cate öyle biri değildi. Bir kadının öpücükleri, dokunuşları, kendini ona cömertçe açması onu hiç bu kadar baştan çıkarmamıştı. Bunu bilmek için neredeyse ölümü göze almaya değerdi. Yine de hiç böyle olacak mıydı? Yine mi? Aralarında bir cinayete teşebbüs meselesi varken olabilir miydi?

Kadının onu uykusunda öldürmeye çalışması umurunda değildi. Onu istiyordu, avladıkları geyikler kadar pis kokan adamların arasında zorlukla uyurken başka bir şey hayal etmemişti. Tanrı'nın cenneti altında hiçbir şey onu bu gece ona sahip olmaktan alıkoyamazdı.

Kırılmış fındık ve armutlar şarap ve baharatlarla pişirilmişti. Henry nihayet ayağa kalkıp kraliçesine elini uzattığında sehpa duruyordu. İkisi de iyi geceler diledikten sonra kürsüden açılan güneşliğe doğru döndüler. Bölük onları uğurladı. Ross hemen Leydi Catherine'in elini tutup onu salondan çıkarırken ayakta kaldılar. Kahkahalar, iğneleyici öneriler ve bağırarak yapılan teşvikler onları takip etti.

"Ne yapıyorsun?" Cate fısıltıyla sordu. "Beni götürüp yatağa hazırlamalı, sonra da seni beklemeye bırakmalıydın."

Ona kuru bir bakış attı. "Peki sizi kim hazırlayacaktı?"

"Marguerite, tabii ki, ailemden sadece o var.

Doğal olarak Gwynne bana hizmet etmek için bekliyor olacak."

"Kız kardeşin pek istekli görünmüyordu. Geçen saatler boyunca tek yaptığı, sanki önünde yere yığılmamı bekliyormuş gibi, duvağını çiğnerken bana kaşlarını çatmak oldu."

"Yanıldığınıza eminim."

"Ve başından beri hizmetlerinin gereksiz olduğunu düşündüğüne ikna oldum. Gerçekte de öyle," dedi Ross ve karısının kulağına doğru eğilip onun güller ve sıcak kadın kokusundan oluşan sarhoş edici kokusunu içine çekerek konuştu. "Eğer yatağıma çıplak olarak yatırılacaksan, bunu kendim yapmayı tercih ederim."

Kadın ona anlayışlı bir bakış attı. "Zamanı geldiğinde sana odaya kadar eşlik edecek bir arkadaşın ya da ailen yok."

"Birkaç kişi teklif etti. Ben vazgeçirdim."

"Öyle mi yaptın?"

"Gereksizdi. Ayrıca istenmeyen bir şeydi."

Kirpikleri yüz ifadesini gizlemek için aşağıya indi. "Herkesin önünde soyunmayacaksın, yatak perdelerinin içinde kapalı olduğumuzu kimse görmeyecek."

"Hayır."

Göğsü derin bir nefesle kalktı ve en yumuşak iç çekişlerle serbest bıraktı. "Çok sevindim. Bu cennetin tatlı merhametidir, bunun için dua etmeliyim. minnettarlık."

Ross, bu işi hallettiği için ona teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. Kadının bu çileden kaçınmayı tercih edeceğini düşünmüş olsa da, bu ayarlamayı kendi memnuniyeti için yapmıştı. Bir düzine tanığın kendisiyle birlikte evlilik odasına gelmesi ve geliniyle Âdem ile Havva gibi aynı durumda kalmalarını sağlaması olağan olsa da, Cate'in narin beyaz vücudunun görüntüsünü av arkadaşlarıyla paylaşmak istemiyordu. Çıplaklık özel bir gizem değildi, ama o Tatlı sırlarını sadece onun gözlerine sakla.

Ve eğer ona karşı bıçağını çekerse, adaletin yerini bulması için onu sürükleyebilecek tanıklar istemiyordu. Bu da kendisine saklamak istediği bir şeydi.

Gwynne, tıpkı Cate'in söylediği gibi, paylaşacakları odada bekledi. Burası avdan döndüğünde kendisine tahsis edilmiş olan oldukça büyük bir odaydı. Odanın şöminesini ve sırlı camını kullanmaya pek fırsatı olmamıştı. Pencere, büyük oyma yatak ve ayakucunda duran ağır sandık, Türkiye kırmızısı halı ve uyumlu banklarla masa. Görünüşe göre Şafakla birlikte ayrılacak olurlarsa şimdi daha da az zamanları olacaktı. Kaybedecek çok az zaman olduğu için Ross kapıda durup Cate odaya girerken kapıyı tutmakla yetindi. Hizmetçi kadına dik bir bakış attı ve başını eğdi.

Başını dışarıdaki koridora doğru çevirdi.

Gwynne başını eğerek reverans yaptı, ancak hanımına bir bakış fırlattı. Cate başıyla onayladı. Kadın oyalanmadan hızla odadan çıktı. Ross kapıyı arkasından kapattı, sonra karısıyla yüzleşmek için döndü.

Biraz aceleci davranmış olabilir, diye düşündü, bakışlarını onun güzel vücudunda gezdirirken, kalçalarını saran altın kuşağın karmaşık bağlarına dikkat etti. Çıkarması son derece karmaşık görünüyordu. Önemli değildi. Üstesinden gelebilirdi.

Kasıtlı olarak mandalı kilitledi ve sonra kapıya yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bekledi.

Cate yutkundu, boğazının pürüzsüz çizgisinde hızlı bir hareketle onu bir serçenin şahini izlediği gibi izliyordu. Uzun saniyeler geçti Bu sırada ocaktaki ateş dans ediyor, duvarlara gölgeler düşürüyor ve mum alevleri fitillerinde titriyordu. Sonra kendi ellerini kuşağın mandalını açtı ve yavaşça serbest bıraktı. Korseyi masanın üzerine koydu, yanında taşıdığı zincirleri ve silahı da dahil olmak üzere diğer eşyaları yığdı. Sonra yüzünde şaşkın bir ifade ve göz kapaklarını çevreleyen yaşlarla ona döndü.

Kollarını indirdi ve ona doğru hızlı bir adım attı. "Ne oldu?"

"Yapamam..." Çaresiz bir hareketle durdu, konuşamıyordu.

"Ne?" diye sordu, kadının bu gece onu reddetmek istediğinden emin bir şekilde. Şimdi düşününce, gözlerinde suyun içindeki ateş gibi parlak bir öfke parıltısı varmış gibi görünüyordu.

Yutkundu, tekrar denedi. "Burada olduğumuza, senin burada olduğuna inanamıyorum."

"Yine o lanet olası lanet," dedi, omuzlarını ellerinin arasına almak için hareket ederek. "Sana bunun batıl inançtan başka bir şey olmadığını söylemedim mi?"

"Evet, ama pek çok kişi öldü." Tekrar gözlerini kaçırmadan önce bir saniye kadar onun bakışlarıyla karşılaştı. "Beni umursamadığından, bunun seni almadığından emin misin?"

"Cate."

"Bunun onu zararsız hale getirdiğı biliniyor. Bu senin... neden sadece Trilborn'un saldırısından değil, avın tehlikelerinden ve bir suikastçının yeteneklerinden de kaçtığını açıklıyor."

Aşk kelimesini kullanmamıştı ama yine de aralarında asılı kalmıştı. Onu seviyor muydu? Bu mümkün müydü?

Öyle olduğunu varsayalım -ki bundan hiçbir şekilde emin değildi- kadının şaşkınlığının nedeni onun kendisini ölü görme planından kaçması olabilirken bunu nasıl söyleyebilirdi? Tüm azizler adına, buna inanmak istemiyordu. Yine de onu ormanda haydut liderini keserken görmüş, o zaman kılıcını yönlendiren ölümcül öfkeyi, istediğı zaman çağırabileceğı ateşli kararlılığı tanımıştı. Koca istemiyordu, asla bir kocası olmayacağını düşünmüştü. Fikrini değiştirdiğine nasıl inanabilirdi? Asırlardır süregelen Kadının cazibesi, gülümsemesi, tadı, ihtiyacına yumuşak teslimiyeti?

Ah, evet, onun ihtiyacı. Onu istiyordu ve geri kalan her şey gölgeler ve karanlıktı. Hiçbirinin önemi yoktu. Başka bir zaman olabilirdi, ama burada değil, şimdi değil.

"Şansım ve tedbirli yapım sayesinde kaçabildim," dedi düşünceli bir şekilde. "Önemli olan senin de belirttiğın gibi benim burada olmam ve senin de burada olman. Sen benim nikâhlı karımsın ve seni yatağında istiyorum. Çıkar üstünü giysiler."

Bu emir onu garip şaşkınlığından kurtarmıştı, tam da olması gerektiğı gibi. Adamın tutuşuyla kaskatı kesildi ve başını kaldırdı. "Öylece mi?"

"Başka nasıl olacak?" diye sordu, sesi boğazında düğümlemişti. "Tabii bunu senin için yapmamı istemiyorsan?"

"Mecbur kalacaksın," dedi kesin bir ifadeyle, "Gwynne'i gönderdiğin gibi."

Öyle de yapmıştı ve kadın artık kuğaağından kurtulduğuna göre çok da güzel bir düzenlemeydi. Onu çırılçıplak soymak en büyük arzusuydu. Aslında hayatında hiçbir şeyi bu kadar umutsuzca istememişti.

Tutuşunu gevşeterek açık ellerini kadının omuzlarından aşağı, nefes alış verişinin hızıyla yükselip alçalan göğüslerine doğru kaydırđı. İkiz tümsekleri sıyırarak parmaklarıyla kısa bir süre şekillendirdi. Onun İşlemeli yeşil kadife korsaj, altın kancalarla tutturulmuş ipek kordonlarla bağlanmıştı. Her birini hassasiyetle serbest bırakırken kızın kocaman gözlerine baktı.

Korse kenarları açıldı, sonra da ona bağı olan eteklikle birlikte düştü. Ağır kollukları elbisesinin kenarlarına dikilmişti ama uzun dikişler adamın hızlı çekişlerine dayanamadı. Onları kollarından aşağı kaydırđı ve bir kenara attı. Sonra hızla, eteğini tutan iki büyük altın yuvarlağın düğmelerini açtı ve kadifenin ağır kıvrımlarını kalçalarının üzerinden aşağı itti, böylece ayaklarının etrafında bir su birikintisi oluşturdular. Ve işte işlemeli elbisesinin içindeydi, ince, solgun ve onun her isteğine karşı savunmasızdı.

Belini kumaşın üzerinden sıyırdı, onu kendine yaklaştırdı ve avucunu omurgasından aşağıya, kışının kabarıklığı üzerinde gezdirdi. Ona doğru bastırdı, neredeyse onu hissettiğinde inleyecekti, sonra yavaş ve bilinçli hareketlerle onu dürttü, yumuşak karnına sürtünen şeyi fark etmesiyle yüzünün gül kırmızısına dönüşmesini izledi. Sıcak ketenleri avuçlarında toplayarak, elleri çıplak bedenini sarana kadar sırtındaki kaymayı yukarı, daha da yukarı çekti ve onun titreyen nefesine içten içe biraz gülümsedi. Leziz bir şekilde dolu bir küreyi isteksizce serbest bırakan Ross Elini kızın saçlarına daldırdı, başını geriye çekti ve ağzına götürdü.

Yüce Tanrım, ama o tatlı, taze ve sıcaktı, çok sıcak. Dudaklarının kenarları titrese de onu içine aldı, dilini onunkiyle öyle hassas bir kabullenişle birleştirdi ki neredeyse çözülecekti. Onu yatağı itme ve doldurma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, bu bir ıstıraptı. Bu dürtü öylesine güçlüydü ki, tek eliyle elbisesini koltuk altlarına sıkışana kadar yukarı çekerken fark etmedi bile.

Öpüşmeyi keserek giysiyi başının üzerinden geçirdi ve kollarından aşağı indirdi. Ellerini göğüs kafesine koyup onu birkaç santim uzakta tutarken, hafifçe şekillendirilmiş omuzların, yüksek, ucu eğik göğüslerin, aşırı büyük olmayan ama güzelce şekillendirilmiş ve meme uçlarında nefis bir pembeliğin yontulmuş mükemmelliğine baktı; ayrıca tatlı bir şekilde kavisli bir bel ve yontulmuş uyluklara ve rakip olacak baldırlara karışan kalçalar mermer bir tanrıçanıninkiler.

"Sen benimsin," dedi hırıltıyla, bakışlarını yeniden onun yüzüne kaldırıırken. "Benim karım. Benim karım."

"Ben de rahibin önünde yemin ettim," diye cevap verdi, gözleri masmavi ve sesi gergin bir fısıltı halindeydi. "Ama sen aynı zamanda benim kocamsın ve benim yalnız."

Kelimeler bir damga gibiydi ama yine de aldırmadı. Kadının ellerini kemerine götürüp onu ve sporranını çözmesine de aldırmadı.

ekosesi serbest kaldı. Ondan çok daha çevik olan kadın, pantolonunun örgülü kenarlarını açtı ve üzerinden itti, gömleğini gövdesinden yukarı kaydırıp ve hızlı bir hareketle kollarını yukarı doğru itti, böylece onu çıkarabildi.

Geri döndüğünde, ateş ışığında birlikte çıplaktılar, tevazu ve gösteriş tuzaklarıyla korunmuyorlardı. Ve kadın ona, sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi, bakışlarını ayıramıyormuş gibi baktı.

Belki de yapmamıştır. Kesinlikle yapmamıştır.

Bu Ross'u çok fazla heyecanlandırdı, harekete geçmeye zorladı, bu yüzden onu kollarına aldı ve onunla birlikte yatağa döndü. Onu yatağa yatırdı ve şiltenin üzerinde ona katıldı. Tüyleri diken diken olsa da Ross onun üzerini örtmedi, yan yatarak başını avucunun içine dayadı ve elini dizlerinden beline, boğazına ve tekrar aşağıya doğru kaydırarak göğüslerinin, karnının ve bacaklarının birleştiği yerdeki ipeksi buklelerin üzerinden geçti, kalçalarının üstündeki derinin saten pürüzsüzlüğünün tadını çıkardı. Evet, ve aralarını.

Adam belinden aşağısıyla meşgul olurken, elini göğsüne koydu, parmak uçlarını göğsünü örten saçların arasından geçirdi, meme uçlarının düz kahverengi halkalarına dokundu ve kirpiklerinin altından sıkışmalarını izledi. Avucunu omzuna, pazularına ve dirseğine doğru fırçaladı. Elini kalça kemiğine doğru indirerek parmaklarının ucuyla karnının düz yüzeyini tekrar tekrar okşadı, sanki bu sıradan sertlik onu büyülemişti. Sonra yavaşça, parmak eklemleri ateşli etini sıyrana kadar onun çıkıntılı sertliğine doğru ilerledi. Parmaklarını çözdü ve etin etrafında birleştirdi.

Eliyle onun küçük, tatlı tümseğini örttü ve uzun bir parmağını kıvrımlarına bastırdı.

Parmakları açıldı ve keskin bir nefes alarak elini ödülünden uzaklaştırdı. Adam başını salladı, daha derine indi. "Al onu," dedi, "eğer istiyorsan."

Henüz masumdu ama hayal gücünden yoksun değildi. Adamın en çok arzuladığı şeyi elinde tuttuğu imasını yakaladı. O anda bir kelebek kadar hafif bir şekilde onu kavramak için uzandı ve o nazik hapsin içinde sarsılırken dikkatle tuttu.

Görüşü bulanıklaştı ve ani bir hareketle daha sıkı, daha sıkı kavranma ihtiyacıyla nefesi boğazında düğümlendi. Yine de onu öğreniyordu, çalımlı damarları izliyor, pürüzsüz ucu parmaklıyordu. Akılsızca,

Elindekileri yağmaladı, yumuşak dudaklarının tepesindeki ipeksi çıkıntının etrafında döndü.

Kız inleyene kadar başparmağıyla kıvrımlarını okşadı. Bir meyvenin tadına bakar gibi pembe bir meme ucunu yalamak için eğildi, dişlerinin arasına aldı, onu tuttuğu yerde tenin ten üzerinde kayma hareketini keşfetmesine ritim tutarak emdi.

Kadın nemli ve erimiş sıcaktı ve adam tepkilerine koyduğu kısıtlamayla kör olmuştu. Ta ki aniden kontrolü sona erene kadar.

Onu yakından yakalayarak üzerine eğildi ve sonra sırt üstü yuvarlandı, onu da yanına çekerek üzerine uzandı, uzun bedeninin üzerine uzandı. Bacakları açıldı ve adam ona sokuldu, çok yakındı ama ait olduğu yerde değildi.

"Nasıl isterseniz leydim," dedi saçlarına doğru, "ne zaman isterseniz."

Bir elini onun göğsüne koydu, diğer kolunu yukarı çekip omzuna dayayacak kadar kendini kaldırdı. Saçları, onları birbirine bağlayan ince altın teller gibi ikisinin de etrafında dolanıyordu. Dudaklarını ıslattı, gözlerindeki bakış merak uyandırıcı ama kararlı, dengeli ama kararsızdı. "Yani..."

"Kesinlikle," diye cevap verdi, anlamını daha açık hale getirmek için onun sıcak ve açık ıslaklığına biraz bastırdı.

Uzun saniyeler boyunca kıpırdamadan durdu, belki de onun iradesini ölçüyordu, çünkü en uç noktasına kadar gerildiğini hissetti. Sonra, başını tereddütlü bir şekilde eğerek daha yukarı kalktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bu öpücük tatlıydı ama vücudunun arzuladığı şeyden o kadar uzaktı ki neredeyse onu ağzıyla yutacaktı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu, o kadar şiddetliydi ki bunu mutlaka hissetmeliydi. Beyni yanıyormuş gibiydi ve ciğerleri hava almak için zorlanıyordu.

Başını kaldırdı, adamın üzerinde öyle bir kıpırdandı ki nefesi kesildi ve adamın kolları kendiliğinden onun etrafında sıkılaştı. "Çok ağırım," dedi nefessiz bir protestoyla. "Bırakın beni."

"Hayır, asla. Sen sadece bir tüysün. Sadece merhametin varsa beni içine al. Şimdi beni içine al."

Bir an durdu ve sonra aşağı doğru hareket ederek bir santimlik bir penetrasyona izin verdi. "Yani... böyle mi?"

"Kesinlikle, sadece..." Onu öldürüyordu. Bu kasıtlı mıydı, olabilir miydi? "Bu mu?" dedi, aşağı doğru kıvrılarak.

"Evet," diye nefes aldı ve daha fazlası için yalvaracaktı, ama kadın ellerini adamın omuzlarına koyup kendini kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Altına girip ağırlığını öyle bir ayarladı ki, adam bunun verdiği hazdan ürperdi.

Mengene gibi sıkıydı, ama yavaş yavaş gevşedi, böylece adam onun içine daha da derin oturdu. Ona uyum sağlamak için açısını bir derece değiştirdi ve ciğerlerinden tıslayan bir nefes çekerek tam olarak yankılandı.

"Canını yakıyorum," diye ısrar etti, attan inecekmiş gibi kalktı.

"Hayır, hareket etme. Durma," diye emretti, kalçalarını yakaladı ve Yukarı doğru bastırırken onu yerinde tutuyordu.

"Neyi durdurmayayım? Hiçbir şey yapmıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kadının sesindeki hayal kırıklığı hoşuna gitmişti. Aslında buna bayılmıştı. "Seni ne memnun edecekse onu yap."

"Bu mu?" diye sordu, önce öne sonra arkaya doğru gevşeyerek. "Evet, Tanrım, evet," diyebilirdi.

Onun sözünü dinledi ve omuzlarını tutarak üzerine binmeye başladı. Çabaları saçlarını binlerce küçük kırbaç gibi savurmasına neden oldu. Saçlarını omuzlarının arkasına savurdu ve gözleri kapalı bir şekilde başını arkaya yasladı. Göğüsleri çok baştan çıkarıcı bir şekilde zıplıyor ve gül kırmızısı dudakları aralanarak nefes nefese kalıyordu.

Ross onu şiddetli bir merakla ve göğsünde tuhaf bir sızıyla izledi. Sıkı bir tutuşla ona yardım etti, bocaladığı anlarda onu ilerlemeye zorladı, onu o kadar sıkı kavradı ki morluklar bırakacağından korktu ama yine de bırakmadı. Ve sonunda iç kaslarının etrafında kenetlendiğini, nabız gibi attığını hissettiğinde, başını kaldırıp bir meme ucunu ağzına aldı ve onun altında debelenirken güçlü bir şekilde emdi.

Haykırdı, vücudu sonsuz zevke teslim olurken kaskatı kesildi. Adam onun göğsünü serbest bıraktı, yüzünü ikiz tümseklerin arasına gömdü ve sert bir güçle yukarı doğru itti, tekrar, tekrar ve yine, dünyası çözülene ve gözlerinin arkasındaki patlama parlaklığı mükemmel yaşamın ortasında küçük ve görkemli bir ölüm gibiydi.

"Kalkın leydim! Ana zil çaldı ve gitmeliyiz. Atları ayakta tutmak istemezsiniz, çünkü hava bir cadı memesi kadar soğuk ve üstelik kar yağıyor."

Cate, Gwynne'in sesini duyunca inledi, çünkü uykuya daha yeni dalmış gibiydi. Geçmiş gece zihninde bir yığın görüntü ve hisle doluydu, çoğu o kadar inanılmazdı ki hatırladıkça yüzü kızarıyordu. Sevişmenin bu kadar çok yolu olduğunu hiç hayal etmemişti, kutsal babalara göre bunların çoğu günahı ve sadece tek bir pozisyona ve mümkün olduğunca az dokunmaya izin veriyorlardı. Ross'un pagan eğilimleri olduğu kesindi, çünkü tüm bu yasakları bir kenara itmişti. Ona göre böyle bir hazzı aramanın her yolu iyiydi ve bunun aksini vaaz eden rahipler, cemaatlerine kendilerinden esirgenen zevkleri çok görüyorlardı.

Hiç kullanmayı hayal etmediği kaslarındaki ağrı nedeniyle yüzünü buruşturarak dönen Cate tek gözünü açtı. Uykudan boğuklaşan sesiyle, "Hangi atlar?" diye sordu.

"Bunlar seyahatiniz için hazırlandı elbette. Giyindiğiniz anda yola çıkıyoruz."

"Gitmek mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Braesford Hall için mi? Dunbar sana söylemedi mi?"

Cate başını yavaşça salladı.

"Tam bir erkek gibi, anlatmayı başkasına bırakmak. Şüphesiz senin inlemini duymak istemez."

Bu hiç de doğru değil, diye düşündü Cate gözlerini kapatarak. Ross onun gece boyunca defalarca inlemesini ve adını haykırmasını sağlamıştı. Hatırladığı kadarıyla bunu teşvik etmiş, bundan zevk almıştı.

Birdenbire Gwynne'in söylediklerinin anlamını kavradı ve doyumluk ve yorgunluktan oluşan sisi delip geçti. "Braesford mu? Braesford ve Isabel'e mi gidiyoruz?"

"Sana söylemedim mi? Hadi artık, kaybedecek zamanımız yok. Kalk, yüzünü yıka ve seni giydireyim. Leydi Marguerite zaten büyük salonda bekliyor."

Tıpkı Gwynne'in söylediği gibi, gün yolculuk için berbat bir gündü. Cate, kafileleri sarayın korumasından çıkıp da karla kaplı rüzgâr onları vurduğu anda bunun ne kadar sefil bir durum olduğunu anlamıştı. Kasabanın otesine geçtiklerinde, soğuktan donmuşlardı. Haşlanmış ynden yapılmış krk astarlı mantolara ve altlarında kat kat dolgulu giysilere rağmen kemikleri erimişti.

Pelerininin kapışonunu yüzünün alt kısmına tutup gözlerini kısıarak beyaz solgunluğa bakarken, eskortlarının giydiği zırhı ve hatta Ross'un giydiği zırhı kısıkanıyordu, çünkü göğüs zırhı kesinlikle rüzgârı engelliyor ve vücut ısısını içinde tutuyor olmalıydı. Ayrıca Gwynne'in, kollarını bir erkeğin beline dolayarak ata bindiğinden de emindi.

Yol arkadaşının ekstra sıcaklığını, esen kar tabakalarından korunmak için geniş cssesini saymıyorum bile. Rosie'ye binmiş olan Cate'in böyle bir kalkanı yoktu, kendi atına binmiş olan Marguerite'in de.

Atları dinlendirmek ve onları ısıtmak için yakılan ateşlerin üzerinde bira ve şarap kazanlarını ısıtmak için sık sık durdular. Bu pek de rahatlatıcı değildi. Yola çıkar çıkmaz soğuk onları tekrar buldu. Büyük Kuzey Yolu'nun iyi işaretlenmiş olması mükemmel bir şeydi, yoksa yolu kaybedebilirlerdi. dönen beyazlık.

"Kral'ın kış fırtınasının ortasında seyahat etmemizi emretmekteki amacı ne olabilir?" Günün nc istirahati sırasında bu soruyu hoşnutsuz bir yakınmayla soran Marguerite, sırtını hem rüzgâra hem de ateşe dönmüş bir şekilde duruyordu. Etrafını saran dumanlar onu kazığa bağlanıp yakılan bir cadiya benzetiyordu ama o buna aldış etmiyordu.

"Sessizce, canım," dedi Cate, ayrı ateşlerinin etrafındaki silah arkadaşlarına hızlı bir bakış atarak.

"Neden, vatana ihanetten tutuklanabilirim diye mi? Zaten lme gönderilirken ne önemi var ki?"

"Bu bir güvenlik meselesi," diye yanıtladı Ross.

Cate'in yanında durdu. Kazara ya da değil, geniş omuzları rüzgârın ve dumanın en kötüsünün ona ulaşmasını engelliyordu. Krk astarlı pelerini Henry'nin hediyesiydi, düğün kıyafetinin bir parçasıydı ve ısırın soğuk onu buna zorlayana kadar giymeye tenezzül etmemişti. Ekosesinin altına hortum bile giymişti.

Eklemeler ona daha çok bir İngiliz görünümü vermişti. Garip bir şekilde, bunu onayladığından emin değildi.

Marguerite, "Majestelerinin güvenliği, bizim güvenliğimiz olamaz," diye mırıldandı.

"Başka ne olabilir ki? Kralların ilk önceliği, krallıklarını korumaktır." Ross'un sesinde ironi vardı, ancak bakışları silah arkadaşlarının üzerindeydi. ayrı bir ateşte kar eritiyor ve bunu atları sulamak için kullanıyorlardı. "Gerçi Yolculuğumuzdan ne kadar az kişinin haberi olursa, emirlerini yerine getirme şansımız o kadar artar."

Cate başını kaldırıp Ross'a baktı. Konuşurken sesini mırıltı halinde tuttu. "Braesford için emirler?"

"Evet." Kocasısı da aynı sessizlikle cevap verdi.

"Henry denizden gelen bir tehditten mi şüpheleniyor?"

"Öyle görünüyor. Braesford'un malikânesine bağlı pele kulesinde, işgalcileri uyaracak ateşi yakmaya hazır bir şekilde beklemesi emredildi."

En azından ona cevap vermeyi ya da dilini tutmasını ve bu tür konuları erkeklere bırakmasını söylemeyi küçümsemedi. "Yorkçular tarafından gönderildi sanırım, ama bakın..."

"Burgundy Düşesi Henry'den nefret ediyor, onu Deccal'in ta kendisi olarak görüyor. Onu ölü görmek için ağzından köpükler saçıyor."

Bir zamanlar York Hanedanı'nın prensesi olan bu kadın hakkında aylardır sarayda bu tür konuşmalar yapılıyordu ama Cate şu anda Ross'un korumasına minnettar olduğu için bunu dile getiremiyordu. "Demek o da Ross'un taklitçi. Onun yeğeni olduğuna gerçekten inanabilir mi?"

"Kim söyleyebilir ki? Hâlâ Burgundy'de olduğu için bu tencereyi uzun bir kaşıkla karıştırıyor. İrlanda'da kendisinden çok söz edilen zavallı küçük adam her kim olursa olsun, Henry'yi devirmek için bir bahaneden başka bir şey değil. Gerçek prens olsun ya da olmasın, o düştüğünde tacı kapmak isteyenler için bir kedi pençesi görevi görecektir."

"Bir zamanlar Richard'ın varisi olarak atanan John de la Poole gibi mi?"

Ross başını eğdi. "Henry Bosworth'ta tacı aldığı anda hakkının yendiğini düşünen asil bir hoşnutsuz."

"Kavga çıkacak," diye fısıldadı Cate, bunu fark ettiğinde. "Oh, evet."

"Ve şimdi sizden Henry'ye yardım etmeniz bekleniyor."

Ross başını İskoç şapkasıyla onaylarcasına eğdi. "Adam ve silah toplamaya başlayacağım."

"Yani yapacak mısın?" Adamın yüzündeki sert çizgileri inceledi ve gözlerindeki amansız bakış karşısında biraz ürperdi.

"İskoçya bu işin dışında kaldığı sürece." Aksanı daha güçlüydü, bu da zihnindeki rahatsızlığın bir işaretiydi.

"Peki ya Kral James müdahale ederse?"

"İş başa düştüğünde göreceğiz." Ross arkasını dönerek ateşlerin söndürülmesini istedi ve birliği tekrar yola çıkardı.

Öğleden sonraya doğru kar incelmeye başladı. Kısa süre sonra tamamen durdu.

Ancak gökyüzü gri ve ağır kalmaya devam etti ve rüzgâr onların geçişiyle bozulan karları toplayıp arkalarından peri tozu gibi savurdu. Arazi bembeyaz ve neredeyse sessizdi, uçsuz bucaksız bir kar denizi. İçinden dolanan çitlerin tepeleri, böğürtlenlerin ve eski saman yığınlarının örttüğü yuvarlak tümsekler. Üzerinde Henry'nin resmi sancağı dalgalanan, gümbürdeyen, şangırdayan sütunlarından başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Geçtikleri birkaç köyün evleri sımsıkı kapalıydı, karla kaplı çatılardan süzülen dumanlar ve havlayan köpekler tek yaşam belirtisiydi.

Karda gömülü bir işaret nedeniyle yollarını kaybeden ekip, birkaç fersah geri gitmek zorunda kalmıştır. Fazladan çaba dayanıklılıklarını azaltmış ve sinirlerini germiştir. Biraz ileride, gece için barınak bulmayı umabilecekleri manastır vardı. Kışın ilk karanlığı çökmeye başladığında, onları manastıra götürecek olan akşam ezanı çanlarını dinlediler.

Bir geçide yaklaştıklarında hâlâ onları duymamışlardı. Gri-mor ve dik kenarlı bir akıntıydı, yapraksız ağaçlar ve buzlarla kaplıydı. Mermer bir zemin üzerinde oynanan zarlar gibi şakırdayan ve tıkırdayan kaplamalı uzuvlar. Dipteki dere, atların karınlarına degecek kadar derin görünen karın altında neredeyse kesinlikle donmuştu.

Ross kıyıya doğru ilerledi. Aralarında Cate ve Marguerite'in de bulunduğu silah arkadaşlarının yarısı onun arkasından geliyordu. Gwynne'in ata bindiği adam da dahil olmak üzere geri kalan erler de arkadan geliyordu. Zemin kaygandı ve at görünmeyen buzun üzerinde ilerlerken Cate dikkatini Rosie'ye verdi.

Karşı yamaçtan yukarı çıkmaya başladığında bir çığlık duyuldu. Atlı adamlar sağdan ve soldan saldırdı. Bağırışlar ve küfürler çınlarken ve uçan toynakların savurduğu karlar havada uçuşurken ortalık karışmıştı.

Ross ve yanındaki silah arkadaşları Cate ve Marguerite'in etrafında koruyucu bir kordon oluşturmak için harekete geçti. Kılıçlarını çekerken vınladılar.

Boğuk sesler ve homurtular etraflarında yankılandı.

Dehşetten gözleri fal taşı gibi açılmış atlar çığlık atıp şaha kalktı ve kaygan geçitte tutunmak için savaşıırken hem dosta hem de düşmana çarptı. Kılıçlar ısıklık çalıyor, çılgınca bir çan sesi gibi metallere çarpıyordu.

Kar ve buzun kaynayan öfkesi, sallanan bıçaklar ve boğuşan atlar arasında karanlık bir şekil olan zırhlı bir adam bineğini şaha kaldırdı ve kargaşanın içinden zorla ilerledi. Rosie'yi diğerlerinden uzaklaştırdı ve Cate'in dizginini tutmak için eğildi.

Silahlı elindeydi ama çektiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Rosie'nin başını tutan eldivenli ele hızlı bir bıçak darbesi indirdi ve Rosie tekrar özgür kaldı. Doru atı kendisi ve Marguerite için yaratılan korumanın içine geri çekti ve sonra dikkatini orada kaldığından emin olmaya verdi. Ross ve diğerleri, Rosie'nin arbedeye karışmamasını ya da daha kötüsü arbedenin ötesine kaçırılmamasını sağlamak zorunda kalırlarsa bu kadar güçlü bir şekilde savaşamazlardı.

Ross'u aramak için başını çevirdiğinde onun kendisine doğru baktığını gördü. Gözleri kısılmış kapakların arasından parlıyordu ve ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu ama ona sert bir onay işareti verdi. Bineğinin sırtına binerken kalbi çarpıyor, nefesi kesiliyordu ama damarlarında vahşi bir coşku dolaşıyordu. Kocası olan savaşçının bakışlarına karşılık vererek başını eğdi.

Marguerite'in atının böğründe kanlı bir yara açıldı. Acıdan çılgına dönen hayvan sıçradı ve kıvrıldı. Cate kız kardeşinin savrulacağından korktu ama bineğini kontrol etmeyi başardı. Aynı anda, bir adam sanki onu kendisine doğru çekecekmiş gibi uzandı. Marguerite bir çığlık atarak adamın üzerine atıldı ve dizgin uçlarını kırbaç gibi kullanarak adamın yüzüne vurdu. Adam sertçe geri çekildi.

Sonra Cate'e doğru bakmak için döndü.

Ross destrierini aralarına soktu. Adam bir kez daha kordonun dışına çıkmaya zorlandı.

Tüm azizler adına, bunun sebebi bu muydu? Başka bir kaçırma denemesi olabilir mi?

Aklı mantığıyla alev alev yanan Cate daha iyi bir açıklama göremiyordu. Bu basit bir soygun girişimi gibi görünmüyordu; saldırganlar çok fazla sayıda ve çok iyi silahlanmıştı. Ve Trilborn'dan başka kim böyle bir şeye cüret edebilirdi ki?

Evet, ama ne amaçla? İskoçyalıya inat tecavüz etmek, gelinini lekelemek ve böylece gururunu incitmekten başka ne olabilirdi ki? Yoksa amaç Ross'u onun peşinden gelmeye zorlamak ve böylece onu öldürmek miydi?

O alınmayacaktı. Götürülmeyecek.

Ama diyelim ki hiç de öyle değildi? Trilborn'un ilk amacı öldürmek olabilir

Ross'u bu iğrenç pusuya düşürdü. Sonra onunla birlikte ıssız bir kaleye gidebilir, orada kendisini reddettiği için pişman olmasını sağlayabilirdi.

Marguerite ve Gwynne bu hikâyeyi anlatmak için hayatta kalamazdı, ne de onlara eşlik eden tek bir erkek. Cate'in kalbi göğsünde sıkışıp kaldı. bariz gerçekler aklına geldi.

Rosie çığlık çığlığa bağırdı ve Cate onu kontrol etmek için sahip olduğunu bile bilmediği bir güçle savaştı. Bir silahşor yere düştü, kanı Karın saf beyazına parlak kırmızı bir renk sıçradı. Ross kendisini öldüren saldırgana öyle bir darbe indirdi ki, adam atının boynundan aşağı yuvarlanırken at da üst kıyıya doğru kaçtı.

Saldırganlardan üçü Ross'a yaklaştı. Ross bir iblis gibi savaştı, kendisine karşı kullanılanlardan çok daha uzun ve ağır olan güçlü kılıcını savururken gözlerini üzerine gelen kılıçlara dikti. Kılıç, metali ısırırken, zırha çarparken ve bir adamın böğrüne kemik kırılma sesiyle saplanırken acımasızca haykırdı.

Birdenbire önündeki yol açıldı. "Cate!" diye bağırdı ve onu bulmak için bineğini döndürdü. "Bana doğru! Bana!"

Bir anda onun yanındaydı. Kız kardeşini ve Gwynne'i yakalayan adamı tek bir emir dolu bakışla yakaladı. Ve sonra ileriye doğru daldılar, yamaçtan yukarıya, ileride uzanan açık yola doğru ilerlediler.

Oraya ulaştılar ve atlarını koşturmaya başladılar. Grubun diğer silah arkadaşları serbest kalarak arkalarından koşmaya başladılar. Peşlerindeki adamlar karanlık, gürleyen gölgeler gibi onları takip ediyordu.

Gün etraflarını sararken dörtnala koşan kol, inişli çıkışlı ama açık arazide ilerliyordu. Lavanta ve mor gölgeler Kar, çukurlarda koyu griye dönüyordu.

Sonra duymayı en çok istedikleri ses geldi. Az ileride bir yerde, bir sonraki tepenin yamacında, yortu çanlarının melodik ve sonsuz hoşluktaki çanları çalıyordu.

Manastır göründü; sarı-kahverengi taştan alçak bir bina, mütevazı bir şapele bağlıydı ve sağlam taş duvarlarla korunuyordu. Manastırı görür görmez takipçileri uzaklaştı. Ancak Ross hızını kesmedi, Cate ve diğerlerine önderlik etti. Kar yığınlarını göğüslediler,

Onları karşılamak için açılan büyük ahşap kapıya ulaşana kadar ilerlediler.

Manastırın saçaklarından uçan güvercinler, kararan gökyüzüne karşı dönerek içeri girip parke taşlı avluda durdular. Loş ışık, eski yapının bir kenarı boyunca uzanan uzun bir odanın kepenklerindeki çatlaklardan parlıyordu. Burada tuğla yoktu, cam yoktu, şapel pencerelerinde vitray yoktu. Ancak bodur yapılardaki Norman kemerleri, buranın Fatih William zamanından beri yolcuları koruduğunu gösteriyordu. Arkalarından çarparak kapanan ve düşmanlarını dışarıda bırakan kapı bir insan kalınlığındaydı ve demirle bağlanmış ve çivilenmişti.

Güvendeydiler.

Cate eyerinin üzerinde dönerek Ross'a baktı. Yüzü kan içindeydi, pelerini kana bulanmıştı ve eldivenli yumruğu dirseğine kadar kızarmıştı. Daha da kötüsü, sadece hortumla korunan dizi kanla kaplıydı.

"Yaralanmışsın," diye haykırdı. "Nereden? Yere yat ve bana izin ver-"
"Hayır, tatlı karıcığım. Bu kan başka adamların kanı. Ya sen?"

Atını sürdü

yaklaştı ve eldivenini çıkardı, çenesini avucunun içine almak için eğildi ve başparmağını yanağındaki kaşıntılı bir noktaya sürttü. "Bir yerin kesildi mi?"

Başını salladı, onun dokunuşundan ve sert yüz hatlarındaki endişe ifadesinden beklenmedik bir şekilde ısınmıştı. "Dediğiniz gibi, başkalarının kanı."

Arkasından başını sallayan Marguerite'e baktı; Marguerite ağzından nefes alıp veriyordu ve atının yelesini tutuyordu. Gwynne, onu arkasına almış olan silah arkadaşının sırtına yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama sadece bir bacağında küçük bir kesik ve mantosunun arkasında oldukça büyük bir yırtık varmış gibi görünüyordu.

Refakatçilerinden diğerleri o kadar şanslı değildi. Biri miğferini parçalayan bir darbe yüzünden sersemlemişti, diğer ikisinin de kol ve bacaklarında acil müdahale gerektiren yaralar vardı. Bu da gelecek gibi görünüyordu, çünkü kapıdaki adam alarm çalıyordu. Görevlerinin sade kahverengi kıyafetlerini giymiş adamlar, avlunun bir tarafındaki ışıklı odadan döküldüler. Etrafı sardılar

Yaralıları eyerlerinden özenle indirdiler. Kısa sürede içeriye taşındılar.

Ross atından indi ve Cate'e yardım etmeye geldi. Titreyerek onun kollarına sarıldı. Bunun korku değil, sevinçli bir rahatlama ve garip, soğuk bir vahşilikten uyanış olduğunu düşündü.

"Yaralanmadığına emin misin?" Ross onu tutarken ayaklarını destekleyerek sordu, pelerini ikisinin de etrafında uçuşuyordu.

"Evet, ama... Keşke orada bir kılıcım olsaydı. O kadar... Yaptıkları şey için onları ezmek, her birini öldürmek istedim."

Bir kahkaha onu sarstı. "Sanırım öyle de olurdu. Bu sadece savaş çılgınlığı, elmam, tatlım. Gececektir."

"Keşke size yardım edebilseydim." Onun sessiz İskoç ağzıyla söylediği bu tuhaf sevgi sözcükleri hoşuna gitmişti.

"Arkamda kalarak yaptın."

Yüzünü buruşturdu. "Pek cesur bir gösteri sayılmaz."

"Ama güveninizi kanıtlayan akıllıca bir davranıştı, bunun için minnettarım." Omzunun üzerinden yaralının götürüldüğü yöne baktı. "Ve şimdi..."

"Şimdi de adamlarına bakmalısın," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Git, Marguerite ve ben de Gwynne'e göz kulak olmalıyız."

"Sonra, o zaman," diye cevap verdi ve uzaklaştı.

Ne demek istediğini sormadı ama revir olması gereken yerin kapısından geçip gözden kaybolana kadar onu izledi.

Gwynne'in kesiği derin değildi ama uzun ve acılıydı. Cate yarayı bağlarken Marguerite hizmetkâr kadına birkaç bardak yeni şarap içirdi. Daha sonra, içkinin ve yorgunluğun etkisiyle horlayan Gwynne'i, Marguerite'in onunla paylaşacağı, iki taş bank gibi yatağın bulunduğu küçük hücrede bıraktılar.

Cate ve Ross'a tahsis edilen oda ne daha büyük ne de daha lükstü. Taş yatak sadece samanla doldurulmuş ince bir şilte ile yumuşatılmıştı ve örtünmek için tek bir yün battaniye vardı. Odada pencere, şömine ya da ateş ocağı, hatta mangal bile yoktu. Biberiye kokulu birkaç çalı çırpı, taş zeminin soğüğundan korunmak için kullanılıyordu. Bir içyağı mumu Üç ayaklı tabure, tahta bir leğen tutan dar masa ve yetersiz mobilyaları tamamlayan kaba papaz kürsüsünü aydınlatıyordu. Kısacası, iyi kalpli kardeşlerin misafirliklerini fazla uzatmalarını teşvik edecek hiçbir şey yoktu. sipariş.

Cate ve Marguerite kadın oldukları için ortak salona girmeleri yasaktı, bu yüzden akşam yemeklerini bu küçük odada yediler. Yemek, konaklama yerlerinden daha görkemli değildi; sulandırılmış şarap, soğuk ekmek ve ılık et suyunda boğulmuş birkaç parça etten ibaretti. Yemeği bir adam getirmişti.

O kadar yaşlı bir keşişti ki, son derece nazik ve hoş bir gülümsemesi olmasına rağmen, her türlü tensel cazibeyi geride bırakmıştı.

"Eee?" Marguerite, kamburu çıkmış ağabey cüppesinin önü taş zemini kaplayan tozun içinde sürüklenerek uzaklaştığında sordu.

"Peki, ne?" İliklerine kadar üşüyen Cate, bir elini et suyunun bulunduğu çömlek kâsenin üzerinde ısıtırken diğer eliyle ekmeğini içine daldırdı.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun! Evli bir eş olmak nasıl bir şey?"

"Yeterince iyi."

"İyi görünüyorsun ama Gwynne'i sana göndermeden önce şafak vakti içeri baktığımda neredeyse hiç kıpırdamamıştın."

"Nasıl görünmeliyim?"

"Sanki sevgi dolu bir eş tarafından düzgün bir şekilde yatağa atılmışsınız gibi mi?"

"Gerçekten, Marguerite," dedi, tam olarak göz göze gelmeden. "Ne de olsa bu ilk kez olmuyor."

Kız kardeşi ilgiyle onu izliyordu. "Peki aranızda ne geçti? Nasıl-"

"Boş ver!" Cate aceleyle araya girdi. "Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu bilmek yeterli."

"Evet, ama İskoçyalı lanetle ilgili hiçbir şey söylemedi mi? Seni sonsuza dek seveceğine yemin etti mi ki hâlâ aramızda dolaşabiliyor?"

"Ross'un lanetlere inancı yoktur." Cate, Marguerite'in tabureye oturmasına izin verdiği gibi sert yatağın bir ucuna büzüldü. Kocasının lanete inanmamasının onu neden olduğundan daha soğuk hissettirdiğini anlayamıyordu.

Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Lütfen, bunun konuyla ne ilgisi var? Hadi ama Cate, sana talip olan herkesi ortadan kaldıran kaderden nasıl kurtulduğunu bilmeli.

ondan önce geldi. Ölmek için pek çok fırsatı oldu, biliyorsunuz. Bugün bile bunu yapabilirdi."

"Yapma, lütfen böyle bir şey söyleme," diye yalvardı Cate ürpererek.

Kız kardeşi arkasına yaslanmış, ona bakıyordu. Düz keten örtüsünün bir köşesini kaldırdı ve kemirmeye başladı. Bir süre sonra indirdi. "Demek bu kadar."

Kız kardeşinin delici bakışlarında gördüğü bir şey Cate'i huzursuz etti. Dikkatini tekrar çorbasına verdi. "Ona aşıksın."

"Aptal olma." Olamazdı. Çok mantıklı, çok temkinliydi. Elbette bu imkansızdı?

"Bu aynı zamanda laneti yok etmenin bir anahtarı olsa ilginç olmaz mıydı?

-"Bizim bir adama olan aşkımız, onun bize olan aşkı kadar işe yarasaydı?"

"Eminim öyle düşünmek istersiniz," dedi Cate. "O zaman tek yapman gereken Henry'yi tapabileceğin bir adam seçmeye ikna etmek."

Marguerite omuz silkti. "Oh, Henry. Daha önce de söylediğim gibi, evlenme emrini dinlemeyeceğim."

"Bundan nasıl kaçınacağını bilmek isterim," dedi Cate kardeşçe bir kızgınlıkla. "Ama Ross'un neden hâlâ yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. Belki de İskoç olarak doğduğu içindir."

"İngilizce yerine mi? Yabancı bir ülkede doğmuş olman nişanlını Brugge'den kurtaramadı." Marguerite bir an için peçesinin bir köşesini dişlerinin arasına aldı, bakışları niyetliydi. "Ama Isabel'e sorabiliriz. O biliyor olabilir, çünkü en büyüğü."

"Sanırım," dedi Cate, ama birkaç ay daha kocası olmasının ablalarına nasıl ek bir uzmanlık kazandırdığını anlayamamıştı.

"Evlendikten sonra lanetin bir erkeği alıp alamayacağını da biliyor olabilir." "Marguerite!" Bu fikir bile Cate'e boğulma hissi veriyordu, sanki

sıçrayan kalbi boğazını tıkamıştı.

"Dikkate alınmalı." Kız kardeşi çorba kâsesine uzandı.

Cate bunu düşünmek istemedi. Bu isteksizlik, küçük kız kardeşinin en azından kısmen haklı olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Cate kocası olan İskoç'a bir şekilde bağlanmış olabilirdi.

Ama bu aşk değildi. Değil miydi?

Hayır, elbette değildi, diye düşündü, mantosunun altından bir kolunu beline dolayarak. Aşk, yakışıklı bir yüze ve erkeksi bir forma hayran olmaktan, onun kılıçtaki hünerinden dehşete düşmekten daha fazlasıydı. Onun kollarında aldığı zevkle hiçbir ilgisi yoktu. Aşk, yıllarca yan yana yaşamının, çocuk doğurmanın sevincini ve birkaçının kaçınılmaz kaybının üzüntüsünü paylaşmanın getirdiği sıcak bir şefkatti. Bir erkeğin korumasına duyulan saygı ve takdirdi. Bir hayat kurmak için birlikte çalışmaktı.

Hayır, Ross'a aşık değildi. Kendisini öldürtmeye çalışmış olabileceğini düşünen bir adama nasıl aşık olabilirdi ki?

Marguerite, Gwynne'i kontrol etmek ve geceyi onun yanındaki yatakta geçirmek üzere uzaklaştı. Cate mantosunu ve yırtık pırtık yünü

battaniyeyi omuzlarına doladı ve yatağın iki duvarın köşesine yerleştirildiği köşeye sırtını dayadı. Ross nihayet odaya girdiğinde kadın hâlâ oradaydı.

Mum titreyen, kötü kokulu bir koçana dönüşmüştü. Kocasını içeri girip kapıyı arkasından iterek kapatırken bir gölgeden fazlası değildi.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu. "Çoktan uyumuşsundur diye düşünmüştüm." "Uyudum, ama..." Başını iki yana salladı.

Etrafına bakındı ve salonda onunla görünemeyeceği için daha önce odasına gönderdiği kılıcını buldu. Yakınında olduğundan emin olunca pelerininin sıyırdı, cüppesini çıkardı ve ekosesini tutan kemeri gevşetmeye başladı. "Bugünkü ölümler sizi rahatsız mı etti?"

"Sanırım öyle."

"Dişlerin takırdıyor. Üşümüştün."

Küçük sesi kontrol etmeye çalıştı ama nafile. "Kim... olmaz ki?"

Ekoseyi yatağa fırlattı ve ayaklarının üzerine düştü. Üzerlerini örten battaniyenin içinden bile, kıvrımlarında kalan vücut ısını hissedebiliyordu.

"Ormandaki o ilk gece üşümüştün," dedi sesinde çakıl taşlarıyla. Çevik parmaklarıyla gömleğini hortumuna bağlayan uçları çözdü.

Bakışları öfkeliydi. "Kar yağıyordu."

"O zaman da dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum." Başını salladı ve eğilerek gömleğini üzerinden çıkardı.

"Ateşi sen yaktın." Sönmekte olan mum ışığı adamın göğsünü ve kollarının üst kısmını saran sert kas çıkıntılarını yaldızlarken neredeyse ne dediğini unutacaktı.

"Yapmak istediğim şey bu değildi." Botlarını ve giymeye alışık olmadığı hortumunu çıkarmak için karşıdaki banka oturdu, ancak yaptığı şey yerine onu izledi.

"Hayır mı?" Adam ayağa kalkıp sert ve çıplak bir ihtişamla ona doğru gelirken tek kelime nefes nefese bir beklenti içinde çıktı.

"Hayır," diye cevap verdi. İnce, dar şiltenin üzerine diz çökerek acımasız bir verimlilikle battaniyesini açmaya başladı.

"Neyi tercih ederdin?" Ona yardım etti, azizler onu affetti. En azından mantosunu çıkarmış ve adamın korsajını açmasına izin vermiş.

"Seninle yatmak, seni ısıtmak, sana sarılmak için."

"Keşke yapsaydın," dedi, sesi pek düzgün çıkmıyordu.

"Senin tarafından ısıtılmak için." Önlüğünü ve elbisesini yukarı itti ve sonra onu diz çökmesi için yanına çekti, böylece onu onlardan kurtarabilecekti.

Elleri, burnu, alnı ve örtülmemiş diğer her yeri gibi soğuktu. Titreyerek kollarını ona doladı, tüyleri diken diken olmuş bedenini onun gövdesinin ve altındakilerin harikulade sıcaklığına ve gücüne bastırırken onu kendine çekti. "Şimdi yanıma uzan," diye fısıldadı boynuna, "birbirimizi ısıtalım."

Tanrı'nın parmakları, ama bu keşişin yatağı sertti, kuşkusuz bedeni ve dolayısıyla ruhu ölümcülleştirmek için daha iyiydi. Ross sessizce küfretti, kayalık zeminde daha rahat uyuduğuna emindi. Kalkmayı düşünecek ve

Cate'in sonunda uykuya dalması dışında, ahırdaki silah arkadaşlarına katıldı. Cate kendine uygun bir şilte bulmuşa benziyordu, zira o sefil yatak bahanesinden çok onun üzerinde yatıyordu.

Umursadığından değil. Kadının ağırlığı ve yumuşak kıvrımları onu tuhaf bir şekilde tatmin ediyordu. Bir katil olabilecekken, bu garipti.

Bu akşamki saldırı başıboş bir haydut çetesinin rastgele yaptığı bir olay değildi. Adamlar disiplinliydi, iyi ata binmişlerdi ve zincir zırhla korunuyorlardı. Tuzaklarını iyi seçmişler ve patlatmak için en uygun zamanı beklemişlerdi. Bunun arkasında Trilborn'un olduğuna dair ilk doğan oğluyla bahse girebilirdi. Ross'un tek sorusu Cate'in bunun olacağını bilip bilmediğiydi.

Ne kadar kibirli olursa olsun, kadının Trilborn'u kendisine tercih edeceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de bir kadının aklından geçenleri kim bilebilirdi ki? Bu

Bir İngiliz'i anlamamanın daha kolay, idare etmenin daha az zor olacağını düşünmüş olabilir.

Şüphelerine rağmen Ross ona gelmekten, onunla yatmaktan kendini alamıyordu. Büyülenmiş olmalıydı. Her şeye rağmen bu lanetin bir anlamı olabilirdi. Öldürmediği adamları aptal yerine koyuyor olabilirdi.

Düğün gecelerinin ertesi sabahı yola çıkacaklarını ona söylememişti.

Bu bir dikkatsizlik değil, kasıtlı bir hileydi. Nasıl olur da

O zaman bir mesaj göndermeyi bilebilir miydi ve onu doğruca odalarına götürmüşken ne zaman gönderebilirdi? Daha sonra yataklarından kaçmış olma ihtimali çok düşüktü. Onu çok meşgul etmiş, bunun için çok yorgun bırakmıştı. Bu plandan çok çaresiz bir ihtiyaçtı ama sonuçlar kesinlikle aynıydı.

Çatışma sırasında onun yerini ararken duyduğu çılgınca endişe, yaralanmış olabileceğine dair duyduğu karılık korkusu yeterince gerçek görünüyordu. Şu anda ona olan ihtiyacı aşırı derecede fazlaydı, cömertliği belirgin, neredeyse alçakgönüllüydü.

Kadının onu istemesi dışında ne düşünebilirdi ki? Bu sahte olabilirdi, bir kadının onun kararlarını bulandırmak için yaptığı bir numara. Eğer öyleyse, başarılı olmuştu. Şimdi onun için bahaneler üretmeye önceki gecedен daha hazırды.

Çoğu erkek buna cesaret edemezdi. Böyle bir büyü karşısında hayatlarından ve ölümsüz ruhlarından korkarak onu derhal reddederlerdi. Hangi erkek, bir an gülümseyip kendini ona açabilecek ve bir an sonra da bir sonraki ölümünü gördün mü? Ross gördü.

Tüm ihtiyat ve sağduyusuna rağmen bu kadını arzuluyordu, başkasını değil. Ancak bunu bilmesine izin verebileceği en son şeydi. Bu göze alamayacağı bir zayıflıktı.

Onun güven eksikliğini hissettiğini düşündü. Daha çekingendi, ona karşı daha kapalıydı. Bedenini ona verebilir, okşamalarından zevk alabilir ve karşılığında zevk verebilirdi ama başka hiçbir şeye izin vermiyordu. Bu kararlı soğukkanlılık onu rahatsız ediyordu. Tüm şüphelerine rağmen, evlenmeleri emredilmeden önce onun gözlerinin cennet mavisinde bir ya da iki kez gördüğü kabullenmeyi bir kez daha görmek istiyordu.

Cate sanki düşüncelerinin rahatsızlığını hissetmiş gibi uykusunda mırıldandı, ona doğru yaklaştı ve bir dizini kalçasına doğru çekti. Adam battaniyeyi, ekosesini ve mantosunu Cate'in üzerine örtmek için uzandı. İç çekerek gözlerini kapattı. Burada, bu güvenli yerde, Cate kollarındayken, uyku bir kelle kesicinin baltasının ani gücüyle geldi.

"Daha az silahlı adamla yola devam etmek güvenli mi?"

Cate bu soruyu yatağa uzanmış, Gwynne'in kesik bacağını tercih ederek Cate'in saçlarını örmesini izleyen kocasına sordu. Ross'un bu manzarada neyi bu kadar büyüleyici bulduğunu anlayamıyordu ama yine de sırtını taş duvara dayamış, bir bileğini büktüğü dizine dayamış, gözlerini kaçırmadan oturuyordu. Herhalde geride bırakacakları yaralıları kontrol etmek ve ayrılışları için her şeyin hazır olup olmadığını görmek gibi daha önemli görevleri vardı. Elbette bunu çoktan yapmış olabilirdi, çünkü küçük odalarını henüz karanlıkken terk etmişti ve oraya daha yeni dönmüştü.

"Gitmek zorundayız," diye yanıtladı, "yoksa burada kapana

kısılma riskini göze alırız." "Ya bize saldıranlar dışarıda ya da bir yerlerde bekliyorsa?

Yolun ilerisinde mi?"

"Trilborn'un etrafına daha kalabalık bir grup toplamasına fırsat vermeden hemen yola çıkmamızın nedeni bu."

"O zaman bu işin arkasında onun olduğundan eminsiniz." Ross'a doğru bir bakış atma riskini göze aldı ama yüz hatları ona hiçbir şey söylemedi. Bir adamın ona nasıl bu kadar şefkatle sarılabildiğini, ona nasıl bu kadar sihirli bir şekilde dokunabildiğini, sonra da aralarında hiçbir şey olmamış gibi ona nasıl bakabildiğini anlayamıyordu.

"Başka kim olacak?"

Kelimeler o kadar kısa ve küçümseme yüklüydü ki kaşlarını çatı. "Nereden bilebilirim ki? O senin düşmanın."

"Demek öyle."

"Başınızı eğin leydim." Örgüsünü bitiren Gwynne duvağını takmak için hazır bekliyordu.

Cate, hizmetkâr kadının bakışlarını yere indirdiği için onu önemsemediğini düşünme hatasına düşmedi. Cate ona alaycı bir bakış atarak, keten karenin tutturulduğu düz başlığı yerleştirmesine ve örgüsünün altına bağlamasına izin verdi.

"En azından saldırıdan kurtulduk," dedi Cate. "Bunun bir anlamı olmalı."

"Oh, evet. Bu da demek oluyor ki belaya karşı yakın bir gözetim altında tutulduk ve Henry'ye şükürler olsun ki beklenenden daha büyük bir eskortumuz vardı."

"Her iki konuda da aynı fikirdeyim. Yine de lanetin şartları için hiçbir şeye izin vermiyor musunuz?"

Homurdandı. "Hayır, ama şu lanetiniz hakkında bir sorum var."

"Evet?" Gwynne ona her iki kolunun altından bağlanan dolgulu bir tunik giydirirken hareketsiz durdu.

"Duygularınız için bir karşılık yok mu? Kocanız olarak seçtiğiniz adama aşık olursanız, etkilerini tersine çeviremez misiniz?"

Bu, Marguerite'in daha önce ima ettiğinden beri aklını kurcalayan sorunun aynısıydı. Cate'in aklına daha önce hiç gelmemiştii, çünkü kendisi ve kız kardeşleri önceki damatlarını nişanlarından önce hiç tanımamışlardı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi başını hafifçe sallayarak.

"Karar verdiğinde," dedi, kendini ayağa kaldırıp kapıya doğru yürürken, "bana haber verebilirsin."

Böyle bir tartışmanın ortasında çekip gitmek sinir bozucu bir adamdı. İlk dürtüsü, devam etmek için peşinden gitmek oldu.

Hayır, yalnız kalması daha iyi olabilirdi. Eğer sadece tenini önemsiyorsa, bunu bilmek istemiyordu. Ve eğer onu sevip sevmediğini sormak istiyorsa.

bu sorunun kendisi için özel bir önemi olduğunu düşünmesini istemiyordu. Önemi olduğundan değil elbette. Ross Dunbar'ın onu yatağında görmekten hoşlanabileceği ama yatağının dışında pek umursamadığı apaçık ortadayken nasıl umursayabilirdi ki?

Onu sevmiyordu.

O zaman neden hâlâ hayattaydı? Neden mi?

Şafaktan çok önce yola koyuldular, gün doğumu bembeyaz dünyayı pembe ve gül kırmızısı, lavanta ve altın rengine boyamadan önce hatırı sayılır bir yol kat ettiler. Karmakarışık her çalı ve ağaç dalı elmas ateşiyle parlıyordu. Hava buz gibi bir iksir gibiydi. Gökyüzüne doğru tırmanan güneş, onlara serseri bir sıcaklıkla dokunuyordu.

Tehditler ve Ross'un telkinleri sayesinde iyi zaman geçirdiler. O uzun gün boyunca bir düzine kez, kırları taramak için önden at sürdü ve sonra dörtlü geri dönerek kollarını arkadan taciz etti. Daha az dinlendiler ve hiç ateş yakmadılar. Gergin, tetikte ve bitmek bilmeyen, sarsıcı yolculuktan bıkmış bir halde, sessizliğe katlandılar. Günün sonunda bir manastıra ulaştıkları için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutluydular, her ne kadar manastır rahibesi kendi yetkisi altına giren erkek ve kadınların ayrı binalarda uyumasını şart koşsa da.

Gece boyunca yağmur yağdı, ertesi sabah tekrar yola çıktıklarında hala yağmaya devam ediyordu. Aralarındaki hava da en az hava kadar kasvetliydi. Ross özellikle huysuz görünüyordu, emirleri keskin uçluydu. En azından Gwynne'e göre bunun sadece bir kısmı ıslak sürüşten ve izledikleri yolun bataklığından kaynaklanıyordu. Geri kalanını da yalnız uyumak zorunda kalmasına bağlayabilirdi. Cate ona inanmayı diledi.

Bu üçüncü günde Trilborn'a ya da başka bir tehlikeye dair hiçbir şey görülmedi. Karşılaştıkları tek şey, mallarını taşıyan bir yün tüccarı sürüsüydü,

Korunmak için birlikte seyahat eden hacılar, neşeyle boyanmış bir arabada bir oyuncu topluluğu ve bir turnuvaya giden bir şövalye topluluğuyla birlikte giden bir İskoç ulağı.

Sonuncusu Ross'un tanıdığı bir ekose giyiyordu, çünkü keskin bir sorguyla onu selamladı. Daha yakından bakınca, Cate bile adamın etrafındaki yün kumaşın Ross'un mavi, gri ve kırmızı renklerine çok benzeyen bir dokumaya sahip olduğunu görebiliyordu. İkisi bir kenara çekildi ve İskoç Galcesi'nin hızlı çapak sesiyle konuşmaya başladılar. Adam Ross'a taşıdığı deri bir keseyi uzattı. Ross hemen ardından kayın ağaçlarından oluşan bir korulukta durulmasını emretti ve ateş yakılmasına izin verdi.

Yemek hazırlanırken, Ross hem kadınlardan hem de silah arkadaşlarından biraz uzakta durarak hemşerisiyle sohbet etmeye devam etti. Cate onları görmezden gelmek için elinden geleni yapsa da, Marguerite ile birlikte bu tesadüfi karşılaşmanın neye işaret ettiğini öğrenmek için sabırsızlıkla beklediler. Bunun bir şey ifade ettiği, kocasının yüzündeki sert çizgilerden açıkça anlaşılıyordu.

Yeni tanışan İskoç ısındı, ekmek ve etten oluşan yemeklerini paylaştılar ve bir adamdan diğerine geçen şarap tulumundan içtiler. Yemek bittiğinde Ross'la birlikte birbirlerinin kollarını bileklerinden kavrayarak akrabalık bağıyla kenetlendiler. Haberci atına bindi ve İskoçya'ya doğru yola çıkana kadar onların koluna katılmaya hazırlandı.

Ross ayrı yürüdü, postacı çantasını açtı ve içinden deri kaplı bir paket aldı. Paketi açıp içindekileri okurken kıpırdamadan durdu. Yağmur ve sisle nemlenen rüzgâr ekosesini dizlerine savuruyor, saçlarını karıştırıyor ve belinden aşağı sarkan sporranı sallıyordu. Fark etmemiş gibi görünüyordu. Bir süre sonra mesajı tekrar içine tıktırdı, döndü ve ata binme emrini bağırarak verdi.

Cate itaat etmek için hiçbir hareket yapmadı. Onun yerine, elinde askısından sarkan postacı çantasıyla adamın durduğu yere doğru yürüdü.

"Ne oldu?" diye sordu sessiz bir endişeyle. "Bir şey yok."

"Biri mi öldü? Baban mı?" "Hayır, o yeterince iyi."

"Peki ya ailenin geri kalanı?"

"Benim için kayıp."

Yüzündeki sert maskenin ardında gördüğü acı için kalbine garip bir sızı yerleşti. "Evlatlıktan reddedildin. O zaman resmileşti."

"Sürgün edildiniz, reddedildiniz, artık Dunbar klanından değilsiniz ve Dunbar topraklarında hoş karşılanmıyorsunuz. Siz leydim, akrabası ya da yakını olmayan bir adamla evlisiniz. küçümsemek."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve konuşmadan önce tereddüt etti. "Beklenmedik bir şey değil."

"Hayır. Beklemediğim şey Henry'nin babama rehine olarak geçirdiğim günlerin sona erdiğini ve eve dönmekte özgür olduğumu söyleyen bir mektup göndermesiydi."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

Ross koyu mavi bakışlarını ona çevirdi. "Yaşlı laird Henry'nin beni öldürüp bu işi bitirebileceğini söyledi, Çünkü ben onun ve beni tanıyan herkes için ölüyüm ve bu ilan ilk okunduğundan beri böyleyim."

"Daha azını beklemiyordun," dedi, parmaklarını bir şefkat jestiyle onun koluna koyarak.

"Bu, ihbarı almakla aynı şey değil." Başını iki yana salladı. "Onun için ölü. Belki de lanetinde bir şeyler vardır."

Ross'un bunu itiraf ettiğini duymaktan hiç tatmin olmamıştı. Kaybı ve bu yüzden çektiği acı, büyük ölçüde onun suçuydu. Onun yüzünden pek çok kişi ona sırt çevirmişti. Peşinde köpekler olan güçlü ve asil bir geyik gibi, yenilgiye çok yakın görünüyordu. Buna dayanamazdı.

"Senin bir ailen var," dedi boğazındaki sıkıntının arasından. "Bana, kız kardeşlerime ve Braesford'u evleri yapan herkese sahipsin. Toprağın var ve kendine ait bir ev ve klan kurabilirsin."

Kısa gülümsemesi onun teselli çabasını takdir ediyordu ama daha fazlası değildi. "Aynı şey değil."

"Çok özür dilerim." Kelimeler rüzgârda bir fısıltı, kalpten gelen bir çığlıktı.

"Ben de öyleyim," diye yanıtladı, "ben de öyleyim."

Zamanla yolculuğun sonuna ulaştılar. Bir tepeyi aştıklarında Önlerinde Braesford Malikânesi olarak bilinen malikâne, yüksek bir tepenin üzerinde, tepesinde mavi-beyaz bir flamanın dalgalandığı mazgallı pele kulesi ve yüksek taş duvarların eteklerindeki çamur gibi dağınık köy.

Kapıyı selamlamaya gerek yoktu. Uzun zaman önce görülmüşlerdi, bu yüzden kapı onların gelişine açık duruyordu.

Ötedeki malikane duvarlarında yumuşak kırmızı tuğla. Bir trompet korusu duyuldu, tepelerin üzerinde yankılandı. Tazılar kulenin dibindeki kapıdan dışarı döküldü. Braesford ve Isabel de peşlerinden geliyordu; baron, başparmağını mutlulukla çiğneyen küçük Madeleine'i kucağına almış, onları evlerine davet etmek için öne çıkıyordu.

Bunu kahkaha ve gözyaşı karmaşası izledi; kız kardeşler kucaklaştılar, haykırdılar ve bebek Madeleine'in güzel kırmızı-altın bukleleri üzerinde mırıldandılar, o kadar hızlı konuştular ki kelimeleri takılıp düştüler, sanki sadece aylar değil de yıllardır ayrılmışlar gibi birbirlerine tutundular. Cate ve Marguerite, Isabel'in durumu hakkında çok şey söylediler.

elbisesinin altında kambur duruyordu. Cate'ten biraz daha kısa, Marguerite'ten daha sarışın olan Isabel, müstakbel anneliğinde çiçek açmıştı.

Uzun boyu ve güneşte kuzgun kanadı gibi parlayan saçlarıyla Rand, onlar baba olmasıyla dalga geçerken sırtıyordu. Ancak bakışları nadiren Isabel'den uzun süre ayrılıyordu ve gri gözleri gümüş renginde parlıyordu. karısına olan sevgisi gibi.

Cate birinden diğerine bakarken kendi kendine, lanetin ikisini de sınıadığını söyledi. Yine de sonunda birlikte olmalarına izin vermişti. Aynı şeyi tekrar yapamaz mıydı?

Tüm bunlar olurken Ross ayrı durdu, bakışları tetikteydi. Ta ki Cate ona dönüp onu öne doğru çekene kadar. "Kocamı takdim etmeme izin verin," diye söze başlarken içindeki ani gurur kabarmasına şaşırılmıştı.

Rand, Baron Braesford, daha sonra görevi devraldı ve silah altındaki askerleri konaklayacakları yere yönlendirdi, ayrıca Gwynne'in kadın yükleriyle ilgilenmesine yardım etmeleri için adamlar görevlendirdi. Hemen ardından da onları

Çamaşırcı kadınların, mutfak hizmetçilerinin ve demircilerin çalıştığı bir kamu avlusu,

Ayakkabıcılar ve aylak aylak dolaşan silahşorlar bir araya gelerek eğleniyorlardı. Bilinçsiz bir komutla onları kulenin kıvrımlı merdivenlerinden yukarı ve büyük salonunun geniş konforuna çıkardı.

Günün ana yemeğine çok az bir zaman kaldığı için, onlara bira ve şarap ikram edildi. Bu küçük ara

banyoları hazırlanacak, yemek yemeden önce yolculuğun kirinden arındırılacaktı. Susuzluklarını giderirken, Ross ve Braesford yol boyunca durum hakkında konuştular

Braesford'un genç yaveri David, safir gözlü ve Botticelli meleği yüzlü sarışın bir beyefendi olmasına rağmen, zamanını Marguerite'e bakarak geçiriyordu. Cate ve Isabel, Marguerite'in de zaman zaman -kahverengi gözlerini David'e dikmediği zamanlarda- katkıda bulunduğu son skandallar hakkında güzel bir dedikoduya daldılar. Zamanı gelince, kız kardeşlere yatacakları yer gösterildi.

Ross, Braesford'la birlikte salonda kaldı ve Cate'in işi bittiğinde banyo küvetinden yararlanacağını söyledi. Aslında Cate de kısa bir süreliğine ondan uzak kalacağı için mutluydu. Yolculuk boyunca sürekli birbirleriyle birlikte olmuştular ve bu da içinde bulundukları koşullar için yeterli bir sınavdı. Ama o, pençesi ağrıyan bir ayı gibiydi. Yolculuklarının bu son aşamasında hiçbir şey onu memnun etmemişti; ne yolun durumu, ne güneşin eğimi, ne topraklarından geçtikleri soyluların devriyelerinin

soruları, ne de gerekli mola talepleri. Daha fazla

Cate bir kereden fazla ona saldırmamak için dilini ısırarak zorunda kalmıştı. Onu bundan alıkoyan tek şey, adamın omuzlarındaki sorumluluğun bilincinde olmasıydı.

Öfkesini boşaltmak uğruna onun otoritesini sarsmak aptallığın zirvesi olurdu, ama yine de ona pahalıya patlamıştı. Yıpranmış ruhunu yatıştırmak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Trilborn'dan hiçbir iz kalmadan Braesford'a varmışlardı. Bunun verdiği rahatlama çok yoğundu; boynundaki ve omuzlarındaki gerginlik düğümlerinin eridiğini hissedebiliyordu. Gözlerini kapatarak başını keten astarlı küvetin kenarına yasladı. O kadar yorgundu ki neredeyse burada uyuyabilirdi. Suyun hızla soğuması ve midesinin açlıktan guruldaması dışında uyuyabilirdi de. Gwynne de birazdan dönecekti ve yanında değişiklik olsun diye son derece temiz giysiler vardı. Onu yıkamasını bekleyecekti ve Cate'in buna hiç niyeti yoktu, şu anda Ross dışında kimsenin ona dokunmasını düşünemiyordu. Ross'un bu iş için geri dönmesi pek olası olmadığından, Cate bezi ve sert İspanyol sabununu alıp kendini yıkamaya başladı.

Ross ev sahibine Trilborn'la ilgili durum hakkında bilgi vermeyi borçluydu. İngiliz'in Braesford Malikânesi'ne saldırarak kadar aptal olduğunu düşündüğünden değil; Trilborn daha zayıf, daha az iyi korunan hedefleri tercih ediyordu. Yine de, Cate'i ele geçirme girişiminden sonra, Braesford'un iyi kalpli leydisinin ağır bir koruma olmadan at sürmesi tehlikeli olabilirdi. Leydi Isabel renk ve boyut olarak ona o kadar benziyordu ki, kolayca onunla karıştırılabilirdi. Dahası, rehine olarak da değerliydi. Bu şartlar altında, özellikle de Isabel hamile olduğu için, Cate'in kendisini kız kardeşiyle takas etmek üzere ata binmesini önlemek için Ross ve Braesford'un ortak çabaları gerekebilirdi.

Ateş, ızgaralı ve boyalı tavanı taze çalılarla döşenmiş taş zeminin üzerinde olan büyük salonda yakılmıştı. Duvarlara efsanevi canavarların avını tasvir eden armaların yanı sıra eski sancaklar, kılıçlar ve miğferler asılmıştı. Kürsünün üzerindeki sağlam masa kuruluyordu ve Sehpa bir araya getirilmişti. Baron hiç oralı olmadı, ayaklarını ateşe doğru uzatarak oturdu ve yanında yatan tazının ipeksi kulaklarıyla oynadı. Konuşmaya bakarken gözlerinde keskin bir bakış parıltıydı ama onu dışarı çekmek için hiçbir çaba göstermedi.

Ross, ev sahibinin sahip olduğu mülkleri överek ve Henry'nin hediyesi olan Grimes Hall hakkında kendisine söyleyebileceği bir şey olup olmadığını sorarak biraz zaman geçirdi. Braesford bu mülkü iyi tanıyordu. Kendi toprakları da Bosworth Savaşı'ndan sonra Henry'nin tahta geçmesiyle kraldan alınmıştı, bu yüzden Ross'un aklındaki sorular hakkında bir fikri vardı. Kendisine sorulmasına gerek kalmadan Ross'a yeni arazilerinin büyüklüğü ve değeri hakkında makul bir fikir verdi ve bir dizi konuda iyi tavsiyelerde bulundu.

Zamanla aralarına küçük bir sessizlik yerleşti. Ross tankardını boşaltıp elinde çevirerek oturdu, bakışları sıçrayan portakalın üzerindeydi Ağır şöminenin altındaki alevler. "Herhalde Leydi Catherine'le nasıl evlendiğimi merak ediyorsunuzdur," dedi sonunda.

Braesford kaşlarını kaldırdı. "Isabel'in kız kardeşinin herhangi bir şekilde vasisi olduğumu düşünüyorsanız, bu fikri aklınızdan çıkarın."

"Hayır, öyle değil. Onun Henry'nin vasisi olduğunu çok iyi biliyorum. Ama bu işe nasıl bulaştığımı bilmek isteyebilirsiniz."

"Buna gelince, leydim ve kız kardeşleri manastır eğitimi almışlardı. Hepsi İngilizce, Fransızca ve Latince okur ve benim yazabileceğimden çok daha güzel yazarlar. Cate bizi Greenwich ve Shene'deki olaylardan haberdar etti."

Ev sahibinin sesindeki kuru ton Ross'un ensesinde bir karıncalanmaya yol açtı. "Hepsi mi?"

"Bundan şüphe duymak için izin istiyorum, ama yeter." Braesford gülümsemesine izin verdi. "Sunağa gitme emrinin aniden geldiğini biliyoruz. Bilmediğimiz şey ise sizi bu kadar kısa süre sonra buraya neyin getirdiği."

Ross kaşlarını çatı. "Eğer bizim için uygun değilse, sadece -"

"Barış, kardeşim, İskoç alınganlığına gerek yok. Sizler Isabel, Cate ve Marguerite'i görmeyi çok istiyordu. Şu anki durumuyla Londra'ya neden gitmemesi gerektiğine dair bahaneler bulmayı bıraktığım için mutluyum."

Kardeş. Ross artık evlilik yoluyla akraba oldukları için bir bakıma öyle olduklarını düşünüyordu. Bu fikir hiç de hoş değildi. Eğer kendisinden bir ya da iki yaş büyük bir erkek kardeşi olsaydı, Braesford gibi bir kardeşe sahip olmak güzel olurdu. Bu alışverişten cesaret alarak yolculuklarının macerasına başladı.

Braesford sözlerini bitirdiğinde kaşlarını çatarak, "Demek isyan söylentilerinin bir aslı var," dedi.

"Evet, Henry'nin ajanlarının raporlarına göre. Kayıp prens olarak lanse edilen çocuğun bir sahtekâr olduğunu kanıtlamak için genç Warwick dükünü sunmayı planlıyor, ne kadar işe yararsa yarasın."

"Getirilen çocuk Plantagenet mi yoksa taklitçi mi diye istilaya uğrayabilir."

"Bu yüzden aceleyle, pele kulenizin tepesindeki feneri yakmanızı ve komşularınıza da aynısını yapmaları için haber göndermenizi istemek üzere gönderildim."

Braesford biraz alaycı bir tavırla, "Elbette itaat etmeye hazırım," diye cevap verdi, "ama bunun bir emir olduğunu söyleyebilirim."

Ross sessiz bir onaylamayla başını eğdi.

"Evliliğiniz de öyleydi. Şimdi ne diyorsunuz?"

"İhtiyaç var."

"Kule'nin çekiciliği yok mu? Anlıyorum."

Ross ona dik bir bakış attı. "Duyduğuma göre buna katlanmışsın."

"Ah, evet, ama Isabel'i eş olarak almaya itiraz ettiğim için değil. Ne o zaman ne de şimdi daha çok istediğim bir şey olmadı."

Bir kadın için böyle bir zayıflığı kabul edebilen güçlü bir adamdı. Yine de Braesford'un sesindeki memnuniyet açıktı.

"Daha önce ona aşıktın..." Ross tökezleyerek durdu. "Hayır, sormamalıyım. Bu beni ilgilendirmez."

Cate'in kayınbiraderi kıkırdadı. "Öyleydin. Öyleyim. Ama aklınızda lanet var, eminim. Sen bunu atlattın, endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum," diye cevap verdi Ross, sonra bir omzunu kaldırdı. "Peki ama sen ne düşünüyorsun? Bu gerçek bir tehdit mi?"

"Isabel ve kız kardeşleri buna inanıyorlar."

"Bu aynı şey değil, değil mi?"

Braesford uzun bacak bacak üstüne atarak sandalyede daha da alçaldı. "İnsanın akli garip oyunlar oynayabilir. Bir şeyi düşünmek bazen onu o hale getirebilir. Sen hiç böyle bir şey görmedin mi?"

"Evet, sanırım." Banyosunda bir suikastçının bıçağıyla öleceğinden emin olması Ross'u bir an için etkiledi. "Bir kehanetin gerçekleşmesi de sağlanabilir."

Braesford ona sert bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Uygun olmayan bir damat uzaklaştırılabilir," diye inatçı bir kararlılıkla devam etti.

"Cate'in seni öldürmek istediğini mi düşünüyorsun?"

Bu kadar açık kelimelerle ifade edince, pek olası görünmüyordu ama yine de banyoya düşerken parıldayan silahının görüntüsü vardı. Ross birkaç açık cümleyle açıkladı.

"Peki ya Trilborn?"

"Shene Sarayı'ndan gönderilmiş olmasına rağmen, bu olaydaki iyi elini göz ardı etmiyorum."

Kayınbiraderi sesinde bir hırıltıyla, "En azından o kadar aklın var," dedi.

Ross geri adım atmayı reddetti. "Kralın evlilik kararı aldığı andan itibaren ölmemi bekleyen bir kadına bağlıyım. Ölseydim kimse şaşırılmazdı. Lanete yardım eli uzatmaktan daha kolay ne olabilir ki?"

"Yine de yaşıyorsun.

Evlisiniz." "Şans ve uyanıklık sayesinde."

"Cate'in başka birini tercih ettiğini ve seni öldürtmesinin nedeninin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fransız cümbüş ustası Leon'un hayaleti Ross'un aklından geçti. Dışlerini cevap verecek kadar sıkılaşmak için çaba sarf etmesi gerekti.

"Bilmiyorum."

"Trilborn olamaz. Onu eskiden beri tanırım ama arazileri daha çok batıda." Braesford Ross'a değerlendirici bir bakış gönderdi. "Onu sana tercih etmesi için aptal olması gerekir ve Cate aptal değildir."

"Azizler adına, hayır! Onu küçümseyiyor ve iyi bir nedeni var." Ross, manastırda geçirdiği gece onun eline düşmediği için titreyen kadının rahatlamasından sonra bu kadarından emindi.

"Ne olursa olsun ona sahip olacaktı."

Ross küçümseyerek, "Ah, evet, bu yüzden de hoşuna gidiyor," diye cevap verdi. "Her ne kadar aşık olduğunu iddia etse de."

"Öyle mi?"

"Onu büyüleyen Graydon mirası olabilir. Gerçi karınız mirasın üçte birine sahip olduğu için bunu siz de biliyorsunuz."

Braesford düşüncesine devam ederken bunun geçmesine izin verdi. "Yani Trilborn ona ulaşmak için şimdi seni öldürmeli ve Cate'i kaçırmalı ki kral onu ve mirasını ona teslim etmeyi uygun görsün. Doğal olarak, bunu daha olası kılmak için ona tecavüz edecek."

Ross'un elleri öyle sıkı yumruklar haline geldi ki eklemleri ağrıdı. Bu tür zoraki ittifaklar hiç de nadir değildi. "Dediğiniz gibi olsun."

"Bazı insanlar için açgözlülük ve tecavüz gibi tutkular yeterlidir. Peki ya sen? Cate'e karşı hiçbir şey hissetmiyor musun? Daha önce hiç mi yoktu?

yeminler edildi mi?"

Ross ona sert bir bakış attı.

Braesford'un göğsünde kısık bir kahkaha duyuldu. "Oh, evet, benim meselem değil."

Aslında hiç de sessiz olmayan bir sessizlik çökmüştü ama mazgalların etrafından esen rüzgârın uğultusu, ayaklarının dibindeki ateşin sessiz çıtırtısı, yemeğin hazırlandığı kiler ve mutfaktan gelen alçak sesle mırıltılar ve

Sehpalar, arkalarında bir yerlerde hendeklerle döşeniyordu.

Sonunda Braesford kıpırdanıp alçak sesle konuşana kadar iki adam alevlere baktı. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğiniz var."

"Ve öyle mi olacaklar?" Ross cevaptan çekinmesine rağmen sormaktan kendini alamadı.

"Sen yeni topraklarına sorunsuzca yerleşirken gelinini burada, Braesford'da bırakabilirsin ya da onun seni ölü olarak görmektense canlı olarak görmeyi tercih etmesini sağlayabilirsin."

Ross bunu düşündü. Büyük bir konsantrasyonla düşündü Cate'i karısı olarak özgür bırakmayı, onu kız kardeşiyle bırakmayı ve bir daha asla ona sarılmamayı, onu bir daha asla kollarına ve yatağına almamayı. Bütün bir nefes boyunca bunu düşündü.

"İzninizle, Grimes Hall'u incelerken onu burada bırakacağım, çünkü orada ne bulacağımı bilmiyorum." Bildiği kadarıyla burası sadece haşarat için uygun bir harabe olabilirdi. Onun gelişini bekleyen silahlı adamlarla dolup taşmış olabilirdi. Bırakın Leydi Catherine'i, adına yakışır bir yatağı bile olmayabilirdi.

"Peki ya sonra?" Braesford yumuşak bir soruyla sordu.

"Ve sonra onu yanımda tutacağım, her hareketini daha iyi bilmek için."

Braesford'un gözlerinde eğlence gümüş gibi parlıyordu. "Anlıyorum."

Ross onun gördüğünden korkuyordu, hem de çok iyi gördüğünden. Ne de olsa Üç Güzeller'in en büyüğüyle evliydi.

Ross onu Braesford'da bıraktı. Bunun bir önemi olmamalıydı ama vardı.

Cate nedenlerini yeterince iyi biliyordu. Kocasını bir önceki akşam bunları ona kaba ama ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. Grimes Malikânesi'ne vardığında ne bulacağını bilmediğini söylemişti. Henry'ye hangi malikânenin hediye edildiğini öğrenmişse Trilborn pusuya yatmış olabilir. Hâlâ eski sahibi tarafından kullanılıyor olabilir. Henry'nin mülkiyeti devretme hakkını kabul etmiş ve bu yüzden zorla kaldırılmıştır. Köylüler kale boşken oraya sığınmış, hayvanlarını ağıl olarak kullanmış ya da inşaat taşları için duvarları yarı yarıya yıkmış olabilirler. Kaleye su sağlayan kuyu kirlenmiş ya da zehirlenmiş olabilir. Kesinlikle, kalede herhangi bir şey olması pek olası değildi. ya da kırılmadan bırakılmış bir mobilya çubuğu.

Olası felaketlerin sıralaması böyle devam ediyordu. Kocasına göre Braesford'da, güvenli ve rahat bir yerde çok daha iyi olacaktı.

Ancak Ross konuşurken ne ona bakmış ne de yeni evini göremeyeceği için duyduğu üzüntüyü dile getirmişti. Ross buranın hem güvenli hem de ona layık olduğuna karar verene kadar sabırlı olması bekleniyordu.

Hissettiği son şey sabırdı.

Sıkıntılarla başa çıkmaktan aciz, şımartılmış bir kadın değildi. Rahibeler ona bir evde düzeni sağlamayı, mutfakın temizlendiğinden ve yiyeceklerle donatıldığından emin olmayı ve giriş avlusunda rahatsız edici hiçbir şeyin kalmasına izin verilmemesini öğretmişlerdi. Graydon'da ve Henry'nin sarayında bağımlı olarak geçirdiği yıllar boyunca faaliyetlerinin kısıtlanmasından sonra, kendi krallığında her şeyi dilediği gibi düzenlemeyi dört gözle beklemişti. Engellenmek acı bir hayal kırıklığıydı.

Kocasının onu yanında istemediği gerçeği olmasaydı, gitmekte ısrar edebilirdi. Muhtemelen kocası da onun arkadaşlığından kurtulmaya en az kendisi kadar hazırdı. Ancak onun ihtiyacı anlıktı, günler ya da uzun haftalar meselesi değildi.

"Adamlar," dedi içinden, Isabel'le birlikte mazgalların üzerinde durmuş, Ross ve silah arkadaşlarının uzakta giderek küçülmesini izliyordu.

"Aynen öyle," diye cevap verdi ablası. "Elinden gelse, Rand şu andan itibaren bebeğimiz doğana kadar yatmamı isterdi."

Braesford, bir koyun sürüsüyle ilgili bir sorunla ilgilenmek için kenara çekilmeden önce Ross'la birlikte kısa bir mesafe at sürmüştü. Kendisinininki gibi pele kuleleri olan komşularını ziyarete giderken, uzaktaki denizin mavi çizgisi boyunca da at sürmek niyetindeydi. Isabel de ona katılmak istemiş ama vazgeçirilmişti. O ve Cate, Trilborn'un civarda olmadığından emin olana kadar surların içinde kalacaklardı. Braesford, karısının ve doğmamış çocuğunun bir silah çatışmasında ya da güvenli bir yere doğru çılgınca koşarken yaralanma riskini göze almanın isteyeceği son şey olduğunu söylemişti.

"En azından umursuyor," dedi Cate iç çekerek.

"Peki ya Ross?" Isabel kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu maç ona zorla yaptırılmışken nasıl yapabilir ki?" "Ama sonra..."

"Biliyorum, biliyorum. Lanetten nasıl kurtuldu? Keşke bilseydim."

Kız kardeşinin yüzü aydınlandı. "Bir erkeğin nasıl hissettiği ve bunu nasıl kabul ettiği iki farklı şey olabilir."

Bu mümkün müydü? Cate öyle olduğunu düşünmek istiyordu. Ross'un ona dokunma şekli, ona gösterdiği şefkatli ilgi, sanki sadece arzudan daha fazlası tarafından yönlendiriliyormuş gibi hissettiriyordu. Önceki gece ve bu sabah erkenden de çok ateşli davranmış, Cate'in kanını kaynatacak şekilde onunla sevişmişti. Sanki bedenlerinin birbirine bağlanması bir süre, hatta belki de sonsuza dek sürecekmış gibiydi.

"Cate, tatlım, kızarıyorsun. Lütfen hangi sebepten olduğunu söyle."

"Hiçbir şey," dedi ve yüzünü serinletmek için rüzgâra doğru kaldırdı. Daha fazla soru gelmesini önlemek için devam etti. "İçeri girelim mi? Üşümemelisin."

"Benim için endişelenmeye başlama! Bir gün doğum yapıp ertesi gün tarlada tahıl biçen herhangi bir köylü kadın kadar sağlıklıyım."

Öyle görünüyordu, Cate kabul etmek zorundaydı. "Bebeğinizin ne zaman doğacağı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Benim hesabıma göre Mayıs ayında." Isabel yüzünü buruşturdu.

"Görünüşe göre Rand'le ilk seviştığımız zamanı yakalamışım."

Cate ona hızlı bir bakış attı. "Sık sık bu şekilde mi olur?" "Hem gelin hem de damat genç ve sağlıklıysa ve Yaşlı kadınlar, erkek daha yaşlı olduğunda daha az sıklıkta olsa da, eylemde derler. Neden? Sence -ama hayır, öğrenecek zaman bile olmadı."

Cate sessiz bir şekilde başını salladı.

"Hayır." Isabel içini çekti. "Keşke düğününüzde orada olabilseydim."

Kız kardeşinin sesindeki pişmanlığı duyan Cate ona hızlıca sarılmak için yaklaştı. Üç kardeşin en büyüğü olan Isabel kendini her zaman Marguerite ve ondan sorumlu hissetmiş, her zaman onları korumaya çalışmıştı. Aralarındaki özel bağı yaratan oydu.

Yakında, şimdi, doğumla yüzleşecekti. Bir kadın için tehlikeli bir dönemdi. Cate her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyordu. Aksi bir durum dayanılmaz olurdu.

Isabel'in yerinde olsa korkar mıydı? Ross'un çocuğunu dünyaya getirmekten korkar mıydı? Bunu pek bilmiyordu ama yine de bir çocuk düşüncesi kalbini sımsıcak bir duyguyla dolduruyordu. Bir bebek, babasının siyah saçlarına ve uçsuz bucaksız mavi gözlerine sahip bir oğul. Uzun boylu, sağlam ve cesur olacaktı.

Evet, o kolunda kalkanı ve yanında kılıcıyla savaşa gidecekti, o ise başına gelebilecekler için korkuyla kıvranıyordu. Tıpkı şimdi Ross'un ona ulaştığında neler bulabileceğini düşünürken acı çektiği gibi. Grimes Hall, Henry'den aldığı ödül.

Ve bu düşünceye nasıl vardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun gözden kayboluşunu izlerken hissetmek istediği şey hiç de bu değildi.

"Sence geri dönecek mi?" diye sordu şüpheyle. "Rand?"

Ama elbette dönecek."

"Ross, demek istedim. Ve bu konuda 'tabii ki' diye bir şey yok. Benim için geri gelmeyi düşünmeden beni burada bırakmış olabilir."

"Kesinlikle hayır."

"Hayır, ama nereden bilebilirim ki?"

Isabel uzun bir süre onu inceledi. "Sanırım asıl sormak istediğin, onun seni önemseydiğinden nasıl emin olabileceğin."

"Ya da gelecekte olabilirse," diye fısıldadı. "Onu sevdiğin için mi?"

Gülümsemesi çarpıktı. "Zorundayım, yoksa geride kalmak bu kadar acı vermezdi."

Isabel kolunu Cate'in beline dolayarak onu daha da yakınlaştırdı. "Onu buna ikna etmek için bildiğim tek bir yol var, o da kendini sevmek."

İnsanlar bazen gümüşçülerin yaptığı aynalara benzerler. En iyileri bile sert ve soğuk olabilirler, ama iyi cilalanırlarsa, kendilerine gösterileni geri yansıtırlar."

"Peki ya en kötüsü?"

"Bir kadının dökmesine neden oldukları gözyaşlarına değmedikleri için, onlara karşı dikkatli olunmalıdır."

En iyisi mi en kötüsü mü, Ross hangisiydi? Cate bildiğini düşünüyordu ama nasıl emin olabilirdi ki?

Zaman Braesford Hall'un üzerine kapandı. Günler geçip gidiyor, haftalara, bir aya, sonra iki aya dönüşüyordu. Kış etkisini kaybetti ve bahar tepelerin üzerinden süzüldü. Pele kulesinin tepesindeki demir odun sepetinin yanında nöbet tutan muhafızlar gelip gidiyorlardı.

alev alev yanıyordu. Surlarda devriye gezen adamların rapor edecekleri bir şey yoktu. Arada bir komşuları gelip günün yorgunluğunu atıyor ya da yemeklerini paylaşıyordu ama ne yabancı bir atlı görülmüş ne de Trilborn ortaya çıkmıştı. Ross'tan da pek haber alınamamıştı ama geldiğine dair haber göndermişti. Hiçbir muhalefetle karşılaşmamıştı ama salon darmadağınktı ve her şeyi düzene sokmak için çok çalışmak gerekiyordu.

Londra'dan yeni haberlerin geldiği gün Cate, büyük salonun bir köşesine kurduğu çarkıyla iplik eğiriyordu. Haber, kuzeye giderken bir geceliğine yanlarında konaklayan Peverell Kontu aracılığıyla gelmişti. Kont geldikten hemen sonra Braesford'la oturup konuşurlarken Rand onun varlığını fark etmemiş gibiydi ya da Rand onun duyması gerektiğini düşünüyordu. En azından o

onu uzaklaştırmak ya da sesini alçaltmak için hiçbir çaba göstermedi.

İsyan sadece bir söylenti meselesi olmaktan çıkmıştı. Plantagenet prensi Warwick'in genç kontunu bulduğunu iddia eden rahip, onunla birlikte İrlanda'da ortaya çıkmıştı. Çocuk Dublin'deki Yorkist gruba takdim edildi ve Nisan ayı başlarında onların desteğini alacağına dair söz aldı. Bu grupta Lancaster krallarını sevmeyen güçlü Kildare Kontu ve kardeşi de vardı.

Bu sağlam destekle birlikte Devon ve Cornwall'da ayaklanma sesleri yükselmeye başladı. Henry durumu yatıştırmak için gerçek Warwick'i Londra'da dolaştırdı ama pek bir şey fark etmedi. Bunun üzerine krizle başa çıkmak için bir strateji oluşturmak üzere Shene'de bir konsey topladı. Bu toplantının sonuçlarından biri, vatana ihanet de dahil olmak üzere Bosworth'tan kaynaklanan kraliyete karşı tüm suçlar için genel bir aftı. Buradaki amaç, hükümdarlığıyla anlaşmazlığa düşebilecek kişileri bu tür suçlardan kaçınmaya ikna etmektir.

ona karşı olan güçlere katıldı. Daha sonra, bir huzursuzluğu yatıştırmak umuduyla kırsal kesimde kapsamlı bir ilerleme kaydetti.

York ve Lancaster arasındaki çatışmaların yaşandığı son yıllarda sık sık olduğu gibi, savaş tehdidi yine topraklarda kol geziyordu. Bunu düşünmek Cate'in midesini bulandırıyor. Ne tür bir gurur ve güç arzusu insanların bu kadar kolay savaşmasına neden oluyordu? Onları kesip biçmeye ve birbirlerini doğramak, sonra da savaş bittiğinde haşarat gibi mağlupları avlamak, bir hasat tarlasını farelerden temizler gibi kafalarını kesmek? Bu en tehlikeli türden bir kan deliliği, diğer insanların korkusundan beslenen tuhaf bir şehvetti.

Ross orada, taşları yeniden yerleştirdiği ve inek ahırlarını temizlediği yerde neler olup bittiğini biliyor muydu? onun için mi döndü? Eğer öyleyse, bundan ne anlam çıkardı? Evet, peki ne yapmaya niyetliydi?

Beyaz ya da kırmızı gülün peşinden gidenler arasındaki bu mesele onun kavgası değildi. İngiliz değildi, bu yüzden kimin kral olup olmayacağı onu pek ilgilendirmiyordu. Yine de Henry onun topraklarına yerleşmişti. kuzey sınırını tutmaya yardım edebilirdi. Ayrıca Ross'un emrettiği zaman ve yerde sahaya çıkmasını beklerdi.

Peki Ross reddederse ne olacaktı? Henry şüphesiz onun onurunu elinden alacaktı. Bir hain olarak hapsedilebilir, hatta kral kendi çöküşünü sağlamak için İskoçya'nın yanında yer aldığına karar verirse idam edilebilirdi.

James bu konuda şimdiye kadar sessiz kalmıştı ama daha ne kadar sessiz kalacaktı? İngiltere'nin savunmasındaki her zayıflık bir fırsat olarak görülebilirdi.

Ross İngiltere için savaşırsa lanetlenirdi, vatani için savaşırsa da lanetlenirdi. Ne yapabilirdi ki?

Bu savaş vaadini lanetin bir eseri, Ross'un kocalık sıfatının nihayet ortadan kaldırılacağı bir araç olarak görmek cazip geliyordu. Cate bu düşünceyle ürperdi ama bu düşünce onu terk etmedi.

Isabel sıcak şarap, kuruyemişler, peynirler ve badem ezmesi şekerlemeleriyle dolu bir tepsi taşıyan bir uşak tarafından takip edilerek salona girdiğinde başını kaldırıp baktı. Yelkenleri dolu bir geminin zarafetiyle hareket ediyordu, yüz hatları dingin, tavırları canlı ama nazikti. Cate, kız kardeşinin Ross'la ilk geldikleri zamankinden daha iri olduğunu düşündü. Bebeği beklediğinden daha erken doğmuş olabilir miydi? Yoksa şans eseri ikiz mi doğuracaktı? Bir olasılık diğeri kadar olası görünüyordu.

Cate'in bu tür hesaplamalarla ilgilenmesine gerek yoktu. Kursları gelip geçmiş ve hamile olmadığını kanıtlamıştı.

Isabel'in gelişi işine ara verip salonu erkeklere bırakmak için iyi bir bahane oldu. Cate çıkışını bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve eteğinin önündeki krem rengi yün parçalarını fırçaladı. Başka bir yerdeki görevleri hakkında bir şeyler söylemek üzere başını kaldırdığında, kız kardeşiyle kocası arasında geçen bakışmayı yakaladı. Bir okşama kadar sıcak ve samimiydi.

Braesford'dan Isabel'e kendisine ve misafirine gösterdiği ilgiden dolayı sevgi dolu bir teşekkür mesajıydı.

Ne kadar küçük bir şey olsa da Cate içinde derinlerden gelen acı dolu bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Kendi kocası için de benzer şeyler yapmalıydı.

onun kalesinin sohbetçisi. Hizmetçilerine emir verirken Köylülerinin, misafirlerinin ve dostlarının ihtiyaçlarını karşılamalıydı. Kendisine verilen yeri yaşanabilir, rahat, bir yuva haline getirmek için onun yanında çalışmalıydı. Onun gülümsemelerini, evet, ve okşamalarını kabul etmeliydi.

Ama hayır, bunlardan, hakkı olan görevlerden ve bir eş olarak hakkından mahrum bırakıldı.

Sanki hiç evlenmemiş gibi kız kardeşine ve kocasına yük oluyordu. Cate günlerini iplik eğirmek, nakış işlemek ve arada sırada Isabel'in tamamlayamayacağı kadar büyük ya da beceriksiz olduğu işlerle doldurmak zorunda kalıyordu.

Çok saçmaydı.

Buna katlanamazdı. Buna daha fazla katlanamazdı.

Ancak Cate günün geri kalanında ve bir gece daha sükûnetini korumak zorunda kaldı. Salondan ayrılmak istiyorsa Braesford'un yardımına ihtiyacı vardı ve Braesford'un yanlarında bir misafir varken onun isteğini yerine getirecek zamanı yoktu.

Peeverell'in nihayet ayrılmasından sonraki sabah erkenden Cate kayınbiraderini aramaya çıktı. Büyük salonda değildi ama seneschal'ına göre o gün ata da binmemişti. Isabel'le paylaştığı ve başka işleri olmadığı zamanlarda ateşin önünde oturup nakış işlediği güzel odada, güneş odasında olabileceğini düşündü.

İkisi de orada değildi. Cate odanın boş olduğunu düşünerek arkasını döndü. Son anda, avluya bakan pencerenin yanındaki küçük bir hareket dikkatini çekti. Orada duran Marguerite'di, dikkati her ne oluyorsa ona yoğunlaşmıştı.

Aşağıda her şeyden habersizdi.

"Braesford'u gördün mü?" Cate yaklaşırken sordu, kız kardeşinin dikkatini çeken şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Marguerite biraz sıçradı ve sonra pencereye doğru el salladı. Cate, Marguerite'in yanına giderek camın çarpıklığından içeri bakmak için eğildi.

Aşağıdaki avluda iki adam kılıç ve kalkanla dövüşüyordu. Birinin Braesford olduğunu gördü, diğeri ise sarı saçları bahar güneşinde gümüş-altın renginde parlayan bir gençti.

"Ama bu..." diye başladı.

"David, evet," diye bitirdi Marguerite sıkıntıyla.

Cate arkasını dönüp Braesford ve genç yaverinin ölümcül düşmanlarmış gibi birbirlerine saldırmalarını izledi; bıçakları şıngırdıyor, çınılıyor ve uçtan uca sürtünürken kıvılcımlar saçıyordu. Adamlar gömleklerini, sütyenlerini ve hortumlarını çıkarmışlardı ve kumaş, genellikle dublelerin, tuniklerin ya da sallanan pelerinlerin dolgunluğuyla gizlenen ağır kaslara yapışuyordu. Ham güç, metale çarparak gıcırdayan ya da sol kollarındaki kalkanlarda gürleyen her sert vuruşta, her hızlı ilerleyişte ve kontrollü geri çekilişte kendini gösteriyordu. Dövüşçüler keserken ve homurdanırken, saldırırken ve savuştururken, küfrederken ve savunurken ne göz açtırıyor ne de bir şey istiyorlardı.

Braesford muhteşemdi, Cate kabul etmek zorundaydı, harika bir adamdı ve mükemmel bir kılıç ustasıydı. Ancak David'in ona karşı koyması, Rand'in yaveri olduğundan beri ne kadar ilerlediğinin bir göstergesiydi. Omuzları genişlemişti ve kollarını kaplayan sert kaslar, nemli keten kumaşıyla belirginleşmişti. Bir gün zorlu bir adam olacaktı.

Kız kardeşine baktı, onun katılığını merak ediyordu. Marguerite'in bakışları yavere takılmıştı. Yüzü solgundu, düzensiz nefes alıyordu ve üst dudağında ince bir ter damlası parlıyordu.

"Marguerite?" Cate onun koluna dokundu, içinde bir endişe filizleniyordu.

Umutsuzluk, kız kardeşinin koyu kahverengi gözlerini gölgeledi. "Onu öldürecek. Öldüreceğini biliyorum."

"Bu kadar endişelenmemelisin. Braesford'un ona denk olduğundan eminim-" "David'i şövalye yapmak için onu sakatlaması mı gerekiyor?"

Marguerite'in endişesi silahtar içindi. Yaralanmıştı: Cate bunu şimdi görüyordu ama o ana kadar kolundaki kırmızı lekeyi fark etmemişti. Hiçbir şekilde ölümcül bir kesik değildi ama böyle şeyler her zaman tehlikeliydi. Kan zehirlenmesi, savaşta ölenlerden çok daha fazla sayıda adamı kaybettirmişti.

"Bu işler böyledir," dedi çaresiz bir hareketle. "Kılıç kullanmayı başka nasıl öğrenebilir ki? Kesmeye o kadar alışmış olmalı ki

ve ikinci doğa haline gelmesi için itme. Ross'ta gördüğün gibi, geçitte tuzığa düştüğümüzde, saldırıya uğradığında düşünecek zamanın olmuyor."

"Biliyorum ama izlemek korkunç." Marguerite'in yüzü çizgilerle belirlenmişti.

Trajedi.

"Gel o zaman." Kız hareket etmediğinde ya da duyuyormuş gibi görünmediğinde, Cate ona şüpheci bir bakış attı. "Onun için bu kadar mı korkuyorsun?"

"Kim istemez ki?" Kız kardeşi sonunda bakışlarını kaçırdı. "Bu hızla giderse, mahmuzlarını kazanamadan ölecek."

"İstediği bu mu, şövalye olmak mı?"

"Hayal ettiği tek şey bu. Bu konuda çok ciddi, başka bir şey düşünmüyor. O kimsesiz bir çocuktı, biliyorsunuz, kapıya bırakıldıktan sonra bir manastırda yetiştirildi."

"Bu çok sık oluyor."

"Şimdi Avrupa'daki turnuvalarda bir servet ve büyük bir şöhet kazanmak için büyük bir planı var ve hiçbir şeyin onun yoluna çıkmasına izin verilemez."

"Takdire şayan bir hedef, değil mi?" "Onun için her şey buysa değil."

Böyle şeyleri fark etmek Marguerite'e yakışmazdı. Yoksa bu haksızlık mıydı? Küçük kız kardeşi her zaman sessiz, ruhani, içine kapanmayı tercih eden biriydi.

Onu yalnız bırakmaya alışmışlardı, o ve Isabel ve çoğu herkes. Onun düşüncelerini neyin meşgul edebileceğini nereden bilebilirlerdi ki?

Braesford'un genç yaveri hakkında çok şey düşünüyor gibiydi. Bu akılda tutulması gereken bir şeydi.

Braesford'un ani bir güçle David'i etkisiz hale getirmesiyle aşağıdaki mücadele sona erdi. Yaverin kılıcını almak için eğildi, kılıç şangırdarak kayd ve ayak parmağına çarparak durdu. Hem o silahı hem de kendi silahını elinde tutarak David'in omuzlarına bir kol attı, onu hafifçe salladı ve genç adamı güldüren bir şey söyledi. İkiisi birlikte dönüp ahırların olduğu yöne doğru yürüdüler.

"En azından şimdilik bitti," dedi Cate cesaretle. Marguerite iç çekti. "Evet, şimdilik."

Braesford'la konuşma umudu da en azından şimdilik sona ermişti. O ve David'in banyo yapması gerekecekti, bu sırada günün ana yemeği hazır olacaktı. Daha sonra, salonun efendisi genellikle kaleden çıkar,

topraklarında her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için deniz yönünde dörtlale giderdi. Onu hava kararmadan önce tekrar görürse şanslı sayılırdı.

Yine de onun dikkatini çekebilmesi için ertesi sabah olması gerekti. Merdivenlerden salona inerken ona rastladı.

"Sör Rand!" diye seslendi, ona yetişmek için son birkaç adımı koşarak attı.

"Leydi Catherine," dedi kibar bir selamla, ama yüzünü ona döndüğünde yüz hatlarında temkinli bir ifade belirdi. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Ross'un kraldan aldığı mülkü ziyaret etmeyi düşünüp düşünmediğinizi soracaktım."

Bu kurnazca öneri için gözlerinin grisinde ironi yükseldi. "Hayır leydim, davet edilmeden olmaz."

"Ama Grimes Hall'a ne yaptığını görmek için hiç merakınız yok mu?"

"Çok az. Peki ya siz?"

"Çok," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Burayı incelemeye karar verirsem bana eşlik etmeniz için sizi ikna edebilir miyim diye merak ediyordum."

Gözleri bir parça kısıldı. "Bana öyle geliyor ki siz çoktan kararınızı vermişsiniz."

"Peki ya yaptıysam?"

"Sizi ağırlayamayacağım için üzgünüm. Şu anda ilk düşüncem Isabel olmalı. Bebek doğduğunda uzakta olma riskini göze alamam.

Bunun da ötesinde, herhangi bir istilaya karşı uyarıda bulunmaya hazır olacağıma söz veriyorum. Bu

Henry'nin ben görev yerimde yokken bir düşman çıkarmasıyla karşılaşması başıma bela olur."

Her iki nokta da geçerliydi; yine de yenilgiyi kabul etmekten nefret ediyordu. "Mesafe o kadar da büyük değil, oyalanmazsak sadece bir günlük yol."

"Ayrıca orada bir gece ve dönüş için bir gün daha. Çok üzgünüm Leydi Catherine, ama buna cesaret edemem."

İhtiyaç onun ya da Isabel'in olsaydı, arkasına bile bakmadan cesaret ederdi, diye düşündü belli bir alaycılıkla. "Mesafenin kısalığı göz önüne alınırsa, birkaç silahlı adam yeterli koruma sağlayacaktır. Onlara bu şekilde emir veremez misiniz, belki de yaverinizin korumasıyla birlikte?"

Başını eğdi, yüz hatları okunamıyordu. "David, değil mi?"

"Daha dün kılıç kullanmada hatırı sayılır bir beceri kazandığınızı fark ettim."

"Yeteneği Tanrı vergisi. Kazandığı şey onu kullanma gücüdür."

Gülümsedi, onun argümanına eklemeler yaptığını görmüştü. "Hiç şüphesiz." "Yine de tehlike büyük. Adam grupları her yerde, York için, Lancaster için ya da kendi çıkarları için toplanıyorlar."

"David'in beni güvenli bir şekilde oraya götürüp geri getirecek kadar yetkin olduğundan eminim."

Rand onu izlerken hızlı bir düşünce gözlerini kararttı. "O halde geri dönmeye niyetlisiniz?" diye sordu sonunda.

"Varlığım sürekli olarak gerekli olmadıkça."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Eğer Dunbar senin varlığına ihtiyaç duysaydı, seni çağırtırdı. Bu arada, güvenliğiniz bana emanet edildi. Kocanızın izni olmadan sizi ona gönderirsem bundan hoşnut olmayacağına inanıyorum."

Özellikle de adamın yumuşadığını düşünürken, kızgınlık içinde parladı. "Bunu bekleyerek yaşlanıp saçlarım ağarabilir!"

Kadife kaplı omzunu kaldırdı. "Şüphelerimi ve onun isteklerini geçersiz kılmana izin verdiğim için kayınbiraderim ve en yakın komşumla kavga edecek değilim. Bu sizinle Dunbar arasında."

"Ve orada buradan daha yararlı olduğumu kabul edemeyecek kadar inatçı bir İskoç! Endişenizi anlıyorum efendim ve ilginiz için minnettarım, ancak benim için duyduğunuz korkularla yönetilmeme izin veremem."

"Yapamaz mısınız?" diye sordu, kelimeler çelik gibi keskinleşmişti.

Endişe Cate'in omurgasından aşağı kaydı. Kız kardeşi bu adamla nasıl başa çıkıyordu? Yakındaki taş basamaklar kadar hareketsizdi, neredeyse Kocası gibi hareketsizdi. "Gitmeliyim," dedi çaresizlik içinde. "Ne kadar uzun süre uzak kalırsam, onu tekrar kocam olarak kabul etmem o kadar zor olacak."

"Korkmayın leydim," dedi Rand, Baron Braesford hayalet gibi bir gülümsemeye. "Dunbar'ın sizi eş olarak almakta zorluk çekeceğini hiç sanmıyorum."

Eğer bu gözlem onu rahatlatmak için yapıldıysa, hedefini ıskalamıştı. Hiç de rahatlamamıştı.

Braesford ona eşlik etmeyi ya da David'i bu görevi üstlenmesi için yönlendirmeyi reddettiğine göre, başka düzenlemeler yapılması gerekecekti. Tek yapılması gereken bu soruna kafa yormaktı.

Bununla birlikte, ihtiyatlı bir şekilde Orada burada soruşturmalar. Braesford'un emri olmadan hiçbir silahşor onu görevlendirmeye cesaret edemezdi; sadece bu fikir bile onların yüzünü kızartmaya yeterdi. Tek bir seyis bile onun için bir binek seçmezdi. Eyerleyin. Mevcut huzursuzluk nedeniyle kapılar yalnızca ihtiyaç duyulduğunda açılıyor ve bir nöbetçi gece gündüz siperlerde devriye geziyordu.

Braesford'la konuKmamıK olsaydı, havalar ısınıp da ortalık yeKil bir sisle kaplandığına göre, ani bir ava çıkma isteğıyle onu ikna edebilirdi. Bir seyis ve bir iki silah arkadaKıyla ata binebilir, sonra da tüm suçu üstleneceğine yemin ederek onları kendisine eKlik etmeye ikna edebilirdi. Hal böyle olunca, kardeşinin kayınvalidesinin kandırılacağından, eskortuna onu yakınında tutması için kesin emirler verileceğinden emindi.

Yardım almadan bir bineğı eyerlemesi, ahırdan çıkarması ve posta kapısından geçerek kaleden çıkması kesinlikle mümkündü. Ancak önce ahırda uyuyan adamları atlatması, sonra da nöbetçileri atlatması gerekecekti. Bunu başarırrsa o adamların hepsi cezalandırılacaktı, bu da onun vicdanı için bir yük olacaktı. Dahası, tek başına gitmenin akıllıca olacağından da emin değildi. Yolun büyük kısmı açık araziden geçecekti. Refakatçisi olmayan bir kadın, bir fahişenin burnundaki sivilce gibi göze çarpacaktı. Onu gören herhangi bir haydut ya da serseri asker için anında av olacağı kesindi. Yakalanmak ve fidye için alıkonulmak, bekleyebileceğı şeylerin en azıydı.

Gitmenin riski az değildi, bunu açıkça görüyordu. Yine de, başkaları onun yerine hayatına karar verirken hiçbir şey yapmadan olduğu yerde kalmaya dayanamıyordu.

Gidecekti, hem de yakında.

Cate neşeli bir teslimiyet gösterisi yaptı. Braesford'un onun reddini ciddiye aldığını ve niyetinden vazgeçtiğini düşünmesi en iyisi gibi görünüyordu. Bu arada o da hazırlıklarına başladı.

İlk işi ahırları dolaşmak ve Rosie'nin tutulduğu ahır, eyeri ve diğer eşyaları nerede bulabileceğini keşfetmek oldu. aksesuarlar. Siper muhafızlarının mevzilerine dikkat etti ve postern kapısı çevresinde en az hareketliliğin olduğu zamanlardı. Yolculuğu için yiyecek ve içecek temin edilmesi gerekiyordu. Bu yavaş bir süreçti, emin olmak için hükümler kaçırılmadı.

Gwynne'den bu işlerle ilgilenmesini isteyebilirdi ama kendisi yapmayı tercih etti. Hizmetçi kadına güvenmediğinden değil, Marguerite ya da Isabel'in kulağına bir şeyler kaçırmasından korkuyordu. Kız kardeşleri sağduyunun ta kendisiydi ama Isabel tehlikenin izin verilemeyecek kadar büyük olduğuna karar verebilir ve Braesford'a gidebilirdi.

Cate her gün birkaç kez siperlere çıkıp Ross'un gittiği yöne bakıyordu. O yüksekliğe ulaştığında kalp atışları hızlanıyordu, belki Ross'un geri döndüğünü görür de yaptığı hazırlıklar boşa gider umuduyla. Ancak arazi bomboştu ve yeşil dalgalar halinde kayrak mavisini dağlara doğru uzanıyordu.

Belirlediği günde, Braesford'la konuşmasından yaklaşık iki hafta sonra, Cate şafak sökmeden yatağından kalktı ve karanlıkta giyindi. Yatağın ayakucundaki sandığın derinliklerinde saklı duran bez erzak çuvalını alarak kapısını hafifçe araladı ve boş koridora baktı. Salona inen merdivenden gelen loş ışık, bir duvardaki büyük şöminede yanan kömürlerin yansımasıydı. Dikkatle dinlemesine rağmen duyduğu tek ses Gwynne'in Isabel'e bakan hizmetli kadınlarla paylaştığı küçük odadan gelen horultular ve büyük salonda uyuyan silah arkadaşlarından gelen birkaç sestti. Dışarı çıktı, kaybolduğunun çok erken fark edilmesini engellemek umuduyla kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Kısa koridorda ilerlerken ayak sesleri taş zemin üzerinde zar zor fısıldıyordu. Her duyusu acı verici bir şekilde tetikteydi, nabızı derisinin altında sıcıyor, kalbi boğazında titriyordu. Merdivenlerin başı önünde belirdi. Yükünü sol eline kaydırdı, ayağını ilk basamağa koyarken ağır korkuluğa uzandı.

Ayak parmakları basamağa değdiği anda çığlık geldi. Zayıf ve garip bir şekilde bedensizdi, bir hayaletin içi boş iniltisi gibi yankılanıyordu.

Cate nefes almayı bıraktı. Tüm kasları tutuldu.

İlkini başka bir inilti izledi. Koridorun en ucundan geliyor gibiydi; koridor, duvarın içine yerleştirilmiş bahçeli kerpiçle son buluyordu. bir köşede tuvalet. Cate bu sesin tanıdık bir tınısı olduğunu düşündü. Sese doğru döndü ve acı verici bir yoğunlukla dinledi.

Yine geldi.

Isabel!

Cate dönerek bahçeye doğru koşmaya başladı. Yarı açık duran kapıyı iterek geçerken neredeyse kız kardeşine çarpıyordu. Isabel yere yığılmış, bir omzunu destek için duvara dayamıştı. Cate'e bakmak için yavaşça başını kaldırdığında, koridordan gelen zayıf ışık yüzünün solgun ve terlemiş olduğunu ve gözlerinin acıyla parladığını gösterdi.

"Ne oldu?" Cate elindeki çuvalı bırakarak kız kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Düştün mü? Yaralandın mı?"

"Bebek," diye nefes nefese kaldı Isabel. "Karnıma kramplar giriyordu. Sanırım... suyum geldi. Bebek geliyor."

Cate o anda Isabel'in kanla kırmızıya boyanmış, giderek genişleyen bir sıvı birikintisinin içinde oturduğunu gördü. Boğazında boğuk bir nefes düğümlendi. Kız kardeşinin doğum yapması için neredeyse bir ay kadar erkendi.

"Gwynne! Bana!" diye bağırdı dehşet içinde, bir savaş çığlığının bilinçsiz yankısı gibi. "Braesford! Bana! Bana!"

Sonrası alev alev yanan meşaleler, küfürler, koşuşturan hizmetkârlar ve inlemelerle dolu bir kâbustu. Braesford, aceleyle giydirilmiş sutyenler içinde zar zor düzgündü, bahçeye çarptı ve Isabel'i kollarına alarak koşar adımlarla güneşin altında bir kürsünün üzerinde duran yataklarına taşıdı. Kapitone örtüyü sıyırdı ve onu şiltenin üzerine yatırdı, bir yandan da kükreyerek emirler yağdırdı. Korku gözlerini karartırken sesi kısıktı. Gwynne onu iterek kapıdan dışarı çıkarırken, bir hizmetçiye ateşi yakmasını, diğerine etkinlik için ayrılmış eski çarşafı getirmesini, bir başkasına suyu kaynatmasını ve Cate'e bir torba simit getirmesini söyledi.

Isabel'i soydular, yıkadılar ve yumuşak, yıpranmış ketenlere sardılar. Gwynne bal, otlar ve ılık, sulandırılmış şaraptan oluşan zayıf bir tentür karıştırdı ve Isabel'e içirdi. Bir depodan doğum sandalyesi getirildi. Sonra beklemeye hazırlandılar.

Şafak sökerken ve gün ışığı camlı pencereleri örten panjurların ardında parlarken sancılar düzenli hale geldi. Öğleye doğru birbirlerine daha da yaklaştılar. Gün ilerledikçe ve sancılar devam ettikçe Braesford Gwynne onu güneşten uzak tutmak istediğinde onu kenara itti. Onun varlığı Isabel'e güç veriyor gibiydi. Gwynne'in ona katılmasından sadece yarım saat sonra, kocasının ellerini tırnakları kemiklerini kesecek kadar sıkıca kavrarken son bir iç burkucu itiş yaptı. Çocuğu vücudundan süzülerek çıktı, mükemmel biçimli bir oğlan. Küçük ama güçlüydü; dünyaya gelişini öfkeyle protesto eden sesi onu korkutmaya yetiyordu. tünelerindeki kargalar.

Cate, kız kardeşinin sevincini, Braesford'un gururunu ve çilenin bitmiş olmasından duyduğu hararetili rahatlamayı gördükçe gözyaşlarının yüzünden süzülmesine engel olamıyordu. Cate'in karnında da bir ağrı zonkluyordu, tuhaf bir sempatik boşluk. Ross'a böylesine güzel ve şehvetli bir oğul vermenin nasıl bir şey olacağını hayal etmemek imkânsızdı. Kocası sevinecek miydi yoksa üzülecek miydi? Umursar mıydı? Evet ve doğum yaparken ölmüş olabileceğini düşünmek onu etkiler miydi?

Kısa bir süre sonra, Isabel nihayet kucağında bebeğiyle uyuduğunda ve Braesford ona göz kulak olduğunda, Cate sıvışıp gitti. Garderobe'den erzak çuvalını aldı. Saklandığı sandığa geri götürerek kapağını kapattı.

Şimdi gidemezdi, Isabel'in ona ihtiyacı varken gidemezdi. Mümkün olsa bile, yolculuğu sırasında başına gelebilecekler konusunda endişelenerek kız kardeşini rahatsız edemezdi. Isabel'in sahip olduğu neşe çok değerliydi. Bu

Yorkçu hizip Henry'yi savaşıma zorlarsa, çok yakında bitebilirdi. Kocası ve yeni oğluyla geçirdiği bu zamanı hiçbir şey gölgelememeliydi, hiçbir şey.

Tarif edilemeyecek kadar yorgun olan Cate banyo yapıp odasında hafif bir yemek yerken, ötedeki avluda karanlık derinleşiyordu. Pencereye vuran hafif bir bahar yağmuru başlamıştı. Yattığı yerden yağmuru dinliyor, karanlığa bakıyor ve Ross'un uyuyor olabileceği her yere yağıp yağmadığını merak ediyordu. Sonunda yorgunluk çöktü üzerine ve gözlerini kapadı.

Rüya heyecan vericiydi, rahatsız edici derecede gerçek olan duyuların bir aldatmacasıydı. Yağmurla yıkanmış, bitkisel tazeliğin kokusu

onu. Hafızasından bile daha canlı olan okşamalar, göğüslerinin ucundan kalçalarının arasındaki çukura kadar sıcak bir haz gönderdi. Kıllarla pürüzlendirilmiş çıplak bedeni ona doğru kayarken, uykusunda mırıldanarak daha da yaklaştı. Kanı damarlarından güçlü bir bal likörünün sarhoşluğuyla akıyordu. Bastırdığı serin ve sert yüzeye rağmen nefis bir şekilde sıcaktı. Dizini kaldırıp sert böğrüne dayamak doğal geliyordu. O Sert bir sıcaklık içine girerken titredi, inanılmaz bir zevkle inledi ve nasırlı eller kalçalarını yakaladı ve onu çevreleyene kadar yakınına çekti, aniden uyandığında üzerine sıkıştı.

Ross dua gibi tıslayan bir yeminle nefesini içine çekti. Cate ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Ross onu öylesine kontrol edilemez bir ihtiyaçla kavradı ki morluklar bırakmasından korktu. Vücudu onu sımsıkı tutuyordu, iç kasları o kadar sıkıydı ki Cate'in canı acıyordu ama bu tamamlanma vazgeçilemeyecek kadar mükemmeldi. "Yapma," diye fısıldadı hafif gül kokulu saçlarına doğru. "Sadece... yapma."

"Ne yapıyorsun?"

"Eğer bilmiyorsan," dedi yorgun bir kahkahayla, "o zaman Braesford haklıydı ve seni çok uzun süre ihmal ettim."

Kollarının arasında hareketsiz kaldı, ama aldığı keskin nefes göğüs uçlarındaki küçük, sıkı tomurcukları adamın göğsüne doğru itti.

"Braesford?"

"Evet. Sana gelmemi söyledi, yoksa bana gelmeye çalışmaktan korkuyormuş. Kız kardeşinin kararlılığını bildiğinden, onun korumasından kaçmayı başarabileceğinden korktu."

"Gerçekten de öyle mi?"

"Bu kadar şaşırmanıza gerek yok. Her yerde olamaz ve aklında başka şeyler de var." Ross ne dediğini pek anlayamadı, çünkü dikkati elinin altındaki yumuşak teni yukarı doğru düzeltirken Kalçasından sırtına doğru rahatlatıcı daireler çizdi. Kadın bir derece gevşedi, böylece adam ondan bir iki santim uzaklaşıp tekrar geri kayabildi.

"Diğer daha önemli şeyler... Sanırım," dedi sesinde kesin bir aksaklıkla.

"Farklı, hepsi bu."

"O bir baba. Isabel'in bugün bebeği oldu."

"Gardiyana kapıyı benim için açmasını işaret ettikten sonra öyle söyledi."

Cate boğazının derinliklerinden gelen küçük bir sesle adamın kolunu kavradı, adam kalçalarını kıvırdı, nazikçe daireler çizerek en büyük arzusunun küçük yumrusunu aşındırdı. "Yurt dışındaydın, geç kaldın."

"Sert sürdüm," dedi biraz dalarak, "ve hızlı," diye ekledi kısa, hızlı bir pompalamayla, "çünkü seni yalnız bırakamazdım. Bana gelir miydin, tatlı Cate?"

Parmak uçlarının göğsünün üzerinde dolaşmasına izin verdi, orada büyüyen kılların arasından geçti. Yassı, sert bir meme ucu bulduğunda, yalamak için başını eğdi. Nefesi ona karşı ılıktı, "Salonunuzu görmeyi, orayı yaşamak için iyi bir yere dönüştürmeyi kastetmişim." dedi.

Hayal kırıklığı bir bıçak darbesi gibiydi. Ayağa kalktı, onu sırtüstü çevirdi, kalçalarını kalçalarının arasına soktu ve bacaklarını açtı. Genişçe, böylece onu kabzasına kadar doldurdu. "Ve hepsi bu mu?"

Nefesini içine çekerek başını arkaya yatırdı. Gözlerini sımsıkı kapattığını düşündü ama hava göremeyecek kadar karanlıktı. "Daha... daha fazlası olmalı mı?" "Bu," dedi ve kanın içinde şimşekler çaktıran bir ritim tutturdu.

Damarları, beyninden ve kalbinden alt kısımlarına doğru o kadar hızlı akıyordu ki, başının döndüğünü hissetti, çarpıntıyla sayıklıyor, mutluluktan titriyordu. Onun büyüleyici ipeksi sıcaklığını ve derinliklerini yeniden öğrenerek, kendisine doğru yaptığı her dalgalanmayı özümseyerek, onu alarak, hayal ettiği gibi ona sahip olarak, bu son cehennem saatlerinde kat ettiği her yorgun milde planladığı gibi ona sahip oldu.

Yeterince derine inemiyordu, ona karşı hissettiği duyguya doyamıyordu, kalçalarını, karnının pürüzsüz yüzeyini, göğüslerinin yumuşak ama sıkı topaklarını. İhtiyacının aşırılığında onun ağzını aldı, sanki başka hiçbir şey olmasa bile onu bu şekilde tüketebilecekmış gibi ek bir sahiplik. Kadın onundu ve en ufak bir köşesi bile onun için bilinmez olmayacaktı. Küçük kasılmayı, onun salıverilmesinin sıvı sıcaklığını hissederken bile, ihtiyacının sert baskısını amansız bir kısıtlama içinde tuttu. Çok erkendi, çok

Yakında. Yetmez, asla yetmez. Ve kendi serbest kalışı ondan kaçarken bile, sınırsız zevkin şiddetli patlamasını hissederken bile, hâlâ ona aç, hâlâ özlem duyuyor, Braesford'un mesajını aldığından beri her saniye korktuğu gibi, ona bir daha asla sahip olamayacağından korkuyordu.

Hayır, bu yeterli değildi ve bu yüzden onun nefes alış yavaşlayana, ona karşı gevşeyip kemiksiz kalana kadar bekledi. Sonra tekrar başladı. Bu kez yavaş ve derinlemesine, her çukurda onun özünü tadarak,

Göğüslerini emiyor, yalıyor, alay ediyor ve altında kıvrana, inleyene ve yalvarış ve taleple adını söyleyene kadar baştan çıkarıyordu. İçine girdiğinde, derinlere indi, kalbinin sert atışını içinde hissedene kadar gezindi, kendi hassas tenine karşı atışlarını sayabildi. Gözlerinin arkası kızarana ve kafa derisi alev alev yanana, her kası yanana ve dişleri zapt etme çabasından ağrıyana kadar dikkatle ölçülmüş bir güçle içine girdi, derinliklerini tekrar tekrar test etti.

Sonra onu bıraktı ama gitmesine izin vermedi. Hayır, uyku onu aldığı anda hâlâ onun içinde oturuyordu. Şafağa kadar orada kalacaktı ama uykusunda kımıldadı ya da kadın kımıldadı ve adam serbest kaldı.

Bunu hissettiğinde rüyalarının derinliklerinde inledi.

Üç gün sonra savaşa hazırlık için sondaj çalışmaları başladı.

Ross, Henry'nin kendisine verilen topraklardan istediği adamları, onları destekleyecek atları, silahları ve erzakı da yanında getirmişti. Aslında sabırsızlığı ve Cate'in tehlikeye atılıyor olabileceği korkusuyla önden gitmiş, adamlarını arkada bırakmıştı. Aceleciliğinin aralarında alaycı yorumlara yol açtığından emindi. Kimse yüzüne karşı ya da Cate'in önünde bir şey söylemeye cesaret edemediği sürece bunu görmezden gelebilirdi.

Sığır çobanları, çobanlar, tarla işçileri, kaçak avcılar, bir ya da iki gezgin şövalye ve birkaç dağ haydudundan oluşan topluluğu bir araya getirmek kolay bir iş değildi. Önce her köydeki savaşabilecek yaştaki erkeklerin sayısını tahmin etmesi, sonra da kimin bağışlanıp kimin bağışlanamayacağına karar vermesi gerekmişti. En azından artık teftiş için ilk sıraya dizildikleri zamanki kadar acemi değillerdi.

Geçtiğimiz üç ay, onları silahlara ve emirlere uymaya alıştırmaya çalışarak geçirilmişti.

En azından bir savunma fikri olmadan onları katledilmeleri için kralın savaş alanına sürmeyi midesi kaldırmıyordu. Bir kere, gelecek yıllarda topraklarına göz kulak olmaları için onlara ihtiyacı vardı. Bir diğeri, geri dönmeyenlerin anneleri ve eşleriyle yüzleşmek, baskın ya da savaştan eve dönüşün en sevdiği kısmı değildi. Onların bir dereceye kadar kabulünü kazanmak

Onlardan gelen yeni lord ve onunla birlikte gelen işbirliği de, arkasında asık suratlı bir toplulukla at sürmekten daha iyi görünüyordu.

Ross'un muhafız yüzbaşısının emirlerine uyarak yürümek ve karşı yürüyüş yapmak onlara sadece yarar sağlayabilirdi. Onları daha önce getirmeliydi, kendisi de daha önce gelmeliydi. Bunu yapmamış olması...

O bunu düşünmezdi.

Braesford'un kalesini, yakın ve uzak köylerini ve Tarlasında otlayan hayvanlar, çeşitli zanaatkârlar ve ekin ekilmeye başlanan topraklar... Ross, Cate'in kız kardeşinin evlendiği adama karşı yeni bir saygı duyuyordu. Her şey düzen, enerjik bir faaliyet ve uyum içindeydi. Görünürdeki herkes ne yapacağını biliyor ve şikayet etmeden yapıyor gibiydi. Hiç kimse Grimes Hall'daki köylüler gibi kaytarmıyor ya da uyuşuk, işbirliğine yanaşmayan bir tavırla yan gelip yatmıyordu.

O gittiğinde işler düzelmeye başlamıştı. Tanrı'ya dua edin de emeği tamamen boşa gitmeden oraya dönebilsin.

Bu sefer Cate'i de yanında götürecekti, sonuçları ne olursa olsun. "Kralın hareket halinde olduğunu duydun mu?"

Ross daldığı hayallerden uyanarak Braesford'a doğru ilerledi ve bir yandan atlarına binerken bir yandan da talim yapan adamlarını denetledi. "Sadece birkaç tamircinin hikâyesi."

"Söylentilere göre Büyük Perhiz sırasında isyanın patlak verme olasılığının en yüksek olduğu doğu bölgelerine gitmiş. Paskalya'da Walsingham'a bir hac ziyareti yaptı, bunun getireceği her türlü kutsama için."

Ross alaycı bir gülümsemeyle, "Dindar Henry," dedi.

"Tanrı'nın gerçeği. Görünüşe göre bir süre önce Papa'nın bulls'larını gönderdi, çünkü Aziz George Bayramı için Coventry'deyken bunlar usulüne uygun olarak okundu.

Şimdi onun yönetimine karşı ayaklanan herkes çan, kitap ve mumla lanetleniyor."

"Çok akıllıca bir hareket."

Braesford başını eğerek onayladı. "Kilisenin başının onun yanında olmasının bir zararı olmaz. Ve ilahi müdahaleye ihtiyacı olabilir. Burgundy'li Margaret'in Alman paralı askerleri İrlanda'ya indi. Bazıları sayılarının beş bin ya da daha fazla olduğunu söylerken, diğerleri sadece iki bin olduğunu söylüyor."

Ross, "Bunu duyduk," dedi. "Bu savaş için açık bir sinyal gibi görünüyor."

"Almanlar, prens dedikleri bu çocuk taç giyerken müdahaleye karşı korumak için tam zamanında geldiler. Edward VI olacak ve onun resmini taşıyan yeni bir para basılacak."

"Kendilerinden eminler, değil mi?"

"Ya da öyle görünmek için her türlü çabayı gösteriyorum."

Ross imaları düşünürken kaşlarını çatı. "Ve Henry tüm bunları önlemek için hiçbir çaba göstermedi mi?"

"Duyduğum kadarıyla yok, ama bu bir şey değıştirmez. Henry, ondan önceki Richard ve bu adanın diğeri birçok kralı gibi, şüphesiz işğali."

Ross inançla, "Gelecek," dedi.

"Oh, evet. Geçmişte başka türlü olamayacak kadar başarılı olduğu kanıtlandı." "Şüphesiz Henry kuvvetlerini önceden çağıracaktır."

Braesford, bakışlarıyla değerlendirerek, "Öyle olacak ve ben de gideceğim," dedi. "Asıl soru, sen gidecek misin?"

Ross ona sert bir bakış attı. "Şimdiye kadar Henry ne emrettiyse onu yaptım." "Ama savaşacak mısın?"

Bu açık bir konuşmaydı. Bu aynı zamanda Ross'un Cate için cevapladığı ve Shene Sarayı'ndan ayrıldığından beri kendisine yüzlerce kez sorduğu bir soruydu. İngiltere'nin savaşları onu ilgilendirmiyordu. Ne kadar çok Sassenach birbirini öldürürse, vatandaşları için o kadar iyiydi. Henry onu hapisle tehdit etmiş ve sunağa gitmeye zorlamıştı. Bu adama yardım etmek için ne sebebi vardı?

Yine de Henry'yi seviyordu, taç için sürekli çalışıyordu ve kraliyet havası yoktu. Ona Cate'i, adil ve değerli bir mülk vermişti. Ayrıca bir kral için dürüstçe oynamıştı. Bu, kendi babasının, huysuz, öfkeli, yaşlı, huysuz laird'in yaptığından daha fazlaydı.

İskoçya ve mirası Ross'a kaptırılmışken geriye ne kalmıştı? Bu yeni çocuk kral, 6. Edward ve ona danışmanlık yapanların Henry VII tarafından verilen sözler. Ross, kralın lütfuyla elindekileri pekala kaybedebilirdi.

"Cate için savaşacağım," dedi.

Braesford alçak sesle gülerek, "İyi söyledin," dedi ve dostluk anlaşması için elini uzattı.

Bir lütuf gibi hissettirdi. Sanki eve dönmüş gibi hissetti.

Ross o öğleden sonra kılıç ve dirklerle küçük bir oyun oynadıklarında kayınbiraderine pek de hayırsever davranmamıştı. Bu sadece bir alıştırmaydı, onları dövüş formunda tutmak ve reflekslerini iyi yağlamak için iyi bir kesme ve itme maçıydı. Ancak ne silahları körelmişti ne de niyetleri.

Ross bu oyuna yabancı değildi. O ve kuzenleri sık sık bu tür kılıç oyunlarına katılmışlardı ve bunu kanıtlayacak yara izleri vardı - bir adama gardını almayı öğretmek için orasını burasını kesmek gibisi yoktu. Henry'nin yeoman muhafızlarıyla da ara sıra sarayda karşı karşıya gelmişti,

Yine de rakiplerini dikkatle seçiyordu. Yanlış adamı yakaladığında bu bir ölüm meselesi haline gelebilirdi; yanlış adamı öldürdüğünde ise bu darağacı anlamına gelebilirdi.

Braesford onun dengi olmaktan çok öteydi. Aslında yeteneği o kadar ölümcüldü ki, birlikte mücadele ettikleri her saniye Ross'un kalbi büyük bir coşkuyla göğüs kemiğine çarpıyordu. Düşünmeden dövüşüyor, sadece içgüdüleriyle ilerliyor, geri çekiliyor, saldırıyor, savuşturuyordu. Isabel'in kocasının daha önce karşılaşmadığı birkaç numarası vardı, kendisinin de babasının sofrasında kışlayan ve misafirperverliği karşılığında bunları öğreten bir İtalyan'dan öğrendiği bir avuç dolusu numarası vardı. Kasları yanarken, ter gözlerine akarken ve saçlarının uçlarından damlarken karşılıklı saygı içinde bunları değiş tokuş ettiler, daire çizdiler, saldırdılar, savundular. Kılıçları örslerini döven bir çift demirci gibi şingirdiyordu. Kazıyarak ve sürünerek, şarkı söyleyerek, tıngırdayarak, güneş ışığında parlayarak.

Aralarında Braesford'un yaveri David'in de bulunduğu bir kalabalık onları desteklemek için toplanmıştı; David ellerini kalçalarına dayamış, genç ve yakışıklı yüzünü asmıştı. Etrafindakiler bahis oynuyor, cesaretlendirmek için bağıryorlardı.

Braesford'un adamları şampiyonlarının yanında saf tutarken ve Ross'un adamları da aynısını yaparken karşılıklı hakaretler de edildi.

Buna son veren David oldu. Tek kelime etmedi, sadece yaklaştı ve sonra başparmağını üzerlerinde yükselen mazgallara doğru salladı.

Braesford dikkatinin bir kısmıyla onun bakışlarını takip etti. Ross, kayınbiraderinin kılıcını dirk ve kılıçtan oluşan bir haç üzerinde yakalayarak aynısını yaptı.

Leydi Isabel orada duruyordu, bir yanında kız kardeşinin yeni doğmuş bebeğini tutan Cate, diğer yanında Marguerite vardı. Peçeleri bahar rüzgârında savruluyor, etekleri arkalarında uçuşuyordu. Güneş soluk altın rengindeki ışığını üzerlerine dökmüştü, ta ki onlar da bu ışıkla parlıyor gibi görünene dek. Adamların yüz ifadelerini, kıpırtısızlıklarını göremeyecekleri kadar uzakta olmalarına rağmen, Başlarının dikliği ve omuzlarının sertliği kendi hikâyesini anlatıyordu. Bazılarının aksine, bayanlar ne yakında kan döküleceği beklentisiyle eğleniyor ne de neşeli kargaşa havasıyla eğleniyorlardı.

Ross'un ensesinden aşağı güçlü bir ürperti yayıldı. O anda, mazgalların üzerindeki üç dişinin de bir tür şeytani dokunuşa sahip olduğuna yemin edebilirdi.

Onlar hakkında ilahi, ölümlü insanların akrabalarının ötesinde yüce bir koruma. Bir lanetin onları elinde tuttuğunu sorgusuz sualsiz kabul ederdi.

Kafasını çevirip rakibine baktı, bu dikkat dağınıklığı anında kendisine ölümcül bir darbe gelmesinden korkuyordu. Ancak Braesford da en az onun kadar sarsılmış görünüyordu.

Tek bir sert hamleyle birbirlerinden uzaklaştılar, kılıçlarını indirdiler, selam verdiler ve geri çekildiler. Birlikte dönerek, eşlerini barındıran kuleye doğru yürüdüler.

"Braesford'u öldürseydin," dedi Cate bir süre sonra, akşam yemeğinde onun yanında otururken sohbet tonunda konuşarak, "Isabel seni kendi tükürürdü, inanıyorum ki ve taşlığını sana bir lezzet olarak sunardı."

Ross karısına bir bakış attı, kirpiklerinin arasından onu izliyordu. "Peki ya sen tatlım, o beni öldürseydi sen ne yapardın?"

"Alkışlandı."

Bunu o istemişti ama cevap ona beklediğinden daha fazla acı verdi. "Tahmin edebilirdim."

Bir an uzaklara baktı, sonra tekrar geri döndü. "Hayır, ama gerçekten, Isabel çocuk yatağından yeni kalkmışken ikinizin de yaptığı iyi bir şey değildi.

Birbirinizi yok etmeye çalışmanıza gerek kalmadan savaş alanında düşeceğinizden korkmanız yeterli değil mi?"

Ross kısaca, "Yaklaşan savaş yüzünden," dedi.

"Beni insanların mantığından kurtar. David ve Braesford'un birbirlerine saldırmalarını izlemek yeterince kötüydü, gerçi en azından biri buna son verecek kadar akıllıydı. Sen ve Braesford bunu ölüme kadar götürmeye hazır görünüyordunuz."

Yanakları öfkesinden pembeleşmiş, gözleri ikiz mavi alevler gibiydi ve göğüsleri onu kılıcından farklı olmayan bir duruma getirecek şekilde kabarmıştı. Konuşmadan önce bir an için dudakları büküldü. "Madem bu kadar az umursuyorsun, neden bu kadar öfkelisin?"

"Güzel bir soru," diye cevap verdi, hemen onu kaldırarak, "ve işte benzer nitelikte bir tane daha. Beni yanınıza çağırma zahmetine katlanmadığınız halde yatağıma dönmek için neden bu kadar heveslisiniz?"

"Bu hassas bir nokta, değil mi?"

"Ben sizin karınızım, yani üssünüz olarak adlandırmaktan memnuniyet duyduğunuz her ne ise onun çaşnigiriyim. Orayı düzene sokmak benim görevim ve ayrıcalığım."

Başını iki yana salladı. "Bu değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam bir harabeydi, Cate. Duvarlar yıkılıyordu, bailey kocaman bir gübre yığınıydı ve büyük salon vahşi hayvanlar için bir sığınaktı. Çürümemiş ya da yırtılmamış tek bir duvar halısı, üzerine işenmemiş tek bir yatak şiltesi bile yoktu. Sizden orada yaşamınızı isteyemezdim."

Gözlerindeki sıcaklık sönerken uzun bir süre ona baktı. "İçinde yaşadın."

"Sadece bailey'de bir ateş yaktıktan ve yanabilecek her şeyi içine attıktan sonra. Cate..."

Başını hafifçe salladı. "O zaman kötü bir pazarlıktı." "Hayır. Arazi orada, büyük açık alanlar, köyler gibi ve insanlar. Duvar onarıldı, kulübeler onarıldı, bailey ve kale yeniden sağlıklı hale getirildi. Geri kalanlar da zamanla yenilenebilir."

"Bunu yapabilirim," dedi, gözleri koyu mavi renkteydi ve onun üzerinde duruyordu. "Benim için bir zevk olur."

"Hayır, buna gerek kalmayacak," dedi kesin bir ifadeyle. "İmkânlarım var ve burası benim de evim olacak."

Öfkesini göğsünde sıcak bir kömür gibi hissediyordu. "Ne kadar ağır olursa olsun, senin para sandığına elimi daldırmayacağım."

"Neden olmasın? Hristiyanlık âlemindeki diğer herkes bunu kendi hakkı olarak görür." "Bana katı boyunlu bir İskoç diyebilirsiniz ama ben her taşı bir ekmek kabuğuna bile muhtaç olmaktansa, çıplak ellerimi tercih ederim." Gözlerini ona dikti. "Bana karşı saygılı olun demek istiyorsun."

"Evet."

"Gurur mükemmel bir şey, ama bu arada benim bu işin bir parçası olmamam, işlerin nasıl düzenleneceği konusunda söz sahibi olmamam gerekiyor. Her şeye siz karar vereceksiniz, ben ise kız kardeşimin ve kocasının hayırseverliği sayesinde buradayım."

Böyle söyleyince kulağa biraz fazla zorlayıcı geliyordu. Elden bir şey gelmezdi. "Belki Isabel ve Braesford senin paranı alırlar ama ben alamam. Almayacağım."

"Yatak arkadaşın olabilirim, hatta çocuğunun annesi bile olabilirim, ama yardımcın olamam."

Kalbi durdu. "Hamile olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, kelimeler ani bir taleple çıkmıştı.

Başını salladı ve peçesi omuzlarına doğru kayd. "Hayır, ama olduğumuz gibi devam edelim ve-"

"Evet," diye araya girdi, içindeki kasvetli hayal kırıklığının istemediğinden daha fazla farkındaydı. Cate'in bebeğini taşıyacağı düşüncesi

Onu kucağında Isabel'in küçük çocuğuyla mazgalın üzerinde gördüğünden beri. Bu çok doğal, çok doğru gelmişti. Bir kılıç yarasından daha acı verici bir çaresizlikle, savaş çağrısı geldiğinde kalbinin altında onun olduğunu bilmek istemişti.

Çok geç değildi.

Bacaklarının arasında zonklayarak birleşen şiddetli, yakıcı bir basınçla birlikte içinde ısı yükseldi. Şarabını içti ve kadehi bir gümbürtüyle yüksek masaya geri koydu. "Belki de yapmalıyız."

"Ne yapmalıyım?"

Gözlerinde sorgulayan bir bakışla onun bakışlarını karşıladı, ancak yumuşak, vahşi gül rengi yavaşça yanaklarını renklendirdi. Yüzündeki bir şey onu ele vermiş olmalıydı, çünkü biliyordu, ah evet, biliyordu.

Boğazındaki düğümün etrafında "Devam et," dedi. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve elini uzattı. Kudurmuş halini gizleyen ekosesi ve sporranından hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Yüzündeki sıcak renk derinleşti. Sanki kendilerine dikkat eden biri olup olmadığını görmek istercesine salonun etrafına hızlı bir bakış fırlattı. Sonra en küçük

Gülümsemeler ağzını eğdi. Ona elini uzattı.

Zafer kazanmış gibi hissetti. Ross boğazının arkasını acıtacak kadar derin bir nefes aldı. Dönerek onu dikkatle salondan çıkardı.

Henry'nin silahlanma çağrısı, güneşin yumuşak ışığını toprağın üzerine yaydığı, yeni otların, yoncaların ve çalılarının yumuşak yeşilinin tepelerin üzerinde kadife gibi uzandığı ve kuşların çılgınca uçuşarak rüzgârda şarkı söylediği muhteşem güzellikte bir sabahta geldi. Haberci sadece mesajını sunacak ve ekmek, sığır eti ve birayı mideye indirecek kadar oyalandı. Sonra bir sonraki kaleye doğru hızla uzaklaştı.

En azından köyün kadınları bu haberden korkacak kadar akıllıydı, diye düşündü Cate umutsuzluk içinde. Genç erkekler bunu bir tatil olarak görüyor, liderlerinin komutası altında toplanırken kasılıyor ve övünüyorlardı. Buna karşılık Ross ve Braesford metodik ve acımasızca kabulleniciydi. Ayrıca her yerde görünüyorlardı, erzakları ve onları taşıyacak arabaları kontrol ediyor, silahları atıyor, haberciler gönderiyor Orada burada, acemi erlerle kıdemli erler arasındaki yerleştirme sırasına karar vermek ve daha binlerce ayrıntı.

Çok geçmeden yürüyüş sırası hazırды. Anneler oğullarına sarıldı ve erkekler eşlerine veda öpücüğü verdi. Emirler haykırıldı ve kral tarafından görevlendirilen askerler harekete geçti. Köpekler havlıyor, bir ileri bir geri koşuyorlardı. Genç oğlanlar yürüyen askerlerin yanında tırıs gidiyordu. Köylüler yol boyunca toplanmış, sesleniyor, el sallıyor, birkaçı gözlerini siliyor ya da dua etmek için ellerini kavuşturuyordu. İlk sıra yol boyunca mesafe kat etmeye başladı, Kenilworth'ta kraliçe ve annesiyle birlikte bulunan krala ulaşmak için ilerliyordu.

Gidiyorlardı ve Ross veda etmemişti. Ross giyinirken Cate yatağında uzanmış, Ross'un ekosesini katlamasını, sporranını bağlamasını ve başlığını kafasına geçirip bir taraftan aşağı çekerek rahatlatmasını izlemişti. Kendini onun ne yapmak istediğinden uzaklaştırmak için, İngiliz kıyafetlerini tamamen benimseyip benimsemeyeceğini merak etmiş ve benimserse bunun bir kayıp olacağını düşünmüştü. Arada sırada yakaladığı güneşten bronzlaşmış dizlerinin ve baldırlarının sert kaslarının görüntüsü hoşuna gidiyordu.

Ayrıca, adamın canı istediğinde, hortum ve uçlarla garip bir şekilde uğraşmadan onu kolayca alabilmesini de seviyordu. Döndüğünden beri geçen günlerde keşfettiği bir avantajdı bu.

Kılıcını kuşanıp hızla odadan çıkmadan önce onu öpmüş, dudaklarına kısa bir dokunuş yapmıştı. Kapıda duraklayarak ona sıkı bir gülümseme fırlatmış, sonra da gitmişti. Bunun son kez olduğunu bilmiyordu. savaşa gitmeden önce. Gitmeden önce mutlaka bir kez daha ona geleceğini düşünmüştü.

Yoksa onun kendisine gelmesini bekliyor olabilir miydi? Durduğu siperden, yürüyen adamlarla birlikte volta atan birkaç atlı görebiliyordu ama Ross onların arasında değildi, Braesford ya da yaveri David de. Hemen aşağıda, pele kulesinin önündeki avluyu göremiyordu ama kaldırım taşlarında huzursuz toynak sesleri duyduğunu sanıyordu. Belki de bu liderler vedalaşmak için orada oyalanıyorlardı.

Cate eteklerini savurarak taş basamaklardan aşağı koştu, bir elini denge için sert duvara dayadı, sonra koridorlar boyunca hızla ilerledi. Isabel'in güneş odasının kapısı o geçerken açık duruyordu. İçeride, kocasının kollarında, yeni bebekleri ve genç Madeleine'le birlikte, dudaklarına eğilmiş olan kız kardeşini gördü. Cate duraksamadı.

Büyük salonda adımlarını sıklaştırdı. Marguerite orada bir bankta oturuyordu.

David onun önünde diz çökmüştü. Eğilirken onun elini tuttu ve saygılı bir yoğunlukla alnına bastırdı. Marguerite yüzünde şaşkın bir ifadeyle boştaki elini kullanarak David'in düzgün biçimli, altın sarısı başına nazik parmaklarıyla dokundu.

Bu, bölünemeyecek ve hatta tanık olunamayacak kadar özel bir vedalaşmaydı. Cate arkasını döndü ve sahaya çıkan kule merdivenlerine doğru birkaç adım daha koştu. Sonra durdu ve yanan ciğerlerine nefes almaya çalıştı.

Ross gölgeli merdivenden çıkıyordu. Ona doğru geliyordu.

Birkaç adımda ona ulaştı; temiz hava, deri, sıcak yün, funda ve at kokularını da beraberinde getirmişti. Gözleri koyu mavi yanıyordu ve yüzü kararlılıkla sertleşmişti. Omuzlarını elleriyle kavrarken bakışları kızın ağzında duruyordu.

"Ah, Cate," dedi, sesi sertti, "ihtiyacım olmasa gitmezdim."

"Hayır," diye fısıldadı kadın.

Sanki yüzünü ezberliyormuş gibi ona baktı. Elleri onun kollarını okşadı. Sonra dudakları gerildi. Aniden eğildi ve onu kollarının arasına aldı. Adımları uzun ve hızlıydı, onu merdivenlere kadar taşıdı ve hiç duraksamadan merdivenleri çıktı. Odalarına vardıklarında içeri girdi ve kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra onu yatağın kenarına yerleştirmek için adım attı.

"Affet beni tatlım, ama yapmalıyım..."

"Evet," dedi nefes nefese bir telaşla, kemerine uzanarak.

Ellerini yakalayıp sabitledi ve sonra eğilerek eteklerinin ucundan tutup kucağına doğru çevirdi. Onu sırt üstü yatağa bastırarak bacaklarını ayırdı ve ekosesini kaldırdı.

Sonra onu hızlı ve sert bir şekilde ele geçirdi, yüzünde öyle bir ifade vardı ki

acı gibiydi. Ve Cate de onu aldı, sanki özüne ulaşmaya çalışıyormuş gibi tekrar tekrar içine bastırırken bacaklarını onun etrafına sardı. Bu öfkeli bir birleşmeydi, hem hayvani hem de ilahi bir çiftleşmeydi. Yaşamın onaylanması, kadere ve ölüme meydan okunmasıydı. Ve bunun ortasında, hissettiği gibi

Tatlı içsel değişim, arzusun doruğunda varlığının ani teslimiyeti, onu sevdiğini biliyordu, onu haftalardır seviyordu. Bir daha geri dönmese bile onu sonsuza dek sevecekti.

"Ross," diye fısıldadı.

"Ah, Cate'im," dedi, nefesi Cate'in saçlarında sıcacıktı.

Sonra her şey bitti. Geri çekildi, ekosesini düzeltti, son bir sert ve derin öpücük için onu kendine çekti. Kapıya doğru döndü.

"Güvende kal!" diye seslendi, kelimeler boğazını tıkayan gözyaşları arasında neredeyse boğuluyordu.

Cevap vermedi. Belki de duymadı. Bir nefeslik boşlukta, gitmişti.

Ve Cate'e, o acılı kayıp anında, lanetin nihayet vuracağı zamanın şimdi olması gerektiği, şimdi buna en az dayanabileceği zaman gibi geldi.

Henry'nin tacını korumak için verdiği savaşlar Ross'u onun elinden alacak bir araç olacaktı. Bundan daha olası ne olabilirdi? Gerçekten ne?

Günler geçti, bahar yazın başlarına doğru ilerledi, yıl çiftçilik ve ekim, gütmeye ve kırma, taraklama, eğirme ve dokuma döngüsüyle döndü. Esen çimenlerde çiçekler açtı,

Kuşlar yuva yapmış, meyveler olgunlaşmıştı. Her şey olması gerektiği gibiydi ama yine de hiçbir şey doğru değildi.

Isabel, Braesford'un karısı olarak kalenin komutasını ona bırakmıştı. Ancak erken doğumdan sonra gücünü toparlamakta yavaş kalmıştı. Bir

çocuk olarak

Sonuç olarak, sorumluluğun büyük kısmı Cate'in omuzlarına yüklendi. Braesford'un yaptığı gibi ata binmeyi, sahili incelemeyi, tarlaları sürmek için kalan işçileri denetlemeyi ve

Köylülerin şikayetleri. Aradaki fark, tabii ki, onun asla

Tek başına at sürüyordu, arkasında her zaman bir dörtlü ya da daha fazla silahlı adam vardı, nöbetçi olarak bırakılan ekibin bir parçasıydı.

Böyle bir turdan dönerken, muhafızları aniden etrafını sarmak için öne atıldılar. Kıta'daki turnuvaların ve çeşitli savaşların gazisi, kırılmış, tek gözlü yüzbaşı, güneyi işaret ederek kolunu uzattı.

"Atlılar, leydim," dedi sert bir sesle. "İşte, hızla geliyorlar."

İşte böyleydi, uzakta küçük bir atlı birlik, sürüklenen bir toz bulutunun altında ilerliyordu. Güneş ışığı zırhların, miğferlerin ve mızrakların ucunda parlıyordu. Dost olmaları mümkündü ama düşman olmaları da bir o kadar muhtemeldi.

Braesford Malikânesi bir güvenlik kalesi gibi ayakta duruyordu. Ancak kapılar açıldı ve köylülerin içeri girip çıkmasına izin veriyordu. Cate kapıdan yaklaşmakta olan birliğe bakarken kalbi ani ve sert bir çarpıntıyla ciğerlerine çarparak nefessiz kalmasına neden oldu.

"Bin!" diye kesin bir emirle seslendi ve Rosie'nin başını eve doğru çevirirken boynundan öne doğru eğilerek atını koşturmaya başladı.

Yarış baş döndürücüydü, toynakların donuk gümbürtüsüyle gök gürültüsü, rüzgârın acelesiyle sağır ediciydi. Koyunlar yollarından kaçtı. Kesekler arkalarından yükseklere fırladı. Bir çobanın köpeği peşlerinden koştu, topuklarına yapıştı. Önlerinde, siperde nöbet tutan muhafızlar toplanmış, arkalarını işaret ediyorlardı. Kaleye yaklaştıklarında, Cate erkeklerin kapıda nöbet tutmak, zırh giymek ve silah kapmak için koşuşturduklarını gördü. Kadınlar çocuklarının peşinden koşup onları tehlikeden uzaklaştırırken, köpekler heyecanla havlayarak sıçradı ve domuzlar saklanmak için ciyaklayarak koştu.

Sonra Cate ve muhafızları asma köprünün üzerinden, kapının altından ve kapıdan geçerek avluda durdular. Ağır bariyer arkalarından çarparak kapandı ve kapı gümbürdeyerek aşağı indi, dişleri yerine oturdu. Onları karşılayan şamata ve çığlıklar kesildi ve Braesford'un duvarları içinde her şey sessizleşti.

Nal sesleri dışarıya doğru yaklaşıyordu. Yavaşlayarak durdular. Bir çığlık duyuldu.

"Merhaba kale! Lord Trilborn içeri girmek için izin istiyor. Leydi Catherine ve kız kardeşleriyle sohbet etmek istiyor.

Graydon!"

Trilborn.

Cate bu ismi inanamayarak duydu. Braesford ve Ross uzaktayken Trilborn buradaydı.

"Ne istiyor?"

Cate binek taşında atından inerken kulenin kapısından gelen Isabel sordu. Kız kardeşinin yüz hatları hoşnutsuzluk çizgileriyle belirlenmişti. Trilborn hiçbir zaman onun favorisi olmamıştı ve Cate'in onu zorla evlendirmeye çalıştığını duyması onu daha da yumuşatmıştı.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Cate. "Kralın kuvvetleriyle birlikte olmalı." Isabel'in yüzünün rengi daha da solmuştu. Konuşurken sesi gergin çıkıyordu.

"Sence haberleri var mıdır?"

Bu yerinde bir soruydu. Braesford ve Grimes Hall'un adamları yola çıktığından beri herhangi bir şey olmuş olabilirdi: yolda bir kaza, başıboş York kuvvetlerinin saldırısı, hatta bir meydan savaşı. Bunu öğrenmelerinin tek yolu, birinin onlara haber göndermesiydi.

"Hallo the keep!"

Bu ikinci çağrı üzerine Cate olduğu yerde döndü ve kalenin perde duvarının tepesine çıkan açık taş merdivene doğru koştu. Isabel'in arkasında olduğunu fark ettiğinde ayağı daha ilk basamağın üzerindeydi. Geri çekilerek kız kardeşinin önden gitmesine izin verdi, sadece Braesford'un gerçek çoban kızı olduğu için değil, aynı zamanda Isabel'in başının dönüp düşmeyeceğinden emin olmak için.

Zirveye ulaştıklarında Marguerite kuleden koşarak geldi.

ve arkalarından yaklaştı. Üçü birlikte yürüyüş yolunu takip ederek, silahlı ve hazır bekleyen silah arkadaşlarının arkasından geçtiler ve asma köprünün ötesindeki atlıların üzerinde durdular.

Trilborn onlar daha konuşmadan onları fark etti. Miğferini çıkarıp, postal kukuletasını boynuna dolanacak şekilde geriye iterek, eyerinin üzerinden onları selamladı. "Leydi Catherine, Leydi Isabel, Leydi Marguerite, ben

Size iyi günler dilerim," diye seslendi. "Nazik konukseverliğinize ihtiyaç duyan yorgun yolculara kapınızı açın!"

Braesford salonunun hanımefendisi Isabel, soğukkanlı bir tavırla ona baktı. "İşiniz nedir, efendim?"

"Eski dostları ziyaret etmek ve belki de duymak isteyeceğiniz haberleri getirmek dışında hiçbir şey, güzel bayan."

"Ne haberi?" Cate sordu. "Bir savaş mı oldu?"

"Henüz değil, Leydi Catherine, ama yakında."

"Kocamdan haber aldınız mı?" Isabel sıkıca sordu. "Hayır, leydim. Neden böyle düşündünüz ki?"

Isabel gözlerini kocaman açarak Cate'e döndü. Braesford'un Trilborn'a diğerlerinden daha fazla faydası olmayabilirdi ama yazılı bir mesaj göndermeden kuzeye gitmesine asla izin vermezdi. Tabii eğer aynı orduda olsalardı.

Marguerite, sesinde bir kahinin kesinliğiyle, "Bu bir hile," diye mırıldandı.

Bu çok olası görünüyordu.

"Kafamız karıştı lordum," dedi Cate, ellerini duvarın taşlarına kenetleyerek. "Neden kralın kuvvetleriyle birlikte değilsiniz?"

"Henry'nin emriyle, onun sancağına daha çok adam toplamak için uzaklara yolculuk ediyorum. Bu susuz bir iş, Leydi Catherine."

Böyle bir şey doğru olabilirdi, çünkü Henry onu Shene'deyken benzer bir iş için göndermişti. Ama öyle miydi?

Marguerite Isabel'e, "Onu içeri alma," diye fısıldadı.

"En azından adamlarıyla birlikte değil," diye ekledi Cate, o kadar sessizdi ki sadece kız kardeşleri duyabiliyordu.

"Güzel bayanlar, size yalvarıyorum!"

Isabel aşağıdaki yalvarana döndü. "Haberlerinizi duymak isteriz, Lord Trilborn, kız kardeşlerim ve ben. Adamlarınızı dışarıda bırakırsanız sizi bizimle akşam yemeğine davet ediyoruz."

"Merhamet edin Leydi Isabel," dedi Trilborn, kaşlarını çatarak onlara bakarken. "Uzun zamandır yoldalar ve sizin güzel duvarlarınızda bulabilecekleri konforu arzuluyorlar."

"Ve biz onları esirgemekten üzüntü duyuyoruz, ama siz ne yapardınız?" Cate kederli bir ses tonuyla konuştu. "Yapabileceğimiz en iyi şey bira, sığır eti ve ekmeği azaltmak. Ülke karışık ve biz üç kadın yalnızız. Duvarlarımızın içinde bize katılmak istiyorsanız kadınca korkularımıza izin vermelisiniz."

Trilborn bundan hoşlanmamıştı; bu çok açıktı. Yine de sonunda kabul etti. Adamlarını yakındaki bir kovuğa kamp kurmaları için gönderdi, atına bindi ve kendini onların misafirperverliğine teslim etti.

Cate yemek için özenle giyindi ve sahip olduğu en görkemli gelinlik olduğu için yeşil kadifeden gelinliğini seçti. Gwynne'in elmacık kemiklerine renk vermesine ve dudaklarına böğürtlen kırmızısı katmasına izin verdi. Kasıtlı olarak kuşağını sıkıca çekerken

Korsesinin yakasında göğüslerinin arasında daha derin bir vadiyi teşvik etmek için belinden bükülüyor.

Bu hazırlıkların savaş zırhı giymeye benzediğini düşünüyordu. Trilborn bir amaç için Braesford Konağı'ndaydı ve bunun ne olabileceğini öğrenene kadar onunla sözlü çatışmaya girmek niyetindeydi.

Ancak hepsi bu kadardı. Trilborn'a kendisi için bir banyo hazırlama onuru bahşedilmişti. Aslında Isabel'in ona eşlik etmesi gerekirdi ama doğumdan sonraki zayıflığını bahane ederek bundan kaçındı. Cate bu görevi üstlenmeyi teklif edebilirdi ama onun yerine bir hizmetçi kadın göndermişti. Trilborn'un neden burada olduğunu öğrenmeyi ne kadar arzulasa da, o giyinikken onunla yalnız kalacak kadar büyük bir aptal değildi. Onun kaleye girmesine izin vermek yeterince tehlikeliydi.

Kısa bir süre sonra Cate ve kız kardeşleri konuklarıyla birlikte yüksek masaya oturdular. Çiçek gibi iltifatlar hiç durmadan dilinden döküldü. Hepsisi Trilborn bir tavuk sürüsünün arasındaki yalnız bir horoz gibi tüylerini kabartırken, üç kadın da kendi paylarını almak için içeri girdiler. Solunda Marguerite, sağında Isabel ve onun ötesinde Cate varken çenesini düzeltti, bir tutam saçıyla oynadı saçlarını ve omuzlarını geriye atarak gümüş işlemeli şarap kadifesinden bir dublenin altındaki göğsünü sergiledi.

Isabel'in yüzünde beliren ifadeyi izleyen Cate, ağzının kenarında oluşan hoşnutsuzluk kıvrımına şaşırmadı. Kız kardeşi saldırıya geçtiğinde de şaşırmadı.

"Sizi buraya getiren nedir, efendim? Henry'nin yardımına gönderecek adamımız olduğunu düşünemezsiniz. Kocam, Cate'in damadı gibi adamlarıyla birlikte ona katıldı."

"Ah, Leydi Catherine'i görmeye geldim," diye cevap verdi hemen, "yolumdan çok uzakta değildi. Aramızda yarım kalan bir mesele var."

Isabel kaşlarını çatı. "Sanmıyorum. Kız kardeşim evlendi ve bu iş bitti."

"Kocasını ölürse olmaz," dedi ipeksi bir telkinle. "Efendim!"

"Ama detaylar üzerinde tartışmayalım. Hala bir gelene ihtiyacım var ve Graydon Graces'inden hoşlanıyorum. Şimdi küçük kız kardeşinizi gördüğüme göre, ona adreslerimi verme eğilimindeyim."

Marguerite şarabından bir yudum alırken boğuldu ve öksürdü. O daha engel olamadan, bir şarap püskürmesi konuklarının ceketini süsledi,

mor-kırmızı kadife üzerinde kan damlacıkları gibi uzanıyordu.

"Affet beni!" dedi mırıldanarak. Ale-kahverengi gözleri dehşetle açılmıştı ama Trilborn'un önerisinden mi yoksa kıyafetine yapılan saygısızlıktan mı, bunu söylemek zordu.

Misafirlerinin alnına soğuk bir hoşnutsuzluk yerleşti. Kucağında biriken masa örtüsünü hızlı ve sert darbelerle şarabı silmek için kullandı.

"Marguerite evlenmemeye yemin etti," dedi Cate dikkatini başka yöne çekmek umuduyla çabucak, "çok ciddi bir yemin."

Marguerite ağzını peçesinin kenarına silerken, "Öyle," diye canlılıkla karşılık verdi. "Ayrıca çok sadık bir şövalyenin koruması altındayım."

"Öyle mi?" Şaşkınlık sırası Cate'teydi, Isabel ise küçük kız kardeşine göz kırptı.

"David, benim kalkanım ve tokmağım olacağına dair çok ciddi bir yemin etti," diye cevap verdi, genç yaveri şövalyeliğe yükseltirken gerçekleri göz ardı etmişti. "Bana olan sevgisi saf ve gerçek, leydisinin hizmetine bağlı bir şövalyenin mükemmel bir örneği."

"Hizmet." Trilborn'un kahkahasının müstehcen bir yanı vardı ve nemli dudaklarını yaladı. "Bundan eminim."

Marguerite sert çenesini kaldırarak, "Öyle olabilir," diye cevap verdi. "Beni her şeyden koruyacağına yemin etti, tek istediği ona bu onuru bahşetmem."

Cate, demek David'in küçük kız kardeşinin önünde diz çöktüğü o şefkatli sahnenin anlamı buydu, diye düşündü. Kulağa ne kadar cesurca geliyordu ama aynı zamanda ne kadar genç ve idealistti. Eski Aquitaine'in Aşk Sarayları'ndan miras kalan bağlılık ilkelerine göre, bir şövalye sevgilisine her şekilde eşlik edebilirdi ama bu ilişki bedensel değil ruhsal olmalıydı.

"Ve sen de onun ateşine karşılık veriyorsun?" Trilborn sordu.

Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Bunu bilmek bana düşer. Asıl mesele şu ki, burada sana göre bir gelin yok."

"Asil bir aptal," dedi Trilborn, göz kapaklarını indirerek yüz ifadesini gizledi. "Sadık olduğuna da şüphe yok." Kadının itirazlarına hiç itibar etmediği belliydi.

"Sadakati küçümsüyor musunuz, efendim?" Isabel sandalyesinde biraz geriye çekilerek sordu.

"Bu, amacınıza bağlı leydim."

"Peki ya adam?" Cate, kısmen Marguerite'i korumak için ama aynı zamanda meraktan soruyu üstlendi. "Krala sadık olduğunuza emin misiniz?"

Trilborn altlarındaki masaya dizilmiş, kaba bir acelecilikle ve alçak sesle mırıldanarak yemek yiyen diğer Braesford silah arkadaşlarına baktı. Sesini melodik seslerin duyulamayacağı şekilde yükseltti

"Madem sordunuz, Lancaster hükümdarımıza karşı uygun bir sadakat duygusundan yoksun olduğumu kabul ediyorum. Bana Graydon Kontluğu'nun artık kullanılmayan unvanı, siz ve mal varlığınızla birlikte vaat edilmişti. Henry daha derin bir oyun uğruna bunları son dakikada elimden aldı. Beni kandıran birine, çoktan ölmüş bir prensle cariyesinin birlikteliğine dayanan, tahtta en zayıf iddiası olan bir gaspçıya nasıl bir bağlılık borçluyum?"

"Henry'nin atası Gaunt'lu John'u kastediyorsanız, o da gücü yettiğinde sevgilişiyle evlendi ve çocuklarını meşrulaştırdı. Evet ve Henry tacını savaş meydanında kazandı, bu da ilahi iradenin bir işaretiydi." Cate, Trilborn'un hatasını kabul etmekte kendini özgür hissettiği açıktı, çünkü onu ve kız kardeşlerini önemsiz görüyordu, diye düşündü, önemli arenalardan uzak üç kadın

olaylar ve onları etkilemek için çaresiz. Bu küstahlık içinde öyle bir öfke uyandırdı ki, kendini kavrulmuş hissetti.

Misafirleri küçümseyici bir hareket yaptı. "Yani iddia etmeyi seviyor."

"Ona karşı ittifak kuranlara katılırsan pişmanlık duyabilirsin," diye önerdi Isabel, sesinin cızırtılı tınısı soğukkanlı tavrının ardında benzer bir öfke olduğunu gösteriyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun? Etrafına topladığı ordudan etkilenmedim. Avrupa'nın en iyi ordularından gelen paralı askerler York'un beyaz gülü altında taç giyen genç kralı destekleyecektir. Onlar Henry'nin adamlarını buğday saplarını tırpanla biçer gibi biçecek sert ve disiplinli bir güçtür."

"Ama onlar İrlanda'da." Cate hesaplanmış bir alaycılıkla konuştu.

"Aksine, batı kıyısında Furness yakınlarındaki Piel Adası'na doğru yola çıktılar. Anakaraya çıktıklarında, başlarında Edward VI ve Lincoln Kontu olduğu halde yürüyecekler. Henry daha ne olduğunu anlamadan onun üzerine yürüyecekler."

"Bundan emin misiniz?"

Trilborn güldü. "Oh, evet, çok eminim."

"Yine de haberlerle gitmek yerine burada oyalanıyorsun." "Bir adam harekete geçmeden önce her tarafa bakmalı."

Marguerite öne doğru eğildi ve konuşurken onun dikkatini çekti. "Neredeyse ceketinizi çevirmeye meyilli gibisiniz."

Adamın gülümsemesi ona doğru yöneldiğinde üstündü. "Bu bir olasılık."

"Bu ihanettir!"

Cate küçük kız kardeşinin sesindeki sıcaklık karşısında şaşırılmıştı ama Trilborn'un dikkatini çektiği için onu kutsadı. Kendi düşünceleri zar zor tutarlı hale gelmişti. İstila çok yakındı ve Henry bunun farkında değildi, nereden geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Trilborn biliyordu ama kralı bilgilendirmek gibi bir niyeti yoktu. "Haklı kral kazanırsa ihanet bir kelimedenden fazlası değildir," dedi misafirleri. kolayca söyledi.

Isabel kaşlarını çatarak, "Doğru kralı kastediyorsun," dedi, bu ayrım meşruiyet ile salt tercih arasındaki bir sorundu.

"Öyle mi? Tabii ki yanlış kral ölürse de aynı şey olacak. Savaş alanında böyle şeyler olur."

Cate bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Henry'nin 3. Richard'la aynı hatayı yapacağından şüpheliyim. Taht iddiasında bulunan kişiye karşı kişisel bir saldırı düzenleyecek kadar aceleci olmayacaktır."

"Muhtemelen hayır, çünkü son derece temkinli. Saldırının ona gelmesi gerekecek."

Isabel keskin bir küçümsemeyle, "York kuvvetleri önce onun savunucularının duvarını aşmak zorunda kalacak," dedi, şüphesiz kralı korumakla görevlendirilebilecek Braesford'u düşündüğü için.

Trilborn'un gözlerinde kötü niyetli bir şey titreşti ve kayboldu. "Ya da değil."

Cate'in omurgasından aşağı ürpertici bir önsezi süzüldü. Sanki o... Ama hayır, bunu somut bir düşünce haline getirmeyecekti. "La, efendim, ihanetten bahsetmek güzel, ama en kısa zamanda Henry'ye katılacağınızdan eminim. mümkün."

"Zamanı gelince leydim, zamanı gelince."

Marguerite gözlerinde ateşli bir kınamayla ağzını açtığı anda, Cate masa örtüsünün altından bir elini uzatarak sessiz bir ihtiyatla kız kardeşinin dizini kavradı. Marguerite öfkeyle titremesine rağmen dudaklarını bir çırpıda kapattı.

Isabel oyunu dikkatle izleyerek yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu. "Her şey Tanrı'nın istediği gibi olacak ve biz zavallı kadınların bu konuda yapabileceği çok az şey var." Ayağa kalktı ve neredeyse hiç konuşmadan devam etti

"Bu arada, sanırım kocamın misafirler için hazırladığı nadir bir malmsey var. Nasıl unutmuş olabilirim? İzninizle.

sizin için uygun bir şekilde boşaltılmasını sağlayın."

Trilborn kaşlarını çatarak, "Elbette bir uşak bunu halledebilir," diye söze başladı.

"Müsaadenizle efendim," dedi Cate hemen, sırdaş bir edayla yaklaşarak. "Kız kardeşim kısa bir süre önce zor bir doğum yaptı ve hâlâ güçlü olmaktan çok uzak." İsterse Isabel'in bebeğini kontrol etmek için masadan kalktığını ya da garderoobe'a ihtiyacı olduğunu düşünsün. Braesford'un hanımının aklında başka şeyler olduğundan emindi. Isabel'in Trilborn'un başının üzerinden ona attığı sert bakıştan ya da üçü arasında bazen gerçekleşen sessiz iletişimden kaynaklanıyor olabilirdi ama ablasının sert amacını kendi amacı gibi hissediyordu.

Bunun için dua etti, çünkü bir şekilde dikkat dağıtmak gerekiyordu. Birisi krala batı kıyısına yaklaşan istila gücünü ve nereye inmeyi planladıklarını bildirmek için yola çıkmalıydı. Önceden bilgi sahibi olmak ordunun istilacılar yerleşmeden önce onları karşılaması için. Yine de böylesine hayati bir mesaj için kime güvenilebilirdi?

Braesford silah arkadaşlarının en sadık olanlarını yanına almıştı. Muhafızların kaptanı bir istisnaydı ama onun burada kaleyi ve içindekileri koruması gerekiyordu. Diğer adamlar sadece askerdi. Kendi tarzlarında yeterince sadık olsalar da, mesajı krala götürebilecek Ross ya da Braesford'a ulaşmak için gereken kurnazlıktan çok azına sahiptiler.

Trilborn'un böyle bir şeye müdahale etmesini engellemek için ne yapılabilirdi?

Elçi mi? Misafirleri yakalanıp bağlanabilirdi, ama ne kadar süre tutulabilirdi? Evet, ve onlara nasıl bir misilleme yapamazdı ki? Rezillik mi? Birisi kaleden kaçabilirdi ama Trilborn'un adamları ön kapının hemen ötesinde kamp kurmuşken ne kadar uzağa gidebilirdi ki?

Isabel'in meseleyi zamanında hallettiği anlaşıldı. Malmsey taşıyan bir hizmetçiyle birlikte döndü. Şarabı kendisi doldurdu, bir yandan da tatlılığından yakınıyor ve Trilborn'un fikrini soruyordu. Onun tadına bakmasını izledikten sonra Cate ve Marguerite'e servis yapmayı ihmal etti. Marguerite hatırlatmak için bardağını kaldırdığında, ablaları başıyla küçük bir olumsuz hareket yaptı. Bunu işaret olarak aldı, Cate hizmet eden bir kadına işaret ederek kendi bardağını ve küçük kız kardeşinin bardağını suyla seyreltilmiş sıradan bir şarapla doldurmasını istedi.

Sonraki yarım saat Cate'in sinirleri üzerinde ciddi bir baskı oluşturdu. Ne bekleyeceğini bilemeyen Cate, Isabel'in saray skandalları, yaz panayırları ve uzak bir salonda kapalı kalırken uygun şıklıkta kıyafetler giymenin zorluğu hakkındaki konuşmalarını takip etti. Trilborn'un gözleri kısa süre içinde donuklaşmaya başladı, etrafında konuşulanların anlamsızlığu düşünöldüğünde, donuklaşmaları da normaldi. Masaya ağır bir şekilde yaslanarak sandalyesinde sallanmaya başladı.

Cate gözlerini kocaman açarak Isabel'e baktı, o da bakışlarını Isabel'in elindeki şarap kadehine çevirip hafifçe başını salladı. Bunun üzerine Cate, misafirinin kadehini bir kez daha doldurarak, onu malmsey ile canlanan ruhunu canlandırmaya çağırdı.

Gözleri nihayet kapandığında ve sandalyesinde öne doğru eğildiğinde, zaferle ayağa fırlamamak için yapabileceği tek şey buydu.

Marguerite konuklarının gümüş tabağını, yüzünün içine girmesine fırsat vermeden elinden aldı. Isabel yapay bir kahkaha attı. "Canım benim, ben Lord Trilborn'un kadehlerinde olduğuna inanıyorum."

Baş masada bayılan bir adamın tuhaflığuna başlarını kaldırıp bakan silah arkadaşları, peynirlerine ve kuruyemişlerine geri döndüler. Ne de olsa bu, tuzun altındakiler için alışılmadık bir şey değildi ve onları da ilgilendirmiyordu.

"Lord Trilborn'u burada bırakmamızın iyi olacağına inanıyorum," dedi Isabel, ayağa kalkıp kararlı bir tavırla eteklerini silkeleyerek. "Yakında uyanacak ve aşırı düşkünlüğune tanık olduğumuz için bize teşekkür etmeyecektir."

Cate nazik bir ses tonuyla, "Bugünkü uzun ve yorucu yolculuğuun suçlusu şüphesiz o," dedi. Marguerite'in ayağa kalkıp Isabel'i takip etmesini beklerken, erken bir akşam geçirme ihtimalinden sıkılmış gibi kız kardeşlerinin peşinden gitti.

Merdivenleri çıkana ve solaryumun kapısı arkalarından sıkıca kapanana kadar hiçbirisi bir daha konuşmadı.

"Gitmelisin Cate," dedi Isabel hemen, Marguerite'le yüzleşmek için dönerken. "Seyisler senin kıırağını eyerlemeye alışıklar ve dışarı çıkmanı pek hoş karşılamayacaklardır, özellikle de köyün çocuklu kadınlarından birinden bahsediyorsan. Genelde sizinle gelen muhafız akşam gezintisini alışılmadık bulabilir ama sorularıyla başa çıkabileceğinize eminim."

"Evet," dedi hızla anlayarak, ama kalbinin aniden hızlanmasından dolayı başının döndüğünü hissetti. Mantıklı geliyordu ama Isabel'in söylediğu kadar basit olmayacağından şüpheleniyordu. "Postern kapısından gizlice çıkabiliriz."

"Evet, Trilborn'un kampından kaçınmanız gerektiğu gibi. Alarm

verilmesini önlemek için geniş bir daire çizmek gerekecek."

Marguerite birinden diğetine bakarken kaşlarını çatdı. "Yolculuk korkutucu olacak."

Gerçekten de öyle olacaktı. Ama sonunda Ross'u tekrar görecekti, diye düşündü Cate.

İsteddiği bu muydu? İsteddiği bu muydu?

"Gwynne senin ve refakatçin için gerekenleri toplamalı," dedi Isabel, hâlâ planlar yapıyordu.

"O benimle gelemes."

"Hayır, bu onun için çok zor olurdu ve biraz da bariz olurdu.

Trilborn sabah uyandığında ya da belki öğlene doğru orada olur. Eğer ona senin köye gittiğini söylerse, Trilborn ona inanacaktır, tıpkı sıradan bir kız kardeşe inanmayacağı gibi."

"Böylece benim dönüşümü bekleyerek zaman kaybedecek." Cate başını salladı. "Gittiğimi öğrenince çok öfkelenecek. Seni onun hedefi haline getirmek istemem."

"Onunla yalnız görüşmeyeceğim," dedi Isabel.

"Ben orada olacağım," dedi Marguerite kararlı bir şekilde başını sallayarak, "ve silahlı muhafızlar da. Şansımız yaver giderse, o şeytan adam sizi köyde aramak için kaçacak ve bize de onu kapıların dışında yakalama şansı verecek."

Isabel başıyla onayladı. "Ayrıca, İngiltere'nin kaderi seninle birlikte olabilir, Cate. Taşıman gereken bilgi olmadan Henry yenilebilir. Onu destekleyenlerin hayatları bir şilin bile etmez, buna adamlarımız da dahil. Braesford'un kazandığı her şey, inşa etmek için çok çalıştığı her şey kaybedilecek. Ross kendisine verilenleri kaybedecek. Bunu hepimiz için yap."

Bu büyük bir sorumluluktur.

Ya başarısız olursa?

Bunu yaparsa Ross, Braesford ve kralın yanında savaşırken ölebilir ya da Yorkçu galipler tarafından bir hain olarak asılabilirdi.

Çenesini kaldırarak başarısız olmayacağını düşündü. Vücudunda nefes olduğu sürece değil.

Ayrıntıları planlamak için birkaç dakika daha oyalandılar. Ama zaman mükemmellikten daha önemliydi. Kaybedilen her dakika sevdikleri için ölüm kalım anlamına gelebilirdi.

"Cate?" Marguerite eldivenlerini giydiği odaya süzülerek girdi.

"Aşkım?"

"David'i gördüğünde..."

Cate'in dikkati dağılmış bir şekilde yolculuk için gereken eşyaları sayması bir anda kesildi. Kız kardeşinin endişeden kararmış gözleriyle karşılaştı. "Evet?"

"Söyle ona...oh, söyle ona..."

"Ne?"

Kız kardeşi peçesinin bir köşesini dişlerinin arasına aldı, bir an çekıştirdi ve sonra bıraktı. "Boş ver."

Cate'in içinde sempati yükseldi ve göğsünü sert bir basınçla doldurdu. "Emin misin?"

Marguerite başını salladı. "Her şey yoluna girecek."

O kadar emin değildi ama bunu söylemekten kaçındı. Küçük kız kardeşine hızlıca sarıldıktan sonra hızla odadan çıktı ve koridordan aşağı indi.

Cate, Isabel'e baktı. Braesford'un küçük oğlu gibi önemli bir şahsiyet için sütanne kullanmayı küçümsediğı için bebeğini besliyordu. Küçük Madeleine eteğinin ucuna oturmuş, tahta bloklarla oynuyordu. Cate ona doğru eğilerek ablasının alnına bir öpücük kondurdu, Madeleine'in yumuşak, kırmızı altın rengi saçlarına dokunmak için eğildi ve parmak uçlarını bebeğın küçük başını kaplayan ince siyah saçların üzerinde gezdirdi. Birdenbire dökülmemiş gözyaşlarıyla boğazı sızladı.

Ross'un çocuğunu hiç göğsüne alacak mıydı? Bu mümkün görünüyordu, çünkü dersleri Grimes Hall'a döndüğünden beri ortaya çıkmamıştı ve diğer işaretler vardı. Ancak şimdi bunun üzerinde duramazdı ve yapması gerekeni yapamazdı.

Çabayla gülümseyerek kız kardeşinin gözleriyle buluştu ve orada hissettiğı tüm endişeyi ve aynı zamanda kabaran nemin parıltısını gördü.

"Tanrı seninle olsun," diye fısıldadı Isabel.

"Ve meleklerini buradaki herkesi gözetlemeleri için bıraktı," diye yanıtladı Cate.

Bir başka gergin gülümsemenin ardından etek ve pelerin paçaları arasında dönerek güneş odasından çıktı. Hızla arka taraftaki hizmetçi merdivenlerinden mutfığa doğru ilerledi. Oradan da kendini karanlık arka avluya bıraktı. Çok geçmeden, muhafızlarının arkalarında binekleriyle beklediğı posta kapısının karşı tarafındaydı.

"Leydim," dedi keşif gezisinin başına getirilen tek gözlü kaptan öne çıkarken, "bu akıllıca mı?"

Gülüştü yumuşaktı ve karanlıkta ironiyle karıştı. "Hiçbir şekilde."

"Eğer gitmeyi reddedersek..."

"Eğer reddedersen," dedi basitçe, "Baron Braesford ve onunla birlikte buradan gidenlerin çoğu ölebilir."

"Ve senin İskoçyalı da."

Bunu önermek cüretkârca bir şeydi. Ancak buna hakkı vardı çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca onu korumak için hayatını ortaya koyacaktı. Gerçekte, bu onun en şiddetli korkusuydu, kalbinin hızla çarpmasına neden olan ve

Bu gecikme, rüzgar gibi sürmesini talep ediyor. "Evet, ve o."

Gece esintisi pelerinlerini değiştirerek etraflarında dolaşıyordu. Bir at kişnedi ve burun deliklerinden üfledi.

Kaptan aniden başını salladı ve arkasında toplanan beş adamla yüzleşmek için döndü. "Neden gecikiyorsunuz?" diye sordu. "Leydi Catherine'i takip edin."

Bir sonsuzluk sonra, Trilborn'un adamlarının uyuduğu kampın etrafından dolanarak atlarını kampın sınırlarının çok ötesine götürdüler. Orayı arkalarında bırakarak, yarım ayın ışığında tozlu bir şerit gibi parlayan ana yola ulaştılar. Atlarına binerek güneye doğru uzun bir yolculuğa başladılar.

Ross çadırın kapağını kaldırdı ve göğsünde yanan asitli bir öfke ve gözlerinin arkasında yükselen kırmızı bir pusla içeri adım attı. İşte oradaydı, tüm azizlerin yanında, tam da ona söylendiği gibi.

Karısı Cate, Braesford'la paylaştığı alanın ortasında bir hayalet gibi duruyordu. Solgun ve kararlıydı, ellerini önünde kavuşturmuştu. Yüzü kir içindeydi, giysisinin kıvrımlarında toz ve eteklerinde çamur vardı ve kendisi gibi ter ve at kokuyordu. Aldığı risk ve ona ulaşmak için atlattığı tehlike yüzünden onu dövmek istedi. Bu, onu çadırın toprak zeminine indirip içine gömdükten sonra oldu.

"Delirdin mi sen?" diye sordu alçak bir hırıltıyla, ileriye doğru adım atarken taşıdığı miğferi kenara fırlatarak karyolanın gerilmiş brandasından sekip çadırın duvarına çarparak durdu. "Tanrı aşkına sana ne oldu da buradasın?"

Onun bakışlarıyla karşılaştığında berrak mavi gözlerine endişe yayıldı ve öyle de olmalıydı. Daha önce hiç bu kadar mide bulandırıcı bir öfke ve dehşet hissetmemişti. Braesford Hall ile burası arasında başına her şey gelebilirdi, her şey. Savaşa hazırlanan adamların acımasızlığı hakkında hiçbir fikri yoktu, yapabilecekleri şeyler hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yerlerde bir hendekte ölü yatıyor olabilirdi, tecavüze uğramış, boğulmuş, sakatlanmış, parçalanmış, tüm güzel gururu ve saygınlığı elinden alınmış olabilirdi. Onun için kaybolmuş, sonsuza dek kaybolmuş.

Tanrım.

"Geldim çünkü gelmek zorundaydım," dedi, dudakları titriyordu, gözyaşları göz kapaklarında parıldıyordu. "Geldim ünkü..."

Sallanıyordu, yorgunluktan ve gergin sinirlerden neredeyse ölmek üzereydi; adam ona yaklaştığında bunu nihayet gördü. Bir iniltiyle kadının omuzlarını yakaladı ve onu kendine doğru çekti, çaresiz bir güçle kendine yaklaştırdı. Kadının titrediğini ve sanki giysilerinin içine, bedenine, kalbine girmeye çalışıyormuş gibi içine gömüldüğünü hissetti.

"Söyle bana," diye fısıldadı saçlarını örten tozlu örtüye, gözlerinin ardında aniden sıcak yaşlar yanarken. "Söyle bana."

Getirdiği haberleri ilk başta anlamak zordu. Trilborn Braesford Hall'daydı ve Yorkist hareketler hakkında bilgi vermişti. Neredeyse kesin olarak taklitçinin tarafına geçmişti. İster İskoç ister Sassenach olsun, sınırda yaraya yarayla karşılık vermek bir kuraldı. İhanet, ondan beklemeleri gereken en son şeydi.

Eğer Trilborn Henry'nin topladığı orduya katılmaya niyetliyse, bunun bir nedeni vardı. Her iki kampta da bir ayağını tutmak, kazanan tarafa atlamaya hazır olmak için olabilirdi. Sebep daha uğursuz da olabilirdi. Sözde dostunun eliyle savaşta ölen bir kral, düşman tarafından öldürülen bir kral kadar ölü sayılırdı.

Öfke hâlâ damarlarında dolaşıyordu ama onunla birlikte gurur da vardı. Cate, onun Cate'i, gelecek savaşın gidişatını değiştirebilecek bu haberi getirmişti. Henry'ye iyi hizmet etmişti, hepsine iyi hizmet etmişti.

"Gel," dedi sert bir sesle, "Henry'yle konuşmalısın. Sonra dinlenebilirsin."

Göğüslerini ona doğru kaldıran bir nefes aldı, böylece sertliklerini, yumuşak esnekliklerini zincir zırhının içinden bile hissetti. "Evet."

Bir demirhanedeki çelik gibi sertleşti, ihtiyacı ateşli, öfkeli ve ölümcüdür. "Ama önce..."

Ona bakmak için geri çekildi. Dudakları rüzgâr ve hava yüzünden çatlamıştı ama hiç bu kadar tatlı görünmemişti. Onları hoyratça ele geçirdi, sıcaklığıyla dağladı, sanki bir pınarmış ve susuzluktan ölüyormuş gibi içine soktu. Elleri onun kıvrımlarını yağmaladı, onları şekillendirdi, hatırladı. Peçesini kenara itti, parmaklarını saçlarına doladı, ihtiyaçtan kıvranıyordu. Onun altında olmasını, etrafını sarmasını, ona sarılırken nefes nefese kalmasını istiyordu. Hayatında hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı kadar ona ihtiyaç duyuyordu ve çürük duvarların hemen ötesinden geçen, kahkahalar atan, küfürler savuran adamlara rağmen.

Onu istiyordu ama ona sahip olamıyordu. Henüz değil, henüz değil.

Bir anahtarla geri çekildi, sırtını döndü, sahip olduğu tüm kontrol gücünü kullanarak çadırın ortasındaki direğe sıkıca tutundu. Kadın omzuna dokundu ve adam ürperdi, dayanamayacağı kadar zorlandı. Sonra kendine geldi, dönüp kızın örtüsünü düzeltmesine yardım etti ve kralı bulması için onu dışarı çıkardı.

O sırada olaylar bir şahinin dalış hızıyla ilerliyordu. Henry ve komutanları, başlarında Bedford Dükü ve onun Oxford Kontu John de Vere, acele bir toplantıda bir araya geldi. Birkaç dakika içinde kamptan yürüyüş emri geldi. Bir saat sonra Nottingham'a doğru ilerliyorlardı.

Önde giden Ross, arkalarında kalan yolun her santiminde lanet okuyordu. Cate bagaj treninin çok gerilerinde bir yerdeydi. Eğer Kral Kenilworth'deyken, sadece birkaç gün önce gelmişti, Henry'nin kraliçesi ve annesi düşesle birlikte orada güven içinde bırakılabilirdi. Bunun yerine onları Leicester'da bulmuştu. Ross onu orada bırakabilirdi ama Yorkçular galip gelirse şehrin istila edilmeyeceğine güvenmiyordu. Bu yüzden şimdi çamaşırcılarla, fahişelerle ve Sıradan askerlerin eşleri, muhtemelen hareket halindeki bir ordu ve savaşıyla yüzleşmek üzere olan erkeklerin ihtiyaçları hakkında bir hanımefendinin bilmesi gerekenden çok daha fazlasını öğrenmişlerdir.

Elden bir şey gelmezdi.

Olmasını istediği yerdeydi, gerektiğinde onu koruyabileceği yerdeydi.

Onu korumak. Bunun için güzel bir kelime değil miydi?

Ona dinleneceğine söz vermişti ama vakit yoktu. Belki bu gece.

Durumu nasıldı? Görme ihtiyacı o kadar belirgin olmadığına, birkaç dakika içinde onu kontrol etmek için sıraya geri dönecekti. O yapmazdı Uzak duramadığı için onu kaba önerilerin hedefi haline getirmişti. Ross'un hakaretleri yüzünden birkaç düzine adamını öldürmek zorunda kalması Henry'ye hiç de yardımcı olmazdı.

Belki de onun kullanması için üstü kapalı bir araba ayarlayabilir, diye düşündü, güneşin ve tozun çoğunu ondan uzak tutabilecek bir araba. Eğer kısa bir süre uyuyabilirse, o zaman kendisini bencil bir piç gibi hissetmesine gerek kalmazdı.

Sonunda gece için durduklarında ona aşık olacaktı. Gerçi Oxford Kontu'nun acımasız temposuna bakılırsa bu çok geç olabilirdi.

Ross arkasından hızla gelen toynak seslerini duyduğunda hava kararmak üzereydi. Eyerinde döndüğünde Trilborn'un onu geçtiğini gördü. İçini bir nefret kapladı ve elini dirseğinin üzerine koydu. Adamın görüldüğü yerde tutuklanmamış olması onu şaşırtmıştı ama karar krala aitti. Kuşkusuz onu serbest bırakmak için kendince nedenleri vardı. Henry VII sık sık derin bir oyun oynardı.

"Evet, Dunbar," dedi Trilborn eşitlenirken, "görüyorum ki sevgili eşin de sana katılmış."

Ross'un içinde çiğ ve tehlikeli bir şey kıpırdadı. Trilborn'un Cate'i tanımasına bile içerlemişti, hele ondan böyle yakınlıkla bahsetmesine. "Öyle."

"Henry'den bahsettiğimde bu kadar etkileneceğini bilseydim savaşa gideceğini bilseydim, mutlaka onunla birlikte giderdim." Ross homurdanarak, "Eminim öyle yapardın," diye cevap verdi.

"Elimden geldiğince çabuk takip ettim elbette." Trilborn bineğini yanına çekip yürümeye başladı. "Dişiler harika yaratıklardır ama özellikle yerler ve yönler konusunda ayrıntıları karıştırmakla ünlüdürler."

"Krala böyle mi söyledin?"

"Oh, zaten biliyordu. Henry kadınları çok sever ama sadece aziz annesine güvenir."

Henry'nin Cate'in getirdiği haberleri dikkate almamış olması mümkün müydü?

Ross'un eli bu düşünceyle dizginlerini sıkılaştırdı, böylece bineği kıvrıldı ve güçlü siyah destiyeri tekrar kontrol altına almadan önce Trilborn'un birkaç adım önüne sıçradı.

İngiliz'in yanına dönerken, "Leydi Catherine alışılmadık derecede kurnaz," dedi.

Trilborn sert bir kahkaha attı. "Bu türün bazı üyeleri için geçerli, öyle değil mi? Evlendiğin büyüleyici cadıya karşı gösterdiğin soğukkanlılığa hayranım."

"Cadı mı?" dedi yumuşak bir soruyla, gözleri kısılmıştı.

"Başkalarının duyabileceği bir yerde ona bu ismi vermeyeceğim," diye cevap verdi Trilborn omuz silkerek. "Yakılamayacak kadar güzel bir kız. Yine de evlenmesine gerek kalmasın diye nişanlısının gönderilmesi için para ödeyen bir hanımefendinin sıradan biri olduğu söylenemez."

Ross sesinde tehditkâr bir tonla, "Dikkatli ol," dedi. "Karımdan bahsediyorsun."

"Seninki benimkinden daha iyi! Bir kadınla yatarken birkaç sıyrığa aldırmam, ama dilim dilim doğranmayı tercih etmem. Leydi Catherine'in taşıdığı poniard oldukça önemsiz ama son derece keskin."

Sözcükleri sert bir şekilde söyleyerek atını dörtnala koşturdu ve uzaklaştı.

Dönerek, yürüyen adamların sırasından aşağıya, merkeze yakın bir yere doğru atını sürdü. Ross onun gidişini izlerken kafasında şiddetli küfürler şekillendi.

Trilborn Cate'in bıçağı hakkında ne biliyordu? Evet ve Cate'in onu öldürmesi için bir suikastçıya para verdiğini düşünmesine sebep olan neydi? Bildiği kadarıyla bu girişimi sadece kendisi, Cate ve muhtemelen kız kardeşleri biliyordu. Bir de suikastçıyı.

Bu bir delilikti, özellikle de bir kadın tarafından alt edilmeye dayanamayan bir adamın saçmalıklarıydı. Eğer Trilborn onu düşmanından bir şekilde ayıramazsa, bunu başka bir şekilde yapacaktı. Kendisini aptal durumuna düşürdüğü için onu cezalandıramıyorsa, bunu onun yerine yapması için kocasını ikna edecekti.

Cate asla böyle bir alçakla uğraşmazdı; Trilborn'un peşini bırakmadığı ve onu incittiği için ondan nefret ediyordu. Onun bir hain olduğunu biliyordu ve bunu haber vermek için sayısız tehlikeyi atlatmıştı.

Ross bunları aklıyla biliyordu ama kalbi göğsünde çarpıyor ve midesinin bulandığını hissediyordu. Bir adam kendisinden hiçbir şey istemeyen bir kadınla evlendiğinde olan buydu. Gelin ne zaman evleneceğini düşünmek zorundaydı. eski bir lanet tarafından korunuyordu.

Cate ellerini başının arkasına koyarak karyolada boylu boyunca uzandı. Delikli teneke fenerindeki tek bir mumun ışığında, gece rüzgârında dalgalanan üstündeki çadıra baktı. Arada bir çakan mavi-beyaz şimşek, hayaletimsi parıltısıyla alanı dolduruyordu. Her seferinde irkildi, ardından gelen gök gürültüsünün uzaktan gelen homurtusuna kaşlarını çattı. Sinirleri düğümlenmiş, zihni karmakarışıktı. Ross neredeydi ve fırtına kampa doğru yaklaşırken ne yapıyordu?

Yorgun ve gergindi. Geç saatlere kadar yürümüşlerdi. Mola verdiklerinde, kendisi için bulunan arabadan inmiş ve iki çamaşırcıyla birlikte kamp kurdukları nehre doğru yürümüşü. gün boyunca tanışmışlardı. Fener ışığında, akan suyun içinde ayak bileklerine kadar ayakta durarak birkaç şey yıkamışlar, sonra da yürüyüşün tozunu ve terini atmışlardı. Ancak Cate, Ross'un onun yokluğunda çadıra gelmiş olabileceğini düşünerek fazla oyalanmamıştı.

O zamandan beri onu görmemişti.

Çadırı kuran Ross'a bağlı olduğu anlaşılan iki adam onu içeri sokmuş, yiyecek ve içecek getirmişlerdi. Tek başına yemeğini yedikten sonra oturup beklemeye başladı.

Hâlâ bekliyordu.

Ross'un görevleri ve sorumlulukları vardı; zamanı kendisine ait değildi. Yapacak hiçbir şeyi olmaması ve geçen saatlerin ona ağır gelmesi onun

suçu değildi.

onu. Uyumaya çalışmalıydı, çünkü sabah olacak ve ata binmeye devam edecekti. Ancak öğleden sonra uyuklamıştı ve şimdi hiç uykusu yoktu. Çok heyecanlıydı, olacaklardan çok korkuyordu. Yakında, çok yakında, Lincoln Kontu'nun önderliğindeki istilacı güçle karşılaşacaklardı. İki ordu savaşta çarpışacaktı; başka türlü olamazdı.

İrlandalıları ve Alman paralı askerleriyle Yorkçu birlik henüz karaya çıkmamış mıydı? Sayıları kral için savaşacak olanlardan daha mı fazlaydı? Nereye yürüyorlardı? Edward VI olarak lanse edilen çocuk da onlarla birlikte miydi? Adamlar onun sancağına mı akın ediyordu? Nerede iki güç karşı karşıya gelir mi?

Onlar öldürdüğünde Ross nerede olacaktı? Evet, ve nasıl öldürülecekti?

Hayır, hayır, bunu düşünmeyi reddetti. O çok güçlüydü, kılıç kullanmakta çok yetenekliydi, çok deneyimliydi. Ölemezdi. Ölmemeliydi.

Çadırın kapağı açıldığında mum, koruyucu tenekesinin arkasında bile parladı. Ross içeri eğildi ve tam boyuna doğru doğruldu, böylece Tuval duvarların üzerinden kayan gölge bir devin gölgesine benziyordu. Saçları nemli ve rüzgârda savrulmuştu; postallı gömleğini ve kaftanını kolunun üzerinde taşıyordu. Yüz hatlarına siyah bir çatık kaş oturmuştu.

Endişesi omurgasından aşağıya sıçradı ama bunu görmesine izin vermedi.

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup, en az onunki kadar derin bir kaş çatmayla ona baktı. "Nerelerdeydin?"

"Adamlarımla görüşüyorum," dedi kısaca. Postayı bir tabureye doğru fırlatırken, metalik bir çingirakla yere kaymasına aldırış etmedi. Onu, kemerinin içine soktuğu şapkası izledi. Elini gömleğini tutan bağa götürdü.

Aralarında gergin bir hava vardı. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken bunu kırabilecek bir şey aradı. "Yağmur yağıyor mu?"

"Henüz değil. Yakında."

Sadece saçları ıslak değildi, gömleği de nemliydi ve başının üzerinden sıyrırken geniş omuzlarını ve kollarının üst kısmını çekiştiriyordu. O da kendisi gibi yıkanmıştı ve muhtemelen aynı nedenle yıkanmıştı. O yapamazdı

Yaptığı şeyden gözlerini kaçırıyor gibiydi. İçinde sıcak bir dolgunluk oluştu ve uyluklarının iç kısmındaki kaslar ani bir spazmla gerildi.

"Gördüm... Bugün Trilborn'u gördüğümü sandım."

"Sen yaptın." Ross botlarını çıkarıp bir kenara fırlattı.

"Tutuklandı mı?" Kadın daha dik oturdu.

"Görünüşe göre Henry ihanetine ikna olmamış."

"Yani... Sanırım Trilborn onu başka türlü ikna etti. Benim sözüme karşı onunki ve Henry ona inanıyor."

"Ya da öyle ya da böyle kanıt görmeyi tercih eder." "Ama... ama biz benim getirdiğim bilgilere dayanarak yürüdük."

"Başka kaynaklardan da alınmış olabilir, bu yüzden teyit edildi."

Başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Trilborn bir şeylerin peşinde. Adam tam bir şeytan."

"Komik." Ross ona neşesiz bir gülümseme verdi. "Senin için de aynı şeyi söylüyor, ya da sana cadı adını verdiğine göre hiç fark etmez."

Ross kemerini sporranıyla birlikte çözdü, ekosesini savurdu ve uçurdu. Bu hareket, onun kendisi için ne kadar hazır olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Kadın o azgın erkek sertliğine baktı, gözleriyle buluşmak için yukarı baktı, sonra hayranlıkla tekrar aşağı baktı. Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu, "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım," dedi, karyolaya ulaşması için gereken iki adımı atarak ilerledi, sonra onu sert gövdesine doğru sürükleyerek göğsünden dizlerine kadar ona yapışmasını sağladı, "sen *benim* cadımsın."

Onun ağzını aldı, kendi ağzını eğik bir şekilde yerleştirdi ve derinlere doğru itti. Sakalının kirli sakalları hassas kenarları aşındırıyordu. Dilinin sıcak itışı ona yapmak istedikleriyle alay eden bir istilaydı. Onu aldı, etrafında dolandı, ellerini omuzlarından saçlarına doğru kaydırırken emiş uyguladı ve onları uzun boyuna soktu.

Adamın sıcak demirini karnının yumuşaklığına yasladı ve içgüdüsel bir zevkle ona doğru hareket etti. Adam onun poposunu kavradı, kaymasına yardımcı oldu, iki yarım küreyi parmak uçları yarıklarını sıyırarak kavradı, sıkıttı.

Ani bir refleksle ellerini adamın saçlarında kenetleyerek başını geriye çekti ve dudaklarına doğru konuştu. "Eğer ben bir cadıysam, ata binmek istiyorum."

Adamdan boğuk bir ses çıkarken, kadının üzerindeki tutuşu daha da sıkılaştı. "Evet, tatlım, öyle olacak, öyle olacak."

Sözcükleri sertçe söyleyerek kızın üstündeki elbiseyi çıkardı, sonra onu kendine doğru çekti

O da karyolanın üzerine çıktı. Karyolanın üzerine öyle bir çöktü ki gıcırdadı, üzerine uzanırken hâlâ kadının karnını kendi karnına doğru tutuyordu. Bacaklarını kaldırarak uzandı ve sert çubuğu kalçalarının tepesinde, sıcak, nemli yumuşaklığını dürtecek şekilde onu oturttu.

Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Yukarı doğru kaldırarak onun üzerine yerleşti ve onu derinlere almak için kaymaya başladı. Sonra, adam

parmaklarını onunkilere geçirirken, vahşı bir vazgeçişle ona bindi.

başparmağıyla kavisli açıklığındaki küçük et tepesinin etrafında dönerek ona katıldı. Akli başından gidene, büyülu uçuş dışında her şeye aldirmayana kadar ona bindi. Altında kıvranırken ona bindi, göğsü ağrıyana, kasları yanana ve zihni özlemle yanana kadar ona bindi; hiçbir şey kalmayana kadar, ikisi ve gece dışında hiçbir şey kalmayana kadar. Ve fırtına dindiğinde, o da dindi, çekilmiş bir yay gibi onun üzerinde yaylandı, onun derinlerini içine alırken onu kendi özüyle doldurdu. Kemiksiz kalan kadın adamın göğsüne yığılırken kalpleri birlikte çarparak titredi.

Şafak sökmeden önce yürüyüşe devam edildi.

Kraliyet müjdecileri gelip gittikçe hızlandı ve Sanki peşlerinde cehennem köpekleri ya da belki de savaş köpekleri varmış gibi atlarını sürüyorlardı. Henry'ye isyancı kampındaki casuslarından ve kamptan kaçanlara ve yağmacılara nazik olmayan sorular soran devriyelerinden gelen haberler, birkaç saat içinde Cate'in at sürdüğü kolun en sonuna kadar süzüldü. Lincoln Kontu sadece Piel Adası'na inip Furness'e geçmekle kalmamış, kuvvetlerini Yorkshire'a, Yorkçu hizbin kalesine götürmüş ve burada destek bulmayı ummuştu.

Birçok kişi onun davasına katılmış olsa da, beklediği güçte değildi. Henry'nin İngiltere'ye getirdiği barış ve adil yönetim Yorkshire'da bile taraftar bulmuşa benziyordu. York'un beyaz gülü ile Lancaster'ın kırmızı gülü arasındaki otuz yıllık çatışmanın sona ermesi, çok az kişinin geri alındığını görmek istediği bir şeydi. Daha da azı, gerçek bir Plantagenet olabilecek ya da olamayacak bir sonradan görmeyi destekleyerek yeni bir kan dökülmesine yol açmayı umursuyordu. İrlandalı ve Alman askerlerin omuzlarında onlara getiriliyor olması da hoş karşılanmıyordu.

Buna karşılık Henry, Nottingham'a halkın alkışları arasında vardı. Beklenenden çok daha büyük bir kuvvet ona katılmış, ordusu sekiz bine karşılık on beş bin kadar güçlü hale gelmişti.

Lincoln komutasındaki Yorkçular. Henry ve komutanları Newark'a doğru ilerlemeden önce strateji belirlemek için konsey toplarken, dinlenmek ve erzak ikmali yapmak için birkaç gün orada kaldılar.

Bu son ilerleyiş, iki tarafın da aynı şekilde hareket ettiğine dair kötü niyetli bir haberle canlandı.

güçler karşılaşmış ve Henry yenilmişti. Düşman tarafından Henry'nin sancağına daha fazla adamın akın etmesini önlemek için yayılan bu haber, her yöne gönderilen müjdecilerin telaşıyla karşılanmak zorunda kaldı.

Tekrar harekete geçen kralın ordusu, Newark'tan yaklaşık sekiz mil uzaklıktaki Radcliffe köyünde geceyi geçirmek üzere mola verdi. Gece yarısından bir ya da iki saat sonra asi ordusundan haber geldi. Doğu Stoke köyü yakınlarında, Trent Vadisi'nin yukarısındaki bir tepede kamp kurmuşlardı.

Bunu kontrollü bir kaos izledi. Görünüşe göre Henry, Lincoln Kontu'nun Newark'taki ordusuna ikmal yapmasını engellemeyi ve sürpriz bir saldırı düzenlemeyi amaçlıyordu. Subayları ve adamları hızlı hareket edecekti. erzak arabalarını, erzakları, aşçıları, fırıncıları, amaşırcıları ve diğerk tüm takipçileri geride bıraktı.

adır kapısının dışındaki nöbetçinin ihtiyatlı seslenişıyle yatağından kalkan Ross, kıyafetlerini giydi, Cate'in zırhını giymesine yardım etmesini kabul etti ve ardından kılıcını kuşandı. Miğferi bir kolunun altındayken, uzun ve sert bir öpücük için onu kendine doğru çekti. Başını kaldırdığında, koyu mavi gözleriyle yüzünü tarayarak ona bakıyordu. Bir an için onun konuşacağını düşündü. Bunun yerine, onu bir kez daha öptü ve gitti.

Onun peşinden koşmak, ona seslenmek, ona söylemek istedi... ne? Söyleyecek ne vardı ki?

Hiçbir şey aralarındaki ilişkiyi değıştiremezdi, hiçbir şey olacakların önüne geçemezdi. Şüphelerini ve korkularını, çocuk sahibi olabileceğı haberini ya da duymak istemeyeceğı bir açıklamayı ona yüklemeyecekti. Gözlerini kapatarak, gözyaşları kirpiklerinin arasına sıkışırken, tutarlı olmayan cümlelerle dua etti.

Adamlar dışarı çıkmaya başladığında, pelerinini etrafına sardı ve çadırın dışına çıkarak gidişlerini izledi. Bazıları sanki bir panayıra gidiyormuş gibi sırtarak ilerliyordu. Birçoğı yarı uykulu görünüyordu, diğerkleri ise asık suratlı bir kabullenişle önlerine bakıyordu. Ayak sesleri o kadar çok toz kaldırıyordu ki, bir aşağı bir yukarı at süren, cesaretlendirmek için bağırarak ve geride kalanları rahatsız eden atlı şövalyeleri tanımak neredeyse imkânsızdı. Yine de

Ross'u, etrafını dalgalandıran ekosesinden şüphesiz tanıyordu. Bakışlarıyla onu takip etti, görüş alanında tutmak için döndü, uzakta küçülürken son halini görmek için zorlandı.

Atlı tozun içinden çıktı, o kadar zırhlıydı ki Göğüs zırhını örten tuniğın üzerindeki aygıt dışında tanınmaz haldeydi. Öyle ani bir hareketle ayağı kalktı ki, atı şaha kalktı ve toynaklarıyla havayı tırmıkladı. Metalin çarpıttığı yüzüyle ona bakıyordu

Trilborn burnunu kapatan haçı çekerek, "Evet, Leydi Catherine, bana iyi yolculuklar diler misiniz?" diye sordu.

"Hayır." Sözcük küçümsemeyle kırılıyordu.

"Gel, neye doğru gittiğim seni hiç ilgilendirmiyor mu?" "Hem de hiç."

Dümeninin içinde içi boş bir yankıyla güldü. "Yapmalısın, biliyorsun."

Endişe, buz gibi dereler halinde belkemiğinden aşağı süzülüyordu ama yine de cesaretle cevap verdi. "Nedenini anlamıyorum. Benim için bir önemi yok."

Huzursuz atını sert bir sarsıntıyla dizginledi. "Kralı öldürmeye yemin etmiş olsam bile mi?"

Kalbi daha sert atmaya başladığında ciğerlerini parçaladı. "Buna cesaret edemezsin. Sıranız geldiğinde öldürölürsünüz."

"Öyle mi düşünüyorsun? Savaşın yoğunluğunda pek çok şey mümkündür."

Çenesini kaldırarak, "Ross senin ne yapmak istediğini biliyor," dedi.

"Seni durduracaktır."

"Denemesine güveniyorum. Sana izin vermekteki tüm amacım buydu. Niyetimi tahmin et, böylece Dunbar'a iletirsin. İngiltere'yi Henry Tudor'dan kurtarmaktan daha çok arzuladığım tek onur, seni dul bırakmaktır."

Savaş sonunda bulutsuz bir yaz sabahında, bir Tarlakuşlarının birkaç dakika önce gökyüzünü selamladığı çayırılık ve çimen o kadar yemyeşildi ki bakmak gözleri acıtiyordu. İsyancı ordusu, bulundukları yükseklikten bir dereden aşağıya doğru akıyor, fundalıkları ve çalılıkları çiğniyordu. bozkırda. Henry'nin öncüleriyle açık çayırılıklarda ve yeni ekilmiş tarlalarda karşılaştılar.

Çarpışma şiddetliydi ve ardından gelen savaş kanlı bir arbedeye dönüştü. Oxford Kontu öncülerin başındaydı ve merkezde en ağır darbeyi alırken, geri kalan kuvvet iki tarafa dağıldı. Braesford sol taraftan Ross sağ taraftayken, o gün şövalye kıyafeti giymiş olan David de onun yanındaydı.

Gürültü sağır ediciydi; bağırışlar, küfürler, inlemeler ve çığlıklardan oluşan sonsuz bir karmaşa, çığlık atan atlar, çarpışan çelikler, kalkanlar ve İrlandalıların kullandığı okların ısıklık sesleri. Güneş parlıyor, miğferlerden ve kılıçlardan kör edici bir güçle yansiyordu. Yarı sağır, parlak ışığa ve toza karşı gözlerini kısıyan, zırhının altında kaynayan Ross, şeytani bir makinenin öfkesiyle dövüşüyordu. İçgüdülerıyla hareket ediyordu. Binlerce kez uyguladığı ezbere hareketleri uykusunda bile takip edebiliyordu. Zamanın bir anlamı kalmamıştı. Dakikalar saatlere dönüştü. Ne ilerliyor ne de geri çekiliyor gibiydi, ama tutması ya da ölmesi gereken pozisyona bağlıydı.

Görüş alanının kenarında bir yerde, kralın farkındaydı. Çoğu kraliyet komutanında olduğu gibi o da atını bir tepeye oturtup harekâtı takip ediyor, habercilerini emirlerle oraya buraya gönderiyordu. Ross görevini biliyordu. İngiliz hükümdarının muhafızı olarak yerinden uzaklaşmamalıydı.

Merkez bocalayıp geri çekilmeye başlayınca Henry, Oxford'u desteklemek için yeoman muhafızlarını gönderdi. Kral aniden tek başına, neredeyse korumasız kalmıştı.

Tam o sırada, aynı renklere sahip yarım düzine şövalye tarafından desteklenen bir şövalye ana gövdeden ayrıldı. Henry'nin tepesine hücum etti, mızrağı düz ve sabitti, tozlu gürültüde kaybolan bir şeyler haykırıyordu. Ross, yanından geçip giden şövalyenin cihazına göz attı ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Trilborn.

Trilborn, muhafızı olmayan krala saldırdı. Ne de olsa Cate'in dediği gibiydi. Henry'yi öldürürse savaş sona erecekti.

Ross baltalı bir Alman paralı askerini öldürdükten sonra atını sağa sola sürerek Braesford ve David'e seslendi. Genç silahtar ona doğru hamle yaptı ama Braesford, Lincoln'ün Yorkçu kontunu ve uğruna savaşılan çocuk kralı koruyan bir grup askere doğru ilerlerken onu duymadı. Rüzgâr Ross'un dümeninden ıslık çalarak geçerken, o da kırmızı lekeli kılıcını hazır tutarak devasa destiyerin boynu boyunca öne doğru eğildi. Kanı deli gibi akıyordu ve beyni alev alev yanıyordu. Göğsünden yükselen o kadim haykırış, bir İskoç'un kan davası için yaptığı savaş çağrısıydı. Boğazını tırmalıyor, kulaklarını dolduruyor ve yanında akrabaları varken yaptığı yüzlerce akının hayalet yankılarıyla zihninde çınlıyordu.

Önünde, kralın siperliğini kapatıp kılıcını kaldırdığını, Henry'nin saldırıya karşı kendini şiddetli ve kararlı bir güçle savunurken kraliyet kılıcının parladığını gördü. Tek koruması olan sancaktarının göğsüne bir darbe aldı ve gözden kayboldu. Artık kralın etrafı sarılmıştı. Uzun süre dayanamazdı.

Ross'un koca yürekli destiyeri zaferle kişneyerek mücadeleye daldı. Trilborn'un bineği kenara savrulurken, diğer şövalyelerden biri dengesini kaybederek eyerden düştü. İngiliz lordu küfrederek atından indi ve tekmeleyerek kurtuldu. Atını etrafında döndüren Trilborn, Ross'un üzerine tekrar at sürerken kendi adamını çiğnedi.

Ross saldırıyı vahşi bir güçle karşıladı, darbenin yankısının kolundan omurgasına kadar titrediğini hissetti. Bir bakışını Kuzgun aletli, vahşi gözlü bir atlı kralın yardımına gelmişti. Davut'un, savaşta sertleşmiş bir gazi yerine sadece bir delikanlı olduğunu umutsuzlukla gördü.

O ve Trilborn tıngırdayan, çınlayan bir değiş tokuşa girdiler. Ross'un gözlerinden ter akıyordu. Dişlerini sıkılmaktan dişleri kafatasına kadar ağrıyordu. Kılıç kolu yanıyordu ama öfkeli enerjisi her darbesine güç veriyordu ve rakibinin bir hata yapmasını kurnazca bekledi. Onun hata yapmasını istiyordu.

Cate'e saldırmaya, onu arzulamaya, tehdit etmeye ve ona yalancı demeye cüret eden bu Sassenach piçi, klanının düşmanı ölmüştü. Sonunda onun burada öldüğünü görecekti.

Kralla çarpışan adam yere düşmüş, eyerinden vurulmuş ve Davut tarafından yere serilmişti. Oğlan kendisini yakalamaya çalışabilecek bir sonraki kişiyle yüzleşmek için döndü.

O anda bir çığlık yükseldi. Lincoln düşmüştü! Sahte kral yakalanmıştı!

Yorkistlerin komutanı Lincoln Kontu ölmüştü. Genç Edward VI, sözde kral, kaçırılmıştı. Braesford çocuğu aldı, onu yukarı taşıdı. Bir savaş esiri kadar onun da güvenliği için.

Trilborn küfretti ve atını şaha kaldırarak, parlayan toynaklarının Ross'un kesici hamlesini savuşturmasına izin verdi. Nefret dolu bir ulumayla serbest kaldı. Döndü ve dörtmala uzaklaştı, aniden kanlı bir bozguna dönüşen şeyin içinden ve ötesinden savaştı.

Ross'un atının üzerinde oturduğu yerden savaşın sona erdiği anlaşılıyordu. Önündeki alan, yoldaşları kaçarken açığa çıkan ölümlerle doluydu. Henry'nin ordusu sadece sayıca üstün olmakla kalmamış, aynı zamanda kılıçları ya da tokaları olmayan ve sadece deri postlarla korunan İrlandalı birliklere karşı daha iyi silahlanmış ve donatılmıştı. Sayılarının yarısı kadarının öldürülmesiyle isyancılar dağılmış ve kaçmaya başlamışlardı.

güçler peşindeydi. Henry sancağını bu tepenin zirvesine dikebilir ve istediği zaman kendisini muzaffer ilan edebilirdi.

Yine de Ross Trilborn'un peşinden gidemezdi, henüz değil. Henry'yi sadece kendi kılıcı ve yalnız bir yaverinin, David'in kılıcı koruyordu.

Ross omzunun üzerinden düşmanın gözden kaybolduğu yere bakarken bile eyerinden eğilip kılıcının ucuyla kraliyet sancağını yukarı doğru savurdu. Henry'nin yeni sancaktarı David'in sancağı ondan alıp ılık yaz rüzgârında açmasını izledi.

Trilborn kaçıyordu. Hem York'luları hem de Lancaster'lıları terk ederek, geldikleri yoldan geri dönüyordu. Güneye, Cate'in beklediği Radcliffe'e doğru gidiyordu.

Savaş bitmiş ve Henry yenilmişti. Hem Ross hem de kral ölmüştü.

Cate başını iki yana salladı, Trilborn'a bakarken, onun getirdiği haberle kalbi göğsünde durdu. "Hayır," diye fısıldadı.

"Gel," dedi, seslenirken miğferinin siperliğini yukarı itti. "Buradan ayrılmalısınız. Kamp kısa süre içinde Lincoln'ün ordusu tarafından istila edilecek."

"Nasıl... nasıl oldu bu?" Kendine bunu kabul ettiremiyordu. Ross böyle bir kaderi kaldıramayacak kadar hayat dolu, kendi içinde çok güçlüydü.

"Ne fark eder ki? Eğer burada kalırsan, Lincoln'ün ordusundaki her askere bacaklarını açmak zorunda kalacaksın. Seni bu kaderden kurtarabilirim. Çok geç olmadan benimle gel."

Bu Graces'in lanetiydi. Sonunda zafer kazanmıştı.

Yoksa kazanmış mıydı?

Şüphe mide bulandırıcı bir sarmal halinde içinden geçti. Nihai sonuçla yüzleştğinde, zihni bunu kavramayı reddetti.

"O düştüğünde neredeydin?" diye sordu, ikinci güneşine karşı eliyle gözlerini gölgeleyerek. "Yakınlarda mıydın?"

"Tanrı'nın kanı! Ne önemi var ki?" Trilborn yüzünde yükselen sıcak bir öfkeyle sordu.

"Onu ve kralı öldüreceğine yemin ettin."

"Sadece aptalca bir şaka. Cate... Leydi Catherine, acele etmeliyiz. Eğer burada yakalanırsanız, sizi kurtaramayabilirim."

"Braesford? Ve David? Onlar da mı öldü?"

"Bilmiyorum." Yüzü öfkesinden kararmıştı. "Şimdi benimle gel, Yorkist ordunun peşinden giden bir fahişe olmayı planlamıyorsan tabii. Bunu gerçekten benim yatağıma tercih edebilir misin?"

Öyle yaptı. Kendisiyle arkadaş olan çamaşırcı kadınla şansını denemeyi tercih ederdi. Trilborn'un altında yatmak, onu içine kabul etmek onu ruhunun derinliklerine kadar hasta ederdi.

Ross gerçekten ölmüş müydü? Buna inanmazdı, inanamazdı. Öyle olsaydı bunu kesinlikle kalbinde hissedirdi.

"Hayır," dedi boğazını kapatmakla tehdit eden ağrının üzerine. Geri çekilirken eteklerini kaldırdı. "Hayır, seninle gelemem."

"Israr ediyorum." Devasa bineğini harekete geçirdi ve peşinden gitti Onu.

Onu zorlamak istiyordu. Keşfettiği şeyle gözleri büyüyen Cate şöyle bir baktı etrafında. Yakındaki çadırlar terk edilmiş gibi görünüyordu, ancak hareket

sıranın çok aşağısından baktı. Bir yerlerden gelen sesleri duyabiliyordu, başka bir atının savaş alanından gelmiş olabileceğini düşündü. Kimse ona neler olduğuna zerre kadar dikkat etmiyordu.

Aniden, uzaktaki bağırışlar anlam kazandı. "Lancaster! Lancaster! Henry galip geldi! Tanrı Kral Henry'yi korusun!"

"Kaybettin," dedi ani bir keşifle, destrier'in kararlı ilerleyişinden geriye doğru sıçrarken bile. "Taraf değiştirdin ve şimdi kaçmalısın ya da bir hain olarak asılmalısın."

"İrlanda Denizi'ni geçemezlerse beni yakalayamazlar." "Bir korkak gibi uçuyorsun. Tahmin etmeliydim!"

Havlarcasına bir kahkaha attı. "Ama canlı, bazılarının aksine."

Yemin ettiği gibi Ross'u gerçekten de savaşın ortasında mı öldürmüştü? Bu ihtimalin verdiği acı öfkesini körükledi. "Seni avlayacaklar. Asla kaçamayacaksın."

"Olabilir, ama önce seni alacağım," dedi ve aygırını mahmuzladı.

Destrier ileri atıldı. Cate kaçmaya başladı. Arkasından gelen toynak seslerini duyabiliyor, sıcak at etinin kokusunu alabiliyor ve devasa hayvanın nefesini başının üstünde hissedebiliyordu.

Aniden, uçuşan peçesi ve onun altındaki uzun örgülü saçları yakalandı. Yükseklerle kaldırılırken haykırdı. Trilborn'un eldivenli bileğini kavradı, Trilborn onu kendine doğru çekip ezerken bile zırhının sıcak çeliği.

Onunla mücadele etti, kıvrandı, pençeledi, tekmeledi ve deli bir kadın gibi çılgılık attı. Neredeyse adamın elinden kurtuluyor, neredeyse düşüyordu.

Onu tekrar yakaladı, küfrederek dizginlerini bıraktı. Kadın adamın yüzüne baktı, eldivenli yumruğunu geri çekerken dudakları hırıltıyla bükülmüştü.

Başının yan tarafına çarptı. Acı kafatasının içinde patladı. Destrier'in boynuna doğru savruldu ve girdap gibi dönen gri-siyah sisin içine düştü. Kendini yakalandığını hissetti, nefes alamayacağı kadar sıkı bir tutuşla dik durdu. Sonra merhametli karanlık onu aldı.

Acı onu sarsarak uyandırdı. Sersemlemiş, sürüklenirken, avlananların kadim sezgisiyle hareketsiz kaldı.

Altındaki hareket ona at sırtında tutulduğunu gösterdi. Büyük destiyerin bir hendekten ya da alçak bir duvardan atlayıp çifte yüküyle birlikte sertçe aşağı inmiş olabileceğini düşündü. Cate kıpırdamadan oturdu, gözleri kapalıydı. Başındaki ağrı o kadar şiddetliydi ki hastalanmak üzere olduğundan korktu.

Yavaş yavaş Trilborn'un önündeki konumunu fark etti, onun keskin ter ve karanfil kokusunu tanıdı. Zırhının kol ağzı omzuna batıyor, büyük eyerin kantarı kalçasına baskı yapıyordu ve Trilborn'un yayılmış uyluklarının birleştiği yere çok fazla sokulmuştu. Bir inilti boğazına bastırdı ve yutkundu.

Neredeydiler? Kamptan ayrılalı ne kadar olmuştu? Gözlerini hafifçe araladı ama boğazına safra kaçınca hemen kapadı. Trilborn ona yaklaştığında öğleden sonra olmuştu ve şimdi gölgeler ağaçların altında uzanıyor, geçtikleri alanın üzerine yayılıyordu.

Yaptığı kısa araştırmada bir yol izine rastlamamıştı. Trilborn ülkeyi boydan boya kat ediyor olmalıydı. Ne kadar uzağa gelmişlerdi? Nereye gidiyorlardı?

Oh, ama evet, İrlanda Denizi, demişti. İrlanda'ya, oradan da belki Burgonya'ya ya da Henry'nin ulaşamayacağı başka bir ülkeye kaçmak istiyordu.

Kaçırılmasına tanık olan biri var mıydı?

Kralın adamları savaş alanından kaçanları avlıyor olabilirdi. Belki de birileri Trilborn'un peşinden geliyordur. Şu anda bile ona yaklaşıyor olabilirler.

Henry yaşıyordu. Galip o olduğuna göre öyle olmalı. Henry ise Ross neden olmasın?

Gözyaşları Cate'in gözlerinin kenarlarından zorla akmaya başladı. Islaklıklarını hissedebiliyordu ama onları silmek için hareket etmedi.

Zihni berrak olmaktan çok uzaktı, yine de aklı yerinde değilken tecavüze uğramamıştı; birçok yeri ağrıyordu ama orası ağrıyordu. Trilborn'un tehdidi o kadar uzun süre üzerinde asılı kalmıştı ki, yapabilecek tek şey bu gibi görünüyordu onu durduran şey, iş üstüneyken yakalanma korkusuydu. Ya bu korku Ross'un arkalarında bir yerlerde olabileceğini bilmekten kaynaklanıyorsa?

Sırf karısı olduğu için peşlerine düşecekti. Eski düşmanı ile arasındaki husumet bir yana, bu bir onur meselesiydi. Gittiklerini kimse görmemiş olsaydı, Ross yine de Trilborn'un kaçış yönünü basit bir mantıkla tahmin edebilirdi: İrlanda'dan başka güvenli nerede bulunabilirdi ki? Şu anda bile onların izini takip ediyor olabilirdi.

Geciktirmek... Onu geciktirmeliydi. Yine de ne yapabilirdi? Sahile doğru ilerlemek mi? Sadece düşünebilseydi, aklına bir şeyler gelirdi.

Trilborn arkasına bakmak istercesine eyerinde dönerek kıpırdandı. Cate'in başı bu hareketle o kadar şiddetli zonkluyordu ki, daha durduramadan boğazından bir protesto iniltisi yükseldi.

Trilborn, yerine bıraktığı miğferinin vizörünün arkasından gürleyen sesiyle, "Artık zamanı geldi," dedi. "Seni geride bırakmaya karar vermek üzereydim."

Konuşmadan önce midesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Keşke yapsaydın."

"Mümkün değil, seni mümkün olan her şekilde elde etmeden olmaz."

Ona bunun birçok yolu olduğunu anlatmaya devam etti. Kaba Açıklamalar şehvetten olduğu kadar onu korkutmak ihtiyacından da kaynaklanıyordu, diye düşündü, sanki çaresizliği ve korkusu onu heyecanlandırmalıydı. Bu, daha önce ona saldırma şeklinin bir parçasıydı.

"Bu tür eylemlerin mümkün olduğuna inanmıyorum," dedi ve bir elini başına götürerek, koruyucu bir hareketle karnına indirmeden önce görüşünün cam gibi kenarının açılmasını diledi. "At sırtında olmaz."

"Her zaman at sırtında olmayacağız," diye tersledi.

Kadının korkudan titrememesi onu rahatsız etmişti. Bu, korkması için bir neden olduğundan emin olmak için onu durdurmasına neden olabilir miydi? Onun asi dilini dizginlemek en iyisi gibi görünüyordu.

Yine de, gerekli olan bir duraklama değil miydi? Bunun için tecavüz içermeyen bir neden bulabilirdi.

Ya onu bu amaçla kullandıysa? Buna dayanabilir miydi? Sonrasında onu gerçekten geride bırakacak mıydı? Ve eğer yaparsa, o ölü mü yoksa canlı mı olacaktı?

Risk büyüktü ama başka ne olabilirdi ki? İngiltere kıyılarından kurtulduktan sonra, Trilborn ne olursa olsun onu kendi fahişesi yapacaktı. Tarif ettiği tüm aşağılayıcı ve acı verici yollarla ondan zevk alacaktı. Onun öfkesinin yükünü taşıyacak, yumruklarının merhametine kalacaktı. Ölmüş de olabilirdi.

Eğer başarır ve Ross ya da kralın adamları gerçekten de arkalarında bir yerdeyse, o zaman ölecek olan Trilborn'du. Bu olasılık fedakârlığa değerdi.

Çabucak, fikrini değiştirmeden önce, bileğini kavramak için elini uzattı. "Dur, dur artık. İhtiyacım var... Hasta olacağım."

"Dayanın. Zamanımız yok."

Bir elini ağzına götürdü ve parmaklarının arasından konuştu. "Sana söz veriyorum, yapamam. Eğer üzerine kusmamı tercih edersen..."

Trilborn öfkeyle homurdandı ama rotasını en yakın ağaçlara doğru değiştirdi. Gölgelerine ulaştığında, destiyeri ağaçların arasında biraz daha derine götürdü. Attan indi, sonra onu yanına sürükledi.

Cate hiç rol yapmadan tökezledi, neredeyse düşüyordu. Bacaklarını paspas paçavrası gibi hissetti ve karnı şişti. Bir elini ağzına götürerek adamın elinden kurtuldu ve yalpalayarak birkaç adım attı. Sırtı ona dönükken bir elini büyük bir meşenin gövdesine koydu ve öne doğru eğilerek bir parmağını hızla boğazına soktu.

Bu çaba neredeyse gereksizdi. Şiddetli bir şekilde midesi bulanmıştı, nefes nefese kalmış ve boğulurken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Midesi boşalana kadar tekrar tekrar kustu. Sonunda tükendi, eliyle ağzını sildi, doğruldu ve sonra gözlerini kapatıp arkasına yaslandı Ağaç gövdesi.

Bu hareketle birlikte bir şey kalçasına doğru sallandı. Bu hafif ağırlığa o kadar alışmıştı ki kaynağını fark etmesi bir an aldı.

Silahı. Hâlâ kuşağına bağlıydı, kını elbisesinin kıvrımları arasında saklıydı. Dikkatsizlik, cehalet ya da benzer bir aşinalık yüzünden, Trilborn onu ondan almamıştı.

"Gel, acele etmeliyiz," diye emretti. Elini onun koluna koymak için uzandı.

Onu başından savdı. Biraz sendeleyerek uzaklaştı ve ormanlık alanın derinliklerine doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sence nerede?" diye sordu omzunun üzerinden. Aralarında çalılık bir perde kalana kadar yürümeye devam etti.

Mucizevi görünen bu meydan okumaya izin verdi, ta ki kadın sestem onun da bu fırsattan yararlandığını anlayana kadar. Eteklerini topladı ve çömeldi, bir perdenin arkasından onun şeklini izledi.

yapması gerekeni yaptı. Aynı zamanda küçük bıçağını kınından çıkardı. Uzun kolunun içine itti.

Bileğinin alt tarafı. Bunu yaptıktan sonra doğruldu ve tekrar açık alana doğru ilerledi.

Kaçma dürtüsü çok güçlüydü, çok güçlüydü. Başka bir zaman bunu deneyebilirdi ama şimdi değil. Başı vücuduna göre çok büyük ama vücuduna göre çok küçüktü.

İçinde kabaran acıyı bastırmaya çalışıyordu. Görüşü o kadar bulanıktı ki uzaktaki

Nesneler dalgalandı, fantastik şekillere büründü. Uzak bir tepedeki bir keçi ejderhaya, bir tavşan dev bir kurbağaya dönüştü ve bir fidan at sırtında karanlık bir figür şeklini aldı. Gözlerini kırptırdı ve fidan dalgalanarak iki baş geliştirdi. Aşağı baktığında iki sağ eli olduğunu da gördü. O çift görüyordu.

Yavaş adımlarla, destiyerin durduğu yere doğru ilerledi ama adımlarının onu ormanın açık kenarına götürmesine izin verdi. Trilborn küfrederek ona doğru yürüdü. İhtiyaçlarını daha iyi görebilmek için miğferini çıkarmıştı. Miğferi kolunun altındayken, parmaklarını kızın bileğine doladı ve bineğine doğru dönerken onu da peşinden sürükledi.

"Bekle, bekle," diye soluk soluğa kaldı, hastalık onu yeniden ele geçirirken eliyle gözlerini kapattı. "Biraz daha dinlenmemiz gerekmez mi? Destrier'in ikimizi de taşıyarak sonsuza kadar dayanamaz."

"Benim endişem, senin değil." Onu önüne doğru itti. Tökezledi ve neredeyse düşüyordu, eğer adam onu kendine doğru çekip ayağa kaldırmasaydı düşecekti. Eteklerinin arasından adamın sıcaklığını hissedebiliyordu.

Kasıklarındaki sertlik. Başını eğerek kızın ağzına baktı.

Adamın kokusu onu sarmıştı; terli, azgın ve karanfil kokuyordu. Kuru bir kabarma onu yakaladı. İhtiyaçtan çok sanatla inleyerek vücudunun sarsılmasına izin verdi.

Hızlı bir geri adım atarken ettiği yemin vahşiceydi. Bunu, bir dişi için söyleyebileceği her türlü aşağılayıcı isim izledi. Kadının kolunu tekrar yakalayıp onu destiyere doğru itti.

Devasa aygırın yanında durdu, sırtı onu esir alana dönük bir şekilde eyer derilerine yapıştı. "Yapamam," dedi yüzünü üzengiye saklayarak. "Devam edemem."

"Yapabilirsin. Yapacaksın."

"Hayır." Başını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi.

"Ölmeyi mi tercih ediyorsun?" Trilborn talep etti. Sözcükleri söylerken metalin metale sürtünme sesini, kınından çekilen bir kılıcın sesini duydu.

Silahını kolundan çıkardı. Nereye vuracaktı? Boynuna mı? Çok kolay savunulurdu. Göğsünü ve alt korumasını örten zırhın arasından mı? Uzun bir hauberk giyyordu.

en keskin noktası. Ona sadece iğne batırmak, hayatta kalamayacağı bir misillemeye davetiye çıkarırdı.

Birdenbire anladı. Az önce onun kolunu tuttuğunda eli ve bileği çıplaktı. Rahatlamak için eldivenini çıkarmıştı.

Şansı var mıydı? Bir önemi var mıydı?

Trilborn'a asla boyun eğemezdi. Kendini asla veremez, Ross Dunbar'dan başka bir erkek tarafından asla alınamazdı.

Cate kolunu indirdi ve onu kaçırان kişiyle yüzleşmek için yavaşça döndü. Küçük, keskin bıçağı kalçasına sakladı ve bakışları ona odaklandı. Gözlerindeki amacı görmemesi için omzunun ötesinde bir yerde.

Ona kaşlarını çatmıştı ama itaat edeceği anlaşılınca yüzü değişti. Gözlerinde parlayan memnuniyetle kılıcını kararlı bir tıkırtıyla kınına geri yerleştirdi.

Cate bunları görüş alanının kenarında görüyordu ama dikkati ormanın ötesinde, tarlanın karşısındaki bir şeye takılmıştı. Az önce fark ettiği fidan daha yakındaydı, daha büyüktü. Hareket ediyordu, eğik güneş ışığında parılıyordu. Ne de olsa bir atlıydı. Zırhının etrafında ışıktan bir nimbus olan atlı bir şövalye.

Trilborn görmemeliydi, henüz değil, henüz değil. Gözlerini kapadı, dudaklarını ıslattı. Önündeki adama odaklanmak için kirpiklerini tekrar kaldırdığında gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

"Neden?" diye sordu boğuk bir sesle. "Neden ben, neden şimdi, ben başka biriyle evliyken?"

"En başından beri benim olman gerekiyordu. Güzel görünümlü, rütbeli, bir talibin elde etmek için ölüme meydan okuması gereken lanetli bir Graydon Grace'i mi? Hangi erkek böyle bir meydan okumaya karşı koyabilir ki?"

"Neredeyse tüm diğerleri, sanırım."

Kıkırdaması alaycıydı. "Batıl inançlı aptallar. Sen de bir mirasçıydın ve kesem boştu."

"Bunu kabul edebilirim," dedi dudaklarını bükerek, "yine de Ross'a verildiğimde ilginizin daha da arttığını düşünüyorum."

"Bunun asla olmaması gerekiyordu, gözlerine lanet olsun. Asla!"

"Hayır, avın gerisinde kaldığımda beni takip etmemesi gerekiyordu, değil mi? O zaman da tıpkı şimdi yaptığın gibi beni götürmek istiyordun."

"Bunu anladın, değil mi? Oh, evet, tecavüzünden sonra sana evlenme teklif ederek seni her şekilde elde etmesi gereken aşık yiğidi oynayacaktım. Aşağılandığın için minnettar olacaktın."

"Ross bunun yerine entrikanın içinde yakalandı ve bu yüzden ondan nefret ettiniz."

"Bir Dunbar, orospu bir sınır kaçkını mı? Nasıl olmaz? Henry seni bana verecekti, ona değil!"

"Yani onu vahşi bir saldırıyla ortadan kaldırmaya çalıştınız, öfkenizi bana yönelttiğinizde yardımına gelmesini beklediniz."

"Ah, onu tercih edecek kadar aptal olduğun için sana da el kaldırmaya hazırdım."

"Ama Ross yarısından kurtuldu."

"Öyle de yaptı, şeytanın dölü, tıpkı bir suikastçının bıçağından ve bugün ona ve krala yaptığım saldırıdan kurtulduğu gibi." *Kurtuldu.*

Böyle olması gerektiğini biliyordu. Yine de bu doğrulamayla içinde yükselen sevinç, şimdiye kadar hissettiği her şeyin ötesinde güçleniyordu. Kalbi onunla birlikte kabardı ve at sırtında, dörtlüye giden bir şövalyenin görüntüsü zihnine kazındı, ancak bakışlarını tekrar Trilborn'un arkasındaki alana çevirmeyecek, buna cesaret edemeyecekti.

"O yaşıyor," diye fısıldadı.

Trilborn sert bir kahkaha attı. "Kraliyet majestelerinin bugünün işinden sonra ona bir baronluk hediye edeceğine şüphe yok. Dunbar için daha fazla ganimet, çünkü Henry'yi göndermemi engelleyecek kadar şanslıydı. Ama seninle birlikte gitmeyecek."

Onu kaçıranın gözleri kızarmış yüzünde yanıyordu. Onun anlattıkları Şikâyetler onu tekrar uyandırmıştı. Onu sıkıştırıyor, daha da yaklaşıyordu. Kolunu yakalamak için uzandı.

Silah elindeydi, abanoz üzerine gümüş metal işçiliği avucunda pürüzsüzdü. Bilinçli bir düşünce olmadan saldırdı ve adamın bileğinin iç kısmına sapladı.

Uludu. Kadına bakarken gözlerinden inanılmazlık fışkırdı ama bu hızla öldürücü bir öfkeye dönüştü.

Miğferi elinden düştü. Parmaklarının arasında parlak kırmızı damlacıklar sıkışırken boştaki elini yaranın üzerine koydu.

Cate daha fazlasını beklemedi. Adamın etrafından dolanarak sendeleyerek koşmaya başladı. Başsarsılıyor, acı her adımda onu daha da kör ediyordu. Nefesi sert soluklarla geliyordu. Dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi ve ağaçların arasından sıyrılırken bir kase muhallebinin içinde hareket ediyormuş gibi hissediyordu.

Arkasında, Trilborn'un eyerine tırmanırken homurdanarak küfrettiğini ve destiyerine bağırıldığını duydu. Devasa hayvan bir sıçrayışta

koştu. Toynakları içi boş bir davul sesiyle yere çarptı. Altlarındaki toprağın titrediğini hissedebiliyordu.

Tarlanın karşıındaki kara şövalye ona doğru yöneldi. Hızla geliyordu, alçaktan at sürüyordu. Sırtındaki kılıcı çekmek için uzandı ve güneş ışığının ısıltılı bir yay çizerek takip etmesi için ileri doğru savurdu. Kapalı miğferinin ardında yüzü görünmüyordu ama Henry'nin muhafızlarının kırmızı ejderhası zırhının üzerine giydiği tabarda belirgindi. Atının toynaklarının gürültüsü arkasındakilerle karışarak donuk bir kükreme oluşturdu.

Cate arkasına baktı. Trilborn ona yaklaşıyordu. Dudakları bir hırıltıyla dişlerinden ayrılmıştı. Kılıcı, ağırlığıyla aşağı çekilmiş gibi yumruğundan sarkıyordu ve kan, cilalı eliğın üzerinde koyu bir çizgi oluşturuyordu. Yaklaştıkça kılıcını geri savurup havaya kaldırdı.

Kendini yere attı. elik, üzerinde ıslık alarak uçan örtüsünü yırttı. Ve bu sesin üzerinde, kulaklarındaki ınlamanın arasından zengin ve ölümcül bir tehditle yükselen Dunbar Klanı'nın İskoç bağırışı geldi.

İki adam, metal kaplı bir kobaşının metal kaplı bir kapıya çarpması gibi gıcırtılı bir gürültüyle bir araya geldi. Yeryüzü bunun gücüyle sarsıldı. Atlar kişnedi, toparlanmadan önce çarpmanın etkisiyle tökezledi. Cate kargaşadan yuvarlanarak uzaklaştı. Bir an sonra, bir ceset yere düşerken zırh şıngırdadı ve takırdadı.

Ross'un bineğinden atlayıp Trilborn'un üzerinde durduğunu görmek için tam zamanında şaha kalktı. Ross bir ayağını yere düşmüş adamın zırhlı göğsüne koydu ve kılıcının ucunu açıkta kalan boynunun çukuruna dayamak için eğildi.

"Saldır," diye mırıldandı Trilborn, yüzü meydan okuyan bir küçümsemeyle çarpılmıştı. "Hadi, öldür beni."

Ross, Cate'in izini sürdüğü o çılgın yolculuğu tek başına yapmamıştı. Onunla birlikte yola çıkmış olan Braesford, destek olmak ama müdahale etmemek üzere tasarlanmış bir tempoyla tırıs tırıs geldi. Atından inerek Ross'un yanına gitti. Trilborn'a bakarak durdular.

Piç nefes almakta zorlanıyordu. Ross yardım etmek için hiçbir hamle yapmadı. Adamın bir daha nefes alamaması zerre kadar umurunda değildi. Aslında bunu tercih ederdi.

Bir an için bu cüreti kabul edip kılıcını Trilborn'un boynuna saplayarak nefes almasına sonsuza dek son vermeyi çok istemişti. Ne büyük bir tatmin, ne büyük bir adalet olurdu bu.

Şövalyelik ve onur lanet olası baş belaları olabilir. "Onu yakaladım. Cate'le ilgilen," dedi Braesford.

Ross onun düştüğü yere gitmekten korkuyordu. Kayınbiraderi endişeli olsa da telaşlanmış görünmüyordu, ama bunu söylemek zordu; iyimser mizacını eşsiz yüksekliklere taşıyordu. Ross'un durduramayacağı kadar kan kaybediyor olabilir, sakatlanmış ya da ölmüş olabilir. Elinde kılıç, yavaşça karısının Trilborn'un kılıcının altına düştüğünü gördüğü yere doğru döndü.

Beline kadar inen çimenlerin üzerinde oturuyordu. Peçesini saçlarından çözerken bile bakışları geniş bir şekilde onun yaklaşmasını izledi.

"Senin öldüğünü söyledi."

Gözleri yaşlarla dolmuş olsa da, kadının selamında öfkeli bir suçlama tonu vardı. Öfkesi nereye yönelmişti? Bunu bilemiyordu.

"Hafif bir abartı." Bir adım daha yaklaştı. Sol elmacık kemiğinden şakağına doğru koyu bir çürük yayılmıştı. O taraftaki gözünün kan çanağına dönmüş ve şişmiş olduğunu gördü. Farklı bir tonda, "Canını yaktı," derken sesi boğazında çakıl taşı gibi takırdadı.

"Beni İrlanda'ya götürmek istiyordu. Gitmeye niyetim yoktu." "Kalmayı ve öldürüldüğümünden emin olmayı tercih etti."

Gözlerinde yarı kör bir ıstıraba benzeyen bir şeyle birlikte kızgınlık da alevlendi. "Ross..."

"Sonra," dedi ve onu ayağa kaldırmak için uzanırken kılıcını bileğindeki dövüş ipinden sarkıttı. Kızın zar zor ayakta durabildiğini görünce damarlarında asit gibi bir endişe aktı. Zihninde lanetler kükredi. Trilborn ona ne yapmıştı?

Şansı varken o piçi öldürmeliydi.

Diğerlerine doğru bir bakış fırlattığında Braesford'un düşmanının ayağa kalkmasına yardım ettiğini gördü. Göğüs zırhı çıkarılmıştı ve Braesford bileğinden atardamar kanı pompalayan kötü bir kesiğe bir gömlek pedi bağlıyordu.

"Dokunaklı," diye seslendi Trilborn Ross'un Cate'i tuttuğu yere doğru. "Seni öldürtmeye çalışan birine karşı bu kadar şefkatliyken, sana değer veren bir kadına nasıl davranırdın?"

Cate keskin bir nefes aldı, ayaklarının üzerinde sallandı. Suçlamadan duyduğu üzüntü mü yoksa ortaya çıkan bir gerçek yüzünden duyduğu suçluluk mu? Ross bunu bilemiyordu, Trilborn'un daha önce ima ettiği bu suçlama karşısında ne hissettiğini bilmek istediğinden emin değildi.

"Şu küçük hançeri ölümcül bir oyuncak, değil mi? Bir saldırıdan sonra banyonda bulmuştun. Onunla kanımı akıtmaya çalıştı. Eğer kılıç kolum iyi durumda olsaydı seni öldürürdüm."

"Ben yapmadım," diye fısıldadı Cate. "Kolunu kestim ama bunu yapmak zorundaydım."

Trilborn hafifçe, "Öyle yaptı, yoksa ona sahip olurdum," dedi. "Önce bir balık karısı gibi kustu, her erkeğin ateşini söndürmeye yetecek kadar. Sanırım senin get'inle çiftleşiyor. İtiraf etmeliyim ki bu bir ikilem ama bebek doğana kadar onu her zaman bir yere kapatabilirsin."

Ross'un onu tutuşu sıkılaştı; elinde değildi. Trilborn haklı mıydı? Çok şey yaşamıştı. Ya çocuğu varsa ve onu kaybetmek üzereyse?

"Cate?" diye sordu.

Yüz hatlarına sıcak bir renk geldi. "Sanırım... belki."

Öfke, tüm kaslarını taşa çeviren şiddetli bir koruma dürtüsüyle birlikte ona çarptı. Trilborn Braesford Hall'daydı.

Cate'in durumunu bir şekilde tahmin etmişti. Düşük yapmasını sağlayarak onu ve Dunbar kocası olarak kendisini cezalandırmak mı istiyordu?

Doğmamış çocuğuna yönelik tehdit korkunçtu ama daha da kötüsü annesine yönelik tehlikeydi.

"Bıçağı nerede bulduğunu nereden biliyorsun?" Ross, Trilborn'a sordu. "Senin tarafından söylenmedikçe nasıl bilebilirsin ki? Kiralık mı?"

"Belki bana söylemiştir? Hayır, ben sadece teklif ettiğinde bibloyu aldım ve onun için bir adam tuttum. Eğer komplo daha az aceleci olsaydı daha çevik bir suikastçı bulabilirdim."

"Ben teklif etmedim," diye bağırdı Cate, "Ben teklif etmedim!"

Braesford, "Dikkatli ol, dostum," dedi. "Cinayete teşebbüs ettiğini itiraf ediyorsun."

Trilborn güldü. "Onu yanımda götürürsem ne olur?"

"Gerçekten de ne ihtimaller var?" Ross, Cate'i kolunun çemberine alarak döndü ve Trilborn'a doğru yürürken ona destek oldu. "Başından beri amacın buydu, Cate'i benden uzaklaştırmak. Neden cinayete teşebbüs ettiğini itiraf etmiyorsun? Kafanı ikinci kez kesemezler. Gerçi reis, vatana ihanetten ve kral katili olmaya çalışmaktan seni almaya gelecektir, Cate kocasını öldürmeye teşebbüs ettiği için yanabilir. Ama onu benden asla alamayacaksın, ne burada ne de öbür dünyada. Usulüne uygun olarak kutsanmış bir törenle o benimdir. O benim karım, umudum ve geleceğim ve ona son nefesime kadar sarılacağım."

Manik öfke Trilborn'un yüzünü buruşturdu. Boğazındaki hırıltı feryat etti. Kolunu Braesford'un elinden kurtararak eğildi ve kılıcını ayaklarının dibindeki çimenlerden aldı. Aynı hamleyle alçaktan saldırarak Ross'un korunmasız dizlerine bir darbe indirdi.

Ross Cate'i döndürerek tehlikeden uzaklaştırdı. Cate'in nereye düştüğüne bakmadan bileğinden sarkan bıçağı savurdu ve vahşi ilerleyişi durdurmak için vücudunu sert bir şekilde döndürerek savuşturdu. Çelik Silahların kenarları birbirine sürtündü, metal metale çarparak gıcırdadı. Sonra ikisi dövüşe devam etti.

Güzel değildi, ince hareketler ya da zarif bir strateji yoktu. Güneş üzerlerine yağarken ve ter gözlerini yakarken, kesip biçme, itme ve zor, zahmetli bir çabaydı. Öldürmek ya da ölmekti.

Trilborn çılgına dönmüştü, ilerliyordu, her zaman ilerliyordu, darbelerinde vahşi bir cüret ve gözlerinde kana susamışlık vardı. Ross savuşturdu, izledi, bekledi, İngiliz'in bunu sürdüremeyeceğini biliyordu, bileğinin zayıf olduğunu biliyordu, yorulması gerektiğini biliyordu. Yine de adam şeytani bir güce sahip gibiydi. Korkusu yoktu, tedbirli değildi ve savunması yetersizdi.

Ölmek istedi.

Trilborn baltayla yüzleşmektense kılıçla ölmeyi tercih etmiş, bunu birkaç dakika önce istemişti. Alaycı soylularla yargılanmak istemiyordu, kalabalık gülerken, börekler satın alırken ve çamur atarken reisle buluşmak istemiyordu. İntihar etmek istemişti.

Ross onu memnun edecek bir ruh halindeydi.

O zaman bunu yaptı, sadece öfkeden, eski bir küçümsemeden ya da hatta Cate için değil, ani, hayati bir şefkatten dolayı yaptı. Gücünü ve becerisini, yapabildiği kadar temiz ve doğru bir kesik için kullandı. Trilborn'u boynundan yakaladı ve bir kelle kesicinin darbesi gibi keskin ve ani bir son verdi. Eski bir düşman için merhametli bir sondu. Trilborn'un yerinde olsaydı, birisinin onun için yapmasını isteyebileceği şeydi.

İş bittiğinde, Ross nefesini toplayabildiğinde, Cate'in gözlerindeki dehşet ve kınamayla yüzleşmeye dayanabildiğinde ona döndü. Kadın, Ross'un onu fırlattığı yerde, çimlere yayılmış bir şekilde yatıyordu. Adam onun yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde kıpırdamadı, adını söylediğinde kıpırdamadı, onu kendine yaklaştırdığında kıpırdamadı. Adam onu at arabasına bindirip Henry'nin kampına doğru geri döndüğünde de kıpırdamadı.

Hiç kıpırdamadı, adam saçlarının örgülü ipeğine tekrar tekrar fısıldadığında bile, "Ölmesine izin verme. Tanrı'ya dua et, ölmesine izin verme."

İskoçya'dan gelen haberci Stoke Savaşı'ndan bir ay sonra Braesford'a ulaştı. Haber Cate'e, Isabel'in yarattığı avlu bahçesinde oturduğu yerde geldi; güllerle dolu bir çardakta minderlerin arasına uzanmış, havayı lavanta ve çiçek kokuları sarmıştı.

Onu getiren Ross'tu, sanki uyandırmaktan korkuyormuş gibi sessiz adımlarla ona yaklaşıyordu. Bu o kadar da mantıksız değildi, çünkü kız bütün gün uyumuştı.

Savaş alanından yorgun argın dönmüş ve o zamandan beri sık sık uyuklamıştı. Henry'nin doktoru buna beyin sarsıntısı demişti ama Gwynne bunun üremesinden kaynaklandığına yemin etmişti. Belki de haklıydı. İğneyle yakın çalışma ve benzeri işler hâlâ başını ağrıtıyor olsa da, kendisine sakat muamelesi yapılmasından bıkmıştı.

Bu saygılı yaklaşım, bir zamanlar bir bahçede yakışıklı bir şövalye tarafından karşılanmayı hayal ettiği gibi değildi, tıpkı *Roman de la Rose*'da olduğu gibi.

"Evet?" diye sordu, güneşin parlaklığına karşı kısa süreliğine düşürdüğü kirpiklerini kaldırarak. "Ne oldu?"

"Sizi rahatsız mı ediyorum? Başka bir zaman dönebilirim."

"Hayır. Lütfen." Ayaklarını hareket ettirerek bankın ucuna doğru ilerledi. "Kapı için trompet sesi duydum. Kraldan haber var mı?"

Ross onun davetini kabul etti ve sıraya yerleşirken yüzünü ona döndü. "Braesford'dan, daha doğrusu Henry'nin mührü altında. Onunla her şey yolunda.

Stoke'taki savaşta ölenlerin sayısı Lancaster için sadece iki yüz, York için ise birkaç bin olarak belirtilmiştir. Ve

Lambert Simnel doğumlu genç taht adayı güvendeydi. Henry, kendisinden önceki Richard'ın aksine, bu çocuğun öldürülmesine gerek görmedi. Onun yerine Henry'nin mutfağında ekmek parası kazanmak için şiş çevirmeye gönderilmiştir. Onu bir preneye dönüştürmeye çalışan rahip bile ölüm yerine hapse mahkum edildi."

"Mantıklı."

"Oh, evet, eğer bu canny için başka bir kelimeyse," dedi Ross. "O yapardı

Çocuk cinayetiyle ilgili her türlü ipucundan uzak durdu ve onu kim suçlayabilir ki?" Cate sadece aynı fikirdeydi. Bir süre sonra, "Hepsi bu kadar mıydı?" diye sordu. "Yaşlı laird'den önce Londra'ya gönderilen bir mesaj da vardı.

çünkü beni orada bulacağını düşünmüş."

"Umarım kötü haber değildir."

Ross başını hafifçe sallayarak güneş ışığının saçlarının koyu dalgalarında parıltıyı sağladı. "Her şey affedildi. Eve dönmem emredildi."

Evine. Hâlâ İskoçya'yı ait olduğu yer olarak görüyordu. Üzerinde yükselen kamışlardan kopardığı gül çiçeğine baktı ve onu parmaklarının arasında döndürdü. "Büyük bir nimet, ama anı. Nasıl geliyor ne hakkında?"

"Trilborn'un benim elimle öldürüldüğü haberi babama ulaştı. İngiliz onun soyunun sonuncusuydu. Kan davası sona erdi. Bunu sağladığım için bir Dunbar olarak kurtulmuş sayılıyorum."

"Baban, laird, sana karşı hayırsever olduğu için, Sassenach'lı bir eş almak gibi küçük bir şeyi görmezden gelmeye hazır mı?"

Ross öne doğru eğildi, bileklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Dediğiniz gibi olsun."

"Gidecek misin o zaman?" Kelimeler hafifti, neredeyse ifadesizdi. Böyle olması için gereken çabaya rağmen bundan gurur duyuyordu. "Gitmeliyim."

Geri dönüp dönmeyeceğini sormak dilinin ucuna kadar gelmişti ama kelimeleri bir türlü bir araya getiremiyordu. "Ne zaman?"

"Derhal. Mesajla birlikte bir eskort da gönderildi."

Hemen. Onun hazırlanmasını beklemek niyetinde değildi, onunla gitmesini istemiyordu. Boğazında öyle büyük bir yumru oluştu ki, konuşması imkânsızdı.

Ona bir göz attı ve sonra bakışlarını ellerine çevirdi. "Şu anda seyahat etmemen en iyisi," dedi, sanki onun dile getirilmemiş sorusuna cevap verir gibi. "İyi değilsin ve bir de bebek var."

Bu iyi bir mazeretti, tıpkı döndüklerinden beri onunla aynı odayı ya da yatağı paylaşmasına mazeret olduğu gibi. Artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti. "Artık gayet iyiyim."

Adamın ona çevirdiği bakışlar şüpheyile doluydu. "Öyle misin? Çok... Ölebileceğini düşünmüştüm."

"Hepsinin bu olduğundan emin misin?" Derin bir nefes aldı ve dikkatle verdi. "Yoksa Trilborn'un söylediklerinde doğruluk payı olduğuna inanıyor olabilir misin?"

Evlilik mi?"

"Cate, hayır."

"Seni suçlayamam." Başını hızlıca sallayarak devam etti. "Lanet hakkında söylediğim onca şey, bulduğunuz bıçağın kanıtı, idam edilmeyi bekleyen bir adamın itirafı... bunlar lanet gibi görünüyormuş olmalı."

"İmkânsız görünüyor," diye karşı çıktı Ross, sesi kararlı, gözleri berraktı. "Sen asla sinsice işlenmiş bir cinayete ortak olmazsın, Cate. Benden kurtulmak isteseydin, öyle büyük bir öfke içinde olurdun ki, ışıklarımı ve ciğerimi kendi ellerinle oyardın."

Takdir edebileceği bir resim değildi ama geçmesine izin verdi. "Peki o zaman?"

Ellerini kılıç nasırlarının kuru törpüsüyle birbirine sürttü. "Seni karım olarak almayı asla hak etmedim," dedi ayaklarının dibindeki toprağa. "Sen Leydi Catherine'sin, kraliyet soylularından birinin kızıydın, ben ise bir sınır köylüsünden başka bir şey değilim. Bir gün bana laird diyecekler, ama bu onursal bir unvan.

küçük bir asalet. Ölmemi isteyebileceğinizi düşünmek, bir şahin gibi size yönelmemi, sizin uğrunuza bir İngiliz'e dönüşmemi engellemek için bir bahaneden başka bir şey değildi."

"Böyle bir şey asla olamaz," dedi dudaklarını büken bir gülümsemeyle.

"Dahası," diye devam etti inatçı bir tavırla, "seni tehlikeden uzaklaştırmam gerekirken yanımda tuttum. Seni Henry'nin kampında korumasız bıraktım ve bak nasıl sonuçlandı. Ben bencil bir piçim ve

kibar şövalye. Braesford'un Henry tarafından şövalye ilan edilen yaveri David bile daha iyi bir aşık olduğunu kanıtladı."

"Hayır," dedi açıkça.

Duymamış gibi görünüyordu. Sert kaslarını zahmetsizce esneterek ayağa kalktı ve sırtı ona dönük bir şekilde durmak üzere uzaklaştı. "Bensiz daha iyi olursun."

Gerçekten bunu mu demek istiyordu, yoksa İskoçya'ya yalnız dönmeyi tercih ettiğini mi söylüyordu? Onunla evlenmeye zorlanmış, evi ya da vatani olmadığı için Henry'nin sadakasını kabul etmişti. Artık bu değişmişti.

"Peki ya Grimes Hall?"

"O senin iyiliğin için verildi. Onunla istediğini yapmalısın."

Çocuklarını sadece ve sadece kendi iradesiyle büyütüp büyütmeyeceğini sormak için dudaklarını araladı ama bu mızımlanma kokuyordu. Onu yeniden bir rehine haline getirmeyecek, yarattıkları bebekle kendisine bağlamayacaktı. Onunla kalması, onu sevmesi için de yalvarmayacaktı, her ne kadar kelimeler kafasında öyle bir güçle çınlasa da sarsıntının acısı basınçtan geri döndü.

"Demek bu bir veda," dedi onun geniş sırtına.

"Eğer öyle olmasını istiyorsan."

Onun iradesi. Yine o kelime.

"Benim irademin söyleyecek neyi var?" diye öfkeyle sordu. "Bu meselede ne zaman herhangi bir karar almama izin verildi?"

Yüzünü ona dönmek için geri döndü. "Evlenmeyi reddedebilirdin."

"Ah, evet, peki sonuç ne olurdu? Bir yıl geçirdikten sonra fahişe olarak damgalanmak.

Yoksa Henry'nin emriyle Trilborn'a teslim edilmek mi? Hayır, teşekkür ederim!"

Ross ellerini kalçalarına koydu. "Beni tercih ettiniz."

"Aklımı başıma topladığıma göre, tabii ki öyle yaptım," diyerek ona adeta tükürdü. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Tabii beni kokuşmuş bir bıçak yarısından ölüme terk edebilirdin ama yapmadın." Ateşini düşürmek için ona sünger çektiğini hatırladığında yüzü alev alev yanıyordu,

Bir bezin vücudunun üzerinde kaymasının, nasıl yapıldığını görmek için onu ortaya çıkarmanın tadını çıkarıyor. "Kendimi sorumlu hissettim.

Yardıma gelirken yaralandın."

"Peki ya sonra, odama geldiğinizde?"

"Daha önce ölebileceğini düşünmüştüm... yani, evlilik tamamlanmadan önce."

"Ne kadar düşüncelisin," diye söylendi, gözleri kısılmıştı.

"Öyle değil miydi?" Kadın ona baktı, sonra tekrar uzaklaştı. "Ve hepsi boşunaydı, çünkü düğünden önce de sonra da dinç ve dayanıklıydın."

"Peki sizce bu neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de lanete inanmadığın içindir, ya da Çünkü Henry'den beni ilk isteyen Trilborn'du, bu yüzden kötülük ona yönelikti."

Ross'un kaşları kalktı. "İşte şimdi aklıma bir fikir geldi, gerçi sen onun hain niyetlerini boşa çıkarmak için üzerine düşeni yaptın."

"Kötü niyetten değil," dedi hemen.

"Hayır, sadece kral için."

Çenesini kaldırdı. "Ve senin için. Trilborn savaşın karmaşasında seni öldürmek istedi."

"Henry'yi göndermenin yanı sıra. Hırslı bir dönek."

"Ama size söylediğimde ikiniz de bana inanmadınız." Bu, o zaman da canını sıkkan ve hâlâ sıkmaya devam eden bir üzüntüydü.

Ross kollarını göğsünün genişliği üzerinde kavuşturdu. "Size inandık ama Trilborn'u aksi yönde ikna etmek gerekiyordu. Çekinmek yerine planlandığı gibi saldırmasını tercih ettik."

"Bana haber verebilirdin."

"İzlediği kişi siz olmasaydınız, onu harekete geçmenin güvenli olduğuna en iyi ikna edebilecek kişi siz olmasaydınız, bunu yapabilirdik."

"Oh, evet, ama güvende değildim."

"Hayır," diye kabul etti Ross, sesi ayıktı, "işte bu yüzden seni burada, Braesford'un gözetiminde bırakıyorum."

Yaz esintisi üstlerindeki gülleri savurup tatlı kokularını pembe yaprak yağmuruyla birlikte salarken uzun süre ona baktı. "Braesford mükemmel bir kayınbirader ve iyi bir koca," dedi sonunda, ayağa kalkıp öne doğru bir adım atarak, "ama benim evli."

Ross çenesini dikleştirdi ama gözlerinde bir temkinlilik gelip gidiyordu. "O seni daha iyi koruyabilir."

"Güvende olmayı ben mi istedim?" diye sordu sesinin tonunu yükselterek. "Belki de bu benim isteğim değildir. Ayrıca, Trilborn beni onunla gitmeye zorladığında peşimden geldin. O zaman bana karım demiştin. Ölmemem için dua etmiştin.

Tekrar tekrar dua ettin."

Tenin karanlığının altında donuk bir renk yükseldi.

"Duymuşsun." "En ateşli rüyalarımdaydı gibi."

"Uyarınızla hayatımı kurtardınız. Peşinden gelmek en azından yapabileceğim bir şeydi."

"Bana 'sonra' demiştin," diye hatırlattı ona, yaklaştıkça daha da kesinleşen adımlarla ona doğru ilerlerken.

"Sonra mı?"

"Ölümün hakkında ne hissettiğimi sana söyleyeceğim zaman." Bunu başka zamanlarda da söylediğini hatırlıyordu, özellikle de konuşmak istemediği bir konu olduğunda.

"O zaman doğru zaman değildi."

"Trilborn'la birlikte yanıma geldiğin ve aramızda neler geçtiğini, bana neler yapmış olabileceğini bilmediğin için mi?"

"Bunun söyleyecek bir şeyi yoktu," diye kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Twas

Çünkü ben savaştan yeni çıkmış eli kanlı bir İskoç'tum, sen ise bir İngiliz hanımefendisi. Bu hala doğru."

Rahatlama boğazına zorlukla yuttuğu bir yumru getirdi. "Ama şimdi ona söyleyecek daha az şeyi var. Sanırım İngiliz hanımefendileri hakkındaki fikirlerinde aşırıya kaçıyorsun, Ross Dunbar."

"Sen Graydon'ın lütuflarından birisin."

"Ve tüm bunlar için sadece bir kadın. Bunun hiçbir anlamı yok - tabii bu yüzden benden korkmuyorsanız?"

"Hayır, asla!"

"Ben de öyle düşündüm. Ayrıca Stoke'tan sonra beni sahiplendiğini, yaşamam için dua ettiğini düşünüyorum çünkü beni seviyorsun. Lanetten etkilenmedin

Çünkü beni New Forest'taki o geceden beri seviyordun, donmamı engellemek için neredeyse dünyayı ateşe veriyordun. Beni sevdiğin için sana gelmeme izin verdin. Benimle de aynı sebepten evlendin, başka bir sebepten değil. Bu yüzden Grimes Hall'da o kadar uzun süre kalmadın, çünkü onu görmemden korkuyordun. Bu yüzden beni yanında tuttun, orduyla birlikte yürüdün."

"Hayır," dedi, sesi sertti.

Sanki bu tek kelime bir darbeymiş gibi sarsıldı. "Hayır mı?" diye fısıldadı.

Yavaşça başını salladı ve rüyasında gördüğü hayalin yok olmasından korkan bir adam gibi ona doğru uzandı. "Seni, elinde o cılız silahla haydut liderinin karşısına çıktığını gördüğüm andan itibaren sevdim. Cesaretin kalbimi sersemletmişti. Daha sonra bir an için bile olsa onu bana karşı kullanmış olabileceğini düşünmek beni neredeyse öldürüyordu. Ve sonra da senin

Trilborn'a karşı kullanmak zorunda kaldım, seni koruyamadığımı, buna layık olmadığımı, Henry'nin bana verdiği geline asla layık olmadığımı gördüm." "Düşündüm ki..." Devam etmeden önce boğazını temizlemek için duraklamak zorunda kaldı. "I

bir İskoç için uygun bir gelin olmadığımı düşündü."

"Saçmalama. Babam seninle tanıştıktan bir saat sonra kölen olurdu. Evet, benim olduğum gibi. Olduğum gibi."

Kuşkusuz bu bir abartıydı, ama bunu ona karşı kullanmayacaktı. "O zaman bunu yaptığından emin olmamız gerekmez mi?"

"Yapmalı mıyız?" Ross, başparmakları ipek kollarının arasından kollarının üst kısmını yumuşatırken sordu. "Kalamayacağın zaman mı?"

Onun yüzünü daha iyi görebilmek için biraz geri çekildi. "Neden yapmayayım ki?" "Ben seni karım olarak kabul ettim. Sen beni kocan olarak kabul etmedin." "Tabii ki ettim," dedi kaşlarını çatarak, "sana her geldiğimde."

Yüzünde bir anı gibi gelip geçen bir gülümseme belirdi. "Yaptığın şey bu muydu? Ben başka bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır," diye fısıldadı, göğüsleri göğsüne değene kadar yaklaştı. "Bunu umursayacağını sanmıyorum... hayır. Rahipler bunun yasak olduğunu söylüyor

Bebeği taşıırken ve doğumdan sonra. İki uzun yıl boyunca." İç çekti.

"Rahipler," dedi, ona dokunmaktan zevk aldığı için parmağını gömleğinin açıklığı boyunca gezdirerek, "kalplerinin altında hiç bebek taşımadıkları için üreme hakkında pek az şey bilirler."

"Doğru."

"Onlar da hiç doğum yapmadılar." "Hayır.

Sence..."

"Bu onların bizim zevkimizi engellemek için yaptıkları bir sapkınlık mı? Evet, eminim." "Emin misin?"

"Öyleyim."

"Ah, Cate."

Gözlerinde mavi alevler gibi yükselen sıcaklık onu ayak parmaklarına kadar ısıttı.

Küçük bir kahkaha attı, ardından adam onu emin bir güçle kendine doğru çekerken rahatlamış bir şekilde hıçkırdı. Ağzı, onu yiyip bitiren ama aynı zamanda besleyen, sahiplenen, güven, sevgi ve sadakat bahşeden bir öpücükle onunkinin üzerine indi. Adam onu bir anlığına serbest bıraktığında, kadın alnını adamın göğsüne yasladı.

"Peki ya baban, laird?" diye sordu iç çekerek, "ve senin için gönderdiği eskort?"

"Bekleyebilirler. Beni evlatlıktan reddetmek onun fikriydi. Onun gözüne girmek için acelem yok."

Başını kaldırıp baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ama gidecek misin? Seni ailenden ve arkadaşlarından ayırmak istemem."

"Beni tekrar bir sınır polisi mi yapacaksın?"

"Eğer... eğer seni memnun edecekse," dedi ama dikkatinin dağılmasına tehditten ziyade adamın başparmağının göğsünün tepesine sürtünmesi neden olmuştu.

"Henry'nin lütfuyla artık ben de sizin Braesford gibi bir İngiliz baronuyum ve güzel, geniş topraklara sahibim. İstesem bile yeniden yaşamaya vaktim yok. Ama İskoçya'da tatmin edilebilecek bir arzum var."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda ağır ağır kapanıyordu. "Bu ne olabilir?" "Gökyüzünden başka hiçbir şeyin olmadığı fundalıklar ve çalılıklar arasında üstümüzde ve benim ekosem altımızda."

"Yani," dedi nefesi kesilerek, "yakında gidecek miyiz?" "Kim bilebilir ki?" diye söylendi, bakışları kızın sıkı, sıkı tomurcuğundaydı.

Göğüs uçları elbisesinin keteninin altındaydı. "Belki yapmaktan yorulduğumda

Elli yıl kadar sonra İngiliz topraklarında sana aşık olacağım. Ya da bu ancak bebeğimiz doğduktan sonra olabilir."

"Zavallı refakatçinizin beklemesi için uzun bir süre." "Evet. Yalnız dönebilir."

"Dunbar Lordu'nun karşısına sensiz çıkmak isteyeceğinden kuşkuluyum." Ross kıkırdarak, "Tanrı aşkına, hayır," dedi. Yine de saygı vardı sesinde ve mizahında.

"Ne korkunç bir adam," dedi elini Ross'un boynunda gezdirip parmaklarını saçlarına dolayarak. "Sanırım çok geçmeden onunla bizzat tanışmalıyım."

Ağzının bir köşesini kıvrırarak ona gülümsedi. "Eğer seni memnun edecekse."

"Bugün gidiyoruz o zaman?"

"Hayır, bugün değil." Avucunun içine mükemmel uyumunu test ediyormuş gibi göğsünü avuçladı. "Yarın mı?"

"Hazır olacağımı sanmıyorum." "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Bu gece, tatlım, ve bu senin arzun olsun."

"İskoçya'ya mı?" diye sordu tüm masumiyetiyle, yüzünde vahşî bir sıcaklık yükselirken ve kalçalarının arasından nem sızarken.

Cevabını onun saçlarına fısıldadı.

Cate bunu duyunca soluk soluğa güldü ama ona karşı çıkmadı.

Teşekkür

Project Gutenberg'in yaratıcılarına ve Google'ın Public Domain kitap çevrimiçi hizmetine, Henry VII'nin hayatı ve zamanları hakkındaki eski ciltlere erişmeyi mümkün kıldıkları için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarım.

çağdaşları. Uzak kütüphanelerin tozlu raflarında türünün tek örneği olarak duran bu kitapları okuyabilmek

İnanılmaz bir nimet; bunları anında indirmek ve ofisimin rahatlığında okumak inanılmazdı. Ayrıca, bu kitapların

Genel olarak ortaçağ tarihine ve özellikle de Tudorlara adanmış birçok web sitesinin yaratıcıları. Uzmanlıkları ve cömertlikleri muhteşem.

Bunlar arasında, bunlarla sınırlı olmamak üzere, www.henryvii.org/; [historymedren. about.com](http://historymedren.about.com); luminarium.org; www.britannia.com/history bulunmaktadır;

www.medievalhistory.com; www.tudorplace.com.ar; www.the-tudors.org.uk; tudorhistory.org; history.wise.edu/sommerville/361/361-04.htm.

Bu konuları ele alan eski ve modern çeşitli yazarlara da emekleri için en içten teşekkürlerimi sunarım.

benimkini kolaylaştırdı: *Bacon's History of the Reign of King Henry VII*, Francis Bacon; *Famous Men of the Middle Ages*, John Henry Jaaren ve Addison

B. Poland; *Henry VII*, S. B. Chrimes; *Henry VII*, Gladys Temperley; *Lives of the Princesses of England*, Mary Anne Everett Green; *Lives of the Norman Fethinden Günümüze İngiltere Kraliçeleri*, Agnes Strickland; *The Battle Abbey Roll*, Catherine Lucy Wilhelmina Powlett, *İngiltere Düşesi Cleveland*; *The King's Mother*, James Underwood; *The Making of the Tudor Dynasty*, Ralph Griffiths ve Roger S. Thomas; *The Reign of Henry VII* *Çağdaş Kaynaklardan*, Albert Frederick Pollard; *A Source Book of Medieval History*, Frederick Austen Ogg; *Albion*, Jennifer Westwood; *Daily Life in the Middle Ages*, Paul. B. Newman; *İngiliz Tarihi Sözlüğü*, J.P. Kenyon; *İngiltere Tarihi*, James White; *Bir Ortaçağ Kalesinde Yaşam*, Frances ve Joseph Gies; *Bir Ortaçağ Şehrinde Yaşam*, Frances ve Joseph Gies;

Life in a Medieval Village, Frances ve Joseph Gies; *Londra ve*

Westminster, Şehir ve Banliyö, John Tombs; Avrupa'da Evlilik ve Aile

Ortaçağ, Frances ve Joseph Gies; *Ortaçağ İnsanları*, Eileen Power; *The Cambridge Medieval History*, John Bagnell Bury; *The Castle Explorer's Guide*, Frank Bottomley; *The History of Normandy and İngiltere*, Sir Francis Palgrave; *Westminster'daki Antik Saray ve Geç Dönem Parlamento Binası Tarihi*, Edward Wedlake Brayley; *Şövalye, Leydi ve Rahip*, Georges Duby; *Ordnance Survey Guide to Historic Houses in Britain*, çeşitli editörler; *The Steel Bonnets, The Story of the Anglo-Scottish Border Reivers*, George MacDonald Fraser; *The Time Traveler's Guide to Medieval England*, Ian Mortimer; *The Waning of the Middle Ages*, J. Huizinga; ve *Westminster*, Walter Besant.

Editörüm Susan Swinwood'a ve buradaki meslektaşlarına teşekkürü borç bilirim.

Uzmanlıkları ve benim adıma gösterdikleri üstün çabalar için MIRA Books'a ve tavsiyeleri ve sürekli destekleri için menajerlerim Richard Curtis ve Danny Baror'a. Aileme, kesinlikle dünyanın en anlayışlı insanlarına - hoşgörünüz ve yanımda olduğunuz için teşekkürler. Ve kocam Jerry'ye, sessiz ve sonsuz desteği için, ayrıca en çok ihtiyaç duyduğumda bir fincan kahve için, her zaman sevgi ve minnettarlık.

ISBN: 978-1-4592-1175-9

GRACE POSSESSED

TARAFINDAN

Telif Hakkı © 2011 Patricia Maxwell

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, bu eserin, yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario M3B 3K9, Kanada'nın yazılı izni olmaksızın, kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde tescilli ticari markalardır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

